BILL NAPIER

TRIPTICUL

Istoria ei este nespusă
Misterele ei sunt incredibile
Dezvăluirile sunt fatale

THRILLER

www.virtual-project.eu

BILL NAPIER

TRIPTICUL

Titlul original: *Shattered Icon* (2003)

Traducere din limba engleză:
DIANA MIHAELA BĂLTEANU

virtual-project.eu

Editura: RAO, 2010

Lui Calum

„Au apărut nişte lucruri numite
Stele, care au răpit sufletele oamenilor
şi i-au lăsat ca pe nişte brute lipsite de
raţiune, aşa că au ajuns să distrugă
civilizaţia pe care tot ei o construiseră.”

Căderea nopţii, Isaac Asimov

Partea întâi

LONGITUDINEA LUI DUMNEZEU

Capitolul 1

Pasărea zbura în cercuri graţioase, sus, pe curenţii montani, cu mişcări încete, leneşe. Armonizarea perfectă a aripilor sale, rezultat al forţelor evolutive vechi de mii de ani, îi menţinea capul perfect aliniat faţă de curentul ascendent de aer, iar ochii negri fixau cu îndărătnicie un punct aflat la o sută cincizeci de metri dedesubt. Ochii îi rămăseseră fixaţi pe un animal mare, nemişcat. Instinctele străvechi îi spuneau păsării că acest animal mare era în pericol.

O umbră trecu rapid pe deasupra mea. Ceva mare, dar nu puteam spune ce era. Mi-am deschis cu greu ochii, dar la început nu am putut zări decât soarele necruţător. Pe urma am văzut în înalturi o formă neagră: o pasăre, o frumuseţe ce plana în aerul de munte. Apoi încă una şi încă una.

„Trebuie să beau ceva.”

Îmi simţeam limba ca de plumb. Faţa îmi ardea, plină de broboane de sudoare. Acum păsările chiar erau multe.

„Zboară în cerc deasupra mea. Se lasă mai jos.”

O pasăre de pradă ateriză la vreo douăzeci de metri. Nu arăta deloc delicat: avea ciocul puternic pentru sfâşiere, capul chel, gâtul lung şi jigărit, gheare mari. Şi ochii aceia negri şi lucioşi. Pe urmă am auzit un fâlfâit puternic în spatele meu, provocat de nişte aripi mari, şi zgomotele produse de două păsări care se încăierau. Apoi se auzi un fel de foşnet, foarte aproape. Chiar lângă ceafa mea.

„Nu pot să mă mişc!”

Acum erau mai multe perechi de ochi. Nu se vedea niciun pic de milă în ei; nu exista vreo modalitate de a pleda sau de a ajunge la o înţelegere, nu exista niciun mod de a ne conecta minţile. Se apropiau cu sărituri mici, prudente, ca indienii în jurul cercului format din căruţe, înainte de atac. Întâi îmi vor ataca părţile cele mai moi, ochii. Pe urmă, poate urechile şi nasul. Apoi se vor apuca

de ceafă şi obraji, sfâşiind carnea.

„Să nu mori, nu aşa! Nu mâncat de viu de către vulturi!”

— Nu este ca la entomologia medico-legală, de exemplu.

Profesorul – cel puţin asta părea să fie – era un bărbat mic de statură, slăbănog, plin de riduri, cu o faţă transpirată, ciupită de vărsat, şi cu colţurile gurii întoarse în jos, cu buzele subţiri, răutăcioase. Era îmbrăcat într-un costum cenuşiu, ieftin, din material sintetic, ceva absurd în climatul din Jamaica: era pătat de transpiraţie la subsuori. Cravata ţipătoare îi era lărgită mult în jurul gâtului. Ochii îi erau mici şi negri. Stătea aplecat deasupra unui obiect mic din lemn de pe masa din faţa lui. Acesta era format din trei bucăţi, prinse astfel încât cele două plăci laterale să se plieze deasupra celei centrale. Pe partea centrală a obiectului se afla un dreptunghi mic din lemn noduros. Celelalte două plăci erau pictate – Fecioara cu Pruncul în partea din stânga, şi Hristos crucificat în cealaltă, pe fondul unui cer negru, în plină furtună. Profesorul examina obiectul acela straniu cu o lupă imensă.

— Entomologie? întrebă un alt bărbat, scărpinându-se în cap.

— Insecte, spuse Profesorul zâmbind afectat. Dacă aceasta ar fi o insectă, am avea o bază de date foarte mare cu ADN. Dar, după cum vedeţi, aceasta este o bucată de lemn, nu o insectă, iar lemnul nu este decât un material mort. Există nişte teste speciale pe care le-am putea aplica pentru a analiza anumite aspecte – colorare, aplicarea asupra lor a razelor ultraviolete, şi aşa mai departe. Numai că acestea sunt utile pentru identificarea familiilor neobişnuite de copaci, de obicei specii necunoscute din America de Sud. Familia *Vochysiaceae,* de exemplu, acumulează aluminiu din sol, iar lemnul acestei specii se albăstreşte dacă i se aplică un anumit reactiv.

Comparativ cu alte săli de execuţie, aceasta era confortabilă, chiar luxoasă. Camera era încăpătoare. Pe o latură, peretele era numai din sticlă. Dincolo de acesta se afla o terasă largă, iar dincolo de aceasta se vedea

întinderea întunecată a Marii Caraibilor de la miezul nopţii. Sisteme scumpe de aer condiţionat se auzeau suflând, abia sesizabil, din colţurile încăperii. Pardoseala era acoperita cu plăci mari, multicolore, de marmură italiană de import. Mobila era greoaie, de un cafeniu-închis, cu ornamente sculptate în stilul mexican. Lampadare exotice şi diverse vaze erau răspândite în jur, şi pereţii erau decoraţi cu picturi jamaicane în culori aprinse.

Trei persoane erau aşezate pe o canapea moale, joasă, din piele albă. În mijloc se afla un individ nebărbierit, înalt şi bine făcut, abia trecut de treizeci de ani. Acesta stătea drept, încordat şi atent, calculându-şi şansele. O adolescentă se afla la stânga lui, îmbrăcată în blugi şi un pulover alb. Aceasta respira profund, agitată peste măsură. Unul din obraji îi era învineţit, iar ochii îi erau măriţi de groază. Încerca din greu să se controleze. La dreapta bărbatului se afla o femeie, tot puţin trecută de treizeci de ani. Şi ea era îmbrăcată lejer, şi îşi cântărea şansele, ajungând la acelaşi rezultat lipsit de speranţă. Erau conştienţi cu toţii că, atâta timp cât Profesorul continua să vorbească, ei rămâneau în viaţă. Problema era ce avea să se întâmple atunci când acesta urma să se oprească din vorbit.

Doi bărbaţi stăteau în picioare în faţa lor, în dreptul unei mese. Unul din ei era Profesorul, celălalt era de origine mediteraneeană, probabil grec. Era scund şi îndesat, cu faţa colţuroasa, cu riduri adânci. Era îmbrăcat cu pantaloni negri şi o cămaşă neagră descheiată la gât, unde se vedea o cruce de argint (sau o svastică), care atârna de un lanţ. Un revolver greu, negru se afla pe masa lustruită în faţa grecului, la îndemână. Însoţitorul său vorbea.

În afară de grec, se mai aflau încă şase persoane înarmate în încăpere, cinci bărbaţi şi o femeie. Femeia se lăsase, relaxată, pe speteaza unui fotoliu din colţul camerei. Şi ea avea trăsături mediteraneene. Purta o rochie de seară lungă, strâmtă, de culoare roz, şi avea o mulţime de aur pe ea. Ţinea în poală un revolver. Cei cinci

bărbaţi erau aşezaţi de jur împrejur pe scaune obişnuite, cu excepţia unui jamaican tânăr, negru, cu părul aranjat în şuviţe groase sau dreduri. Acesta stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă mare, şi răsucea o ţigară voluminoasă cu marijuana, cu pistolul pe podea. Părea mai interesat de ţigara sa decât de prizonieri. Femeia îi păzea însă cu mare grija, ca o pisică urmărind nişte şoareci, cu o umbră de zâmbet pe buze. Din când în când rotea butoiaşul pistolului, răsucindu-l treptat, ca şi cum ar fi verificat dacă era încărcat.

— Un microscop de scanare electronică presupune o grămadă de muncă şi, ca să vă spun adevărul, cel mai util instrument al meu este această lupă. De exemplu, spuse Profesorul, examinând lemnul îndeaproape, există aproximativ optsprezece mii de specii de copaci în toată lumea, însă eu pot deja, după câteva secunde de examinare cu lupa mea, să reduc apartenenţa acestui lemn la câteva sute de posibilităţi. Continuă să vorbească cu o voce monotonă. Ochii mici şi negri îi sclipeau de entuziasm, şi îşi ţinea buzele ţuguiate cu afectare.

— Trunchiurile copacilor sunt adevărate instalaţii de apă miraculoase. Există lanţuri de celule mari care transportă apa de la rădăcini la frunze şi mai multe lanţuri care transportă lichidul hrănitor realizat de frunze înapoi prin trunchi. Speciile diferite au modele diferite de instalaţii, ştiţi. A, uite ceva interesant! Aici avem structuri mari amestecate cu celulele mai mici, mai delicate. Asta înseamnă că pot elimina o grupare întreagă de copaci, în special pe cei cu lemnul de esenţă moale. Cred că e vorba de frasin, nuc american sau stejar.

— Mda, spuse tânărul jamaican.

Terminase de rulat ţigara. Scoase o brichetă albastră subţire, o aprinse şi trase din ţigară, apoi suflă. Spirale de fum de la marijuana începură să se ridice în sus. Le privi cum se îndreptau spre tavan, pe chip aşternându-i-se o expresie de satisfacţie.

Profesorul privi pe deasupra lupei sale şi spuse:

— Iisus Hristos a fost mai mult ca sigur crucificat pe o

cruce din stejar alb, un arbore destul de comun în Orientul Mijlociu atât pe vremea aceea, cât şi în prezent. Ceva asemănător cu o barcă s-a descoperit acum câteva decenii în munţii Ararat din Turcia. S-a dovedit că era făcută din lemn de stejar alb, iar entuziaştii au luat-o ca pe o dovadă că barca era Arca lui Noe. Îi apăru din nou zâmbetul acela arogant, superior. Există mai multe tipuri de stejar, *quercus robur, quercus rubra...*

— Doctore…

Dar Profesorul păru insensibil la vulcanul de nerăbdare care mai avea puţin şi erupea din străfundurile însoţitorului său.

— …şi pot să vă spun că acest lemn de aici este stejar alb.

— Ce vrei să spui, doctore? Că acest lemn este din Orientul Mijlociu? întrebă grecul.

— Din păcate, stejarul alb se găseşte şi în America de Nord. Era folosit adesea în construcţiile de nave acum două sute de ani. Totuşi, părerea mea este că acest lemn are o vechime mult mai mare de două secole. Şi există nişte diferenţe fine între stejarul alb din America de Nord şi cel din Orientul Mijlociu. Părerea mea este că acesta nu este stejar alb din America de Nord. Da, sigur provine din Orientul Mijlociu. Şi da, este foarte, foarte vechi.

Nervozitatea grecului ajunsese la paroxism.

— Este aceasta icoana sau nu? întrebă el. Da sau nu?

Profesorul zâmbi triumfător.

— Bineînţeles, o verificare corecta ar necesita datarea cu carbon-14. Însă eu pot respinge cu precizie existenţa oricărui fals, oricât de modern elaborat ar fi.

Pentru captivi, remarca lui echivala cu sentinţa lor la moarte.

— Mulţumim, doctore! Grecul expira ca şi cum i s-ar fi deschis o valvă de presiune. Cred că poţi pleca acum. Cassandra, vrei să ai grijă de onorariul domnului doctor?

Profesorul îşi înclină uşor capul în direcţia lui.

— Aş dori să fiu departe de această insulă – aruncă o privire scurtă captivilor – înainte să se întâmple vreo

neplăcere.

— Vei fi plecat dintre noi cu mult înainte să se întâmple aici ceva, îi spuse grecul expunându-şi dinţii într-un rânjet.

Femeia în roz, care stătuse picior peste picior până atunci, îşi readuse ambele picioare pe pământ, se ridică, şi se îndreptă spre prizonieri. Tocurile sale înalte scoteau un sunet ascuţit pe pardoseala din marmură.

Profesorul mai aruncă o privire către prizonieri, de data aceasta uşor anxioasa.

— Mi-au văzut faţa, ştiţi?

— Doctore, nu trebuie să-ţi faci absolut nicio grijă în această privinţă, spuse ea şi ridică pistolul.

Capitolul 2

Era mai mult sau mai puţin ora de închidere. Janice plecase cu obişnuitul său salut voios „Pa-a!”, iar eu eram pe punctul de a pune alarma, când un Rolls-Royce cafeniu opri pe linia dublă galbenă din afara uşii. Turna cu găleata, iar tipul se udase tot în timpul de când ieşise din Rolls-Royce şi până când intrase în fugă în anticariat.

Îl mai văzusem din când în când pe străzile din Lincolnshire. Era mic, rotofei, cu părul alb, cu o gură mică, arogantă, ochi ca de porc, şi un ten care-i arăta cu prisosinţă hatârul de o viaţă pentru vinul de Porto. Vocea îi era cea a unui bărbat de vârstă mijlocie, care studiase la o şcoală englezească particulară, cu o uşoară tendinţă de superioritate dispreţuitoare, care-mi răni orgoliul meu de urmaş de proletari.

— Domnul Blake? Harry Blake?

— Eu sunt, în carne şi oase.

— Numele meu este Tebbit. Toby Tebbit.

Familia Tebbit! Erau nobilii din regiunea noastră, protejaţi în spatele celor peste patru sute de hectare de teren împădurit, dincolo de Lincolnshire, înconjurat de un zid uriaş.

— Sir Toby?

— Chiar el!

Îşi scutură câteva picături de ploaie de pe haina sa din păr de cămilă.

— Domnule Blake, dacă îmi permiteţi să trec direct la subiect… Am nevoie de ajutor. Am primit un pachet din Jamaica. O grămadă de hârţoage, de fapt. Foarte vechi, din câte-mi dau eu seama.

— Cum de aţi ajuns la…?

— La momentul potrivit. Rosti cuvintele cu tonul uşor iritat al unei persoane care nu este obişnuită să i se pună întrebări. V-aş fi recunoscător dacă aţi putea evalua aceste hârtii pentru mine.

— Sigur că da! Le aveţi la dumneavoastră?

— M-am gândit ca ar fi mai bine dacă aţi veni dumneavoastră să le vedeţi.

— Nici o problemă! Asistenta mea îmi va ţine locul la magazin. Atunci voi veni să le văd mâine, la ora zece.

Tebbit înclină scurt din cap, îşi ridica gulerul în sus şi ieşi să înfrunte din nou ploaia în spaţiul dintre intrarea în anticariat şi Rolls-Royce. Nici măcar nu-şi bătuse capul să-mi spună unde locuieşte.

În dimineaţa următoare, cerul era albastru, dar se vedeau nişte nori negri la orizont. Am scos-o pe bătrâna mea Toyota în afara Lincolnshireului, şi am condus pe un drum de ţară. După câţiva kilometri, am virat pe un drum cu o singură bandă, pe marginea căruia se afla o gheretă. Pe afişul de pe unul din stâlpii de piatră erau scrise cuvintele: CASA PICARDIA. Pe celălalt stâlp era un alt afiş, pe care scria: ZONĂ PARTICULARĂ. INTERZISĂ INTRAREA NEAUTORIZATĂ.

Drumul era asfaltat, mărginit de un gard nu prea înalt din metal, şi şerpuia prin câmpiile pe care se vedeau din loc în loc stejari şi oi. După aproximativ un kilometru şi jumătate apăru o zonă cu pădure mai deasă. Am trecut pe lângă un lac mic situat pe stânga; o barcă cu vâsle era legata de un pilon scurt. Pe urmă am făcut curba spre o curte mare, pietruită, în care se aflau fântâni arteziene, tufişuri tunse artistic şi statuete în stil italian, la moda printre oamenii care obişnuiau să aibă angajaţi grădinari cu un secol sau două în urmă. Zece generaţii de averi de familie m-au privit de sus cu răceală în vreme ce urcam treptele acoperite cu muşchi verde şi am bătut în uşă cu ciocănelul greu din alamă. Uşa se deschise aproape instantaneu.

Fata era cam de nouăsprezece ani, avea ochii închişi la culoare, părul negru, pe care şi-l ţinea legat într-o coadă la spate, şi era îmbrăcată cu un pulover negru şi blugi. Mă cântări din priviri şi spuse:

— Tăticu' va veni imediat.

Am urmat-o pe coridorul larg, pe urma am pătruns în ceea ce cred că era un birou. Încăperea avea cam zece

metri pe şapte, şi pardoseala era acoperită în întregime de covoare Axminster. Un perete era acoperit de bibliotecă: cărţile erau vechi, cu legături scumpe, aşezate în ordine şi, după cum bănuiam eu, nu fuseseră citite niciodată. Fata îmi făcu semn către un fotoliu, lasă o pisică persană să i se caţăre în poală şi se aşeză în faţa mea. Încăperea era friguroasă. Mă cântări din nou din priviri.

— Deci dumneata eşti Harry Blake.

— Da, i-am răspuns.

— Eu sunt Debbie. Cu ce te ocupi?

— Sunt anticar, vând cărţi rare. M-am specializat mai ales în hărţi şi manuscrise vechi.

— Pare o îndeletnicire plictisitoare.

— Nu şi dacă ai imaginaţie. Dar tu? am întrebat-o. Te interesează ceva anume?

— Dansul şi călăritul, în special. Rânji pervers şi adăugă: Şi băieţii bine făcuţi.

Tăticu' pătrunse în încăpere, îmbrăcat cu un pulover vechi şi nişte pantaloni largi.

— Astea sunt nişte treburi care nu te privesc, Deb. Închide uşa când ieşi!

Debbie lasă pisica pe podea şi ieşi valvârtej, plină de mânie adolescentină. Sir Toby îmi făcu semn spre un birou care se afla în nişa unei ferestre imense. În spatele acesteia se vedea o pajişte, şi mai departe copacii. În umbra copacilor am reuşit să disting un bărbat subţire încălţat cu cizme înalte, însoţit de un labrador negru, şi care avea în mână o puşcă.

— Nici măcar nu ştiam că am vreo rudă în Jamaica, se plânse Sir Toby.

Făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat să comentez ceva. Am clătinat din cap aprobator. Îşi trase nasul şi continuă:

— Un tip pe nume Winston Sinclair. Se pare că eu sunt ruda lui cea mai apropiată. Individul a murit fără nicio avere.

Rosti aceste vorbe pe un ton uşor jenat.

— Vreţi să arunc o privire la material?

— Vă ocupaţi de documente vechi, nu-i aşa?

Sub fereastra imensă se afla o cutie de lemn cam de mărimea uneia pentru biscuiţii vrac. Sir Toby o luă de jos şi o puse pe birou. Pe marginea ei erau scrise cuvintele: *Silver Hills Coffee. 20 kg.* Scotoci prin ambalaj şi îmi înmână un vraf de hârtii de aproape zece centimetri grosime.

— Nu înţeleg nimic din toate astea. Ce părere aveţi? E un fel de manuscris, nu-i aşa?

Starea documentelor era bună, deşi cerneala devenise cafenie din cauza trecerii timpului, iar colţurile paginilor erau uşor decolorate, lucruri pe care noi, cei din tagma anticarilor, le observăm imediat. Pe prima pagină se afla un titlu scris într-un stil lăbărţat, uşor imatur: *Călătoriile mele către America şi arhipelagul Mexicului, unde se găsesc insulele Cuba şi Jamaica.* Sub titlu era scris numele autorului: JAMES OGILVIE. Nu auzisem niciodată de el. Pe toate paginile se afla un antet în filigran, care abia se mai distingea. Am ridicat prima pagină în dreptul ferestrei. Am reuşit doar să disting o coroană înconjurată de ovaluri concentrice. Între aceste ovaluri erau scrise cuvintele: BIROUL DOCUMENTELOR DE STAT AL MAIESTĂŢII SALE. La prima vedere am evaluat documentul ca având o vechime de patru sute de ani. Dar cuvintele erau indescifrabile; păreau scrise într-un fel de stenografie.

— E mai mult un fel de jurnal, am spus eu. O să dureze un timp să-l transcriu.

— Cât de mult?

— Mai multe zile, probabil.

— Mă duc la Londra în seara aceasta, şi nu mă voi întoarce până duminică.

— Nicio problema, îl lăsăm până vă întoarceţi.

Sir Toby ezită.

— De fapt, sunt destul de nerăbdător să aflu despre ce este vorba. Ce-ar fi să-l luaţi cu dumneavoastră? Şi când mă întorc îmi puteţi da o evaluare a documentului.

— Nu sunt prea sigur că vreau să-mi asum această răspundere. Dacă are loc un incendiu sau o spargere?

Sir Toby ezita din nou în vreme ce cântărea situaţia. Pe

urmă spuse:

— Îmi asum acest risc. Dar ar mai fi ceva, spuse el, şi îşi coborî vocea, deşi biroul era gol. Confidenţialitate! Din motive care nu vă privesc pe dumneavoastră, nu doresc să fiu asociat cu acest jurnal.

— O să-l ţin în apartamentul meu. Locuiesc singur. Nimeni nu va şti despre el în afară de mine. Am încercat apoi să-l iau prin surprindere pe baronet. Sir Toby, este ceva legat de acest document despre care nu mi-aţi pomenit?

— Bineînţeles că nu, ce idee absurdă!

Reuşi să scoată un râs sardonic.

— Cine era avocatul jamaican? l-am întrebat eu.

Îşi strânse buzele dezaprobator.

— Ce legătură are asta cu dumneavoastră?

— Dacă există ceva de interes istoric în aceste documente, este posibil să investighez direct la sursă.

Sir Toby îngheţă.

— În niciun caz nu veţi face aşa ceva! Tot ce trebuie să faceţi este să transcrieţi documentul. Nu trebuie decât să-mi daţi traducerea, evaluarea şi factura!

— Voi reveni după weekend, am spus şi am ridicat pachetul.

Sir Toby încuviinţă scurt din cap. Se îndreptă apoi înspre bibliotecă. Când am ieşit din birou, se prefăcea că răsfoieşte o carte. Afară, Debbie se juca de-a femeia fatală, stând tolănită pe capotă ca un model la o expoziţie de maşini.

— Oamenii îl considera uneori pe tăticu' puţin cam aspru, spuse ea.

— Nu şi eu, am minţit-o eu senin. Probabil că o să revin săptămână viitoare.

Se dădu jos de pe capotă şi se aplecă pe fereastra maşinii.

— Călăreşti? mă întrebă, cu ochii plini de curiozitate.

I-am aruncat o privire dintr-o parte şi am plecat în trombă. Se auzi o salvă de foc în pădurea de pe partea stângă.

Capitolul 3

Anticariatul era liniştit, aşa ca i-am dat liber lui Janice pentru restul după-amiezii şi am închis devreme. Ajuns în apartamentul meu, am scos manuscrisul din cutie şi l-am pus în seiful din dormitor. Seiful era un tip mai vechi de Guardsman cu o combinaţie de douăsprezece cifre, cheie separată, era prevăzut cu material ignifug şi avea o carcasă din lemn care îl făcea să arate ca o noptieră. De obicei nu conţinea nimic de valoare în afară de paşaportul meu, câteva carduri aproape de limită şi un teanc subţire de bancnote.

La Crown and Martyr era aglomerat, ca de obicei miercurea noaptea, dar am reuşit să-mi găsesc un colţişor. Eu şi Barney am parcurs ritualul obişnuit: el m-a întrebat ce doresc, eu i-am comandat pui cu garnitură de curry şi o halbă de bere, iar el a plecat să le aducă. Localul strălucea de lumină şi zumzăia de conversaţiile mesenilor, ceea ce era o schimbare în bine după liniştea mohorâtă din mausoleul lui Tebbit. La masa de alături se aniversa ziua de naştere a cuiva, şi vreo şase funcţionare tinere începuseră să se dezlănţuie. Una dintre ele se aplecase în faţă şi vorbea cu voce joasă. Am prins frânturi din ceea ce spunea: „… luna de miere… mănuşi de cauciuc… mi s-a spus că trebuie să atingi năzdrăvănia aceea…”, urmate de hohote stridente de râs. Mi-am văzut de halba mea, uşor tulburat de evenimentele de peste zi şi incapabil să le dau vreo semnificaţie.

Terminasem de mâncat şi băusem şi cea de-a doua bere când l-am zărit pe Barney că flutura spre mine receptorul de la telefon, tocmai de la celălalt capăt al barului. M-am îndreptat spre acesta, mirat peste măsură că ştiuse cineva că putea să mă găsească aici.

— Domnul Blake?

Engleza ei era bună, deşi consoanele erau puţin cam aspre. Avea accent mediteraneean sau turcesc, şi i-am dat cam vârsta mea, în jur de treizeci de ani.

— Ai în posesia dumitale ceva ce ţi s-a încredinţat de către Toby Tebbit?

„De unde naiba ştie asta?”

— Poate, am răspuns cu prudenţa.

— Iar Tebbit nu ţi-a spus nimic despre conţinut?

— Cu cine vorbesc, vă rog? am întrebat.

— Poţi să-mi spui Cassandra. Am nişte informaţii despre obiect, pe care aş vrea să ţi le împărtăşesc.

Se auzi din nou cum izbucniră în râs femeile din local. Mi-am acoperit urechea cu o mâna.

— Ascult.

— Trebuie să ne întâlnim, numai că nu putem fi văzuţi împreună, domnule Blake. Ştii unde se află camera de rugăciune de la catedrală?

— Adică Langland Chantry?

Convorbirea se întrerupse.

Aerul nopţii era răcoros după căldura din local. Am urcat cu greu pe Steep Hill, cu mintea zbârnâindu-mi de posibilităţi, însă niciuna care să stea în picioare. Catedrala era încă deschisă. Am salutat-o din cap pe doamna de la cutia milei. Mai erau câţiva turişti întârziaţi, răspândiţi în interiorul imens care-ţi golea mintea. M-am îndreptat spre capătul cel mai îndepărtat, dincolo de transeptul cel mare, pe urmă m-am dus spre dreapta şi am pătruns într-o cămăruţă de piatră cu o uşă grea la intrare şi ferestrele prevăzute cu bare. Pe un afiş scria: ACESTA ESTE UN LOC ÎN CARE SĂ STAŢI LINIŞTIŢI CU DOMNUL. Iar pe altul scria: VĂ RUGĂM SĂ PĂSTRAŢI LINIŞTEA!

În mijlocul încăperii se afla o măsuţă pe care ardeau nişte lumânări. Pe un perete se afla o cruce simplă din lemn, pe altul erau vitralii înalte şi înguste. Lângă perete se găseau mai multe scaune solide din lemn, şi mai era un gargui, mama cu copilul, cu feţele aplatizate ca la statuile din Insula Paştelui. Camera era goală. Am aşteptat. După vreo zece minute, încăperea începu să fie vag apăsătoare, poate din cauza liniştii, sau poate din cauza prezenţei covârşitoare a icoanelor. M-am răsucit să plec, dar am rămas surprins să văd o femeie care stătea în picioare

lângă uşă, privindu-mă în linişte. Avea părul negru, scurt, nasul acvilin, ochii închişi la culoare, şi părea să fie grecoaică, italiancă sau chiar turcoaică. Era îmbrăcată într-un costum sobru, şi nu era de prin partea locului. Ochii ei negri se uitau fix într-ai mei.

— Domnul Blake?

— Da. Dumneata cine eşti?

— Am să trec direct la subiect, domnule Blake. Aş vrea să-l cumpăr.

Am clătinat din cap, intrigat şi stingherit.

— Va trebui să discutaţi acest lucru cu Sir Toby. Apropo, am spus şi am coborât vocea în catedrala goală, de unde ştiţi că jurnalul se află la el? Această informaţie este confidenţială.

Dădu din mână ca şi cum ar fi dat la o parte întrebarea mea.

— Din păcate, Tebbit este la Londra, iar eu trebuie să obţin documentul foarte repede.

— Aici este frig, i-am spus. Nu am putea vorbi despre acest lucru undeva la căldură? La un pahar de vin, poate?

Clatină din cap cu nerăbdare.

— Îmi pare rău, am spus ridicând din umeri, nu vă pot fi de folos.

— Am fost autorizată să vă ofer douăzeci de mii de lire pentru el.

În biroul lui Sir Toby evaluasem jurnalul pe undeva între o mie şi trei mii de dolari. Pentru o clipă m-am întrebat dacă femeia nu era cumva nebună. Ceva sigur nu era în regula cu ea; fie că era vorba de limbajul trupului ei, fie de modul direct în care mă abordase, ori de aerul vag de fanatism pe care părea că-l emana, oricum nu puteam spune precis.

— Aş vrea să fiu de folos, dar nu este al meu ca să-l pot vinde.

Avu din nou acel gest de nerăbdare, clătinând din cap.

— Nu am timp să mă tocmesc. Avem nevoie de jurnal imediat. Am să merg până la capăt, oferindu-vă cincizeci de mii de lire. Îi puteţi avea mâine-dimineaţă, bani lichizi

dacă doriţi.

„Cincizeci de mii!” Am început să am o senzaţie de ireal, ca şi cum aş fi urmărit o scenă dintr-un film. Femeia mă privea pătrunzător, încercând să-mi citească gândurile.

— Îmi pare rău, dar dacă nu-mi aparţine, cum aş putea eu să-l vând?

— Asta-i o adevărată dilemă, spuse ea clătinând gânditoare din cap, trecându-şi absentă un deget în sus şi în jos pe obraz. Credeţi că o sută de mii de lire ar răspunde la această întrebare? mă întrebă ea apoi.

Cred că devenisem palid. Cu siguranţă simţeam cum mi se usucă gura. Femeia vorbea cât se putea de serios; puteam să văd asta din expresia încordată a gurii ei mari şi din felul în care mă fixa încontinuu, descumpănitor. Dacă douăzeci de mii de lire erau o bagatelă, o sută de mii era o sumă care mă speria. Cu banii ăştia mi-aş fi lichidat creditul, împrumutul pentru maşină şi cărţile de credit, şi ar fi însemnat enorm pentru ipoteca pe apartament. De fapt, chiar am ezitat o clipă. Însă pe urmă i-am spus:

— Îmi pare rău, dar nu are rost să mai discutam. De ce nu încercaţi să-l găsiţi pe Tebbit şi să-i spuneţi să mă sune şi să-mi dea autorizarea de a vinde?

— Realitatea este că jurnalul nu îi aparţine lui Tebbit ca să-l poată vinde. Aparţine persoanelor pe care le reprezint. Tăcu preţ de câteva clipe. Şi dumneavoastră nu aveţi niciun drept să-l ţineţi.

Nota de ameninţare din ton avea o nuanţă atât de vagă, încât m-am întrebat dacă nu cumva mi se păruse.

— Cine sunt persoanele pe care le reprezentaţi? am întrebat eu.

— Nu vă bateţi capul cu asta! îmi răspunse tăios.

— Nu înţeleg. Dacă jurnalul este al dumneavoastră, de ce mai încercaţi să-l cumpăraţi? De ce nu dovediţi pur şi simplu dreptul de proprietate asupra lui? Mergeţi la tribunal dacă trebuie!

— S-ar crea… – se opri, chinuindu-se să găsească termenul potrivit – complicaţii.

— Aşa cum ar fi şi în cazul în care eu l-aş vinde fără

permisiunea lui Sir Toby. Uite ce e, el sâmbătă o să se întoarcă. Ce-ar fi să vorbiţi atunci direct cu el?

— Nu trebuie să-i restituiţi lui Tebbit acest articol. Dar constat că va trebui să găsim alte metode să vă convingem. Îmi trimise un zâmbet de o răutate pe care nu se mai strădui să o ascundă şi spuse: Ne vom mai întâlni, domnule Blake!

— Cu mare plăcere!

Zâmbetul i se intensifică, apoi tocurile înalte i se deplasară cu zgomot pe pardoseala din piatră a naosului. Am mai stat cinci minute să-mi revin, deoarece eram puţin cam zdruncinat. Afară burniţa uşor. În jurul unui chioşc cu hotdogi era un grup vesel de petrecăreţi, în care am recunoscut funcţionarele de la Crown and Martyr. Am mers pe strada care înconjura catedrala printr-o parte şi m-am oprit la apartamentul meu, la capătul unei fundături în care se găseau şase vile moderne. Aleea era pustie.

Mă simţeam expus în lumina felinarelor de pe stradă. M-am îndreptat spre curtea acoperită cu un strat de pietriş şi mi-am căutat cheile prin buzunare, aşteptându-mă dintr-o clipă în alta să fiu atacat de oameni înarmaţi care să se năpustească la mine din tufişuri. Blestemându-mi imaginaţia exagerata, am introdus cheia Chubb în broască şi am răsucit-o. Pe urmă am băgat cheia în yală, nu pe cea bună, bineînţeles. Am încercat din nou, cu mâinile nesigure, iar în cele din urma am nimerit-o şi uşa s-a deschis.

Am bâjbâit pe întuneric după întrerupător. Holul era pustiu. Am pătruns în sufragerie: pustie. Bineînţeles. M-am dus şi în dormitor, încercând să rezist tentaţiei ridicole de a mă uita sub pat. Pe urmă am făcut înconjurul apartamentului şi am verificat uşile şi ferestrele. Am revenit în hol, unde mi-am pus haina în cuier şi mi-am scos pantofii din picioare, rânjind prosteşte, oftând uşurat şi spunându-mi în gând că eram un idiot.

Eram în bucătărie, pregătindu-mi un sandvici cu roşii, şi încă zâmbeam de prostia mea, când am zărit picăturile de ploaie de pe pervazul ferestrei. Erau doar câţiva stropi. De

data aceasta, când am verificat apartamentul din nou, ţinând cuţitul de bucătărie în mână, am deschis şi dulapurile cu haine şi m-am uitat sub pat. În cele din urmă am deschis seiful, cu o senzaţie de groază străbătându-mă din cap până în picioare. Dar modelul Guardsman G400, cu cheie, cifru şi protecţie la foc era neatins, şi am reuşit să mă relaxez.

Am aruncat hainele de pe mine şi mi-am mâncat sandviciul în pat, răsfoind paginile jurnalului, dar am fost incapabil să descopăr vreun înţeles. În cele din urmă, l-am pus înapoi în seif şi am stins lumina. Lucrurile mi se învălmăşeau în cap, dar nici acestea nu aveau mai mult sens. Am fost atent la zgomote, dar nu am auzit decât răpăitul constant al ploii pe capotele maşinilor şi sunetul scos de frigider. Din când în când mă uitam cu atenţie la colţurile întunecate ale camerei. Înainte să aţipesc, mă gândeam că, dacă n-ar fi fost picăturile de ploaie de pe pervazul ferestrei, nu mi-aş fi dat seama niciodată că intrase cineva în apartament.

Nu am dormit prea mult în acea noapte. Pe de o parte era confortul de a sta în pat şi de a asculta ploaia cum bătea în geam, pe de altă parte era misterul jurnalului, un jurnal despre care Sir Toby nu ştiuse nimic, de la o rudă pe care nici măcar nu ştiuse că o avea, dar care îl transpunea într-o oarecare stare paranoică. Totuşi, în principal nu prea am dormit din cauza umbrelor întunecate din cameră şi a unei vagi presimţiri a necazurilor care urmau să vină.

Capitolul 4

Pe la ora opt dimineaţa mi-am pregătit o omletă, iar în timp ce priveam norii negri care se deplasau foarte jos pe deasupra câmpurilor din spatele apartamentului, am dat un telefon.

— Sir Toby?

— Da.

— Aici e Harry Blake.

— Blake, spuse el după o ezitare. Cum naiba aţi dat de mine?

— Fiica dumneavoastră mi-a spus că de obicei staţi la Cavendish. A apărut o problemă. Este cineva care încearcă să obţină manuscrisul.

— Ce?!

Pe fir se transmiseră surpriza şi consternarea lui.

— Mi s-au oferit o mulţime de bani pentru el, de fapt chiar o sumă neverosimilă. Le-am spus să vi se adreseze dumneavoastră, dar se gândeau că nu v-ar interesa. Femeia implicată a revendicat şi dreptul de proprietate.

— Asta-i o aiureală, exclamă Sir Toby după o uşoară ezitare.

— Şi încă ceva! S-a pătruns prin efracţie în apartamentul meu. Asta nu poate fi o coincidenţă.

— Vreţi să spuneţi că aţi fost furat? Şi manuscrisul unde e? I se citea alarma în voce.

— Nu au ajuns la el. Sir Toby, cred că am dreptul să aflu în ce m-am băgat aici.

— În ce v-aţi băgat? Nu ştiu ce vreţi să spuneţi!

Individul minţea. Ştiam asta, şi el ştia că mi-am dat seama, dar nu-i pasa nici cât negru sub unghie. Aroganţa lui începea să mă calce pe nervi.

— Atunci cred că mă voi duce la poliţie, i-am spus.

Răspunsul lui Tebbit fu pe măsura aşteptărilor:

— Nu, în niciun caz!

— O, ba da, Sir Toby! Mă duc dacă nu-mi spuneţi ce se întâmplă aici!

De data asta tăcerea se prelungi mai mult. În cele din urmă, rosti:

— Aş vrea să aveţi încredere în mine în această problemă. Chiar nu pot să vă spun despre ce este vorba!

— Când voi pune receptorul în furcă, Sir Toby, îl voi ridica imediat înapoi, voi raporta spargerea la poliţie, şi voi menţiona jurnalul dumneavoastră.

— Nu sunt obişnuit să implor pe cineva, domnule Blake.

— Vorbiţi, Sir Toby! Discutaţi ori cu mine, ori cu poliţia!

— Indiferent de onorariul pe care vi l-aţi propus, îl voi dubla!

— Asta înseamnă că vă va costa foarte mult. Avem de-a face cu un fel de stenografiere din perioada elisabetană. Îmi va lua mai multe zile să o transcriu în engleza modernă, chiar dacă voi putea determina care este sistemul de stenografiere, iar acesta e posibil să fi dispărut demult. Pe vremea aceea erau o mulţime de stiluri de scriere secretă.

— Uite ce e, ocupaţi-vă de acest lucru, sunteţi de acord? Triplaţi onorariul acela blestemat! Şi, pentru numele lui Dumnezeu, păstraţi manuscrisul la loc sigur şi ţineţi-vă gura!

Convorbirea se întrerupse. Am stat un minut şi am reflectat serios, în vreme ce norii negri se apropiau. Pe urmă am ridicat din nou receptorul şi am format un alt număr.

Janice era obişnuită cu absenţele mele neanunţate, şi puteam să am încredere în ea că va avea grija de anticariat timp de câteva zile. Nu avea neapărată nevoie să fie plătită, ce-i drept, dar demult era planificată pentru o mărire de salariu, şi tot eram în aşteptarea unei rarităţi care nu mai apărea, o hartă sau un document, care să aducă la Christie’s o jumătate de milion. Am pus manuscrisul într-o mapă, pe care am aruncat-o în portbagaj, şi am pornit pe Autostrada Ml, după ce am

trecut de Nottingham. Turul Mozart[1] m-a dus pe un traseu lung şi foarte lent în jurul Birminghamului, pe urmă am ajuns pe Autostrada M40, iar un DJ de printr-o insulă din Atlantic, cu un venit de zece ori mai mare decât al meu, trăncănea vrute şi nevrute în tot acest timp până am ajuns la Oxford. Drumul era aglomerat, şi trebuia să curăţ mereu parbrizul de stropii de murdărie, ca să reuşesc să văd ceva. În acest timp îmi treceau prin minte tot felul de gânduri cum că eram urmărit, dar nu se vedea niciun semn în oglinda retrovizoare care să demonstreze acest lucru. Însă pe urmă m-am întrebat: dar oare s-ar lăsa văzuţi?

În Oxford m-am strecurat de-a lungul Woodstock Road, am parcat la şcoala St Edwards, şi am traversat careul în diagonală, prin ploaie, până dincolo de biserica şcolii. Bărbatul care mă aştepta la intrarea în cancelarie avea în jur de cincizeci de ani, cu un smoc dezordonat de păr alb care contrasta cu seriozitatea costumului său. Acesta îmi zâmbi pe deasupra ochelarilor săi în formă de semilună.

— Harry, mă bucur să te văd! Ei, ce ai adus? Hai să aruncăm o privire!

Ne-am aşezat în nişte fotolii moi din galeria de la etaj. Tocmai trecuse de ora două, iar cancelaria era goală. M-am aşezat şi am scos jurnalul din servietă. El trecu în revistă pagină cu pagină, iar ochii săi le scrutară cu atenţie.

— Fascinant! Ai dreptate, Harry, chiar este elisabetan, fără îndoială, şi este scris într-un sistem timpuriu de scriere secretă.

— Ai putea identifica sistemul?

Stăteam de vorbă cu una dintre autorităţile internaţionale asupra scrierii secrete elisabetane.

Fred Sweet mormăi ceva.

— Pare să fie unul foarte timpuriu. Foarte asemănător cu cel al lui Timothy Bright, ceea ce ar plasa manuscrisul prin 1588, sau mai târziu. Cu excepţia faptului că există câteva diferenţe minore. E posibil să fi utilizat o versiune

[1] Traseul locurilor pe unde a trecut Mozart în timpul ședерii sale în Londra. (n.tr.).

mai timpurie a sistemului lui Bright.

— Dar uită-te la filigran, Fred! Este din Olanda spaniolă. Ce să caute un jurnal elisabetan scris pe hârtie din Olanda spaniolă?

Ridică o foaie în dreptul ferestrei şi o privi intens cu ochii îngustaţi.

— Ai dreptate! Hârtia provine într-adevăr din Olanda spaniolă.

— Asta-i ciudat. E ca şi cum ai vedea o însemnare din 1940 a guvernului britanic, scrisă pe hârtie luată dintr-un carnet nazist.

— Poate că da, poate că nu. Olandezii îşi slăbiseră într-o oarecare măsură lanţurile spaniole la sfârşitul anilor 1500. Şi Olanda mişuna de agenţi din Anglia. Dar sunt de acord cu tine, este ciudat. Mă privi plin de curiozitate. De unde Dumnezeului ai obţinut asta?

— Îmi pare rău, Fred, dar clientul meu doreşte să păstrez confidenţialitatea. Afirmaţia mea avu un ton extrem de conspirativ. Însă trebuie neapărat să sparg codul acesta!

— Încearcă *Măiestria scrisurilor încifrate, scurtate şi rapide luate după slove* a lui Bright. O găseşti la Bod mai mult ca sigur.

I-am mulţumit lui Fred, am lăsat maşina în parcarea şcolii şi am luat un autobuz aglomerat până în centrul Oxfordului. În mod normal, permisul meu de bibliotecă îmi permitea accesul la Camera Hărţilor din New Bodleian, dar Timothy Bright ar fi fost de găsit tot la categoria Cărţilor Rare, adică la Old Bodleian, pe partea cealaltă de Broad Street. Am trecut de primul punct de control de securitate şi am urcat scările de lemn în spirală până la sectorul Artă – treizeci de metri de fantezii gotice eterice, uşoare. După ce am trecut şi de cea de a doua barieră, al cărei paznic se lupta cu un careu de cuvinte încrucişate din *Daily Mirror,* am pătruns în cel mai sacru dintre locuri, dincolo de marea mulţime: Biblioteca Ducelui Humphrey, aproape la fel de veche ca şi cartea pe care o căutam.

Am comandat cartea lui Bright în sala de lectură a

absolvenţilor, şi am aşteptat vreme de o oră la ghişeu, absorbind elementele fantastice, blazoanele de pe tavan, mirosul slab al cărţilor vechi. Se întunecase deja când femeia a sosit însoţită de o cărticică învelită în piele şi de un zâmbet. Am găsit un scaun gol în una dintre nişele înguste şi m-am aşezat între un savant în vârstă, care avea un tic nervos, şi o fată în minijupă, cu un laptop roz. Am aşezat cartea pe raftul lung, îngust, i-am întors paginile cu grijă şi am început să recunosc din cuvinte. Bătrânul meu prieten Fred avusese dreptate: sistemul Bright era cheia secretă către jurnalul lui Ogilvie.

În interiorul acestui loc extrem de sacru, ca un sanctuar, sunt impuse reguli foarte stricte. Conversaţiile sunt descurajate. Un manuscris mai vechi de 1901 nu poate fi fotocopiat. Foto-copiatoarele de mână sunt strict interzise, la fel şi fotografiatul, chiar şi numai al interiorului bibliotecii. Pixurile sunt interzise. Asta înseamnă că dacă ai ceva de copiat, trebuie să utilizezi fie un laptop, fie un creion. M-am decis să utilizez un creion, şi mi-am început activitatea, care avea să fie o îndeletnicire de durată. Profesorul dispăru pe la ora şase seara, iar fata curând după aceea. Rămăsesem singur în nişă.

Imediat după ora nouă, când îmi simţeam vezica pe punctul de a exploda şi degetele îmi erau deja îndurerate, am devenit vag conştient de faptul că cineva stătea în picioare lângă mine. Nu i-am acordat nicio atenţie, până când acesta şi-a dres vocea, scuzându-se:

— Domnul Blake?

Era un tânăr cu părul negru, scurt, îngrijit, cu un cercel de alamă în ureche, îmbrăcat elegant într-un costum din trei piese, şi cu cravată verde. Un străin mi se adresa pe nume, din nou. Mi se strânse stomacul.

— Da?

— Aveţi nişte documente care nu vă aparţin. Doresc să mi le înmânaţi.

Am încercat să suprim senzaţia bruscă de alarmă.

— Las-o balta, amice!

— Cred ca nu aţi înţeles bine care este situaţia. Am

primit instrucţiuni să le obţin prin orice mijloace.

— Şi presupun că ai agăţat de umăr un toc cu un pistol automat Beretta?

— Nu, doar un pix cu vârful otrăvit. Expresia nu i se modifică pe chip în vreme ce rostea aceste cuvinte. Suntem persoane serioase, domnule Blake. Nici măcar nu vă cerem sa faceţi ceva rău. Trebuie doar să vă ridicaţi şi să plecaţi, lăsând manuscrisul acolo unde se afla. Va întoarceţi apoi în apartamentul dumneavoastră din Lincolnshire, şi acolo veţi găsi un plic al cărui conţinut vă va oferi o foarte mare satisfacţie. Este în interesul dumneavoastră să faceţi asta, credeţi-mă!

— Dacă dumneata eşti un savant de bună-credinţa, atunci eu sunt unchiul unui maimuţoi. Cum naiba ai intrat aici?

Începusem să bravez, deoarece biblioteca îmi conferea o oarecare siguranţă.

— Şşt!

O bătrână cu parul alb ne privea din nişa aflată pe partea cealaltă a culoarului. Încălcaserăm regula privitoare la linişte, iar chipul îi era încreţit de indignare.

Tânărul mă privi, iar ochii lui avură nişte sclipiri ca de gheaţă, şi în cele din urmă plecă, la fel de liniştit cum intrase. Ieşise deja când am început să tremur. Am mai stat cinci minute, pe urmă am returnat la ghişeu cartea lui Bright. L-am întrebat rapid pe gardian, care îmi confirmă faptul că nu-l mai văzuse niciodată pe domnul de mai înainte, „dar în zilele astea vin atât de mulţi străini, domnule, şi avea şi permis de bibliotecă”. Mi-am scos iute geanta de la ghişeul de bagaje şi m-am amestecat printre studenţi pe pavajul ud şi lucios de pe Broad Street. Am traversat mai multe străzi, pe care le-am traversat din nou, m-am întors din drum, am intrat şi am ieşit de pe alei înguste şi intrări secundare în baruri, şi în general m-am comportat ca un idiot înainte să ajung în staţia de autobuz din Gloucester Green. În autobuz era loc numai în picioare, dar după câteva staţii se mai eliberă şi astfel am profitat de ocazie să mai examinez pasagerii, care mi se păreau cu

toţii înarmaţi şi periculoşi, veniţi direct din filmele cu gangsteri. Încetul cu încetul, gangsterii coborâră în diverse staţii. La şcoala St Edward mi-am recuperat cu bine maşina, m-am scufundat în scaun cu recunoştinţă, şi am pornit iute la drum, îndreptându-mă spre Oxford. Am găsit un hotel lângă Bicester, la câţiva kilometri de oraş. Am înşfăcat un sandvici cu carne de vită, pe care l-am mâncat în cameră, cu un scaun înfipt în uşă. Mâncarea mi-a zăcut toată noaptea în stomac ca o greutate de plumb.

În ziua următoare mi-am lăsat maşina şi am luat autobuzul până în Oxford. Nu era nicio urmă a ucigaşului manierat din seara precedentă. Ar fi fost uşor să-l alung din minte ca pe o fantezie. La prânz am stat cu spatele la perete în Kings Arms. Pe la sfârşitul serii terminasem deja de copiat cartea lui Bright, iar mâna mă durea de la scris. Am repetat rutina de pierdere a urmelor din ziua precedentă, şi am luat autobuzul Thames Transit împreună cu alţi câţiva călători obosiţi.

Bicester era aproape pustiu, cu excepţia câtorva beţivi inofensivi. Am cotit la stânga de pe Sheep Street şi am intrat pe o alee liniştită. O pereche de tineri aflaţi la vreo douăzeci de metri în faţa mea se prinseră brusc de mâini şi începură să valseze. Mi s-a părut un lucru bizar, până când o mână mă lovi dureros cu latul direct în rinichi, ca un ciocan, iar un pumn greu îmi izbi ochiul o secunda mai târziu. Am căzut în agonie, în timp ce servieta îmi fu smulsă din mână. În vreme ce zăceam gemând pe pavaj, m-am gândit că aceea fusese o idee foarte bună de distragere a atenţiei.

M-am săltat, ajutându-mă de peretele unei case ca să mă sprijin. M-am gândit că era bine să ajung rapid la hotel, înainte să descopere cineva că servieta era goală. Am răspuns cu un mormăit la salutul recepţionerei, acoperindu-mi cu palma ochiul vânăt. Poate credea că eram doar beat.

Ajuns în cameră, am continuat rutina de a fixa un scaun în mânerul de la uşă. Aveam gura uscată şi tremuram, dar cel mai tare mă deranja durerea ascuţită din rinichi. Am

scos manuscrisul lui Ogilvie de sub cămaşă şi l-am aruncat pe pat. *Ceva!* Undeva, în interiorul acestor pagini, se afla *ceva!* Apa rece îmi înţepă ochiul, dar mă duru şi mai tare când l-am tamponat să se usuce. Am dat un telefon la recepţie. Sandviciurile se terminaseră, dar la bar se găseau chestii de ronţăit şi băuturi fără alcool. După ce acestea fură aduse în cameră, mi-am scos hainele.

Acum aveam în sfârşit tot ceea ce-mi trebuia pentru îndeletnicirea monotonă şi îndelungată de a transforma în engleză scrisul stenografic al lui Ogilvie. Mi-am deschis laptopul. Nu am considerat că ar avea vreun rost să scriu în engleza elisabetană, aşa că am tradus cuvintele direct în forma modernă, pentru ca Sir Toby să le poată înţelege, şi chiar am modificat frazele acolo unde ar fi sunat prea arhaic.

Era un jurnal, într-adevăr. Autorul era un băiat, James Ogilvie. Ici şi acolo scrisese poezii, versuri şi scrieri în latină, fără să folosească stenografierea, şi eu le-am copiat exact aşa cum erau, în stilul de scriere shakespearian. Am ignorat tremuratul, am ignorat şi durerea. Şi, în vreme ce băteam de zor în tastatură, oscilând între fermitate şi mânie, având într-o parte câteva pungi cu chipsuri şi cutii cu 7-Up al căror număr scădea simţitor, secolul XXI începu să se dizolve, şi o maşină a timpului mă transportă treptat cu patru sute de ani în trecut, în lumea stranie şi periculoasă a tânărului James Ogilvie.

Capitolul 5

Să nu credeţi cumva că sunt fiul ignorant al vreunui sărman pastor, mânat de foame să-mi caut un rost în ţinuturi îndepărtate. Tatăl meu era păstor, într-adevăr. Dar era de asemenea şi fermier şi deţinea o porţiune importantă din valea Tweedsmuir. Când a murit, mama s-a căsătorit într-o grabă nelalocul ei cu un individ care era aspru, antipatic, şi mic de stat, la minte şi la trup. Acesta provenea din una dintre familiile din Drumelzier, cu vreo cincisprezece-douăzeci de kilometri mai spre nord, care aveau reputaţia că tăiau gâtul călătorilor aflaţi în trecere pentru a le lua punga cu bani. Era barbar şi mirosea îngrozitor, ca mulţi alţi consăteni de-ai mei. Numai că mama era o fiinţă superficială, vanitoasă, şi s-a lăsat uşor dusă de nas de cuvintele lui linguşitoare. Şi aşa s-a întâmplat ca acest individ lipsit de valoare, printr-o specie josnică de viclenie să devină moştenitorul pământului care ar fi trebuit să fie al meu şi al fratelui meu.

Nu, nu sunt un păstor analfabet. De fapt, am dobândit, prin multă muncă şi cu ajutorul nemăsurat al preotului de la biserica noastră, abilitatea de a citi şi de a scrie. Învăţătorul Dinwoodie era un tip ciudat. Nu era de prin părţile acelea. Unii spuneau că fusese pirat, alţii că era un refugiat, fugind de mânia reginei Angliei, în urma eşecului unui complot împotriva ei. Alţii mai vedeau în trăsăturile de pe chipul său prelung, trist, o tragedie din trecut. Predicile sale erau foarte deprimante, însă dacă stau bine să mă gândesc, cred că aşa erau ale tuturor reprezentanţilor lui Dumnezeu în acele vremuri. El era însă şi un om învăţat, care, din motive necunoscute, părea să-şi fi găsit liniştea în solitudinea văii noastre.

Prin intermediul acestui preot am devenit familiarizat cu *Elementele de geometrie* ale lui Euclid şi cu scrierile învăţaţilor greci şi romani. Tatăl meu lăsase prin testament nişte bani puşi deoparte pentru educaţie şi astfel, împreună cu fratele meu Angus şi cu cele patru fiice ale

fierarului, am deprins să citim, să scriem, şi să socotim. Adesea rămâneam şi după lecţii, şi discutam cu învăţătorul despre multe lucruri. Călătorise mult, asta era sigur, dar niciodată nu a spus din ce motiv sau în ce calitate. Îi plăcea să mai tragă la măsea şi, uneori, în serile în care i se înmuia limba şi bucăţile de turbă îi luminau odaia cu sclipiri roşiatice, vorbea despre lucruri care bănuiesc că puteau foarte bine să-l ducă la spânzurătoare pentru erezie. Toate aceste lucruri le absorbeam aşa cum absoarbe o plantă uscată apa. Trebuie să mărturisesc că, în entuziasmul meu – ba chiar în disperarea mea – de a învăţa, de multe ori luam câte o carte de-a învăţătorului şi o citeam pe dealuri, când ar fi trebuit să am grijă de oi.

Era o ciudată ironie (cuvânt deseori folosit de învăţător: provine din grecescul *eironeia* şi înseamnă opusul neaşteptat; Socrate a utilizat ironia în discursurile sale) faptul că învăţătorul, un bărbat cu multă carte, alesese să se ascundă astfel în această vale, iar mie, în vreme ce primeam aceeaşi învăţătură, îmi creştea în suflet o senzaţie din ce în ce mai mare de insatisfacţie. Am început să simt că dealurile erau ca zidurile unei închisori, care mă ţineau departe de lumea măreaţă din afara lor. Adevărul este că începusem să consider că a-mi petrece viaţa având grijă de oi nu însemna decât să fac prea puţin cu ea.

Această senzaţie din ce în ce mai intensă de a nu-mi găsi locul nu era deloc diminuată de tatăl meu vitreg. S-a dovedit a fi cel mai ignorant om pe care-l puteai întâlni vreodată. Şi nu numai asta, dar era şi unul dintre cei mai violenţi oameni, mai ales după ce bea whisky. Mă bătea adesea pentru mai nimic, deşi nu făcea niciodată asta dacă fratele meu era prin apropiere; pe Angus, care era mai puternic şi mai mare decât mine, îl lăsa în pace.

După câteva luni de la căsătoria mamei mele, şi după o bătaie mai zdravănă decât de obicei, am sărit la tatăl meu vitreg cu lopata, într-un acces de mânie. Acesta s-a dus şchiopătând şi plin de vânătăi la Crook Inn, şi în noaptea aceea nu l-am mai văzut. În ziua următoare i-am spus mamei că plecam în sud, spre Anglia, poate chiar la

Londra, ca să-mi fac un rost în lume. Mama a plâns şi a protestat, dar am simţit că în sufletul ei se bucura să scape de fiul ei cel mai mic şi mai neastâmpărat, care de fapt nu era de mare folos la munca pământului, şi al cărui cap era plin de prostii şi de idei stranii (şi, într-adevăr, dacă ar fi putut şti, şi de erezii).

În seara dinainte de plecarea mea din vale am parcurs distanţa de vreo trei kilometri până la învăţător. Era lună plină, şi lumina ei părea să cadă pe pământ ca printr-un tunel făcut de norii care se răsuceau în înalturi. Dealurile străluceau de o lumină nepământeană, şi puteai uşor să-ţi închipui că vezi vârcolaci în umbrele întunecate. Învăţătorul – numai eu îl cunoşteam cu acest titlu – fusese ocupat cu clondirul lui şi nu mă auzise când intrasem în casă. Odaia era caldă şi cu tente roşiatice de la turba care lucea în vatră, iar el stătea lăbărţat într-un scaun şi se uita la foc, cu o Biblie şi un clondir aproape gol alături de el, pe podea. Îmi vorbi fără să ridice ochii.

— Pleci, aşadar? Te îndrepţi spre oraşul englezesc al reginei, grămada aceea de bălegar?

— Plec dimineaţă.

Se răsuci spre mine. Avea obrajii şi ochii roşii, ori de la whisky, ori de la foc, nu mi-am putut da seama.

— Nu ştii nimic despre viaţa în afara Tweedsmuir, James!

— Cum aşa? Uite câte m-ai învăţat dumneata!

Clătină din cap.

— Educaţia este un scut bun şi o armă ucigătoare, dar nu te va duce mai departe de atât. Îţi lipseşte experienţa, şi pleci de unul singur într-un oraş cu mai multe păcate decât Nineveh.

— Am fost până la Lanark.

— Lanark nu este Nineveh, spuse, râzând scurt. Se cufundă în tăcere pentru câteva clipe, pe urmă întrebă, aproape ca şi cum şi-ar fi rostit gândurile cu voce tare: O să te mai vedem vreodată?

— Domnule, numai Dumnezeu poate şti!

— Într-adevăr, cine altcineva? Ei bine, ai învăţătură mult

mai multă decât noţiunile elementare şi inteligenţa cea mai ascuţită pe care am văzut-o la orice alt tânăr de vârsta ta. Numai că o să ai nevoie de mai mult decât atât.

Se ridică clătinându-se şi traversă odaia până ajunse la un cufăr mic, negru, care stătea într-un colţ. Mă întrebasem în repetate rânduri ce se afla în acel cufăr, dar nu îndrăznisem niciodată să vorbesc despre asta. Iar atunci el răsuci o cheie în broască şi deschise capacul.

— Acesta îţi va fi de folos pe lângă isteţimea ta! spuse el şi, spre mirarea mea, scoase dinăuntru o teacă neagra din piele, iar din ea trase un pumnal lung, subţire, cu două tăişuri. Pe urmă mi-l înmână, aproape cu respect. Marinarii îl numesc „cuţit de jugănit”. A fost în locuri în care a făcut lucruri pe care e mai bine să nu le ştii. Ridică-ţi mâneca, îmi spuse.

Am făcut cum îmi spusese. Îmi prinse teaca de dosul antebraţului.

— N-ai să vezi multe mânere ca acesta. Se numeşte fildeş şi este sculptat din colţul unui elefant.

Numai că pe mine tăişurile lamei mă interesau mai mult. Le-am atins şi am tresărit la durerea neaşteptată. Erau mai ascuţite decât ale oricărui cuţit pe care îl văzusem până atunci.

— Pune-l înapoi în teacă! Pe urmă trage-l rapid în afară, şi încearcă să nu te tai când faci asta!

Am făcut precum mi-a spus. În interiorul tecii din piele era o ridicătură care ţinea pumnalul la locul lui, dar care putea fi împinsă uşor la o simplă apucare a mânerului de fildeş.

— Mai fă-o încă o dată!

Am repetat mişcarea de mai multe ori. Mi-am dat seama că pot scoate cuţitul din teacă într-o clipită.

— Acum aşază-ţi mâneca la loc şi repetă mişcarea!

Am făcut ce mi-a zis. Învăţătorul încuviinţă din cap.

— Din nou, mai repede!

Am repetat mişcarea mai rapid, până când am fost sigur că pot scoate cuţitul într-o clipă de sub mâneca jachetei. Învăţătorul încuviinţa din cap satisfăcut.

— Acesta este prietenul tău, îmi spuse el. Să nu ai încredere în nimeni altcineva! Utilizează-l numai dacă trebuie. Dar atunci când trebuie să-l foloseşti, fă-o brusc, şi cu multă mânie şi curaj.

Am încercat să-i mulţumesc, dar el mă reduse la tăcere cu un gest de nerăbdare.

— Uite încă un prieten loial. M-a slujit bine, dar nu mai am nevoie de ea de acum încolo. Spunând acestea, scoase de sub pat un fel de suliţă, lungă cam până la umărul meu, cu vârful ascuţit, din metal. Este mai fericită în aer liber decât ascunsă sub un pat. Marinarii îi spun „suliţă de abordare”[2]. Nu trebuie să ai multă pricepere cu ea, dar este foarte eficientă. Nu există nicio apărare împotriva acesteia… şi împinse brusc suliţa de la nivelul genunchilor în sus, spre stomacul meu, oprindu-i vârful la câţiva centimetri de mine. Râse de spaima mea bruscă. În lumina roşie a turbei, cu ochii apoşi şi lucioşi, arăta ca un demon. Iar dacă îl străpungi pe inamicul tău aici… – şi mişcă vârful în jos chiar deasupra vintrelor mele – îi va lua ore întregi, chiar zile, până va muri în agonie.

— Nu mi-aş dori să fac acest lucru nici unui om, nici măcar dacă acesta nu ar fi creştin!

Învăţătorul mă privi ca şi cum ar fi avut ceva de comentat în acea privinţa, dar apoi se răzgândi. În schimb, trase într-o parte de o perdea.

— Poate încă un ultim prieten, spuse.

Deasupra patului nefăcut se afla un singur raft cu cărţi. Scoase una dintre ele şi mi-o zvârli în braţe, aproape cu jenă. Am început din nou să vorbesc, dar el clătină din cap şi îmi răsuci umerii înspre uşă. În vreme ce plecam, îmi spuse:

— Nu aş putea să-ţi dau un sfat mai bun decât acesta, James. Bazează-te pe armele tale, nu te sfătui cu nimeni, nu te apropia niciodată prea mult de niciun bărbat! Acum pleacă, şi Dumnezeu să te păzească, în cazul în care există un Dumnezeu!

[2] Armă utilizată în vechime fie pentru a urca cu forța la bordul unei corăbii, fie pentru a-i respinge pe alții care încercau acest lucru (n.tr.).

Am plecat, cu capul învârtindu-mi-se ca norii de deasupra mea. Mai mult ca sigur că lumea de dincolo de vale nu era un loc atât de periculos cum învăţătorul meu beat lăsase să se înţeleagă. Învăţătorul era un om al lui Dumnezeu; dar, adevărul este că începusem să mă întreb *al cărui* Dumnezeu.

În dimineaţa următoare m-am strecurat pe deasupra fratelui meu adormit şi am păşit în linişte pe scară. Se auzeau sforăituri răsunătoare de după perdeaua care acoperea gaura din zid, acolo unde dormeau părinţii mei. Unul dintre porci se mişcă. Bocceaua mea era pregătită. În vreme ce-o ridicam, mi-am auzit numele strigat în şoaptă:

— James!

Angus mă privea de sus, cu faţa palidă şi încordată. Nu era nimic din ce-aş fi putut să-i spun. I-am făcut cu mâna în tăcere, cu sufletul plin de tristeţe. Afară, aerul era umed şi răcoros. Am luat drumul păstorilor, care mergea de-a lungul şopotelor râului Tweed, şi m-am îndreptat spre sud, prin ceaţa care cobora dinspre dealurile întunecate, îndepărtându-mă de coliba în care-mi petrecusem viaţa până atunci.

După vreo trei kilometri, drumul m-a dus pe lângă fierar, care avea ferestrele închise. Era casa Fionei, a Fionei cu părul lung şi negru şi zâmbetul vesel; Fiona, care, dacă aş fi rămas în valea aceea, poate mi-ar fi devenit într-o buna zi nevastă. Avea cincisprezece ani, era de vârsta mea. Voinţa aproape că m-a părăsit în acel moment, ştiind că dacă voi trece dincolo de casa ei, aş fi putut să n-o mai vad niciodată. Însă am trecut mai departe, deşi cu genunchii tremurând şi cu durere în suflet.

Imediat ceaţa începu să se ridice, iar drumul trecea pe lângă întinderea mlăştinoasa care era izvorul râului Tweed, şi pe urmă şerpuia pe margine la Devil’s Beef Tub. Am luat-o pe acest drum periculos, umblând cu atenţie. Marea depresiune ca un cazan era plină de ceaţă, ca şi cum ar fi avut apă în interior. Pe urmă drumul cobora abrupt înspre Moffat, unde fuioare de fum se vedeau ieşind dintr-o duzină de hornuri. Pe la prânz mergeam deja prin

sat, fără să fi întâlnit nici măcar o fiinţa în drumul meu.

Ajunsesem deja la graniţele lumii în care trăisem. Dincolo de Moffat, peisajul nu-mi mai era familiar. Am început să simt o senzaţie de aventură, amestecată cu teamă. Continuam să mă îndrept spre sud, iar pe seară, drumul păstorilor se uni cu un drum mai lat, care ducea spre Carlisle, şi mai departe.

Mama îmi dăduse destule monede de argint pentru a-mi cumpăra mâncare vreme de câteva săptămâni. Ţineam în mână suliţa învăţătorului, iar cuţitul de jugănit pe care mi-l dăduse era ascuns în mânecă, cu teaca prinsă în curele de încheietura mâinii. În repetate rânduri m-am tot întrebat în lunga mea călătorie ce se afla în trecutul acestui om straniu, şi ce povestiri ar fi putut pumnalul lui să istorisească. Oricum ar fi fost însă, atât pumnalul, cât şi suliţa mi-au dat o anumită senzaţie de siguranţa; tâlharii care ar fi încercat să mă prindă în cursă ar fi riscat să moară cu gâtul tăiat.

În bocceaua mea nu se afla numai punga cu bani, ci şi o Biblie micuţă şi – Dumnezeu să-l binecuvânteze pe învăţător – traducerile lui Thomas North pentru *Vieţile* lui Plutarh. O povară inutilă? Mama aşa ar fi spus. Dar în zilele care aveau să vină, înţelepciunea acestor oameni ai libertăţii – Solon, Publicola, Philopoemen, Titus Quinctius Flaminius şi Caius Marius – urma să strălucească prin ceţurile vremurilor, luminându-mi calea prin întunericul terifiant, iar eu mă simţeam deja mai bine în tovărăşia lor. Cred cu fermitate că nu aş fi supravieţuit până în ziua de azi, dacă nu ar fi fost ei.

Aţi putea crede că un băiat de la ţară care merge singur prin locuri necunoscute ar fi o pradă sigură pentru trucurile înşelătoare ale pungaşilor care s-ar prezenta drept însoţitori binevoitori, dar al căror unic scop ar fi fost să mă uşureze de bani. Şi unii chiar au încercat, chiar la sfârşitul primei mele zile, când, la căderea întunericului, m-am oprit la un han plin de căldură şi veselie. Dar nu am să vă tulbur cu aventurile lungii mele călătorii spre sud – scriu aceste lucruri în condiţiile în care pergamentul este

foarte puţin şi trebuie folosit cu grijă şi în condiţiile în care trebuie să scriu repede, deoarece supravieţuirea mea este departe de a fi sigură. Ar fi de ajuns să mai spun că am fost la înălţimea lucrurilor pe care le-am întâlnit în cale, şi că, atunci când am intrat în Londra, trei săptămâni mai târziu, cu ultimul sfanţ cheltuit şi cu tălpile de la pantofi foarte subţiate, am fost cântărit, şi nu am fost găsit ca fiind în lipsă cu ceva în lumea bărbaţilor. Am văzut ceaţa de deasupra acelui mare oraş cu o jumătate de zi înainte să văd oraşul însuşi.

Capitolul 6

Pe măsură ce mă apropiam de oraş, am început să trec pe lângă nişte case aşa cum nu mai văzusem niciodată. Erau ca nişte palate, aproape la fel de mari ca şi castelele pe care le zărisem la distanţă în drumul meu spre sud. La unele se ajungea pe poteci lungi, late, şi erau înconjurate de copaci şi de arbuşti tăiaţi după nişte modele în care se vedea cu siguranţă mâna omului. Drumul se lăţi, şi, din când în când, mai treceau oameni călare, uneori singuri, alteori câte doi sau trei, îmbrăcaţi cu haine fine şi cu săbii lungi şi subţiri băgate în tecile lor. Apoi aceste case deveniră mai mici şi mai îngrămădite şi nu se mai zărea decât puţin spaţiu pentru grădini.

Câte un om începu să treacă pe lângă mine, fără să-mi acorde prea multă atenţie. Pe drumul meu lung din Scoţia preferasem să călătoresc singur, fără să mă sfătuiesc cu nimeni altcineva, după cum ar fi spus învăţătorul meu. Însoţitorii nedoriţi erau întâmpinaţi cu răceală şi cu tăcere, şi curând îşi găseau tot felul de pretexte ca să se despartă de mine. Aici însă nu am întâmpinat o asemenea problemă. Nici măcar nu înclinau din cap în semn de salut.

La o oră după ce am ajuns la graniţele oraşului, am trecut pe lângă nişte şiruri de case lipite una de alta şi pe lângă sute de oameni care mergeau pe străzile acoperite cu mizerie. Aerul duhnea mai rău decât în staulul nostru. În repetate rânduri a trebuit să păşesc peste bălegar şi gunoaie. Mă întrebam cum de puteau oamenii să fie mulţumiţi să trăiască astfel. Am observat că lumea se uita curios la mine şi mi-am dat seama că tunica, pantalonii bufanţi, pălăria şi suliţa erau obiectele acestei curiozităţi. Ba chiar doua fete tinere fugiră pe lângă mine chicotind, acoperindu-şi gurile cu palma. Am băgat de seamă că aveau feţele acoperite cu un fel de pudră albă, ceea ce mi se păru foarte straniu.

În toată această vreme, pe măsură ce mă apropiam de centrul acestui oraş mare, aglomeraţia şi zgomotul

creşteau. Erau bărbaţi care împingeau cărucioare pline cu legume, prăvălii care expuneau carne acoperită de muşte, femei care duceau sacoşe cu pâine şi fainã, şi mai mulţi călăreţi, care purtau ciorapi lungi ca mama, şi tunici cu volane de pânză albă în jurul gâtului. Şi aceşti bărbaţi aveau săbii, şi de obicei le purtau cu o anumită fanfaronadă, iar caii lor păreau la fel de grandioşi şi de îngâmfaţi ca şi stăpânii lor. Mai erau şi alţii, în zdrenţe pline de purici, care stăteau pe stradă cu mâinile căuş, în aşteptarea unor monede. Câte unul mai cânta la mandolină, ca unii cerşetori din Lanark.

În curând m-am trezit mergând pe nişte străzi înguste, pline de hanuri şi forfotind de negustori şi de căruţe cu butoaie, cherestea, suluri de lână, şi multe alte produse. Am trecut pe lângă un turn mare de pe un deal, o construcţie pătrăţoasă, şi cu steaguri ce fâlfâiau pe fiecare dintre cele patru turnuleţe. Numai că nu turnul îmi atrase atenţia, ci o spânzurătoare care se afla lângă acesta, în care atârnau trupurile a trei bărbaţi. Ceva mai departe am văzut o arcadă mare, şi în apropiere de aceasta patru stâlpi înalţi, care aveau în vârf nişte obiecte care arătau ca nişte napi. Pe măsură ce m-am apropiat, am văzut cu oroare că acelea erau capete de oameni, uscate, decolorate, cu fălcile atârnând deschise, şi cu muştele bâzâindu-le prin urechi, guri şi ochi. Pete negre se întindeau de la capete de-a lungul stâlpilor. Nu-mi venea să cred că putea exista un asemenea barbarism. Orice ar fi făcut aceştia, nu erau şi ei creştini, având dreptul la o înmormântare creştinească? Încercând să nu vomit, am trecut pe sub arcadă. Nimeni din mulţimea care roia pe acolo nu părea să bage de seamă în vreun fel priveliştea aceea îngrozitoare.

După-amiaza târziu, când cerul începuse să se întunece şi să slobozească tunete, am mers de-a lungul râului întins despre care ştiam ca era Tamisa. Nişte corăbii mici, multe încărcate cu marfă, navigau în susul şi în josul acestei întinderi de apă. Mai văzusem poze cu vapoare, dar atunci a fost prima dată când le-am văzut în realitate. Eram foarte

încântat la vederea lor, şi aproape uitasem de capetele înspăimântătoare pe sub care trecusem mai devreme. Am mers de-a lungul malului, am trecut de un granic pentru cherestea, care era utilizat la descărcatul unor butoaie conţinând după părerea mea vin franţuzesc, până am ajuns la un pod, şi m-am amestecat cu mulţimea care-l traversa. Era de-acum aproape întuneric, tot nu aveam bani sau un loc unde sa dorm, şi eram peste poate de obosit, deoarece parcursesem mai mult de patru leghe în ziua aceea.

La sud de râu, Londra era cu adevărat o zonă de o mare sărăcie, dar era şi multă veselie acolo, sau cel puţin aşa părea. Străzile erau pline de beţivi. O femeie mai în vârstă, cam de patruzeci de ani, cu buzele roşii, lucioase şi cu faţa pudrată cu alb, îmi aruncă un zâmbet straniu, neplăcut. Am ignorat-o şi am trecut mai departe. Mirosea a flori şi a sudoare. De-abia făcusem vreo cincizeci de paşi, când drumul îmi fu blocat de patru tineri, cu câţiva ani mai mari decât mine. Purtau pălării turtite cu pene, şi aveau săbii lungi, subţiri, care li se legănau de cingători. Ceva nu mi-a plăcut în comportamentul lor.

Cel mai mare ca vârstă, un individ cu faţa turtită, cu o tunică roşie uzată şi pantaloni bufanţi subţiri, mă opri cu braţul ridicat.

— De pe unde ai mai apărut şi tu, ţărane? Din Scoţia?

Prietenii lui izbucniră într-un râs aspru şi se răspândiră în jurul meu.

— Şi de unde ai furat hainele astea? De pe spatele unei oi?

Se auziră mai multe râsete. Am încercat să-mi fac drum înainte, dar individul mă împinse cu palma în piept şi îmi zise:

— Nu am terminat cu tine, băieţică!

Faţa lui se afla la vreo treizeci de centimetri de a mea, iar respiraţia îi era dezgustătoare, cu un miros stăruitor de vin.

— Iar mie nu-mi place cum araţi, am răspuns.

Mă privi cu o uimire plină de mânie, şi pe urma îmi cârpi o palmă. Lovitura fu puternică şi neaşteptată, şi m-am

clătinat, aproape căzând la pământ, scăpând din mână şi suliţa, pe care el îşi puse piciorul. Mi-am recăpătat echilibrul şi brusc, cu mânie şi curaj, mi-am scos pumnalul din teacă şi m-am repezit la gâtul lui. Acesta îngheţă, cu ochii măriţi de groaza. I-am ciupit pielea de pe gât, de unde începu să-i curgă sânge, şi am rostit tare, asigurându-mă ca din vocea mea răzbătea mânia:

— Chiar sunt de pe meleagurile scoţienilor, domnule. Ai ceva de spus în această privinţă?

Individul, cu faţa albă, clătină din cap şi se dădu înapoi, dar cu colţul ochiului l-am văzut pe unul dintre însoţitorii lui cum pune mâna pe sabie. Am cântărit din priviri că arma lui avea lungimea unui braţ, dar suliţa mea era mai lungă, cam de lungimea a doua braţe.

Nu există apărare împotriva unei suliţe împinse de la nivelul genunchilor spre stomac. Am lăsat cuţitul să cadă, mi-am înşfăcat suliţa şi mi-am pus toată greutatea în ea, deoarece m-am considerat în pericol de moarte, şi eram deja foarte mânios. Vârful metalic al suliţei pătrunse în burta individului cam de un deget. Se prăbuşi ca o greutate fără viaţă şi se rostogoli pe pământ, ţipând de durere şi ţinându-se de burta, în vreme ce sângele îi curgea printre degete. Însoţitorii lui fugiră răcnind – ce mai tovarăşi curajoşi! – lăsându-l urlând pe pământ. Am băgat de seamă că femeia care-mi zâmbise o clipă mai devreme dispăruse deja. Mi-am luat pumnalul de pe jos şi mi-am continuat drumul, întărindu-mă în suflet faţă de strigătele de durere ale individului. După mai puţin de o sută de paşi am fost oprit din nou, de data aceasta de către cineva de vârsta mea, îmbrăcat în ceva mai mult decât nişte zdrenţe.

— Am văzut tot, spuse el cu un accent pe care-l pricepeam cu greutate. Cuvântul „văzut” fusese rostit ca „făsut”. Eşti străin de locurile acestea? adaugă el.

— Sunt, şi ce-i cu asta?

Vocea îmi sună răstit şi tremurând încă de emoţia ultimelor clipe.

— Aici te afli în Southwark, o zonă foarte periculoasă

după întuneric. Sunt mulţi tâlhari şi hoţi de buzunare prin jur.

— Mda, şi poate că şi dumneata eşti unul dintre ei!

Cuţitul de jugănit se afla din nou în interiorul mânecii, dar i-l puteam duce la gât într-o secunda. El râse.

— Numele meu e Michael, spuse el. Cum eşti străin de părţile astea, îţi jur pe Dumnezeu că eşti în pericol!

— Tocmai ai văzut cum mă descurc eu cu Meşterul Pericol!

— Ba cum să nu!

În spatele meu, individul pe care-l lovisem încă se zvârcolea şi urla. Şi alţi oameni mai treceau pe acolo, acordându-i însă prea puţină atenţie. Cred că în vocea lui Michael era admiraţie, deşi nu ştiam exact din care motiv.

— Unde stai? mă întrebă.

Am şovăit înainte să mă încred în acest străin, dar l-am cântărit din priviri ca nefiind un pericol imediat prea mare.

— Nu am niciun loc unde să stau, iar dacă te gândeşti cumva să mă uşurezi de pungă cu vreo şmecherie, nu te obosi degeaba! Nu am niciun ban.

— Dar mâncare?

— Am mâncat ieri.

— Vino cu mine!

Am hotărât că riscul de a fi de unul singur în aceasta zonă primejdioasă era mai mare decât cel de a-l urma pe acest băiat de vârsta mea. Cu toate simţurile la pândă, am mers după el de-a lungul străzilor. În aer se simţea o miasmă de excremente umane, amestecată cu mirosurile minunate de mâncare care veneau de la tavernele pe lângă care treceam. Băiatul intră curând într-o tavernă zgomotoasă, bine luminată. La intrare era un semn pe care era pictat un galion[3] ca acelea pe care le văzusem în cărţile învăţătorului. În interior, zgomotul era mai mare decât am mai auzit eu vreodată undeva, chiar şi decât în hanurile în care stătusem pe drumul până acolo. Era foarte

[3] Corabie cu pânze folosită în trecut de spanioli ca navă de război și pentru transportarea mărfurilor din colonii, în special a aurului și a argintului (n.tr.).

cald, atât de la îngrămădeala de trupuri, cât şi de la focul plin de viaţă care se afla lângă intrare.

— Găseşte un loc, spuse el şi dispăru spre celălalt capăt al încăperii.

În acel moment, trei bărbaţi, toţi beţi, se ridicară în picioare, fiind pe punctul de a pleca de la o masă. Mi-am făcut loc prin mulţime, atrăgând desigur atenţia, presupun că din pricina suliţei mele, deşi îi ştersesem vârful de sânge, şi m-am aşezat. Însoţitorul meu apăru în curând cu două halbe mari de bere.

— Dă asta pe gât! mă îndemnă el. Va sosi şi mâncarea într-o clipă.

— De ce faci acest lucru? l-am întrebat. Nu sunt decât un străin pentru tine. Şi bănuiesc că nu ţi-ai propus nici să dai de pomană.

Însoţitorul meu râse şi îşi ridică halba.

— Am motivele mele, spuse el.

— Au vreo legătură cu bătăuşii ăia?

— Au legătură cu modul în care te-ai descurcat cu ei.

Am sorbit din bere. Era tare. Era limpede că dacă îmi terminam halba, aş fi fost la fel de beat ca toţi ceilalţi din tavernă. Am hotărât să mai sorb din ea din politeţe, dar să nu iau mai mult de o gură o dată.

— Deci eşti scoţian?

— Da.

— Şi ai venit să cauţi de lucru în marele oraş.

— E adevărat.

— Fără bani şi fără să ai un loc unde să dormi?

— Cam aşa m-ai putea descrie pe scurt. Dar mai sunt de spus şi altele despre mine. Sunt şi ager, curajos şi înarmat.

Băiatul rânji din nou.

— Şi ai dreptate şi în aceste privinţe. Dar nu trebuie să te temi de mine.

— Nu mă tem deloc, te asigur!

O femeie cam de vârsta mamei, cu partea de sus a pieptului expusă în mod neruşinat, se apropie cu două castroane cu tocană, pâine şi tacâmuri. Nici nu mai ştiam încotro să mă uit de jenă. Ea se uită cam speriată la suliţa

mea, dar nu zise nimic. Am început să mănânc cu poftă. Am băgat de seamă că însoţitorul meu se uita din când în când la mine pe ascuns, în vreme ce mânca. Teaca de piele a pumnalului îmi atingea liniştitor antebraţul.

— Înarmat, spui. Făcu semn din cap înspre suliţă. Asta nu-ţi prea este de folos la înghesuială.

M-am întrebat dacă mă văzuse cum mânuisem pumnalul în semiîntuneric.

— Pentru înghesuială am altele de care să m-ajut.

Rânji din nou. „Iată un tip vesel”, m-am gândit eu.

— Nici nu mă îndoiesc de asta! Toţi scoţienii sunt aşa luptători?

Însoţitorul meu făcu semn cu mâna şi strigă către un tip din celălalt capăt al încăperii. Individul era complet chel şi avea pielea închisă la culoare, cum mai văzusem doar în ilustraţiile învăţătorului Dinwoodie despre călătoriilor lui Sir John Mandeville. Purta o bluză verde, de felul celor pe care le mai văzusem până atunci doar la femeile din pieţele din Lanark şi Biggar. Avea braţele vânjoase şi cu desene pe ele. Faţa îi era dominată de un nas mare şi avea un rând de dinţi galbeni şi stricaţi. Se aşeză la masa noastră, punându-şi pe tăblie halba cu bere.

— Acesta este Turcul.

I-am răspuns cu băgare de seamă individului la gestul lui din cap. Michael se aplecă în faţă, deşi vocea lui cu greu s-ar fi auzit în gălăgia aceea.

— Acesta este un scoţian. A omorât un bărbat acum nici zece minute. Am văzut cu ochii mei!

Turcul făcu ochii mari.

— Nu ştiu dacă a murit într-adevăr. Şi nu am făcut decât să mă apăr.

Turcul se uită la suliţa mea.

— Numai un nebun ar crede că poate pătrunde într-o tavernă aglomerată cu aşa ceva şi să nu atragă atenţia asupra lui. De ce nu ai fugit rapid? Scoţienii omoară cu asemenea neruşinare? Şi nu vezi cum te urmăresc privirile curioase din fiecare colţ?

— Adevărul este, domnule, că am văzut atât de multe

lucruri ciudate în acest oraş, încât nu le mai acord decât prea puţină atenţie.

— Au mai văzut şi alţii acest omor?

Turcul se uita la mine tot cu ochii măriţi.

— Individul acela mai avea trei însoţitori, care au fugit să-şi salveze pielea.

— Nu mă miră deloc! Turcul bău din halbă. Cum arătau?

— Purtau tunici fine cu volane albe în jurul gâtului, pălării turtite cu pene, aveau săbii şi erau puţin mai mari decât mine.

— Nu erau hoţi de buzunare, spuse Turcul. Fii de gentilomi.

Pe urmă scoase un sâsâit printr-un spaţiu dintre dinţi şi clătină din cap.

— Ţi-ai băgat capul în ştreang, dragul meu scoţian. Chiar în clipa asta eşti cu siguranţă căutat. Şi înainte ca noaptea să ia sfârşit, poate chiar într-o oră, vei fi găsit şi băgat în temniţă la Newgate. Şi apoi, doar dacă nu cumva eşti bogat…

Pe urmă făcu un gest ca şi cum i s-ar fi tăiat gâtul şi rânji.

— Dar nu am făcut nimic rău! am spus îngrozit.

Gândurile mi se îndreptară înspre capetele pe care le văzusem înfipte în pari.

Turcul continuă să rânjească.

— Nu înţelegi nimic, îmi spuse. S-ar putea să aibă nişte părinţi înstăriţi. Judecătorul va şti care este datoria lui, iar dacă nu, un pumn de galbeni îi va reaminti.

Teama şi disperarea începuseră să-mi pătrundă în oase. Am împins castronul deoparte.

— Atunci înseamnă că trebuie să plec de aici, am spus, uitându-mă temător la uşa care se deschise chiar în acea clipă.

M-am repezit la suliţă îngrozit, însă nu intrară decât doua femei de vârstă mijlocie, cu feţele acoperite cu un strat gros de pudră şi vopsele, cu rochiile ţipătoare şi pătate, cu tivul plin de mizeria de pe stradă.

— Da, replică Turcul, imitându-mi accentul cu

obrăznicie, dar încotro?

— Înapoi în Scoţia. Din ce am văzut din mormanul ăsta de bălegar, mai bine nu aş mai fi plecat niciodată de acolo!

— Dar poţi să întreci călăreţii? Ai putea fi, nu te supăra… Cum se spune…? Zărit cu uşurinţă! Da, zărit cu uşurinţă.

Bărbatul se uită la hainele mele de sus până jos, şi rânji răutăcios.

— Am o idee mai bună, interveni Michael.

Am simţit că era o capcana, dar nu ştiam ce sa fac.

— Acest tânăr scoţian de aici caută un loc în care să stea şi ceva de lucru.

— Lucru?

Vocea Turcului era puternică, chiar răstită, dar mai era ceva în ea. Deja în stare de alertă, eram pe punctul de a-mi părăsi însoţitorii într-o clipă.

— Aş putea să-i ofer aşa ceva.

— Ce anume ar trebui să fac? L-am întrebat.

Turcul continuă să rânjească.

— Ceva ce te-ar scăpa de spânzurătoare. Ar trebui să fie suficient.

O fată se apropie de noi. Avea o oarecare asemănare cu Fiona, numai că era ceva mai în vârstă, sau cel puţin aşa părea. Şi pe faţa ei se zărea pudra aceea albă ciudată, despre care începusem să cred că era o modă londoneză, iar buzele îi erau vopsite cu roşu strălucitor. Ca şi la ospătăriţa din tavernă, îi era expusă cea mai mare parte a sânilor.

— O afacere, domnilor? ne întrebă ea afişând un zâmbet.

Însoţitorul meu o concedie cu un gest, ca şi cum ar fi alungat o muscă. Mie mi se păru insultătoare atitudinea lui, dar femeia nu păru să se simtă jignită şi se îndreptă spre masa de alături.

— Ce afacere? am întrebat.

Cei doi se uitară la mine cu mirare, apoi unul la altul, şi pe urmă izbucniră în râs.

— Vrei să spui că nu ştii? mă întrebă Turcul.

Michael se aplecă în faţă.

— Femeile de aici îşi vând trupurile în schimbul banilor. Mulţi gentilomi trec seara podul ca să-şi satisfacă plăcerile. Chiar şi aici sunt mai multe.

Mi-a luat mai multe secunde până am priceput, însă apoi nu-mi venea să cred că era posibilă o asemenea depravare. M-am gândit la Fiona, cam cu aceeaşi înfăţişare, şi cam de aceeaşi vârstă, numai că era timidă, amabilă şi veselă, şi nu înţelegeam cum de puteau femeile să fie atât de diferite.

— Nu-şi face griji pentru sufletul ei? am întrebat, şocat şi intrigat în acelaşi timp.

Turcul râse de parcă aş fi făcut vreo glumă foarte spirituală.

— În acest loc, tinere scoţian, sufletele noastre sunt osândite la chinurile iadului.

În acea clipa m-am întrebat dacă nu ar fi trebuit să fi rămas în vale, sau dacă nu ar fi trebuit chiar şi atunci să-mi încerc şansele cu jandarmii şi să merg înapoi cele aproape cincizeci de leghe până acasă. Dar Turcul îmi întrerupse gândurile.

— Noi stăm în pivniţa unei case care nu e departe de aici. Chiria e mică, dar în noaptea asta ne poţi fi oaspete. Iar de mâine vom vorbi despre lucru.

Zdrobi apoi o muscă pe braţul lui vânjos.

— Mă gândeam să lucrez într-o prăvălie sau poate să-mi folosesc cunoştinţele în ale scrisului. Care e natura acestei activităţi? l-am întrebat din nou.

Turcul îmi rânji cu viclenie şi bătu cu degetul într-o parte nasul lui cel mare. Asta mă deranjă, aşa că i-am spus:

— Spune-mi acum, sau voi mulţumi pentru mâncare şi îmi voi vedea de drum.

— De-abia dacă ai vreme să-ţi termini berea, spuse Michael. Gentilomii tăi se poate să fi trecut podul, iar în această clipă e posibil să-l treacă din nou înapoi, însoţiţi de mai mulţi prieteni. Hotărăşte-te, scoţianule! Turcul sau spânzurătoarea? Care să fie?

Capitolul 7

Nu aveam încredere în noii mei însoţitori şi eram hotărât să nu adorm. M-am întins pe nişte paie umede, cu bocceaua sub mine, şi cu braţul petrecut pe după suliţă. Nu după multa vreme, am simţit cum întregul meu corp a fost năpădit de purici. Am ascultat în întuneric sforăitul de la o duzină sau mai multe persoane înghesuite în odaia strâmtă şi un fojgăit misterios dintr-un colţ. Mirosea a sudoare, a umezeală şi a vin de proastă calitate, iar după un timp şi a urină. Era o duhoare dezgustătoare pentru nările mele. Cu toate acestea, se pare că am adormit în cele din urma, pentru că în clipa în care am deschis din nou ochii, prin ferestruica situată sus, pe unul dintre pereţi, pătrundea deja o lumină cenuşie, mohorâtă.

M-am ridicat. Aveam mâncărimi pe mădulare, care erau acoperite cu semne de pişcături mici şi roşii. M-am uitat în jurul meu şi am tânjit după compania plină de căldură a fratelui meu, în loc să-i văd pe toţi acei străini respingători care erau împrăştiaţi prin jur.

Michael dormea într-un colţ, cu gura căscată, îmbrăcat cu hainele lui zdrenţuite, dar Turcul dispăruse. Am păşit peste trupurile mizerabile, adormite, cu bocceaua şi suliţa în mână. Pe urma, ajuns în coridorul îngust care dădea afara, am tras cu putere în piept ceea ce trecea drept aer curat. În spate se înşiruiau privatele, folosite în comun de sute de chiriaşi, judecând după ferestrele care mă priveau de sus de pe fiecare parte. Un câine urina la singura pompa de apă de acolo.

M-am întors în coridor, hotărât să-mi găsesc o cale de ieşire din acest oraş mizerabil, dar Turcul se afla deja în stradă. Îşi dezveli dinţii galbeni şi pătaţi într-un rânjet larg.

— Scoţianule! Trebuie să te ducem departe de aceste locuri cât mai curând posibil!

Apăru şi Michael, frecându-se la ochi.

— Scapă de asta! spuse Turcul, arătând din cap spre suliţa mea.

— Niciodată! Astă noapte mi-a salvat viaţa!

— Iar în dimineaţa asta te va spânzura!

Am clătinat din cap.

— Eşti un nebun încăpăţânat! îmi spuse Turcul.

Se răsuci şi merse în frunte, îndreptându-se spre nord, către podul pe care-l trecusem cu o noapte înainte.

Am trecut de o pată întunecată, mai mare decât un om, în locul în care îi despicasem stomacul atacatorului meu. M-am întrebat dacă acesta supravieţuise peste noapte, sau poate că în acel moment murea pe undeva în agonie. Michael mormăi ceva către Turc, arătând într-acolo.

— Dacă se apropie jandarmii sau vreun grup de tineri gentilomi, o iei la fugă! O să trebuiască să-ţi salvezi pielea dacă o să poţi.

În lumina zorilor, fără zgomote, forfotă şi beţivăneală, acesta chiar era un loc mohorât. Mizeria şi duhoarea erau peste tot. Ici-colo câte o femeie se clătina pe drum, sau stătea gârbovită pe câte o alee.

Odată ajunşi la pod, am luat-o la dreapta. Pe aici era mai multă activitate, chiar şi la acea oră matinală. Mai mulţi gentilomi se apropiau călare. Ochii Turcului se măriră de spaimă.

— Suliţa, scoţian nebun! şuieră el printre dinţi. Scapă de ea!

Am clătinat din cap, deşi îmi tremurau picioarele. Gentilomii trecură mai departe. Mai încolo, de-a lungul cheiului, am început să ne întâlnim cu negustori care împingeau cărucioare încărcate cu sticle şi cu saci. Turcul mergea în faţă repede, aproape fugind, ca şi cum s-ar fi apropiat de un adăpost. Spaima lui era molipsitoare, şi am început şi eu să mă deplasez mai repede, deşi mă temeam că graba noastră ar fi putut atrage şi mai tare atenţia. Însoţitorii mei nu considerară necesar să-mi destăinuiască natura muncii către care mă conduceau, şi eu nu am găsit că avea rost să-i mai întreb.

Văzusem o poză a uneia dintre ele într-una dintre cărţile învăţătorului meu, dar realitatea m-a făcut să rămân cu gura căscată de-a binelea. Turcul îmi zări uimirea şi, în

ciuda încordării sale evidente, izbucni în râs. Corabia avea trei catarge înalte, iar pânzele îi erau strânse. Între catarge şi punte, velatura era ca o grămadă de frânghii care mi-au amintit de plasa unui păianjen. De o parte şi de alta a velaturii, în lungul ei, erau nişte găuri pătrate. Mai mulţi bărbaţi trudeau pe o pasarelă cu butoaie, saci şi cufere. Un grup de bărbaţi, îmbrăcaţi cu haine scumpe de satin în tonuri pale de verde, galben şi roşu, cu săbii la brâu, discutau pe punte.

Am început să-mi dau seama de natura muncii pe care mi-o oferea Turcul. În acel moment, cred ca aş fi putut să mă întorc şi s-o iau la fugă. În schimb, l-am întrebat:

— În ce direcţie se îndreaptă?

— Nimeni nu ştie. Vii de bunăvoie?

Aveam cu mine pumnalul, de asemenea suliţa, şi ştiam că-l puteam învinge pe bărbatul acela solid. Dar încotro să fug? Înapoi în pivniţa împuţită din Southwark? Spre laţul unui şreang? Nu aveam nicio îndoiala că Turcul ar fi strigat „Ucigaşul!” pentru a primi recompensa cuvenită în asemenea împrejurări. În imaginaţia mea îmi vedeam deja capul înfipt într-un par, cu muştele bâzâind prin toate orificiile. În orice caz, venisem ca să-mi croiesc un drum în lume, nu ca să devin un fugar sau un cerşetor. Iar acea corabie magnifică avea ceva straniu – ordinele ascuţite ale ofiţerilor care ajungeau la noi de pe punte, mirosurile şi forfoteala şi misterul tărâmurilor pe care urma să le viziteze, pe care nu le-aş fi văzut altfel în afară de pozele învăţătorului Dinwoodie. Şi m-am gândit că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, măcar aş fi avut ceva de mâncare şi un loc de dormit mai bun decât pivniţa infestată de purici sau o celulă de condamnaţi de la Newgate.

— Cât va dura călătoria?

— Nu ştiu, spuse Turcul ridicând din umeri.

Însoţitorii mei aşteptau. M-am uitat la ei, pe urmă m-am uitat din nou la corabie, şi apoi am continuat să mă îndrept înspre ea. Michael şi Turcul mi se alăturară fiecare pe câte o parte, rânjind cu gurile până la urechi. Aveam o bănuială că era posibil să primească o mică recompensă pentru că

mă convinseseră să vin la bord.

— Să le spuneţi că m-am îmbarcat din propria voinţă, ca om liber şi fără să fiu ameninţat.

Turcul încuviinţă bucuros din cap. Dacă făcea sau nu asta, depindea de mărimea recompensei sale, mă gândeam eu.

Am ajuns la o coadă formată din câţiva oameni. Un individ cu faţa roşie stătea în faţa unui butoi pe care erau aşezate hârtie, cerneală şi un toc. Un semn de recunoaştere trecu pe faţa lui când îl zări pe Turc.

— Ni te alături din nou, Ferhat?

— Sigur că da, domnule Twiss.

— Nici măcar scursurile din taverne nu se oferă voluntari acum. Experienţa ta ne va fi de folos. Şi poate că de data asta vom avea mai mult succes la vânătoare. Pe urmă domnul Twiss se uită la mine. Şi ce fel de plevuşcă este aceasta pe care ai adus-o cu tine, Ferhat? Cum te numeşti, băiete?

— James Ogilvie, domnule.

— Şi aceasta ce este? întrebă el, uitându-se curios înspre suliţa mea.

— O folosesc ca să prind peşte, domnule.

Am simţit cum Turcul îşi ţine respiraţia.

— Obrăznicia acestui băiat o să-l facă să fie biciuit bine înainte ca această călătorie să se termine, remarcă domnul Twiss, pe jumătate în glumă.

— Acesta este timonierul corabiei, scoţianule! Nu poţi să i te adresezi în acest fel!

— O să afle acest lucru cât de curând, spuse domnul Twiss. Aş zice că ai dat de vreun necaz.

Nu am spus nimic, deşi inima începuse să-mi bată de să-mi spargă pieptul.

— Poate chiar vreo treabă mai gravă?

Neştiind ce să spun, am rămas în continuare cufundat în tăcere. Se uită la mine cu atenţie. Pe urmă ridică din umeri.

— Aici nu contează. Ai vreo experienţă ca marinar?

— Nu, domnule.

— Ştii să faci ceva?

— Ştiu să scriu şi să citesc.

— Mă refeream la ceva util.

Cred că folosea ironia în stilul lui Socrate.

— Care e meseria ta?

— Tata a fost fermier.

— Aha! De ce n-ai spus de la început? În curând vom avea la bord şi nişte animale. Vei putea să te ocupi de ele. Mi-a scris numele pe o foaie de hârtie. Te afli acum înrolat pe lista reginei pe durata acestei călătorii. Pedeapsa pentru dezertare este moartea. Caută-ţi un loc de dormit, pe urmă vino şi dă o mâna de ajutor la încărcat. Nu le lungi! Trebuie să prindem fluxul de seară.

Am simţit un val imens de emoţie şi de uşurare. Pe punte, un lanţ de oameni intrau şi ieşeau printr-o trapă deschisa (mai târziu am aflat că i se spunea tambuchi). L-am urmat pe Turc, coborând neîndemânatic treptele abrupte din lemn. În cele din urmă, după încă vreo câţiva paşi, am ajuns pe un coridor lung şi întunecos.

— Corabia o să fie aglomerată, spuse Turcul. Lasă-i pe alţii să doarmă între tunuri, pentru că mai mult ca sigur acestea vor fi folosite.

Coridorul se deschise într-o încăpere mare, scundă. A trebuit să mă aplec de spate ca să nu mă lovesc de grinzi. Plase lungi, înguste erau legate între aceste grinzi.

— Alege-ţi un hamac şi pune-ţi lucrurile în el!

Mi-am lăsat bocceaua, suliţa şi jacheta pe una dintre acele plase şi m-am alăturat procesiunii de oameni care circulau pe punte. Mi-am petrecut dimineaţa împreună cu ceilalţi marinari, toţi oameni cu înfăţişare aspră, rostogolind butoaie uriaşe de apă şi bere într-o plasă suspendata de un granic de lemn. O echipă de oameni aburcau această greutate mare în aer, şi o roteau, astfel încât butoaiele grele să poată fi coborâte prin bocaport în adâncimile întunecate ale corabiei. Am ajutat şi eu la depozitarea acestor butoaie mari în cala întunecată.

Pe la jumătatea zilei, mă dureau muşchii şi spatele. Curând începu să iasă fum din măruntaiele corabiei,

amestecându-se cu mirosurile de catran şi de sudoare care erau peste tot, iar la ordinele domnului Twiss, ne-am oprit şi am coborât nişte trepte late care duceau într-o încăpere mare în care se aflau mese şi bănci. Acolo mirosul de fum de la lemnul ars era puternic, şi venea dintr-o bucătărie alăturată, care era deschisă. Am stat la coadă şi îmi dădură pesmeţi şi o halbă imensa de bere. Pesmeţii erau tari ca piatra. Începură să se audă o grămadă de lovituri, când pesmeţii erau pocniţi de colţurile şi de marginile băncilor.

— Hunger! strigă Turcul de alături, făcând semn cu mâna către un marinar.

Un bărbat mic, vânjos, cu un castron plin de pesmeţi, rânji şi se aşeză în faţa noastră.

— Tot mai încerci să scapi de pârnaie? Şi bănuiesc că acuma te aşteaptă o pedeapsă şi mai mare, după cum se vede.

— Chiar aşa, răspunse individul cu numele de Hunger. Unde crezi că ne îndreptăm? Eu habar n-am! Se aplecă în faţă, pe urmă spuse: Numai că ăsta e un echipaj foarte mic pentru o corabie atât de mare.

Turcul încuviinţă din cap.

— Şi eu m-am gândit la asta. Şi proviziile sunt sărace. Se spune că Sir Walter Raleigh se află în spatele acestei expediţii.

— Zvonuri de tavernă, replică Hunger dispreţuitor.

— Dar tu ce părere ai?

Turcul, surprinzător, sparse un pesmet în dinţi şi începu să-l mestece cu zgomot.

Eu mi-am băut berea cu lăcomie: munca fusese anevoioasă şi aveam gâtul uscat.

— O să căutăm aurul din Caraibe, zise Hunger. Poate ai văzut şi tu locaşurile pentru tunuri – sunt zece la număr, destule ca să bage frica lui Dumnezeu în orice căpitan spaniol.

— Da, locaşuri goale. Unde sunt tunurile ca să le umple? Şi unde sunt tunarii care să umble cu ele? De-abia dacă suntem destui oameni în echipaj ca să strângem velatura.

— Ceea ce vom face în curând, pun rămăşag.

Această afirmaţie venise de la un alt bărbat, care ni se alăturase. Fumul începuse să-mi înţepe ochii, dar nimeni nu părea să-i acorde vreo atenţie. Am tuşit şi am mai băut ceva bere. Nu eram obişnuit să beau, şi berea începuse să-şi facă efectul asupra mea, dar nu era o senzaţie neplăcută.

— Aurul din Caraibe. Nu am nicio îndoială, domnule Chandler, încuviinţă Turcul. Tocmai începusem să mă întreb dacă nu cumva toată lumea se cunoaşte în această călătorie.

— Şi „auto-da-fe", doar dacă corabia nu este mânuită mai bine decât acuma.

— „Auto-da-fe?" am întrebat eu.

Bărbatul se uită la mine surprins.

— Nu ştii despre „auto-da-fe"?

Am clătinat din cap, zăpăcit. Bărbatul izbucni în râs, dându-şi capul pe spate.

— Iar Turcul te-a convins să vii la bord, fără îndoială?

— Am avut propriile motive să-mi doresc să vin la bord, şi nu aveam nevoie de Turc ca să mă convingă.

— Ai grijă să nu-l jigneşti pe tânărul scoţian, zise Turcul pe jumătate în glumă.

Michael intră şi el în vorbă, entuziast:

— Îl cuprinde foarte repede mânia şi este capabil de o foarte mare violenţă. L-am văzut cu ochii mei cum a lăsat trei oameni urlând şi rostogolindu-se de durere pe pământ, încercând să-şi adune măruntaiele de pe jos.

Am socotit mai înţelept să nu contrazic aceste afirmaţii, gândindu-mă că o asemenea reputaţie mi-ar fi putut garanta o anumită protecţie printre noii mei însoţitori în zilele care aveau să vină.

— Încărcătură uşoară e un şiretlic, pun pariu, spuse individul pe nume Hunger. Asta-i numai ca să le arunce praf în ochi iscoadelor lui Mendoza. Eu cred că vom naviga dincolo de Portsmouth, de unde vom lua mai mulţi oameni şi provizii. Pe urmă vom vedea.

— Mendoza? am întrebat, plin de curiozitate.

Individul pe nume Chandler se uită la mine.

— Ce oameni înapoiaţi sunt scoţienii ăştia! Este ceva care să ştii?

— Ştiu cum să tai gâtul cuiva, am răspuns.

Chandler mă privi din nou, mijindu-şi ochii. Fără îndoială, încerca să cântărească cât de mult din vorbăria mea era bravadă, şi cât de mult era adevărat. Însă nu avu vreme să spună mai multe. Un individ scund şi vânjos se plimba printre marinari, cu o măciucă scurtă în mână. O ţinea într-un mod bizar, şi abia după aceea am băgat de seamă că-i lipseau două degete. Faţa îi era acoperită de o barbă neagră şi de favoriţi, ceea ce-l făcea să arate ca un animal cu blană. Ajunsese în dreptul băncii noastre. Ochii lui mici, ca de porc, duri ca piatra, se fixară asupra mea.

— Terminaţi şi continuaţi cu încărcarea!

— Da, domnule Salter!

Tonul de umilinţă din vocea Turcului mă surprinse foarte tare. Într-un fel, nu eram prea convins că reputaţia mea de spintecător de gâturi de cincisprezece ani l-ar fi impresionat prea tare pe acel bărbat.

Mi-e greu să descriu farmecul următoarelor câteva zile. Ca răspuns la ordinele aspre ale domnului Salter, am urcat velatura şi am întins pânzele. De pe catargele înalte puteam să văd mult din Londra, şi chiar şi din zonele de provincie de dincolo de ea. Pe urmă, când vântul pătrunse în pânze, am început să alunecăm de-a lungul Tamisei. Turcul îmi arătă Greenwich şi Isle of Dogs în vreme ce ne deplasam prin dreptul lor, iar râul se lăţi treptat până când, la capătul primei zile, se părea că eram la distanţa de un kilometru şi jumătate de cel mai apropiat ţărm. Pe urmă se aprinse un felinar mare la pupa, iar noi am continuat să navigăm prin întuneric. Nu mult după aceea mă cuprinse o stare de greaţa şi, în râsul celorlalţi, a trebuit să mă grăbesc de-a lungul unui coridor, să urc nişte scări pe întuneric şi să-mi croiesc drum până la marginea corabiei, unde mi-am golit stomacul în mare.

În cea de-a treia zi, urmând instrucţiunile domnului Salter, corabia începu să se îndrepte către un oraş mare,

cu un port imens. Şiruri de case albe, frumoase şi de prăvălii se întindeau în toate direcţiile, iar străzile forfoteau de lume. În acel moment strângeam împreună cu Hunger şi cu Turcul una dintre pânze, al cărei nume îmi era necunoscut, dar care se afla destul de sus încât să-mi producă o oarecare teamă.

— Ce oraş este acesta?

— Plymouth, scoţianule!

Alunecam de-a lungul unui chei lung, încărcat cu saci, butoaie şi alte provizii. Câţiva copii ne făcură cu mâna. Am trecut pe lângă o corabie cu pânze nu cu mult mai mică decât a noastră.

— *Lyon,* rosti Hunger pe un ton admirativ.

— Da, şi *Roebuck,* spuse Turcul. Dar ce fel de corăbii sunt acestea?

Cred că Turcul nu ştia să citească.

— *Dorothy şi Elizabeth,* zise Hunger.

Numai că nu prea era vreme să admirăm priveliştea. După ce am acostat, trebui să ne ocupăm de încărcătură. Erau zeci de soldaţi. Am fost surprins de faptul că mulţi dintre ei aveau suliţe ca a mea. Iar cantitatea de provizii era atât de mare, cum nu mai văzusem niciodată: cufere, butoaie şi butoiaşe, lăzi, saci şi coşuri pline de peşte uscat şi de prune uscate. Şi mai erau şi destule butoaie cu cidru, vin şi bere pentru a-i ţine pe toţi cei prezenţi beţi luni întregi. Se auzi un strigat răstit de-a lungul cheiului.

— Faceţi loc!

Un grup mare de bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme marinăreşti, purtând nişte măciuci scurte, ţineau între ei mai multe duzini de bărbaţi de toate vârstele, cu feţele trase şi pământii. Mai mulţi dintre aceşti bărbaţi păreau beţi.

— Cine sunt aceştia? l-am întrebat pe Turc.

Rostogoleam butoaie pe o plasă care urma să fie ridicată de oamenii cu granicul.

— Prizonieri, după cum arată, răspunse Turcul. Şi scursori de prin taverne.

Părea să fi uitat că şi el se afla într-o tavernă în

momentul în care l-am întâlnit pentru prima dată.

— Aduşi cu forţa, mă informă Hunger. Oamenilor le este frică să se înroleze. Şi nici nu este de mirare, după expediţia lui Sir Humphrey.

Încă un marinar, al cărui nume am aflat mai târziu că era Hog, se opri să se îndrepte de spate şi să-şi şteargă sudoarea de pe frunte.

— Se spune că, înainte de dezastru, interveni acesta, s-au auzit nişte voci stranii la cârma corabiei, şi că nişte creaturi ale mării foarte ciudate fuseseră prinse cu harpoanele lor.

Şi, înainte de furtuna care i-a scufundat, domnul Cocs văzu nişte stânci albe care dispăruseră în momentul în care s-au apropiat.

— Aiureli, îmi zise domnul Chandler. Astrologii sunt cei care-i împiedică pe oameni să plece în această călătorie. Conjuncţiile planetelor nu sunt bune. Jupiter şi Saturn s-au întâlnit în ’83, când a început era Trigonului fioros. Intrăm într-o perioada de mari catastrofe. Thomas Porter prezice multă violenţă împotriva călătorilor, iar Euan Lloyd ne spune că vor fi furtuni, ceaţă, negură, uragane şi naufragii.

— Astea-s poveşti pentru femei, mă informă Hunger. E drept că mulţi marinari sunt aplecaţi către asemenea aiureli. Dar nu, scoţianule, motivul adevărat pentru care oamenii nu vin în această călătorie este unul din această lume, nu din lumea spiritelor sau din lumea planetelor. Este teama de „auto-da-fe”.

Din nou aceste cuvinte, de fiecare dată rostite cu teamă: „auto-da-fe”. După cum se părea, nici măcar ademenirea aurului din Caraibe nu putea să biruiască această spaimă.

Trebuiră să treacă trei zile de muncă dură, care ne-a rupt spatele, pentru a umple cala *Tigrului.* Zece tunuri masive fură cărate la bord pe bucăţi şi apoi asamblate. Aveam impresia că aceste arme masive îi făceau pe Turc şi pe prietenii lui să se simtă în siguranţă. După aceea, urcară la bord marinarii şi soldaţii, iar corabia deveni deodată burduşită, încât de-abia mai era loc pe unde să te mişti. Şi apoi, chiar la urmă, sosiră şi gentilomii. Era după-

amiaza târziu când Turcul îmi făcu semn din cap să mă duc repede înspre o latură a corabiei. Ne-am aplecat pe deasupra parapetului şi ne-am uitat în jos spre un grup mic de bărbaţi.

— Acela este Walter Raleigh, rosti el cu o notă de veneraţie în voce. Este favoritul reginei, proaspăt făcut cavaler. Iar bărbatul de lângă el este Thomas Harriot.

— Isuse! Uite-l pe Philip Amadas! exclamă Hunger, cu spaimă în voce, în vreme ce un individ mărunţel coborî dintr-o trăsura.

— Şi aceştia cine sunt? am întrebat, deoarece doi bărbaţi cu un aspect foarte ciudat se dăduseră jos dintr-o altă trăsură, însoţiţi de mai mulţi gentilomi.

— Toată Londra îi cunoaşte, spuse Turcul. Aceştia sunt Manteo şi Wanchese. Sălbatici din America.

— Acum e destul de limpede, interveni Hunger. Ne îndreptăm spre America.

— Trecând prin Indiile de Vest, fără îndoială, spuse Turcul. Şi după ce ne căpătuim cu o mică pradă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru tunari, zise Hunger.

Am avut treabă tot restul zilei: la bord sosiseră pui, porci şi capre. Era prea puţin spaţiu pentru aceste animale în zona îngustă alocată mie de către domnul Salter, dar cred că am organizat-o bine, şi am simţit o oarecare mândrie că mi-am găsit un loc, oricât de modest ar fi fost, în această mare întreprindere. În cele din urma urcară şi gentilomii la bord, majoritatea pe *Tigrul.* Raleigh rămase pe chei, pe urmă plecă cu o trăsură. Când în zorii zilei următoare, pe 9 aprilie 1585, corăbiile alunecară încet în afara portului Plymouth, am simţit un amestec ciudat de emoţie şi teamă. Dar au mai trecut încă treisprezece zile întregi până mi-am adunat curajul să-l întreb pe Turc despre „auto-da-fe”.

Capitolul 8

Nu după multă vreme am avut de-a face pentru prima dată cu domnul Salter. Îi sunt recunoscător pentru bătaia pe care mi-a tras-o, nu din pricină că mi-a umplut sufletul de ură faţă de atacatorul meu – fiindcă aşa a fost ci pentru ca m-a determinat să mă hotărăsc să părăsesc cu orice preţ, şi cât mai curând, rândurile scursorilor din taverne şi să mă îndrept spre cele ale gentilomilor.

Urmând instrucţiunile şi imitându-l pe Turc îndeaproape, urcam velatura, mă căţăram pe catarge, urcam pe frânghii până când mi se înroşeau mâinile, frecam puntea şi făceam toate lucrurile pe care şeful echipajului, domnul Salter, le cerea de la noi. O senzaţie stranie care mi se dezvolta în creier de ceva vreme începu să-mi apară după o vreme şi în stomac. Aveam o senzaţie de rău greu de descris, care creştea treptat, pe măsură ce se scurgea timpul, până când toată fiinţa mi se umplu de o stare nenorocită. Nu după multă vreme am ajuns să îmi doresc să mor.

Incidentul care dusese la bătaia mea se întâmplase în punctul cel mai înalt al corabiei, la vela zburătorului principal. Turcul stătea călare pe vergă, în vreme ce eu, plin de groază, trăgeam de o frânghie, urmându-i instrucţiunile. De acolo puteam să văd celelalte cinci corăbii ale expediţiei, răspândite în jurul nostru pe marea sclipitoare. Acestea se legănau dintr-o parte în alta, în sus şi în jos, în spirală, după cum le bătea vântul printre valuri. De la această înălţime, legănarea corabiei era mult amplificată. Îmi aminteam vag un principiu despre mecanismul pârghiilor enunţat de Aristotel, dar mă simţeam prea rău şi mi-era prea frică pentru a mă putea concentra asupra acestui subiect. Pe măsură ce catargul se înclina dintr-o parte în alta, senzaţia îngrozitoare de rău mi se intensifica.

— Turcule, am spus, îmi vine să vărs!

— E din pricină că se leagănă corabia, scoţianule!

replică el, nepărând deloc afectat de acest lucru. Acum prinde asta şi salt-o în sus. Mai tare, ce, eşti fată?

— Cum aş putea opri corabia să se mai legene?

— Nu ai cum, prostuţule! Numai că o să te obişnuieşti cu asta.

Mă îndoiam: mult sub mine, mai mulţi marinari experimentaţi stăteau spânzuraţi de parapete, cu feţele pământii. Unul dintre ei începu să verse în mare. Asta a fost prea mult pentru mine.

— Trebuie să mă duc jos acum!

— Nu poţi, scoţianule! Turcul mă privi cu severitate. Nu poţi coborî până nu desfacem pânzele!

Numai că eu trebuia să cobor. Trebuia să ajung cu orice preţ la marginea corabiei şi să-mi golesc stomacul cât mai repede posibil. Încet, cu luare-aminte, m-am deplasat ruşinat pe vergă şi am încercat să trec de Turc. Pentru asta trebuia să mă aplec în afară, să-l ţin de umeri, în vreme ce îmi făceam loc cu piciorul de-a lungul frânghiei. Un picior îmi alunecă, şi preţ de câteva clipe de groază am atârnat între viaţă şi moarte pe corabia care se balansa, în vreme ce unghiile Turcului mi se înfipseseră adânc în braţ. Numai că am reuşit să trec de el, am ajuns, slavă Domnului, la arborele principal, şi am început să cobor rapid în josul parâmei de grijea, cu vântul fluturându-mi cămaşa.

Domnul Salter se uita în sus la mine, iar în ochi i se citea un amestec de ostilitate şi de neîncredere. Deschise gura să strige la mine. Din nefericire, chiar în acea clipă conţinutul stomacului îmi ieşi pe gură şi am vărsat tot ce mâncasem în ziua respectivă: îmi ieşi pe gură un jet alb, spumos, care conţinea bucăţi pe jumătate digerate de pesmeţi, peşte uscat şi mazăre. Domnul Salter încercă să se dea într-o parte, dar din pricina legănatului punţii, saltul său a fost neîndemânatic, iar voma mea nimeri direct în capul lui şi, în jos, pe jachetă. Se auziră nişte icnete din jurul velaturii. Cineva mormăi:

— O, Doamne, băiete, o să te omoare!

Am început să urc velatura din nou şi îmi doream să nu

se mai termine, ci să continue şi în norii de deasupra, dar urletul de comandă al domnului Salter mă aduse înapoi jos. Se ştergea cu o batistă de voma de pe cap şi de pe gât, în vreme ce eu stăteam tremurând în faţa lui. Pe urmă îşi scoase vesta şi o puse pe punte, şi ridică încet măciuca pe care o aruncase atunci când sărise. Era scurtă, lucioasă, îngustă la mâner şi mai lată la bază. Bătu cu ea de câteva ori în palma de la mâna cu trei degete. Nu rosti niciun cuvânt, dar ochii săi mici şi duri erau plini de furie.

Prima lovitură fu în stomac. O lovitură dură, un atac de sus cu măciuca, pe care o ţinea cu ambele mâini. Lovitura mă îndoi de şale, şi am căzut pe punte, incapabil să mai respir. Pe urmă Salter mă ridică de păr şi începu să mă lovească în pulpe, braţe, picioare, coaste, oriunde putea ajunge. Când îmi dădu drumul la păr în cele din urmă, am căzut pe punte, iar loviturile continuară în spate şi pe fese. Începusem să mă întreb dacă furia lui avea să ţină toată ziua, şi dacă aveam să mai fiu în viaţa la sfârşitul acesteia. Apoi, în cele din urma, în vreme ce zăceam gemând, aproape fără simţire, am auzit o voce spunându-mi din depărtări:

— Acum curăţă puntea, scoţian nenorocit!

În noaptea aceea, zăcând în hamacul meu, incapabil să găsesc vreo poziţie în care să dorm fără să-mi producă o durere agonizantă la una sau la alta dintre lovituri, domnul Bowler, un bărbat din Cornwall, care călătorise cu Frobisher în ’84, îmi spuse:

— Nu-i place de tine, scoţianule!

— De ce? am rostit cu greutate, A fost un accident!

— Ştii să citeşti. Îl faci să se simtă un neştiutor.

— Da, se auzi o voce din întuneric. Dar măcar îl va ţine pe Salter departe de pielea *noastră!*

— Continuă să citeşti, scoţianule!

Zgomotul scos de mai mulţi bărbaţi care râdeau în hohote răsună peste tot în dormitor. În acea clipă i-am urât pe toţi cu o intensitate foarte mare şi plină de împătimire. Şi în vreme ce zăceam ţeapăn, cu carnea pulsându-mi de la o bătaie mult mai rea decât cele administrate vreodată de

tatăl meu vitreg, şi mă gândeam „măcar dacă n-aş fi plecat vreodată de-acasă!”, am hotărât că trebuia cumva să găsesc un loc de muncă sub punte, departe de domnul Salter şi de ochii săi pătrunzători, şi de bastonul lui. Pentru că dacă nu reuşeam asta, sigur urma să vină ziua în care aveam să-mi înfig cuţitul meu de jugănit în stomacul lui o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, iar asta avea să-mi pună capăt cu totul.

Vreme de mai multe ore m-am răsucit în toate modurile posibile, având tot felul de coşmaruri, ascultând scârţâitul corabiei şi sforăitul bărbaţilor din jurul meu, şi inhalând duhoarea de sudoare şi de catran. Câtva timp după miezul nopţii, am auzit zgomotul ritmic al unor paşi pe puntea de deasupra noastră. Cineva mergea încoace şi încolo, şi tot aşa. „Paznicul de noapte”, m-am gândit eu.

La un moment dat, spre dimineaţă, sunetul unor voci joase, care mormăiau ceva, ajunse la mine prin tambuchi. Pe urmă se auzi un zgomot straniu şi înăbuşit, ca o bufnitură, urmat de linişte. Câteva secunde mai târziu se auzi un sunet ca de hârşâit, pe care nu l-am identificat. Semăna cu ceva care era târât de-a lungul punţii. Pe urmă se lasă liniştea din nou, în afara celor o mie de zgomote obişnuite ale corabiei pe perioada nopţii. În alte condiţii, curiozitatea mea ar fi fost stârnită, astfel încât aş fi urcat să investighez ce fusese cu zgomotele acelea. Numai că eram prea sfârşit, şi corpul îmi era prea dureros ca să-mi mai pese de altceva.

Până în dimineaţa următoare eram atât de înţepenit, încât nu am fost în stare să cobor din hamac. Braţele îmi erau umflate, şi fiecare răsuflare îmi aducea dureri în coaste. Turcul îmi aduse apă, dar nu am avut destulă putere pentru pesmetul pe care mi-l oferise, nici chiar după ce mi-l sfărâmă în bucăţele cu dinţii lui galbeni. Doi marinari jucară un timp o partidă de table, zdrăngănindu-şi zarurile pe masa cea mare. Dar după aceea, dormitorul a fost gol pentru cea mai mare parte a zilei, iar eu am zăcut singur, alunecând în somn şi trezindu-mă, pe urmă adormind din nou.

După-amiaza, sunetul unor paşi care coborau scara prin tambuchi mă trezi dintr-un vis urât. Când am reuşit să-mi concentrez privirile, l-am văzut pe domnul Harriot, care se uita la mine cu mare atenţie.

— Nu mă poţi ajuta, spuse el.

— Domnule?

Vocea mea era abia şoptită.

— Nu ai fost pe punte în aceste ultime câteva ore, nu-i aşa?

— Aşa este, domnule.

— Aha. L-am pierdut pe un anume domn Holby. A fost văzut ultima oară ieri, la cină.

Domnul Holby, adică unul dintre gentilomi. O vagă amintire îmi reveni în memorie. Oare să fi fost un vis? Nu, cu siguranţă fusese adevărat.

— Domnule, am auzit nişte zgomote stranii în această dimineaţă foarte devreme. S-ar putea să nu aibă nicio legătură cu domnul Holby.

Domnul Harriot nu zise nimic, dar ochii lui mă încurajară să continui.

— Doi oameni vorbeau pe puntea de deasupra. Pe urmă s-a auzit slab o căzătură, apoi zgomotul cuiva care era târât pe punte. După aceea s-a lăsat liniştea.

Expresia de pe chip nu i se schimbă în niciun fel. Pe urmă rosti:

— Sper că nu vrei să insinuezi că domnul Holby a fost doborât şi aruncat peste bord?

Nesigur pe ceea ce m-ar fi aşteptat, am spus cu o anumită teamă în glas:

— Nu, domnule. Am povestit numai ceea ce am auzit.

— Ai auzit ceva căzând în apă?

— Nu, domnule. Am făcut un efort să mă ridic în fund. Aveam gâtul foarte uscat. Vântul era mai iute, iar balansul corabiei era mai accentuat. Prin tambuchi am văzut nori întunecaţi, care se mişcau rapid.

— Cum te cheamă, băiete?

— James Ogilvie, domnule.

— Şi ce-ai păţit?

— Am vomitat peste domnul Salter, domnule. Pentru o fracţiune de secundă mi se păru că am detectat o sclipire de amuzament în ochii acestuia. M-am gândit că nu voi mai avea niciodată o asemenea oportunitate. Îndrăzneala şi disperarea mă făcură să adaug: Şi ştiu să scriu şi să citesc. Şi am citit *Vieţile* a lui Plutarh, şi ştiu axiomele lui Euclid.

Bărbatul mă privi cu uimire, ca şi cum o varză ar fi început să-i vorbească.

— Chiar aşa? Care este, atunci, teorema lui Pitagora?

— Pătratul ipotenuzei unui triunghi dreptunghic este egal cu suma pătratelor celorlalte două laturi ale sale.

Uimirea lui crescu şi mai mult, şi nu m-am putut abţine să nu adaug:

— Iar eu am găsit o cale de a o demonstra, alta decât cea prin care se utilizează secţionări şi rotaţii de triunghiuri după metoda lui Euclid. Pot demonstra această teoremă prin disecţie. Iau pătratul care are ipotenuza ca latură, şi îl împart în pătrate mai mici, pe care le pot rearanja să se potrivească exact în pătratele care au catetele ca laturi.

Îmi aminteam bine acest lucru. Jucasem acest joc cu beţele într-o după-amiază în şură, când mă tem că vaca noastră rămăsese nemulsă.

Rămase cufundat în tăcere, luptându-se în minte cu ideea unei verze vorbitoare.

— Mare este gradina Domnului! rosti în cele din urma. Vom mai discuta despre Pitagora, domnule Ogilvie. Acum însă, nu vei mai spune nimănui ce ai auzit pe punte noaptea trecută. Să-ţi ţii gura bine închisa!

— Da, domnule, aşa voi face!

Ajuns pe trepte, domnul Harriot se opri scurt şi se uită înapoi spre mine, nedumerit. Pe măsură ce paşii săi se îndepărtau, aproape că-mi uitam vânătăile. Nu mi-e ruşine să recunosc că am plâns de fericire. Tocmai îi spusesem unui gentilom că nu făceam parte din scursurile tavernelor, ca să muncesc la velaturi în pericol de moarte, îi puteam vorbi despre noua mea demonstrare a teoremei lui Pitagora. Cine putea şti, poate Euclid fusese salvarea

mea? În mai puţin de o oră, înţepenit şi cu capul plutind în nori, eram pe punte din nou, respirând aerul plin de stropi şi încântat că luam parte la acea călătorie. Numai că nu am avut vreme să reflectez la marele meu noroc, dacă se dovedea că avea să fie aşa. Domnul Holby nu era de găsit în continuare, şi corabia urma să fie cercetată în amănunt. Turcul îmi făcu semn, şi am pătruns cu el şi cu Michael în măruntaiele corabiei. Ţineam în mâini frânghii acoperite cu catran, aprinse, pentru a ne lumina calea. Încă nu eram familiarizat cu corabia, şi în curând am fost complet pierdut în vreme ce-l urmam pe Turc în jos pe scară, de-a lungul coridoarelor întunecate. Mirosul de fum de la lemne era stăruitor în vreme ce treceam de cambuză. Chiar în adâncurile corabiei, unde se părea că următorul nivel de dedesubt nu era altul decât marea, mirosul era cu adevărat scârbos.

— Apa marii în santină, îmi explică Michael.

— Ce este santina? am întrebat.

Michael râse.

— Scoţianule, este spaţiul dintre cală şi chilă. Apa marii se scurge acolo şi produce duhoarea asta respingătoare. Neştiinţa ta este atât de mare, încât urmează să mă întrebi şi ce este chila?

Nu l-am băgat în seamă şi l-am urmat pe Turcul care se retrăgea şi a cărui umbră tremurătoare mă ducea cu gândul la un duh. În cala întunecată ne-am căţărat pe butoaie şi saci, în vreme ce eram înconjuraţi de chiţăieli şi de o anumită agitaţie, şi ochii roşii din colţurile întunecate reflectau lumina de la frânghiile noastre. La un moment dat am prins din greşeală în capcană una dintre aceste creaturi mari şi periculoase. Se ridicase pe picioarele din spate şi mă privea cu furie. M-am uitat nesigur la acea creatură. Deodată ceva se auzi, un şuier, trecând pe lângă mine. Urmă o bufnitură şi un strigăt de satisfacţie în spatele meu, în vreme ce cuţitul Turcului se înfigea în corpul şobolanului aceluia imens. Acesta se răsturnă zbătându-se înfipt într-un sac cu grâne. Când m-am aplecat deasupra lui, am văzut o grămadă de purici împrăştiindu-

se de pe corpul lui. Dacă aş fi încercat o asemenea şmecherie cu cuţitul meu de jugănit, aş fi lovit şobolanul cu mânerul sau mai probabil chiar l-aş fi ratat. Turcul nici nu avea nevoie să mai spună ceva; văzu surpriza în privirile mele. Îmi arătă dinţii lui galbeni într-un rânjet învingător, de cunoscător. Aceasta a fost o lecţie plină de învăţăminte. Îngâmfarea mea după ce mă apărasem singur împotriva a patru indivizi în Southwark mă făcuse să mă cred ceva de genul unui mare luptător. Însă împotriva unuia ca Turcul, nu eram decât un individ nepriceput!

Efectele bătăii începuseră să-mi înţepenească muşchii. De fiecare dată când mă mişcăm aveam dureri.

— Mergeţi voi înainte, am spus. O să-l caut singur pe domnul Holby.

Ne-am despărţit. Nu aveam nicio îndoiala că domnul Holby trecuse peste bord în noaptea precedentă şi că avusese loc o crimă în mijlocul nostru. Dar nu puteam să spun nimic despre toate acestea, ca urmare a instrucţiunilor domnului Harriot.

În curând deveni evident că oricine se putea ascunde foarte uşor pe acea corabie. Cred că erau peste o sută de locuri neumblate în care ar fi putut să fie ascuns corpul cuiva. Am devenit din ce în ce mai confuz în ce privea direcţia de înaintare, în vreme ce treceam împiedicându-mă prin magazii şi prin locuri întunecoase, urcam sau coboram scări, dând uneori peste saci de mâncare, alteori peste grămezi de lemne, borcane imense cu ulei de măsline, carne murată în saramură, colaci de frânghie, baloturi de pânză marinărească, butoaie cu apă şi cu bere, lăzi cu ghiulele. Şobolanii erau peste tot, sute şi mii. Şi când mă credeam că explorasem fiecare milimetru de pe corabie, mai găseam o încăpere, cu altă încărcătură. Frânghia mea muiată în catran arsese deja toată, şi căutam o scară care să mă ducă la aer curat, când se auzi un strigăt de la prova vasului.

O grămadă de marinari se îngrămădeau deja în jurul butoaielor când am ajuns şi eu la nefericitul domn Holby. Tot ce puteam vedea era o pereche de picioare goale,

pătate, care ieşeau de sub o grămadă de butoaie cu bere de două ori cât înălţimea unui om. Lichidul închis la culoare care i se prelingea pe picioare nu era bere, sau cel puţin aşa m-am gândit eu. Era sânge de la trupul lui zdrobit.

Capitolul 9

Am fost scutit de sarcina de a scoate trupul zdrobit al domnului Holby de sub butoaie. Un clopot ne adună pe toţi pe punte. Domnul Salter stătea în picioare şi ne aştepta să urcăm prin tambuchi. Mai era de lucru cu velatura, şi el începu să zbiere instrucţiunile către noi. Nici nu credeam că individul era în stare să vorbească şi cu voce normală. Vântul era mai puternic, dar nu mai simţeam *le mal de mer*[4], cum îi spun francezii, aşa cum fusese în ziua anterioară, şi mă întrebam dacă nu cumva bătaia aceea cumplită îl alungase din trupul meu. De-abia mergeam, nu mai spun de căţărat. Domnul Salter, văzând în ce stare deplorabila eram, se apropie de mine.

— Ai nevoie de ajutor ca să urci pe parâmă, Ogilvie?

Ştiam la ce fel de ajutor se referea.

— Nu, domnule, am spus cu un ton umil, care în niciun caz nu-mi ieşise în mod natural pe gură.

Mi-am forţat mădularele să-mi salte trupul în sus pe frânghii. Măcar aşa eram în afara zonei de acţiune a măciucii. Nu stătusem sus nici zece minute, când domnul Salter îmi strigă să cobor, cu o voce metalică. M-am gândit la măciuca lui lovindu-mă ca un ciocan peste coastele şi mădularele şi aşa dureros de învineţite, şi am fost cuprins de o asemenea groază, încât m-am gândit să sar de pe arborele trinchet şi să mor, mai degrabă decât să mai am de-a face cu încă o bătaie. Numai că, în momentul în care eram în picioare în faţa lui, gata să leşin, acesta îmi spuse simplu:

— Căpitanul doreşte să te vadă în această clipa.

Nu aş putea descrie emoţiile care mă copleşiseră în vreme ce stăteam în faţa biroului lui Sir Richard Grenville, în cabina sa mare. Acest bărbat avea o faţă de granit. Domnul Harriot stătea alături de mine. Mi-am spus încă o dată povestea, exact cum o spusesem mai devreme, despre cum mă bătuse domnul Salter, despre imposibilitatea de a

[4] Rău de mare (în limba franceză în original).

adormi din pricina durerilor şi despre faptul că am auzit un zgomot straniu, ca un obiect greu care era târât pe puntea de deasupra. Şi când am terminat, se uită la mine cu răceală, şi ambii bărbaţi începură să discute despre mine ca şi cum nu aş fi fost de faţă.

— Ce ştim despre acest băiat?

— Vezi şi tu tot atât cât văd şi eu, Richard. Ar fi ceva, totuşi. După cum se pare, a dobândit o brumă de învăţătură, are mintea ageră şi deţine abilităţi matematice, poate chiar considerabile, ale căror limite trebuie totuşi să le verific eu însumi.

— Încă un blestemat de vrăjitor în curs de devenire, după cum sună, mormăi Sir Richard. Dar ce ar trebui să ştim este dacă ne putem încrede în mărturia lui. Poţi pune bază în el?

— Naiba să mă ia, Richard, Holby a dispărut! Dacă nu este pe corabie, atunci este cu siguranţă pe fundul oceanului. Nu a sărit. Şi nu a fost nici împins, căci ar fi strigat după ajutor. Povestea lui Ogilvie corespunde cu singura posibilitate care ar avea sens. Holby a fost înjunghiat sau doborât, şi aruncat peste bord.

— Mai întâi Holby, pe urmă tâmplarul.

Tâmplarul! Deci bărbatul de sub butoaie nu era totuşi Holby, ci o a doua victimă.

— S-ar părea că avem un criminal în mijlocul nostru, Richard!

— Mda. Şi ce motive sa aibă, Harriot?

Cei doi bărbaţi se uitară sumbru unul la celălalt. În acel moment am simţit, ba nu, *am ştiut,* că acea călătorie avea un scop secret. Şi oricare ar fi fost scopul ei secret, cineva de la bord încerca să-l saboteze. Sir Richard deveni brusc din nou conştient de prezenţa mea.

— Lasă-ne singuri! îmi ordonă el cu asprime.

Ajunsesem deja la uşă când domnul Harriot îmi spuse:

— Ogilvie, aş avea nevoie de un asistent. Cred că tu ai fi mult mai util ca angajat în serviciul meu, decât pe catarge. Eşti de acord, Richard?

Sir Richard dădu din mână că nu are nimic împotrivă. M-

am întrebat atunci dacă Sfântul Petru, dând din mână pentru a îndruma către rai un suflet mai puţin merituos, ar fi putut produce cuiva mai multă fericire!

— Ştii care este Steaua Polară?

— Da, domnule. Ursele ne ghidează către ea. Uitaţi-o acolo, la coada Ursei Mici! Şi avem ca indiciu şi stelele din Ursa Mare. Ursele înconjoară tot cerul, dar niciodată nu cad sub orizont. Toate celelalte stele de pe cer par să se rotească în jurul Stelei Polare, dar aceasta este o iluzie. De fapt, *Pământul* se roteşte. Stelele stau fixate pe cer, încrustate într-o sferă de cristal.

— Şi dacă ai fi la Polul Nord, unde ar fi Steaua Polară?

— Chiar deasupra capului. Toate stelele se mişcă în cercuri orizontale faţă de ea.

Ne aflam pe la mijlocul corabiei, destul de departe de felinarul mare de la pupa, pentru ca vederea noastră de noapte să nu fie afectata de lumina acestuia. Domnul Harriot avea un bol straniu, din argilă, umplut cu nişte ierburi care ardeau. Trăgea cu putere fumul în gură printr-un tub gol.

— Acum hai să ne imaginam că ai avea nişte papuci fermecaţi, cu care ai face nişte paşi gigantici peste suprafaţa Pământului, spre ecuator. Ce vezi pe cer în drumul spre sud?

Am rămas câteva clipe cufundat în tăcere, deoarece nu eram sigur ce răspuns aştepta domnul Harriot de la mine.

— Domnule, Steaua Polară n-ar mai fi deasupra. În vreme ce m-aş deplasa către ecuator cu papucii mei fermecaţi, Steaua Polară ar cădea din ce în ce mai jos pe cer.

— Iar la ecuator?

— Steaua Polară ar fi atunci chiar la orizont. Toate stelele s-ar mişca în cercuri verticale mari în jurul axului care uneşte nordul de sud. Şi dacă m-aş mişca la sud de ecuator, Steaua Polară ar dispărea din raza mea vizuala. Doar că atunci aş vedea cealaltă Stea Polară, cea de la Polul Sud.

— Doar că o asemenea stea nu exista. Comercianţii şi misionarii portughezi care au călătorit pe uscat sau pe drumurile de coastă de pe lângă porţiunea din extremitatea sudică a Africii au descris cerurile de acolo. Navigatorii portughezi au călătorit chiar mai departe înspre sud decât misionarii. Ei au văzut multe minunăţii pe cerul sudic. Au văzut o stea mare cât un sac şi patru stele strălucitoare sub forma unei cruci. Au văzut chiar Polul Sud al cerului la o suliţă depărtare deasupra orizontului. Numai că n-au descris nicio stea a Polului Sud. Chiar şi aşa, noi, cei din nord, avem un mod infailibil de a ne găsi latitudinea pe suprafaţa pământului, spuse el, apoi se cufundă în tăcere.

— Găsim altitudinea Stelei Nordului deasupra orizontului, am spus eu. Dacă este deasupra capului nostru, atunci suntem la Polul Nord. Dacă este jos la orizont, atunci corabia se află la ecuator. Iar dacă este la şaizeci de grade de zenit, suntem la şaizeci de grade de Polul Nord, şi deci la treizeci de grade de ecuator. Asta înseamnă că latitudinea noastră este de treizeci de grade.

— Iar eu am un instrument chiar pentru măsurarea altitudinii. Se numeşte alidadă, şi în curând te voi deprinde şi pe tine cum s-o foloseşti. Deci, Ogilvie, ştii cum să determini cât de departe ne aflăm spre nord sau spre sud. Dar acum apare întrebarea: ce facem când e vorba despre est sau vest? Uite, cum e cazul nostru, navigăm pe un ocean gol. Nu există nimic în jurul tău în afară de valuri şi de monştri marini. Ne aflăm la o sută de leghe de Anglia? La o mie? Cât de aproape suntem de Caraibe sau de Americi?

Am simţit că eram testat. La fel de nerăbdător să-i plac ca un căţel cu noul lui stăpân, mi-am stors creierii disperat pentru un răspuns. Cu foarte mare părere de rău a trebuit să-i spun:

— Nu ştiu, domnule.

Domnul Harriot râse, în vreme ce strângea tubul între dinţi.

— Nici nu există cineva care să ştie, tinere Ogilvie, aşa

că nu fi atât de ruşinat! Consideră că ai o linie desenată de la Polul Nord al Pământului, care trece prin Londra, către Polul Sud. Aceasta este linia longitudinii. Dacă Soarele se află în punctul cel mai de sus de-a lungul acestei linii, atunci în aceeaşi vreme Soarele se află şi în punctul cel mai de jos de-a lungul liniei opuse de longitudine, la o sută optzeci de grade.

Mi s-a aprins o luminiţă, ceva foarte vag.

— Dar dacă ştim care este momentul prânzului în Anglia, am spus eu, şi dacă prânzul vine pe corabia noastră cu şase ore mai târziu, atunci ne aflăm cu siguranţă la un sfert de drum în jurul globului, dat fiind că Soarelui îi trebuie douăzeci şi patru de ore să călătorească în jurul Pământului. Prin urmare, longitudinea noastră este la nouăzeci de grade faţă de cea a Angliei! Cu greu îmi puteam ascunde mândria că am găsit răspunsul.

Domnul Harriot zâmbi.

— Dar cum ai putea spune când este prânzul în Anglia?

— Se poate fixa un ceas la ora prânzului când se pleacă din Anglia! Oricând este prânzul pe ceas, indiferent de momentul din zi sau din noapte de pe corabie…

— Ce fel de ceas? O clepsidră? Un ceas egiptean cu apă? Un ceas cu arc? Cu astea abia dacă poţi şti precis cât e ora când te afli pe uscat. Pe o corabie în larg acestea sunt inutile.

— Atunci chiar nu mai ştiu, domnule Harriot!

Puteam vedea cum eşuam pe rând, nu numai ca luptător, sau ca marinar, dar şi ca un cărturar. Atunci îmi apărură în minte un gând îngrozitor, că poate nivelul meu în viaţă era totuşi cel al unui păstor.

Harriot râse încă o dată.

— Nu te demoraliza atât de tare! Această problemă a îngenuncheat minţile cele mai strălucite din Anglia şi din alte părţi ale lumii. Dar în condiţiile în care există o jumătate de glob încă nedescoperită, şi rute comerciale nedescoperite pentru a ajunge în Cathay, şi comorile de neînchipuit care se aduc din Americi, persoana care va rezolva problema unei navigaţii precise va deveni bogată

peste măsură!

Capitolul 10

„Un scop secret!”

Cam pe la ora trei dimineaţa, ochii mei au refuzat să mai stea vreo clipă deschişi. M-am dus clătinându-mă până la pat şi m-am strecurat sub aşternuturile răcoroase. M-am cufundat în tărâmul viselor într-un amestec de corăbii cu pânze, cuţite de jugănit, capete înfipte în pari, şi o măciucă din lemn dur care se ridica şi cădea, se ridica şi cădea, lovind iarăşi şi iarăşi în trupul unui băiat de cincisprezece ani; şi Salter, cu voma scurgându-i-se de pe cap, cu faţa contorsionată de mânie, răcnind: „Scopul secret, scopul secret, care este scopul secret?”

În lumina cenuşie a dimineţii, am sărit peste micul dejun, am achitat nota la micuţa proprietăreasă italiancă, am aruncat mapa cu manuscrisul în portbagajul Toyotei şi am pornit la drum, urmând indicatoarele către nord. Ajuns pe autostradă, am crescut viteza la 145 kilometri la oră, menţinându-mă pe banda de mare viteză cam pe tot parcursul drumului. Mă simţeam plin de mânie.

Parţial era vorba de curiozitate profesională. Tebbit mă prinsese rău de tot. Nu-mi plăcea să fiu tratat ca unul dintre servitori sau să fiu exclus printr-o mişcare din degete de la ceea ce ar fi putut să se transforme într-o superbă piesă de cercetare istorică. Cu siguranţă nu de către un individ din mica nobilime, care părea să se creadă stăpânul universului. Expediţia Roanoke fusese prima încercare de a coloniza America de Nord; lui Tebbit i se înmânase un jurnal cu nişte detalii despre acest lucru, iar eu voiam să aflu despre ce era vorba. În orice caz, mă îndoiam că el avea posibilitatea, prin dreptul lui de proprietate, de a-mi refuza bucăţica mea de istorie. Şi mă simţeam îndreptăţit şi dintr-un alt motiv: rinichiul încă mă durea. Tot drumul pe autostradă cuvintele *scop secret* mi se tot învârteau prin cap. „Blestemat să fiu dacă voi lăsa acest lucru să-mi scape printre degete; adică doar să traduc şi să plec mai departe.”

Pe la prânz mă aflam în apartamentul meu. Am continuat să sun la numărul lui Tebbit, dar era permanent ocupat, aşa că în cele din urmă m-am dus cu maşina până la Casa Picardia. Acolo am fost întâmpinat de o mare de maşini Bentley şi Jaguar, şi m-am gândit pentru o clipă că nimerisem la o petrecere, până când ochii îmi căzură pe un tip în uniformă de poliţist şi am observat oameni în salopete albe care se agitau în spatele unui microbuz de poliţie. Un individ cu jachetă galbenă de agent de circulaţie îmi făcu semn cu mâna, aşa că am deschis geamul de la portieră.

— Ce treabă aveţi aici?

Încercase un ton plin de autoritate, dar îi lipsea din voce nota specifica lui Salter.

— Aş vrea să vorbesc cu Sir Toby.

— Deci nu faceţi parte din familie?

— Nu, de-abia l-am cunoscut.

— A murit acum două zile, domnule! N-aţi citit ziarele?

Dură câteva secunde până când am reuşit să diger vestea. În afară de obrajii cam roşii, Tebbit păruse destul de sănătos cu trei zile în urmă. Mă întrebam dacă suferise un atac de cord. Poate că era mai bine să plec. În acel moment, Debbie apăru la uşa principală, vorbind cu cineva care arăta ca un avocat. Era îmbrăcată cu o jachetă de lână gri, şi purta o fustă lungă, neagră. Părea foarte stăpână pe sine, chiar distantă. Mă zări şi-mi făcu semn cu mâna. I-am făcut şi eu semn.

Poliţistul se aplecă înspre mine şi mi se adresă pe un ton confidenţial.

— O cunoaşteţi pe fiică? O adevărată partidă, dacă mă întrebaţi pe mine. Mama i-a murit cu ani în urmă, iar ea e unica progenitură. Imaginaţi-vă, să moşteneşti toate astea la vârsta ei!

— Dacă aceasta este înmormântarea…

— Nu, domnule, el se află în oraş, conservat în gheaţă. Aceştia sunt doar prietenii şi rudele îndurerate. Aţi putea spune că Sir Toby era bine căptuşit cu bani. Poliţistul se aplecă şi mai aproape; respiraţia îi mirosea a usturoi. Şi

grupul ăsta arată ca şi cum ar deţine jumătate din Lincolnshire.

Avocatul se îndrepta spre BMW-ul său model de lux, iar Debbie coborî sprinten treptele către mine.

— Domnul Blake? Harry?

Nu prea ştiam ce să spun.

— Debbie, îmi pare rău să aflu despre…

— Desigur, ai fost plecat. Tata a fost omorât, ştii?

— Ce?

— De nişte spărgători. Spunea asta pe un ton neutru, ca de conversaţie. Poftim înăuntru, te rog!

Am luat manuscrisul, simţindu-mă puţin ameţit, şi am urmat-o în interiorul casei. Uşa de la birou avea o bandă albastru cu alb în dreptul ei, pe care scria: POLIŢIA, NU TRECEŢI LINIA.

— Cei de la investigaţii criminale spun că aproape au terminat. Au răscolit toată casa până în dimineaţa aceasta.

Mă conduse într-o încăpere lungă, mohorâtă, al cărei mijloc era ocupat de o masă masivă, înconjurată de aproximativ douăzeci de scaune. Pe masă se aflau băuturi şi tartine, şi în jur de douăzeci sau mai multe persoane stăteau în picioare în jurul acesteia. Atmosfera era încărcată de conversaţii cu voce joasă, şi câteva priviri curioase se îndreptară către mine.

— Nu vreau să deranjez, am început eu.

— Nu e niciun deranj. Ai terminat traducerea? mă întrebă ea, indicând cu o mişcare a capului manuscrisul pe care-l ţineam în mână.

Îşi muşca o buză fără să-şi dea seama. Avea ochii puţin cam lucioşi, şi m-am gândit că fusese probabil sedată cu nişte calmante.

Nu am avut şansa să-i răspund, pentru că un bărbat mic de statură, îndesat, cu părul alb, în jur de vreo patruzeci de ani, se desprinse de grup şi se îndreptă înspre noi. Exista o asemănare izbitoare între acesta şi răposatul Sir Toby; avea aceiaşi ochi mici, pătrunzători, şi colţurile gurii întoarse în jos. Se uită la Debbie, pe urmă la mine. Şi, la fel ca Sir Toby, nu făcu nici cea mai mică încercare de a se

comporta prietenos.

— Ce cauţi aici?

— Mă numesc Blake. Sunt un anticar, comercializez cărţi rare, Sir Toby m-a rugat să-i traduc şi să-i evaluez un manuscris. Îmi pare rău sa aflu…

— Lasă asta! Lasă-l acolo! spuse şi arătă cu capul înspre masă.

— Traducerea nu este gata. Voiam să discut despre acest manuscris cu Sir Toby.

— Ei bine, acest lucru nu mai este posibil. Aşa că lasă manuscrisul pe masă.

— Iertaţi-mă, dar nu ştiu cu cine stau de vorba.

— Sunt fratele lui. Spusese asta cu o octavă mai sus, pentru a-şi arăta indignarea faţa de impertinenţa mea. Dacă-ţi faci griji pentru onorariul dumitale, trimite-mi-l mie la această adresă!

— În regulă. „Iar data viitoare voi folosi uşa din spate, destinată vânzătorilor ambulanţi, broscoi respingător!”

— Ce ai descoperit, Harry?

Vocea lui Debbie era calmă şi plină de solicitudine, şi m-am întrebat cum putuse să iasă un copil atât de plăcut din această familie atât de arogantă. Am deschis gura să vorbesc, dar fratele lui Tebbit interveni înainte să apuc să spun ceva:

— Sunt convins că nu mai contează acum, Debbie. Şi bănuiesc că domnul Blake mai are şi alte lucruri de rezolvat.

— Unchiule Robert, jurnalul acela îi aparţinea lui tăticu’, şi el voia să ştie ce era scris în el.

— Poate ar fi mai bine să plec, Debbie, am sugerat eu.

— Da, aşa ar fi mai bine, mă aprobă unchiul Robert cu bruscheţe.

M-am adresat lui Debbie:

— Este vorba despre un jurnal ţinut de un tânăr asistent de cabină, care s-a îmbarcat într-o călătorie elisabetană. Acesta a utilizat un anumit tip de scriere secretă pe care am reuşit să o descifrez. Debbie, ar trebui să ştii că mi s-a oferit o sumă destul de mare de bani pentru manuscris,

chiar ridicol de mare, care depăşea cu mult valoarea sa pe piaţă. Nu ştiu de ce.

Debbie făcu ochii mari.

— O! Sună interesant! Ştiu că tăticu' era foarte entuziasmat când a apărut acest jurnal. El credea că s-ar putea să fie ceva în el despre familia noastră. Ce crezi că ar putea fi în el?

— La revedere, domnule Blake, spuse unchiul Robert.

— Aş vrea să mai investighezi, Harry, interveni Debbie. De ce ar oferi oamenii o grămadă de bani pentru acest jurnal? Trebuie să fie ceva interesant în el! Poate chiar ceva valoros!

— După cum spuneam, domnule Blake, la revedere!

Faţa individului începuse să se înroşească.

Debbie adoptă un ton imperios, ceea ce era surprinzător ca venind din partea unei adolescente.

— Harry, aş vrea să investighezi aceste lucruri mai departe. Găseşte ce se află în acest jurnal de l-a entuziasmat pe tăticu' şi i-a făcut pe acei oameni să ofere sume ridicol de mari de bani în schimbul lui.

Chipul unchiului Robert era vânăt de mânie.

— Debbie, nu faci decât să-i înmânezi un cec în alb unui om complet străin. Nu-ţi dai seama că o să te stoarcă de bani? N-am de gând să stau cu mâinile încrucişate să văd cum se întâmplă aşa ceva. Acum, spuse arătând furios cu degetul înspre mine, ieşi afară!

Liniştea începu să se extindă în cercuri în jurul nostru, persoanele prezente simţind că se întâmplă ceva. Debbie era roşie la faţă.

— Unchiule Robert, nu ai nicio legătură cu acest lucru! În afară de cazul în care testamentul lui tăticu' spune altceva, acest jurnal îmi aparţine mie. Şi nu dumneata plăteşti onorariile, ci eu. Harry, vrei să-ţi continui activitatea?

Unchiul Robert interveni:

— Voi face tot ce este necesar pentru a te proteja de…

Dar eu i-am întrerupt debitul verbal:

— Cu mare plăcere, Debbie! Te voi ţine la curent.

Doamna inspectoare era foarte politicoasă. Stătea aşezată pe un scaun, cu chipul prelung şi atent, în vreme ce-mi spuneam povestea. Alături de ea, sergentul lua notiţe. Acesta îmi amintea de şeful de trib Sitting Bull[5]: îndesat, cu părul alb, ridat, şi impasibil.

— Deci, care ar fi valoarea acestui manuscris?

— Ar fi de mare interes pentru istoricii acelei perioade.

Ea clătină din cap răbdătoare. Nu înţelesesem ideea.

— Mă refeream la valoarea comercială. Vreau să spun că dacă este din secolul al XVI-lea, înseamnă că este vechi, nu-i aşa?

— Da, dar nu este acelaşi lucru ca şi cum ar fi fost prima ediţie a lui Buenting, sau Theodore de Bry, sau chiar ceva de Walter Raleigh. Cine a auzit vreodată de James Ogilvie? Poate că ar putea fi vândut unei galerii în New Bond Street sau East Fifty-fourth pentru o mie cinci sute de dolari. Un colecţionar particular ar putea oferi şi mai mult.

— A! Se simţea din tonul ei cum se dezumflase. Când ziceaţi că este datat?

— 1585. Cu trei ani înainte de armada spaniolă.

— Şi descrie o expediţie către America de Nord?

— Exact.

— Mai era ceva în manuscris care ar putea fi de vreun interes comercial? Poate ceva care ar putea duce la o comoară îngropată?

Însoţi întrebarea de un zâmbet politicos, pentru a mai îndulci insulta subînţeleasă: încerca să-i facă pe plac unui nebun.

— Nimic din toate acestea, cel puţin eu nu am sesizat nimic. Este vorba despre relatarea unui simplu asistent de cabină în vârstă de cincisprezece ani despre o expediţie timpurie a lui Walter Raleigh.

— Deci nu ar fi niciun motiv de a comite o crimă pentru acest manuscris, nu?

Încă un zâmbet politicos.

[5] În traducere, Bivolul care Șade; a fost principalul șef al tribului Sioux din Dakota; a trăit între anii 1837-1890 (n.tr.).

— Eu, unul, nu am remarcat nimic. Tot ce pot să spun este că nişte oameni ciudaţi au fost foarte nerăbdători să pună mâna pe el.

Ea încuviinţă din cap.

— Jurnalul vine din Jamaica, spuneaţi?

— Da. Sir Toby avea o rudă despre care nu ştia nimic, un individ pe nume Winston Sinclair. Acesta a murit, iar avocatul lui îi trimisese acest jurnal.

— Ei bine, mulţumesc pentru tot, domnule Blake. Întotdeauna este de folos să ai o imagine cât mai detaliată asupra unui lucru.

Doamna inspectoare se ridică şi îmi întinse mâna, iar şeful de trib Sitting Bull îşi închise carnetul cu un oftat.

Ajuns la uşă, m-am întors spre ei.

— Cum a fost ucis Sir Toby?

— Nu vi s-a spus? Se pare, se pare că ar fi intrat peste nişte indivizi care se aflau în biroul său. L-au legat de un scaun, i-au pus căluş şi l-au torturat îngrozitor. Nu pot să vă spun prea multe despre aceasta, doar că era o grămadă de sânge. Pricina morţii a fost de fapt un atac de cord. Fiica lui se afla la un club de noapte în vreme ce se petreceau toate acestea. A fost îngrozitor să vină acasă şi să găsească aşa ceva!

— Desigur, un spărgător oarecare i-ar fi tras doar una în cap, nu-i aşa? Nu înseamnă oare că aceşti oameni căutau ceva anume?

Veni replica standard:

— Nu putem să excludem nimic pentru moment. Când aţi întâlnit-o pe femeia aceea în catedrală?

— În jur de ora zece seara.

— Asta s-a întâmplat miercuri?

— Da.

— Şi când i-aţi telefonat lui Sir Toby?

— În ziua următoare, la şapte dimineaţa. Joi. Când a fost omorât Sir Toby?

— Între ora zece seara şi miezul nopţii. A luat trenul înapoi spre Lincolnshire imediat după ce l-aţi sunat. Unde vă aflaţi joi între orele respective?

— Mă aflam în patul meu, într-un hotel din Bicester. Singur.

I-am dat adresa.

— O femeie a încercat să obţină jurnalul, iar douăzeci şi patru de ore mai târziu Sir Toby este torturat şi ucis. Iar dumneavoastră spuneţi că nu există nicio legătură!

Doamna inspectoare reuşi să afişeze un zâmbet.

— Asta este ce spuneţi *dumneavoastră,* domnule Blake! Nu există nimic de interes în acest jurnal. Aşa este, nu? Nimic pentru care să ucizi?

— Doctor Khan?

— Zola Khan la telefon.

— Mă numesc Blake, Harry Blake. Nu mă cunoaşteţi, mă ocup de comercializarea hărţilor antice.

Se lăsa tăcerea preţ de câteva clipe, pe urmă aceasta îmi răspunse, cu ceea ce mi se păru a fi o notă de răceala în voce.

— Din Lincolnshire?

Acest lucru mă surprinse.

— Da, aşa este.

— Ne-am întâlnit o dată, scurt, domnule Blake, la târgul de carte de la Ross-on-Wye, acum vreo doi ani. Terra Nueva.

„La naiba!” Îmi aminteam acum cine era femeia. Numai că nu făcusem legătura dintre Zola Khan, istoricul în marină, şi creatura pe care o întâlnisem la târgul de carte.

— Îmi amintesc, i-am spus. Era un Gastaldi 1548, pe care l-aţi confundat cu un Girolamo Ruscelli.

Se simţeau tonele de gheaţa până la mine, prin linia telefonică.

— Eroarea de identificare v-a aparţinut în întregime, vă asigur!

Avuseserăm opinii diferite referitoare la cine era autorul hărţii din secolul al XVI-lea, Terra Nueva. Miza nu era evaluarea în valoare de şase sute de dolari, de bună seamă, ci mândria profesională. Fusese unul dintre evenimentele acelea drăguţe, vesele. Lucrurile se

încinseseră, iar ea sfârşise prin a mă numi un prostănac în faţa colegilor, care făcuseră toţi ochii mari. Iar eu îi spusesem că era o vrăjitoare otrăvită. Mi-am dres glasul, începând să mă întreb dacă acest telefon fusese într-adevăr o idee bună.

— Doctor Khan, am intrat în contact cu un jurnal scris de cineva care a fost la bord în expediţia lui Raleigh din 1585.

— Cum? Expediţia Roanoke?

— Da.

— Şi aţi găsit acest jurnal ţinut de către cineva de la bordul vasului?

— Da, de către un băiat asistent de cabină pe nume James Ogilvie.

— Dar acest lucru este fantastic! Unde Dumnezeu l-aţi găsit?

— Este fantastic, e adevărat, dar este chiar mai mult de atât. Ca să fiu sincer, aş avea nevoie de ajutor. Cred că sunt mai multe lucruri în acest jurnal decât s-ar putea spune la prima vedere, iar problema apartenenţei este, aş putea spune, neclară. Am putea să ne întâlnim?

— Da, bineînţeles! Şi, aduceţi şi jurnalul, desigur! Unde sunteţi acum?

— În Lincolnshire. Dar pot veni imediat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Oare aţi putea ajunge la Muzeul Naţional de Marină în această seară?

După cum se părea, era la fel de nerăbdătoare ca şi mine.

— Sigur că da. Voi ajunge probabil pe la ora cinci.

— Fac o *paella*[6] teribil de bună!

„Atâta timp cât nu pui şi otravă în ea”, m-am gândit eu.

— Şi promit să n-o otrăvesc! continuă ea.

— Rupeţi-i capul! Nu, trageţi-l mai tare, asta-i ideea!

[6] Fel de mâncare specific în Valencia, Spania, ale cărui ingrediente principale sunt orezul, șofranul și uleiul de măsline, și care de obicei este însoțit de legume, carne, sau fructe de mare (n.tr.).

Acum tăiaţi tentaculele chiar deasupra ochilor.

— Şi cu asta ce fac? am întrebat, arătându-i o bucată lucioasă.

— Este un coş de gunoi sub chiuvetă.

— Nu mă prea pricep la asta, am spus, luptându-mă cu bucăţi dintr-un cefalopod.

— Problema este, domnule Blake…

— Spune-mi Harry, te rog!

Am scăpat din mâna bucata de carne alunecoasă, am luat-o înapoi de pe jos, pe urmă am dus-o la gunoi, încercând să trec peste o uşoară senzaţie de greaţă.

— Problema este uciderea lui Tebbit. Doar nu se poate să vorbeşti serios când spui că asta are legătură cu manuscrisul?

Am mai aruncat încă o privire fugară în direcţia ei. Era cam aşa cum mi-o aminteam, peste treizeci de ani, cu părul negru ajungându-i până la umeri, cu cercei lungi care i se clătinau în urechi, cu tenul catifelat, şi cu un accent care dovedea faptul ca petrecuse câţiva ani în Statele Unite. O luasem cu maşina de la Muzeul Naţional de Marină şi parcurseserăm împreună distanţa scurtă până la apartamentul ei. Acesta se dovedise spaţios şi modern, situat la etajul trei, cu o vedere frumoasă deasupra parcului Greenwich. Zgomotele traficului erau amuţite de ferestrele mari, duble. Pe pereţi se aflau nişte picturi obscure, dar nu era nicio fotografie de familie. După câte îmi dădusem seama, locuia singură.

— Poate că încercaseră să-l convingă să mă facă să le dau lor jurnalul. Dar inima lui a cedat.

Îmi aruncă o privire de genul „Doar nu vorbeşti serios!”

— Asta-i jenant! E doar o fantezie de-a ta.

— Ce ştii tu despre fanteziile mele? am întrebat-o în glumă.

— Dar tu ce ştii despre ale mele? Tăia un peşte-călugăr cu un cuţit lung, subţire, care părea ascuţit ca un brici. Trebuie îndepărtat cartilajul, spuse ea. Nu se foloseşte cuţitul. Trebuie stoarsă, aşa.

O bucăţică sferică de cartilaj ţâşni pe la capătul unui

tentacul.

— Bun. Acum aruncă membrana aceea, porţiunea maronie.

Am continuat să scotocesc, cu mâinile până la coate în mâzga cu miros de peşte.

— Şi tu eşti mulţumit de autenticitatea lui? întrebă ea apoi, în timp ce tăia cu repeziciune. Adu-ţi aminte cum ai dat-o în bară cu Ruscelli!

— Vrei să spui Gastaldi! Filigranul din Olanda spaniolă ar fi greu de falsificat. Şi i-am arătat puţin manuscrisul şi lui Fred Sweet de la Oxford. El nu a avut nicio îndoială în privinţa autenticităţii. Ah, ce scârbos!

— Am să-ţi mai spun asta încă o dată, Harry! Ideea ta că un anumit lucru din acest jurnal a fost suficient ca să motiveze uciderea lui Sir Toby nu este decât o simplă fantezie!

— Pentru mine este o chestiune cât se poate de serioasă.

— Pe care poliţia n-o s-o creadă niciodată!

— Ei cred că-s nebun, de parcă aş fi la menopauza bărbaţilor, sau ceva de genul ăsta.

Zola îmi răspunse cu o tăcere elocventă. Pe urmă spuse:

— Bine, dă cu apă rece prin tub, pe urmă, când termini, începe să tai cozile în inele subţiri!

— Cred că sunt cam sensibil de mi-e aşa de greaţă, am spus, luptându-mă cu tentaculele alunecoase.

— Ce ar putea să se găsească într-un manuscris vechi de patru sute de ani pentru a justifica o crima?

— Aceeaşi întrebare mi-o pun şi eu.

Puse la fiert orezul în supă într-o cratiţă mare cu două toarte, pe un aragaz masiv.

— Răspunsul este: nimic!

— Nu uita că am fost atacat! Mi-au furat servieta! Anticipasem această posibilitate şi purtam manuscrisul pe sub cămaşă.

— Oamenilor li se fură mereu genţile. Bine, e-n regula. Îmi aruncă un zâmbet dulce şi spuse: Acum poţi să începi să tragi capetele de la creveţi.

— Tu ce spui? Poate crezi că l-am falsificat? am spus ca s-o provoc.

Zola se frecă la ochi. Era ora două dimineaţa. Ne ridicaserăm de la masă, lăsând în urma noastră un talmeş-balmeş total, şi stăteam pe covoraşul alb şi pufos din faţa focului, cu hârtiile împrăştiate în jurul nostru.

— Nu te deranjează dacă mă schimb în ceva mai confortabil? mă întrebă ea.

— Sigur că nu, am răspuns, întrebându-mă ce va mai urma.

Dispăru în camera ei şi reveni câteva minute mai târziu, îmbrăcată cu o pijama din mătase albă, acoperită cu luni, stele şi ursuleţi. De-a curmezişul pijamalei era scris cu litere mici, galbene: „Nopţi sălbatice”. Capotul era până la lungimea gleznelor, de culoare roşie, din mătase, şi avea un dragon chinez pe spate. Încă mai purta cerceii lungi, ca nişte pendule. Am turnat restul de vin – cea de-a doua sticlă – un Chablis pe care-l luasem de la Sainsbury.

— Sunt nişte chestii care nu se potrivesc, spuse ea.

— Cum ar fi?

— Thomas Harriot era navigatorul. În acele zile, navigatorului i se spunea pilot, iar în documente scrie că pilotul era Fernandez. Mai sunt o grămadă de detalii ca acesta. Şi o chestie mai importantă: Harriot fumează pipă, or ştie orice şcolar că Walter Raleigh a adus tutunul în Anglia, dar Harriot probabil că-l obţinuse din expediţiile anterioare ale lui Amadas şi Barlowe.

Mi-am dus mâna la cap.

— Dar nu ar avea niciun sens! Uită-te şi tu la crăpăturile ca nişte pânze de păianjen! Aceasta este o cerneală standard pentru acele vremuri, de culoare violet-închis, din săruri de fier şi taninuri vegetale, care a rezistat secole întregi pe hârtie. Dacă nu este tratată cu fitat, în următorii zece ani manuscrisul dispare. Nu are cum să fie un fals!

— Nu înţelegi, Harry, dar e în regulă. Mi-am dat seama încă de la Ross-on-Wye că nu prea te duce capul, spuse ea şi apoi chicoti. Ce vreau să spun este că oricine ar face efortul imens de a falsifica acest jurnal, s-ar strădui şi să

pună toate detaliile la punct. Bănuiala mea este că istoricii au stabilit greşit lucrurile. Lucrurile care nu corespund sunt un punct forte, nu o slăbiciune.

Mi-am întins picioarele.

— Aceste încercări de a obţine manuscrisul... Oare au vreo legătură cu scopul secret al expediţiei?

— Scopul secret! Da, ăsta chiar mi-a stârnit interesul! Zola luă paginile de pe jos şi începu să treacă peste ele cu privirea. Hai să mai citim! Doar dacă nu vrei cumva să te bagi în pat! spuse şi mă privi întrebător.

M-am gândit la acest lucru, apoi am răspuns:

— Hai să mai citim!

Capitolul 11

La început am crezut că numai căpitanul, domnul Harris şi eu eram la curent cu aceste crime. Plesneam de mândrie pentru faptul că făceam parte din acest cerc intim de cunoscători. Numai că ştiam prea puţine despre felul în care zvonurile călătoresc pe şoptite prin spaţiul limitat al unei corăbii. Şi într-adevăr, o dată cu moartea tâmplarului şi cu dispariţia misterioasă a domnului Holby, zvonurile începură să circule pe *Tigrul* ca o molimă.

— Ai văzut cu ce atenţie au aşezat stivuitorii produsele grele din cambuză, îmi explicase Hunger. Ne aflam într-un colţ liniştit din camera ancorei şi jucam un joc complicat, căruia el îi spunea şah. Altfel, dacă acestea s-ar mişca în timpul unei furtuni, sau chiar la o hulă mai puternică, ar strica echilibrul corabiei, iar aceasta ar putea să se răstoarne. Crezi ca ai fi putut ridica butoaiele cu apă, să-l strecori pe tâmplar sub ele, şi pe urmă să le laşi pe acestea din nou deasupra, ca să-i zdrobească trupul? mă întrebă el. De bună seamă că nu. Niciun om n-ar fi putut face aşa ceva. Eu, unul, cred că a fost invocată o forţă diabolică.

Nu am dat prea mare importanţă acestei explicaţii, dar nici nu am găsit alta mai plauzibilă, şi, în orice caz, mintea mea a fost în curând distrasă de plăcerea de a-l forţa pe domnul Hunger în situaţia pe care el o numea „şah mat”.

Pe măsură ce zilele treceau, şi rutina începuse să se impună în viaţa de pe corabie, morţile misterioase începură să fie uitate, ca fiind ceva foarte îndepărtat. Moartea, după cum am descoperit în curând, făcea parte din viaţa de pe corabie. Unii dintre cei mai experimentaţi marinari obişnuiau să sară de pe o parâmă pe alta, pentru a nu mai coborî un catarg, ca să urce apoi pe celălalt. Numai că această procedura nu era lipsită de pericole, după cum am aflat într-o zi, când am auzit o bufnitură pe punte în spatele meu, iar când m-am întors, am văzut un marinar mort, cu gâtul rupt, şi pe însoţitorii lui care rămăseseră uitându-se cu groază la el. În aceeaşi după-

amiază, individul fu învelit în pânză marinărească în care adăugară nişte pietroaie, şi pe urmă fu aruncat peste bord după o ceremonie făcută în grabă. Se petrecu ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

În fiecare zi pe la prânz – sau ceea ce mă gândeam eu că ar fi trebuit să fie prânzul – mă duceam pe puntea de la pupa. Prânzul era momentul în care soarele ajungea în punctul cel mai înalt de pe cer, iar domnul Harriot, prin măsurarea altitudinii sale, era capabil să calculeze latitudinea *Tigrului* şi a flotei acestuia. Dar într-o bună zi, după ce trecuserăm de insulele cunoscute sub numele de Canare, cerul se întunecă, şi domnul Harriot nu mai era de văzut, după cum nu mai era nici soarele. În locul acestuia se vedeau doar nişte nori negri joşi, care se mişcau rapid, iar corabia se balansa puternic, auzindu-se mormăieli înfricoşate de la marinarii grăbiţi de pe punte. Chiar şi unii bărbaţi mai în vârstă, cum era domnul Bowler, căpătaseră o expresie îndârjită care nu făcea decât să accentueze şi mai mult sentimentul meu de nelinişte.

Spre după-amiază, Hog mă anunţă că fusesem chemat de domnul Harriot. Mi se cerea să servesc gentilomii cu băuturi alcoolice şi cu pesmeţi. Zile întregi nu se discutase decât despre crime, dar atunci când am intrat, unul dintre gentilomi, un tânăr palid, cu părul cârlionţat, pe nume Marmaduke StClair, tocmai spunea o poveste lungă care se termină într-un hohot general de râs. Domnul Harriot era aşezat într-un colţ şi citea. Din gură îi ieşea ţeava aceea scurtă, care se termina cu un bol. Ierburile din bol, după cum aveam să aflu mai târziu, fuseseră aduse în Anglia în călătoria de recunoaştere a lui Amadas şi Barlowe din anul precedent. Fumul avea un miros înţepător, dar nu era neplăcut.

Acest aer de nepăsare instaurat printre gentilomi îmi restabili încrederea. Aflat între două tabere – pe de o parte nişte oameni cu educaţie superioară şi maniere alese, şi pe de altă parte scursoarea analfabetă din taverne şi închisori – ştiam în care dintre aceştia să am încredere, aşa că am părăsit salonul foarte uşurat. Iar în atmosfera mohorâtă

din dormitor, în vreme ce vagabonzii şi bandiţii se plângeau unul altuia în timp ce jucau zaruri sau cărţi, eu citeam despre viaţa lui Philopoemen, despre uciderea tiranului Machanidas în anul 28 î.Hr., şi mă simţeam plin de inspiraţie. Ce bine ar fi fost însă dacă mi-aş fi putut trăi viaţa aşa cum făceau marii magistraţi, soldaţi şi filosofi ai trecutului! Însă în acea după-amiază, balansul corabiei crescu treptat, iar vuietul vântului în pânze deveni şi mai puternic, şi mormăielile echipajului deveniră şi mai ameninţătoare.

Ca asistent şi servitor al domnului Harriot, serveam la masa gentilomilor şi a ofiţerilor, mişcându-mă rapid între cambuză şi încăperea mare în care erau servite mesele. Era o sarcină pe care mi-o îndeplineam cu cea mai mare plăcere. De obicei stăteam liniştit ceva mai în spate. Curând, toţi uitau de prezenţa mea, cu excepţia cazurilor în care trebuiau servite băuturile alcoolice sau când platourile trebuiau luate de pe mese. Sir Richard adusese muzicanţi în această călătorie, dar trebuie să recunosc că scârţâitul instrumentelor la masa de seară îmi oferea un prea mic ataşament faţă de muzică. Însă când muzicanţii plecau şi se turnau băuturile alcoolice, conversaţiile gentilomilor începeau şi ele să curgă. Ascultam cu mare înflăcărare, şi în fiecare seară puteam să deprind la fel de multe câte mă învăţase învăţătorul Dinwoodie în toţi acei ani în care îi fusesem învăţăcel. Iar noaptea, când stăteam întins în hamacul meu, auzeam cu totul alte povestiri. Era ca şi cum ar fi fost două lumi care ocupau acelaşi glob, dar niciuna nu se intersecta cu cealaltă.

Am aflat curând că domnul Harriot era privit cu suspiciune de către unii dintre gentilomi. Era foarte pasionat de matematică, numai că am fost surprins să aflu de la el că aceasta era considerată una dintre artele întunericului, care aveau de-a face cu invocaţii şi cu magie, chiar dacă geometria, aritmetica şi astronomia erau predate în noile universităţi. El discuta despre afirmaţia lui Pitagora că fracţiile numerelor întregi aveau legătură cu armonia muzicală, de asemenea cu mişcările planetelor,

acesta din urmă fiind doar un zvon care circula prin Europa. Însă atunci când discuţia se îndrepta către erezia lui Copernic, care plasa Soarele, şi nu Pământul, în centrul Universului, simţeam că lucrurile deveneau periculoase. Chipurile deveneau serioase; oamenii începeau să se încline în faţă, ascultând cu atenţie. Iar după prea multe băuturi alcoolice, domnul Harriot vorbea liber şi cu îndrăzneală despre credinţele stranii ale călugărului italian, Giordano Bruno.

— Era în Oxford acum doi ani. El consideră că stelele sunt nişte globuri exact ca soarele, răspândite prin spaţiul infinit, cu diverse lumi în jurul lor, şi cu creaturi care trăiesc în aceste lumi.

— Iar dumneata, Thomas, ce crezi?

Tonul lui Sir Richard era periculos, dar stăpânul meu nu părea să bage de seamă, sau numai se prefăcea aşa.

— Cred că, în această problemă, cel puţin, are dreptate.

— În mintea celor simpli, aceste idei sunt periculoase, se plânsese Anthony Rowse.

— Acest om este un eretic din Neapole! strigă Marmaduke. A fost alungat dintr-un ordin dominican. Într-o zi, acest nebun va fi ars pe rug!

— Şi eu l-am auzit la Balliol, spuse Rowse. Vorbea bine despre erezia lui Copernic, cum că Pământul se roteşte şi stelele stau pe loc. Adevărul este că doar capul lui se rotea, şi creierul lui era acela care stătea locului.

Toate astea însemnară prea mult pentru Sir Richard, care, mânios la culme de o asemenea erezie extravagantă, şi de asemenea foarte beat, începu să ragă ca un taur şi trase cu pistolul în aer. Glonţul ricoşă de o grindă, din care se desprinse o aşchie, şi lovi mâna unuia dintre muzicanţi, care ieşi din încăpere urlând, cu sângele ţâşnind, în vreme ce răgetul căpitanului se transformă într-un râs gutural.

— Dar matematica este cea care vă permite să traversaţi globul, Sir Richard! Această afirmaţie curajoasă veni de la un tânăr, Abraham Kendall, care tocmai ieşise de pe băncile Universităţii Oxford. Unde aţi ajunge fără priceperea în navigaţie a lui John Dee şi Thomas Harriot?

Anthony Rowse, parlamentarul, avea faţa vânătă de la băutură. Îşi agită braţul cu dispreţ în aer.

— La naiba cu Şcoala Nopţii şi cu ereziile voastre oculte, şi cu triunghiurile voastre diavoleşti! Mie să-mi daţi o arenă cu urşi care se luptă şi un bordel în fiecare zi!

— Mult te-ar mai ajuta astea aici, Anthony! replică Harriot, în vreme ce-şi umplea din nou bolul de fumat.

— Există prea mult imaginar în raţionamentul tău, Thomas, nu se lăsă Rowse. Planete care să se învârtă în jurul Soarelui! Oameni pe alte planete! Nu se poate să crezi astfel de lucruri!

Luă o înghiţitură zdravănă de băutură, cu ochii ieşindu-i din orbite.

— Dar, Anthony, chiar cred!

Rowse surâse batjocoritor.

— Urmează să ne mai spui şi că într-o zi oamenii vor zbura ca păsările peste oceane! spuse, şi bătu din braţe ca şi cum ar fi fost aripile unei păsări.

— Sau că vor zbura pe lună! răcni Sir Richard, învineţindu-i-se şi lui faţa în vreme ce vorbea.

Credeam că o să cadă de pe scaun. Muşcă din paharul cu vin, sfărâmând sticla în dinţi şi scuipă cioburile, uitându-se cuprins de mânie la domnul Harriot. Îşi şterse o picătură de sânge de pe bărbie, iar în clipa aceea am crezut că mă aflam în compania unor nebuni. Muzicanţii nu îşi reîncepuseră scârţâiala; cei trei care rămăseseră în încăpere se aciuaseră într-un colţ. Totuşi, în mijlocul acestui balamuc, începusem să devin conştient de faptul că balansul corabiei era mai puternic şi că sunetul vântului în pânze şi frânghii devenea mânios. Mă linişti faptul că niciunul dintre gentilomi nu părea să bage de seamă sau să-i pese.

Noaptea aduse în continuare întuneric şi vijelie, iar corabia *Tigrul* se legănă în sus şi în jos printre valuri la fel de înalte ca ea, balansându-se dintr-o parte în alta ca un pendul, într-un mod care mă făcea să-mi vina din nou sa vomit. Ca de obicei, l-am urmat pe domnul Harriot pe punte, cărând alidada şi felinarul. A trebuit să mă prind de

vele în repetate rânduri, ca să nu cad, iar o dată m-am împiedicat şi aproape că am scăpat alidada, şi nici nu îndrăzneam măcar să mă gândesc ce consecinţe ar fi putut avea acest lucru asupra mea.

Ne-am înfipt picioarele pe puntea de la pupa, cu felinarul pendulând şi cu trupurile noastre legănându-se, ca să contrabalanseze mişcările corabiei. De câte ori spărgeam crestele valurilor, puteam să văd luminiţe în jur, de la celelalte corăbii ale flotei, însă apoi plonjam în jos, şi nu se mai vedea nimic în afară de apa neagră şi de cerul şi mai negru. Am rămas pe punte mai bine de o jumătate de oră, cu ploaia pătrunzându-ne hainele şi udându-ne până la piele, fără să zărim nici măcar o singură stea. În cele din urmă, domnul Harriot, cu haina lui neagră şi lungă lipindu-i-se de picioarele ude leoarcă, zise „Ei, bine atunci!”, şi pe urmă am renunţat.

M-am urcat în hamac cu hainele îmbibate de apă şi am stat întins, tremurând tot, în vreme ce somnul încerca să mă cuprindă. *Tigrul* scârţâia şi pârâia din toate încheieturile, nereuşind însă să acopere sforăiturile şi vorbitul prin somn al marinarilor. Ascultând în întuneric cum valurile se izbeau de carenă şi vântul care gemea izbindu-se în pânze, mintea mea încerca să se obişnuiască cu ideea că ne aflam undeva, pe un ocean vast, învolburat, care ar fi putut să ne înghită ca pe-o îmbucătură. Şi în vreme ce alunecam în acea lume stranie dintre veghe şi somn, mă întrebam care fusese scopul lui Dumnezeu când crease un imperiu atât de vast de apă sărată, şi cât de mult se întindea acesta dedesubt, şi ce creaturi probabil că se furişau în adâncurile sale nemărginite. Era foarte uşor să te laşi copleşit de spaimă.

Mă trezi zgomotul unei izbituri. Dezorientat, în întunericul aproape total, nu am recunoscut nimic în jurul meu, şi îmi trebuiră câteva momente ca ochii să reuşească să pătrundă prin întuneric, şi am văzut că dormitorul stătea într-o rână, scândurile punţii erau înclinate, formând un perete aproape vertical, în vreme ce hamacul meu stătea orizontal. M-am gândit că probabil corabia era

pe punctul de a se scufunda, şi m-am întors îngrozit, gândindu-mă că un zid imens de apă urma să curgă prin grătare în interiorul corabiei. Nu se întâmplă nimic, dar *Tigrul* gemea puternic, ca şi cum ar fi avut dureri. Masa lungă, scaunele şi două cufere erau adunate lângă carenă. Pe măsură ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul, am reuşit să văd că un cufăr se deschisese, şi tot conţinutul său, adică hainele, în special, pluteau în apă. Aproape imediat începură să alunece în direcţia opusă. Spre groaza mea, mi-am dat seama că eram singur în dormitor.

M-am rostogolit din hamac şi am fost instantaneu ba aruncat, ba rostogolit de-a lungul scândurilor ude ale punţii, către o parte a calei, unde coastele mele se loviră de colţul mesei lungi, şi am strigat de durere. Se auzi un zgomot puternic, şi aş putea jura că o porţiune din carenă se curbă în interior, ca şi cum ar fi fost lovită de un ciocan imens. M-am rostogolit într-o parte, în vreme ce corabia începuse să se echilibreze, iar masa ameninţa să vină direct spre mine. M-am ridicat în picioare, cu zona lovită arzând de durere, am apucat masa pentru a mă echilibra şi am fugit, împiedicându-mă, către scară, şi am început s-o urc. Pe la jumătatea distanţei a trebuit să mă ţin bine, altfel aş fi căzut înapoi.

Credeam că noaptea încă era neagră ca smoala, dar apoi am văzut că tambuchiul era de fapt închis. Capacul acestuia era închis bine şi refuza să se clintească. A trebuit să-l forţez împotriva vântului care bătea cu putere. După întunericul de pe puntea inferioară, lumina cenuşie mă făcu să-mi mijesc ochii. Stropii de apă îmi înţepară faţa ca nişte ace de gheaţa. La un moment dat am ajuns în poziţia de a privi în jos, direct spre apa neagra, înspumată, şi trebui să mă agăţ de mâner ca să mă salvez, în vreme ce picioarele îmi atârnau înspre mare. Pe urmă corabia se lăsă înspre babord, iar capacul se închise şi eu mi-am înfăşurat bine mâinile în jurul unei balustrade.

Nori negri, joşi treceau rapid pe deasupra, cu puţin mai înalţi decât valurile, care acum deveniseră ca nişte munţi mai mici, cu mult mai înalţi însă decât *Tigrul.* Marinarii

erau împrăştiaţi de la trinchet la artimon, în vreme ce domnul Salter, ţinându-se strâns de velatura de pe punte, urla obscenităţi şi ordine pe care eu nu le înţelegeam, şi sunt sigur că nici ceilalţi, în zgomotul acela infernal. Avea ochii negri de la oboseală.

Se ridică apoi un val înalt cât dealul din spatele fermei noastre din Tweedsmuir. M-am uitat prostit în sus la el, convins că avea să se spargă peste noi, şi să ne facă bucăţi. Însă *Tigrul* trecu peste el ca un pescăruş pe apă, redresându-şi partea înclinată. Din vârful valului monstruos am zărit o mare cu şi mai multe valuri monstruoase cu vârfurile albe, întinzându-se până la orizont, şi culcate la orizontală de stropi şi de ploaie. Se vedea la distanţă un catarg solitar. Însă pe urmă, *Tigrul* alunecă din nou într-un jgheab întunecat, înclinându-se abrupt.

Patru marinari de la bompres, ţinându-l cu mâinile şi cu picioarele, trăgeau de parâme. În vreme ce *Tigrul* câştiga viteză, catargul intră sub apă, iar când ieşi din nou la suprafaţă, numai trei marinari se mai ţineau de el. După încă vreo câteva secunde, ieşi un cap la suprafaţă, şi un braţ făcea agitat semne, numai că după aceea corabia se ridică din nou pe valul următor, iar individul fu purtat de curent înspre prova. L-am recunoscut, era domnul Treanor, irlandezul. Trecu la numai câţiva metri de mine, strigând, înghiţind apă, cu ochii plini de groază, dar cuvintele îi rămaseră pierdute în furtună. Nu se putea face nimic, iar creasta valului următor îl ascunse privirilor mele. O rafală bruscă de vânt izbi corabia, care viră spre babord, aproape răsturnându-se pe o parte.

— Urcă acolo, mă auzi? Salter urla la mine, arătând cu mâna în sus la marinarii care se agăţau disperaţi de verfaforul trinchetului. Urcă acolo, scoţian blestemat! Dă drumul la sartul[7] trinchetului!

Răcnea cu o voce pe o tonalitate înaltă, aproape isterică.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce voia şeful punţii de la mine, dar se apropia de mine, îndoit de vânt, cu un topor

[7] Parâmă care leagă un catarg de bordul corabiei (n.tr.).

în mână, iar expresia de pe chipul lui îmi spunea că era mai bine să mă arunc în mare, decât să nu-l ascult! Mi-a băgat un topor în mână, iar eu am calculat când avea să vină următorul tangaj al corabiei, pentru a putea fugi către catargul principal, agăţându-mă de el cu mâinile şi cu picioarele când se apleca direct deasupra apei, iar apa marii se ridica până ajungea la câţiva centimetri de mine. Încă o fugă scurtă, alunecând pe punte, întrecându-mă cu un val până la o parâmă, pe urmă m-am căţărat pe scara de frânghie care se legăna, abia auzind obscenităţile şefului punţii din pricina vântului care vuia de peste tot.

Sus, Turcul, cu capul lui chel şi lucios şi cu venele pulsându-i la gât, înşfăcă toporul din mâna mea şi începu să taie o parâmă de la colţul velei. Îmi trebui toată forţa de care eram în stare pentru a ţine verga udă cu ambele mâini şi constitui un adevărat miracol faptul că Turcul, ţinându-se cu o mână, în vreme ce cu cealaltă mânuia toporul, nu fu aruncat de pe corabie de legănarea violentă a catargului. Vântul era mai puternic aici, iar stropii care-mi biciuiau faţa ca nişte pietricele ascuţite erau săraţi chiar şi la înălţimea asta, deci era apă de mare tot atâta câtă era şi de ploaie. Acum puteam să văd mai multe catarge răspândite în jur pe o mare albă, imensă.

Domnul Salter răcnea ceva. Corabia făcu un salt în faţă, până când, chiar şi de acolo de sus, de pe verfaforul trinchetului, m-am găsit în faţa unui val uriaş. Acesta se sparse deasupra punţii, prinzându-l pe domnul Salter de la talie în sus şi smulgându-l de lângă parâma de care se ţinea. Acesta fu târât de-a lungul punţii, şi capul i se izbi de bordajul babordului. Rămase întins pe jos, zăpăcit, şi părea incapabil să se ridice în picioare. Numai că sosi încă un val. Puntea *Tigrului* se năpusti spre el. Domnul Salter încerca cu disperare să se ridice în picioare, dar valul cel mare urma să-l acopere în câteva secunde. Am coborât în viteză, întrecându-mă cu peretele monstruos de apă care se apropia. Valul ajunse întâi la el, şi pentru o clipă dispăru, înghiţit de apa învârtejită. Pe urmă, în vreme ce valul se retrăgea, se agaţă de parapet, cu trupul

bălăbănindu-i-se deasupra oceanului. Avea o umflătură mare, vineţie, pe frunte. Am încercat să-l trag la bord, dar din pricina hainelor îmbibate cu apă cântărea probabil de două ori cât mine. Cum reuşea să se ţină, nu ştiu. Dar apoi apăru Manteo, sălbaticul, care îl trase pe acesta cu toată greutatea lui, după care l-am târât împreună pe punte. Îi curgea apă din gură, şi ochii i se rostogoleau în cap. Prin voia Domnului, şi folosindu-ne de toată forţa de care am fost capabili, am reuşit să ajungem la tambuchi, pe care l-am deschis, şi prin care am reuşit să transportăm trupul de acum inconştient în jos pe scară, pe urmă în dormitor, unde l-am ridicat în hamacul meu.

M-am dus clătinându-mă înspre încăperile gentilomilor, călcând peste nişte soldaţi cu feţele pământii, căutându-l pe doctor, pe domnul Oxendale. L-am găsit sforăind, legat de patul din cuşeta lui cu ajutorul unor fâşii din aşternut, cu capul lovindu-i-se de tăblia patului de câte ori se balansa corabia. Două butelci goale de vin se rostogoleau încoace şi încolo de-a lungul podelei cabinei. Colegul său de cabina, Anthony Rowse, stătea tăcut în picioare, ţinându-se de o grindă de deasupra capului. Mă privi fără să spună un cuvânt; avea ochii ca ai unui animal vânat. Nu mi-am putut reţine o senzaţie de milă. L-am lăsat acolo.

Nu îmi dau seama câta vreme am rămas în locul acela întunecat, care se legăna încontinuu, ţinându-ne de bârne. Uneori domnul Salter părea să nu mai respire deloc, şi mă întrebam dacă nu cumva murise. Sălbaticul îşi punea din când în când degetul sub nasul marinarului şi mormăia liniştitor. Începuse să-mi fie greaţă, şi dinţii se porniseră să-mi clănţănească. La început m-am gândit că din pricina mişcărilor corabiei, dar simptomele se agravară, şi am început să simt alternativ căldură şi frig.

Cred că mai era o oră până să se lumineze, şi picături de apă cădeau de sus, iar în această vreme o durere surdă din abdomen era din ce în ce mai intensă, până se transformă într-o durere ascuţită. Mai întâi am crezut că furtuna deschisese capacul tambuchiului, însă l-am văzut apoi pe căpitan, care cobora ţinându-se de scară. Apa curgea

şuvoaie de pe hainele lui. Veni către noi clătinându-se, ţinându-se cu ambele mâini de bârnele şi grinzile de deasupra capului şi se uita în tăcere la domnul Salter. Mă întrebam dacă puteam avea îndrăzneala să vorbesc, dar în cele din urmă mi-am făcut curaj şi am spus:

— Trăieşte, domnule!

Sir Richard, ţinându-se în continuare de o parte a hamacului, mă privi intens cu ochii săi foarte albaştri.

— S-ar părea că ai febră, băiete! Dat fiind că ai găsit potrivit să-l pui pe domnul Salter în hamacul tău, atunci du-te şi găseşte cuşeta lui şi leagă-te în ea.

Pe urmă se răsuci şi se urcă scara înapoi pe punte.

Sălbaticul păru să înţeleagă. Clatină din cap şi îmi făcu semn cu mâna să plec. Am urcat din nou către încăperile gentilomilor, am trecut de doctorul care încă dormea şi de înspăimântatul domn Rowse, spre cabina pe care domnul Salter o împărţea cu Simon Fludd, arhitectul.

Simon Fludd se afla în cabina lui. Era pe podea. Chipul său avea o culoare de un vineţiu intens, iar limba, ieşindu-i prin gura întredeschisă, era aproape neagră. Avea ochii atât de larg deschişi, că arătau ca şi cum urmau să-i sară din cap. Erau negri, şi dură câteva clipe până mi-am dat seama că acea culoare era dată de faptul că pupilele îi erau atât de dilatate, încât aproape că-i umpleau globii oculari. Braţele şi picioarele îi erau întinse şi încordate ca la copii în timpul acceselor de plâns, şi îi tremurau violent. De-abia mai respira, sunetul care-i ieşea pe gură fiind ca acela al unuia care se îneacă.

Am ştiut atunci că ucigaşul, sau Satana, nu-şi terminase treaba cu noi. Şi în vreme ce *Tigrul* începu să se încline, scârţâind şi gemând, domnul Fludd respira cu greu şi se îneca, iar eu tremuram tot, sudoarea îmi curgea pe faţă, şi în gură îmi venise gust de fiere, m-am gândit că şi eu îi căzusem victimă. Şi m-am gândit că nu mai conta prea mult: otrăvitorul şi victimele, căpitanul şi gentilomii, soldaţii şi corabia erau oricum pe punctul de a se scufunda sub valuri, ducându-şi secretele şi conspiraţiile în jos, spre adâncimile nemăsurate, dându-le uitării pe toate.

Capitolul 12

Mai târziu am aflat că am zăcut cu febră vreme de trei zile. Îmi amintesc vag că-mi ardeau gura şi gâtlejul, că faţa şi fruntea îmi erau şterse de cineva şi că atunci când deschideam ochii, îl vedeam pe Manteo, sălbaticul, care-mi ridica la buze o ceaşcă, şi simţeam laptele cald de capră cum îmi curgea pe gât în jos.

În dimineaţa celei de-a patra zile m-am trezit în hamacul meu, fără putere, ca o fată, dar ştiind că orice fusese ceea ce-mi făcuse rău, ori otravă, ori febră, îmi părăsise deja trupul. Doi marinari îşi întrerupseră jocul de table ca să mă ajute să mă dau jos din hamac, şi m-au dus până la scări, pe care le-am urcat încet. Pe punte, pânzele se umflau de la vântul rece şi, deşi mai erau nori, aceştia se aflau sus pe cer şi erau uşori, iar aerul era călduţ. Marea era calmă acum. Domnul Chandler, marinarul din Devon, îmi făcu prieteneşte cu mâna.

— Au fost spânzuraţi nişte oameni. Doi. Da, am fost destul de ocupaţi câta vreme ai fost tu bolnav.

— Spânzuraţi?

— Doi soldaţi. Au încercat să stârnească o revoltă, spunând că această corabie este blestemată şi că nimeni nu va ajunge viu în Lumea Nouă. Ei, cel puţin, chiar nu vor mai ajunge!

M-am dus la cabina domnului Harriot. El şi Fernandez se uitau pe o hartă.

— Eşti gata să-ţi reiei îndatoririle, Ogilvie?

— Da, domnule!

— Bine. Avem nevoie de tine în această după-amiază.

Pe măsură ce trecea ziua, deveni limpede că urma să aibă loc un fel de adunare extraordinară. Toţi căpitanii veniră la bordul *Tigrului* cu nişte bărci lungi. Aveau chipurile agitate, severe, dure. Bucătăria fusese anunţată, iar mirosul de porc prăjit se răspândise de-a lungul cambuzei, în susul şi în josul scărilor, şi prin toate tambuchiurile şi dormitoarele corabiei.

Cinci căpitani! De bună seamă, unul dintre ei era Sir Richard Grenville de pe *Tigrul.* George Raymond, căpitanul de pe *Lyon*, ajunse primul la bord. Pe urmă sosi John Clarke, de pe *Roebuck,* corabia uşoară şi rapidă cu prova înaltă şi cu pânzele pătrate, de fabricaţie olandeză. Era aproape tot atât de mare ca *Tigrul,* dar l-am auzit pe domnul Fernandez, secundul, spunându-i Turcului că în niciun caz nu şi-ar fi dorit să meargă cu ea pe furtună. Domnul Clarke era scund şi rotunjor, şi avea o gură plina de răutate, care mi-a amintit de tatăl meu vitreg. Însă pe urmă am fost chemat la bucătărie şi am ratat sosirea lui Arthur Barlowe, de pe micuţa corabie cu pânze *Dorothy,* şi a lui Thomas Cavendish, cel cu faţa roşie, căpitan pe *Elizabeth.*

Încă şase gentilomi luau masa împreună cu căpitănii: John White, pictorul, un individ tăcut; alături de el se afla Philip Amadas, ale cărui ieşiri temperamentale rivalizau cu cele ale lui Sir Richard şi îl făceau să fie evitat. La stânga lui Sir Richard se afla domnul Ralph Lane, comandantul soldaţilor, un bărbat atât de dur, cum n-am mai văzut altul în afară de Drumelzier. Îi puteam auzi pe cei doi câini Mastiff ai săi, imenşi, care rodeau şi mestecau oase sub masă. La dreapta lui Sir Richard se găsea Simon Fernandez, marinarul portughez, un bărbat de o mare aroganţă. Când nu se afla de faţă, marinarii îl numeau „Porcul”. Şi mai era şi cel care-mi devenise îndrumător şi învăţător, Thomas Harriot, iar lângă acesta se afla Marmaduke StClair.

Rolul meu la această întâlnire era destul de modest, acela de a avea grijă ca ofiţerii şi gentilomii să aibă vin în pahare sau alte băuturi alcoolice. Oricum, tot eram emoţionat să particip la acest consiliu intern, chiar şi numai ca un umil servitor. În ceea ce priveşte scopul acelei întâlniri, acesta deveni limpede încă de la primele cuvinte ale lui Sir Richard, după ce toată lumea se aşezase comod în încăperea aceea mare:

— Întâi Holby, pe urma tâmplarul. O dată poate fi vorba de ghinion, poate Holby a căzut peste bord, beat fiind.

Când s-a întâmplat a doua oară, a devenit suspect, chiar dacă tot nu pot să înţeleg cum se face că butoaiele au ajuns să fie deasupra tâmplarului. Dar a treia oară? Trei morţi misterioase? Moartea domnului Fludd prin otrăvire pune problema dincolo de orice dubiu. Există un ucigaş la bordul *Tigrului.* Ce spui, Harriot, e un iezuit sau o vrăjitoare?

— Sau ambele, a sugerat Raymond, arătând spre cupa sa goală.

M-am deplasat înainte, grăbindu-mă să i-o umplu, iar după aceea m-am plimbat încet în jurul mesei cu o carafă de vin roşu, încercând să par aşa cum ar trebui să fie servitorii, invizibil, totuşi atent să nu pierd niciun cuvânt.

— Mie îmi miroase a iezuit în spatele acestei afaceri, declară Ralph Lane, fără să-i lase vreme domnului Harriot să răspundă.

Sir Richard mârâi din adâncul pieptului său; mie mi se păru că făcea ca un câine.

— Iar în spatele acestuia este mâna tronului spaniol! Chiar sunt forţat să cred că se află un asasin în mijlocul nostru? Cineva al cărui scop este ca expediţia noastră să fie un eşec? Poate chiar unul dintre cei care stau la această masă?

Ochii albaştri şi îngheţaţi ai lui Sir Richard se plimbară pe chipurile tuturor, ca şi cum ar fi încercat să pătrundă în sufletul fiecărui oaspete. Urmă o tăcere lungă, stânjenitoare. Lui Marmaduke StClair îi luară foc obrajii. John White rupse tăcerea:

— Dar trupul tâmplarului a fost strivit sub greutatea butoaielor. Niciun iezuit – sau oricine altcineva – nu ar fi putut să ridice o asemenea greutate şi s-o lase peste trupul bietului om! Asta ar fi necesitat o putere supranaturală. Eu aş spune că mai degrabă avem de-a face cu o vrăjitoare. Una care este capabilă să invoce nişte puteri diabolice!

— Dar scopul nostru era un secret bine păzit, spuse George Raymond. Cum ar fi putut să fie descoperit?

Sir Richard se ridică şi se îndreptă către un dulap. Scoase din interiorul tunicii sale o cheie mare de alamă,

luă un pistol cu cremene dintr-un rastel şi o cutie, şi se aşează înapoi pe scaun, punând cutia şi pistolul alături de cupa sa. Am simţit o împunsătură de teamă.

— Nu fi caraghios, Raymond! Cuibul de spioni al lui Mendoza…

— Dar, Richard, Maiestatea Sa l-a expulzat pe Mendoza chiar înainte…

— Vipera a plecat, e adevărat. Dar vreţi să-mi spuneţi că dintre toţi muncitorii din portul Plymouth, şi dintre toţi negustorii şi cârciumarii care veneau şi plecau de pe chei, niciunul nu era agentul regelui Spaniei? Şi că ei nu au văzut lăzile cu fasole uscată, şi sacii de iută plini cu mazăre şi alte seminţe bune de plantat? Care prost nu şi-ar fi dat seama că aveam de gând să stabilim o colonie în numele reginei Elisabeta?

Îmi dădusem şi eu seama de acest lucru în timpul hoinărelilor mele prin cala imensă a *Tigrului.* Dar acestea erau nişte cunoştinţe pe care nu aveam voie să le am. Hotărâseră că eu nu aveam nicio importanţă, sau mai precis, uitaseră complet de prezenţa mea. Am rămas în spate, tăcând mâlc, dar foarte atent la ce se discuta în jur.

— Un asasin inteligent s-ar lăsa convins să urce la bord, spuse domnul White.

— Poate, replică domnul Harriot, dar dacă aceasta este o încercare de a ne distruge, a fost mai mult ca sigur planificată cu luni întregi înainte de către cineva care era la curent cu expediţia. Asta înseamnă cineva apropiat de regină.

— Dumnezeule mare, Harriot, auzi ce spui? Un trădător la curte?

Obrajii lui Amadas erau roşii, aproape vineţi. Mai bău un pic de alcool şi pocni din degete fără măcar să se uite la mine. M-am grăbit să-i umplu din nou paharul cu lichidul liniştitor. Se auzi un mârâit ameninţător de la unul din câinii Mastiff când am trecut pe lângă ei.

Puteam să-mi dau seama că domnul Harriot nu era în largul sau. Cred că nu-i plăcea starea în care se afla Sir Richard. Pe moment, căpitanul păru destul de liniştit, dar

acest om era ca Stromboli, un vulcan despre care îmi vorbise învăţătorul. Tuturor ne era teamă de accesele lui imprevizibile de furie.

— Nu toţi iezuiţii sau catolicii sunt trădători, Richard! spuse domnul Harriot. Simon, aici de faţă, este catolic, sub masca lui de protestant.

— Este un portughez!

Acest lucru fusese rostit ca şi cum ar fi spus că „este un servitor”, sau chiar că „este un hoţ”. La remarca lui Sir Richard, Fernandez ridică din umeri cu un zâmbet, dar pentru o clipă foarte scurtă – şi se poate să fi fost imaginaţia mea – mi s-a părut că am zărit multă răutate în spatele ochilor întunecaţi ai marinarului.

— Sper că loialitatea mea este dincolo de orice dubiu, zise Marmaduke StClair. Şi eu sunt catolic.

— Da, blestemat să-ţi fie sufletul, dar măcar tu nu eşti un recalcitrant[8]!

Richard turnă praf de puşcă pe ţeava pistolului, ca şi cum ar fi fost o activitate foarte obişnuită, pe urmă îl împinse în jos cu o vergea.

Militarul îl privi pe domnul Harriot, aflat de partea cealaltă a mesei.

— Vrăjitorie? Vrei să spui că aşa ceva este posibil?

Sir Richard rânji diavoleşte.

— Se întâmplă câteodată să-l suspectez şi pe Thomas de vrăjitorie!

— Nu cred în lumea spirituală, mărturisi domnul Harriot cu îndrăzneală.

Marmaduke StClair se aplecă în faţă foarte serios. Şi el avea faţa roşie, şi sunt convins că paharul de vin pe care tocmai i-l turnasem era deja al patrulea.

— Nu ai auzit de şedinţele de exorcism care au avut loc în Toulouse şi Carcassone? Văzute de mii de martori? Iar exorcismul nu poate însemna mai mult decât că există spirite care să fie exorcizate.

— Aiureli de iezuit! exclamă Sir Richard încruntându-se.

[8] Aici termenul se referă la catolicii care refuzau să participe la slujbele Bisericii Angliei (n.tr.).

Puse în scenă de către preoţi, pentru a-i impresiona pe hughenoţi, şi ca să-i păcălească să revină la doctrinele false.

— Cu mari succese, din câte am auzit, spuse Raymond.

Marmaduke luă nervos o gură de vin.

— Realitatea posedării demonice este demonstrată şi de Marthe Brosier.

— Am auzit de ea, zise Raymond cu un ton sceptic.

— Vorbea latina şi greaca, limbi pe care nu le cunoştea înainte. Poseda secrete la care nu ar fi avut cum să aibă acces. Avea convulsii când se citea din Scriptură în prezenţa ei sau dacă era stropită cu agheasmă.

— Ţi-ai lăsat creierul pe cheiul din Plymouth, Marmaduke? Şi te aştepţi ca eu să înghit minciunile astea catolice de pe continent o dată cu vinul?

Ura lui Sir Richard faţă de Spania era la fel de bine-cunoscută ca temperamentul său aprins; am început să mă rog în sinea mea ca Marmaduke să aibă destulă minte ca să nu menţioneze şi şedinţele de exorcism din Cadiz şi Madrid.

— Şi atunci ce spuneţi de William Weston…

— Ce-i cu el? Încă un iezuit, şi, de astfel, încă un mincinos!

Vocea lui Sir Richard era oarecum ridicată; am început să mă tem de un alt Stromboli. Tocmai băga un glonţ pe ţeava pistolului. Dar Marmaduke părea insensibil la atmosferă. Continuă:

— Pe urma mai este John Darrell…

— Naiba să te ia, omul ăsta e un puritan! răcni Sir Richard şi îşi trânti pistolul cu cremene pe masă, iar eu m-am temut să nu se descarce în direcţia mea.

Dar se părea că Marmaduke StClair avea mai mult curaj decât minte. Chipul lui devenea din ce în ce mai roşu.

— Atunci, dacă nu exista nicio posedare şi nicio vrăjitorie, de ce am mai crede în diavoli? Şi dacă diavolii nu există, de ce să mai credem în îngeri? Gândiţi-vă, domnule! Vă aflaţi la un milimetru distanţă de a nega faptul că ar exista un Dumnezeu!

În liniştea care se lăsă, chiar şi StClair îşi dădu seama că mersese prea departe. Deveni foarte palid, în vreme ce tenul lui Sir Richard începu să se coloreze într-un vineţiu intens. Thomas Harriot umplu liniştea apăsătoare:

— Cunosc nişte ierburi care, atunci când sunt inhalate ca fum, produc iluzia zborului, sau transformarea propriului trup într-o pisică sau un câine. Şi totuşi, un observator din afară vede că nu a avut loc niciun zbor şi că nicio transformare nu s-a produs.

— Instrumentul diavolului, sugeră Marmaduke.

— Nu cred, răspunse domnul Harriot. Utilizarea lor este sanctificată de către Biblie. Gândeşte-te la Psalmul 104, tradus din Vulgata: „Tu faci să crească iarba pentru vite şi verdeţuri pentru nevoile omului". Părerea mea este că, în mare parte, credinţa în vrăjitorie vine de la astfel de iluzii induse de ierburi. De asemenea, persoanele care cred în general astfel de lucruri sunt mai ales femei, iar noi ştim că ele sunt nişte creaturi lesne de păcălit, predispuse la isterie şi la iluzii.

— Da. Cel puţin în această privinţă suntem de acord, rosti căpitanul, care se liniştise la auzul cuvintelor domnului Harriot. Tu susţii că este vorba despre un otrăvitor, Thomas, mai degrabă decât despre un maestru al vrăjilor sau unul care invocă demonii? întrebă el.

— În toate cazurile de vrăjitorie pe care le cunosc, există o explicaţie naturală în spatele unei aparente posedări. În orice caz, cum ar putea să existe o lume spirituală?

Se auzi un oftat ultragiat dinspre Marmaduke.

— Trupurile imateriale ar putea exista numai acolo unde materia nu există, continuă domnul Harriot. Dar materia are dimensiuni. Prin urmare, un vid absolut nu poate exista, din pricina faptului că nu are lungime, lăţime sau înălţime. Şi fără vid, nu există niciun loc pentru corpurile spirituale. Diavolii lui Marmaduke nu au cum să existe. Printre oamenii înzestraţi cu gândire, nu există loc pentru supranatural.

— Lucrurile astea sunt strâns legate între ele, ca un lanţ, insistă Marmaduke. În situaţia în care alegem să credem în

vrăjitoare, atunci alegem să credem şi în diavoli sau spirite, învierea trupului, nemurirea sufletului, chiar şi să credem în Dumnezeu. Dacă rupi o za din acest lanţ, pui în pericol însuşi principiul de bază al credinţei!

Micul Philip Amadas vorbi şi el în cele din urmă. Cu greu îi puteam înţelege accentul.

— Marmaduke are dreptate. Numai un prost poate nega existenţa credinţei. Porneşti de la premisa că un lucru este imposibil, Thomas, deoarece nu poate fi dovedit. Dar există mii de persoane care au văzut lucruri care depăşesc ceea ce ştim din natură. Prin negarea vrăjitoriei, îţi proslăveşti propria părere, ca fiind deasupra oricăror păreri ale altor oameni de-a lungul vremurilor, şi negi posibilitatea existenţei unei lumi invizibile, care se află dincolo de simţurile tale. Aceasta este o observaţie ca venind nu din partea unui om raţional, ci a unuia plin de aroganţă, conştient de propria valoare.

Răspunsul domnului Harriot la aceasta a fost să-şi dea capul pe spate şi să izbucnească în râs. Niciodată în toată viaţa mea nu-i auzisem pe bărbaţii din Tweedsmuir vorbind despre altceva decât despre preţul oilor. Să pui la îndoială lucruri care nu mai fuseseră niciodată nici măcar menţionate în lumea mea, să le explorezi cu minţile lor, şi încă ce minţi! Spiritul *Vieţilor* lui Plutarh era viu, filosofii care veniseră înaintea lui Hristos erau vii, aici, în salonul gentilomilor. În marele meu entuziasm îmi scăpă:

— Dar Democrit nu a spus că lumea este creată din particule indivizibile, care se ciocnesc mereu unele cu altele? Poate că spiritele ar putea ocupa spaţiile dintre aceşti atomi!

Tocmai vorbise o varză. În liniştea încremenită care urmă, singurul sunet care se mai auzea era al fălcilor unuia din câinii Mastiff ai lui Ralph Lane, care ronţăia cu lăcomie un os sub masă. Apoi Amadas, având pe chip o imagine de neîncredere plină de groază, ceru:

— Spânzuraţi-l!

— Nu, spuse căpitanul Clarke. Nu e decât un băiat. Biciuiţi-l până la sânge!

Nu înţelegeam. Unde greşisem? am îngheţat de spaimă.

— Niciodată! Domnul Harriot vorbi cu un ton ferm. Băiatul este din Scoţia şi nu ştie nimic despre rang sau protocol. L-am luat sub protecţia mea şi îl încurajez să gândească, un lucru destul de rar întâlnit în zilele noastre!

— Atunci încurajează-l şi să-şi ţină gura, Thomas! mormăi Sir Richard. Se află aici să servească băuturile, nu să ni se alăture în deliberări!

Domnul Harriot nu spuse nimic, dar se răsuci spre mine şi îşi puse un deget la buze. Nu mai aveam nevoie de astfel de instrucţiuni; din acel moment aveam să vorbesc numai când eram întrebat.

— Dar băiatul are dreptate, acceptă Raymond. Cum ar fi putut un singur om să ridice butoaiele peste corpul altuia? Ar fi necesară puterea a trei oameni. Aceasta este dovada clară că cineva de la bord a fost ajutat de o putere diabolică.

— Sau, sugeră domnul Harriot, că există trei asasini.

Capitolul 13

Întâlnirea căpitanilor nu ajunsese la nicio concluzie. După cum se dovedi mai apoi, nu mai fuseseră posibile şi alte întâlniri între ei, deoarece o a doua furtună separă curând după aceea corăbiile: marea era goală până la orizont, în afară de una dintre bărcile de salvare ale *Tigrului* – cealaltă se scufundase. Domnul Chandler îmi spuse totuşi că nu exista nicio îndoiala că Sir Richard fixase deja un rendez-vous undeva în Lumea Nouă.

Nu ştiu dacă spânzurarea celor doi băgase spaima în criminal, dar omorurile violente se opriseră. Treptat, pe măsură ce fiecare zi trecea fără vreun eveniment mai deosebit, atmosfera de teamă începu să dispară, şi am început să fim nerăbdători să vedem Americile pentru prima dată.

Nu cunoscusem niciodată ceva asemănător căldurii lipicioase de la Tropicul Racului. Lenjeria intimă îmi era udă de sudoare. Am spălat-o cu apă de mare, am uscat-o în bătaia vântului, iar după o oră era udă din nou. Pe măsură ce se apropia prânzul, soarele se ridica pe cer, iar pânzele aruncau scurte forme de umbră pe punte, care se mişcau ca nişte pendule în momentul în care *Tigrul* trecea peste valurile mai mari. Pudoarea nu-mi permitea să stau prea dezbrăcat, aşa cum erau pregătiţi să facă unii dintre marinarii mai vechi.

Însă pânzele erau umflate, şi dacă harta secundului Fernandez era corectă – şi ar fi o mare ofensă să punem la îndoială acest lucru urma să zărim în curând, în câteva zile, un pământ numit Puerto Rico. Era o junglă dominată de epidemii, după cum îmi spusese Joachim, cel responsabil cu minereurile, aflată sub controlul spaniolilor. Dar Sir Richard avea nevoie de fructe proaspete, apă şi vite, şi era pregătit să-şi pună tunurile la bătaie ca să le capete. Marinarii de veghe păreau mai atenţi ca de obicei, şi alţi marinari stăteau la babord, cu stropi mici de sudoare prelingându-li-se pe pielea arsă de soare.

Dimineaţa, după ce-i slujeam pe gentilomi, aveam puţine lucruri de făcut, aşa că îmi aduceam jurnalul la zi. Când nisipul din clepsidră mai avea mai puţin de o oră, m-am dus să-l caut pe domnul Fernandez, secundul. Acesta se afla pe puntea de la pupa, antrenat într-o conversaţie serioasă cu domnul Harriot şi cu Sir Richard. Pistolul cu cremene al căpitanului era băgat în cureaua pentru sabie. Am stat liniştit, la o distanţă respectabilă, în vreme ce soarele se îndrepta spre punctul său cel mai înalt. Dacă i-aş fi întrerupt, aş fi fost ciomăgit pentru insolenţă. Dacă nu aş fi făcut asta, iar soarele ar fi trecut de meridian, aş fi fost ciomăgit pentru că nu-l alertasem pe navigator. Poziţia în care mă găseam nu era deloc uşurată de faptul că Fernandez şi căpitanul nu păreau să fie în termeni prea buni. Amândoi erau roşii la faţă şi vorbeau cu vocile ridicate şi mânioase, în vreme ce domnul Harriot încerca să-i liniştească. Nu aveam dreptul să aud aceste lucruri. Se certau de la ceva lipsit de importanţă, din câte-mi amintesc.

Mi-am dres vocea. Cu fiecare clipă, mă apropiam şi mai mult. Încă nu fusesem văzut. În cele din urmă am simulat un acces de tuse. Fernandez se întoarse şi mă privi feroce, direcţionându-şi brusc către mine proasta lui dispoziţie, dar eu mă plasasem la o oarecare distanţă de braţul său.

— Domnule, măsurarea înălţimii astrului de la vremea prânzului!

Domnul Harriot se uită la mine surprins.

— A! Atunci adu-mi alidada, scoţianule!

Am coborât scara şi am mers de-a lungul coridorului îngust al gentilomilor. Cabina domnului Harriot era mică şi ordonată. Alidada se găsea în partea superioară a cufărului de navigaţie, care era aşezat lângă peretele din faţa uşii, chiar sub biroul de lectură. Era încuiat, iar cheia se afla în sertarul din stânga al biroului.

La dreapta, sub cuşeta domnului Harriot, se afla cufărul lui din lemn de cedru. Şi acesta avea o cheie mare din alamă, în sertarul din dreapta. M-am uitat la el, arzând de curiozitate. Jur că era ca o fiinţă vie, care vorbea direct cu

mintea mea. Îmi spunea: „Deschide-mă, descoperă-mi secretele! Nu va şti nimeni, niciodată!” Aş fi putut să scot cheia din sertarul din dreapta, să descui cufărul din cedru, să-i deschid capacul, să arunc rapid o privire la conţinutul său, să-l închid, să pun cheia la loc, şi să fug sus cu alidada din cufărul de navigaţie, toate astea în răstimpul unui minut.

Un impuls nebunesc mă făcu să deschid sertarul interzis. Şi cheia era acolo, printre tocurile din pene, călimările mici cu cerneală neagră, compasuri şi pergamente cu nişte însemnări pe care, în graba în care mă aflam, nu m-am oprit să le examinez.

M-am dus repede la cuşetă şi m-am aşezat în genunchi, băgând întâi de seamă care era poziţia exactă a cufărului din cedru înainte de a-l trage înspre mine. Era greu, şi mi-a luat mult mai mult decât mă aşteptam ca să-l scot de sub pat. Aproape renunţasem şi-l împinsesem înapoi, dar încuietoarea se afla în faţa mea, iar cheia era în mână. Mi-am încordat urechile, dar singurele sunete care ajungeau până la mine erau sutele de scârţâieli şi gemete ale *Tigrului* în vreme ce se ridica şi cobora pe valurile oceanului. Cheia se răsuci uşor, deşi îmi tremurau mâinile. Am deschis capacul.

Deasupra era o mantie neagră, împăturită cu grijă. Sub ea se aflau cărţi, multe. Şi încă ce cărţi! Am văzut cu plăcere traducerea lui Thomas North a *Vieţilor* lui Plutarh, care mă desfătase în lunga călătorie de la Tweedsmuir. Dar de ceilalţi nici măcar nu auzisem! La unele cărţi, se putea vedea după titlu despre ce era vorba: *Cartea despre vânătoarea de şoimi,* de Turbeville, *Theatrum Mundi,* de J. Alday, *Cartea martirilor,* de John Foxe şi *Un tratat despre noua Indie,* de Richard Eden. Altele păreau să fie povestiri, ca *Epistolele aurite,* de Guevara, traduse de Sir Geoffrey Fenton. Se mai găseau acolo, după cum mi-a arătat o privire grăbită, poezii ca *Astrophil şi Stella,* de Sir Philip Sidney. Nu am îndrăznit să mă uit pe îndelete pentru a pricepe care era natura altor lucrări, cum ar fi fost *Calamitatea Canaanului,* de Thomas Dekker. Şi mai erau

cărţi despre care bănuiam că tratau subiecte interzise: *Decem rationes,* de Edmond Campion, un om care fusese executat, după cum auzisem, pentru trădare, şi *Alchimia secretă,* de Humphrey Grindal. Şi m-am înfiorat când am văzut *De umbris idearum,* de Giordano Bruno, călugărul care risca să fie ucis pentru erezie. Am frunzărit rapid paginile sale periculoase: erau pline cu formule pitagoreice şi cu scrieri magice şi oculte.

Nu am îndrăznit să mai întârzii nicio clipă. Dar când am început să împing cufărul înapoi, am auzit un zgomot straniu, ca un foşnet, lângă fundul acestuia. Curios, m-am uitat pe o parte a cufărului şi am văzut o mică deschizătură. Aveam cu mine cuţitul de jugănit. Am împins cuţitul în deschizătură şi, spre marea mea surpriză, un sertar a ieşit în afară. Cufărul avea fund dublu! Iar în interiorul fundului dublu se afla o hartă. M-am înfiorat la vederea acesteia. Avea titlul scris într-un colţ: *Indiarum Occidentalium, Pascaert van Wesindien ende Caribise Eyelanden.* Sub acesta erau scrise iniţialele WGB cu litere mărunte. Era în culori strălucitoare. Se vedeau insulele din Indiile de Vest şi liniile care marcau cele patru călătorii ale lui Columb, nume de locuri, zone de coastă, bancuri de nisip, monştri marini şi galioane. Şi, în special, conturată uşor, se afla o singură linie de longitudine care trecea prin cele două Americi, dintr-un pământ numit Virginia, situat la nord, până la altul numit Guyana, în sud. Marcat pe această linie se vedea un punct trasat uşor, care, bănuiesc, era destinaţia noastră secretă, despre care îi auzisem vorbind pe Sir Richard şi pe domnul Thomas Harriot. Locul se afla la câţiva kilometri de ţărm, spre uscat.

Tot acolo se găsea şi un manuscris, o legătură simplă de pergament. Acesta avea o altă poveste. Cu un fior de groază mi-am dat seama că numai pentru faptul că-mi căzuseră ochii pe acesta, devenisem deja un spion. Ştiam acum că dacă aş fi fost prins, dacă domnul Harriot avea să intre în cabina sa în acea clipă, aş fi fost târât direct spre verfafor şi spânzurat acolo. Titlul era redactat cu un scris mărunt, şi foarte îngrijit:

Un discurs complet şi un sfat umil pentru Graţioasa noastră Regină Elisabeta, Excelenţa Sa Maiestate, pentru a citi şi a analiza, privitor la îndreptarea necesară a calendarului obişnuit pentru anii civili şi zilele socotite, sau pentru a verifica, conform cu vremea care a trecut cu adevărat.

Autorul era John Dee. Astronomul englez al reginei! Deasupra titlului, cineva scrisese: *Ciclul secret al doctorului Dee şi scopul secret al expediţiei noastre.* Iar în josul paginii se afla un rând scris de o a treia mână. Cu greu am putut descifra mâzgăleala în latină: *Quod defertur non aufertur.* R.E. Acest rând fusese tăiat, şi aceeaşi mână scrisese deasupra: *ALEA IACTA EST.*

Perfect conştient că, dacă aş fi fost prins, nu aş fi scăpat de execuţie, m-am uitat totuşi şi pe pagina următoare. Poate că pericolul foarte mare în care mă aflam îmi ascuţise simţurile, dar îmi amintesc cu precizie cuvintele:

Elisabeta, străluce-Împărătească,
Carele în al optzeci şi treilea an,
A făcut ca adevărul la lumina să iasă,
Şi anii noştri în ceriu se potrivesc taman,
Dar optzeci şi patru este leatul, cică,
Al naşterii lui Hristos: şi pentru asta frumos,
Fiecare bisect va cădea, doamnă mică,
Încât soarele s-arate ziua de naştere a lui Hristos.
Trei sute de ani nu vor să scoată
Soarele, într-o ziuă, din astă nouă aranjare:
Natura nu ne va mai cere socoată
Pentru vremea ei de aur, de-i fi atentă tare.

Se auziră nişte paşi coborând pe scară. Erau paşii domnului Harriot. Am fost cuprins de groază. Paşii se deplasau cu iuţeală de-a lungul coridorului. Nu mai aveam vreme să încui cufărul sau să pun cheia la loc. Înnebunit, am împins cufărul înapoi, am aruncat cheia în interiorul

tunicii, lângă punga cu bani, şi m-am ridicat iute, întorcându-mă spre cufărul de navigaţie. Eram cu spatele la domnul Harriot, în vreme ce apucam cu mâinile alidada. I-am simţit ezitarea, i-am simţit ochii măsurând cabina.

— De ce-ai întârziat atâta, băiete?

Avea vocea tăioasă. I-am simţit neîncrederea în fiecare silabă.

— Am avut probleme cu încuietoarea, domnule. Dar am reuşit acum.

— Repede, sau o să pierdem măsurarea înălţimii soarelui!

Am luat alidada, suportul şi creta, şi l-am urmat pe domnul Harriot pe trepte în sus, cu genunchii tremurând, şi ştiind că va trebui să repet întreaga operaţiune, să aşez hărţile şi cărţile în ordine înapoi, să încui cufărul şi să pun cheia la loc, înainte ca el să descopere că dispăruse.

Nu aş putea să descriu agonia spaimei care mă consumase toată după-amiaza aceea. Am fost chemat la bucătărie, şi am fost ocupat cu pregătirea mâncărurilor pentru seară. Deplasându-mă între cambuză şi salonul gentilomilor, am trecut deseori pe lângă cabina domnului Harriot. După ce am făcut măsurătorile, el, Sir Richard şi secundul Fernandez plecară cu toţii spre cabina lui Sir Richard. La scurtă vreme după aceea, domnul Thomas plecă şi se duse direct în cabina sa, şi acolo rămase.

Nu se putea să nu bage de seamă că îi fusese mutat cufărul. Nu se putea să nu se uite după compasuri în sertarul biroului şi să nu vadă că îi lipseşte cheia mare de alamă. Nu se putea să nu vadă în cele din urma că avea cufărul descuiat şi conţinutul în neorânduială. Purtam în tunică dovada care urma să mă trimită la moarte, sub forma cheii, şi totuşi nu îndrăzneam s-o pierd, deoarece trebuia s-o returnez dacă aveam să supravieţuiesc acelei zile. Imaginaţia mă făcea să simt deja laţul aspru de cânepă în jurul gâtului, vedeam marinarii cum trăgeau de frânghie, strânsoarea îngrozitoare a gâtului meu, picioarele mele părăsind puntea, corpul legănându-mi-se, şi o mare de feţe văzute în roşu în vreme ce pendulam…

Turcul mă bătu pe umăr. Trebuie că era după-amiaza târziu. Masa fusese pusă, şi muzicanţii se auzeau bombănind din dormitor.

— Domnul Harriot te cheamă la el în această clipă!

Am bătut la uşă şi am intrat când mi-a răspuns. Scria ceva şi stătea cu spatele la mine. Alidada se afla pe biroul său.

— Ogilvie!

— Domnule?

— Ţi-ai dezamăgit stăpânul!

— Domnule?

Simţeam deja ştreangul cum mi se strângea în jurul gâtului şi m-am gândit că s-ar putea să leşin.

Se întoarse spre mine.

— Eşti bine, băiete? Eşti palid!

— Sunt bine, domnule. Am doar puţin rău de mare.

— Iar eu sunt neglijat. Adu-mi nişte vin!

Am avut grijă să nu arăt valul de uşurare care-mi străbătuse tot corpul. M-am dus şi am adus o carafă de vin roşu din hală. Păru să nu bage de seamă că-mi tremurau mâinile şi picioarele. De data asta am avut mare grija să nu vărs vinul.

Seara aduse la orizont ovalul mare al unui soare roşu ca sângele, un cer de un albastru care devenea iute din ce în ce mai adânc, şi scârţâiala muzicanţilor. Speranţa, o speranţă disperată, începu să-mi pătrundă în oase. Cum domnul Harriot era aşezat la masă, în timp ce eu aduceam şi căram mâncărurile şi băuturile între cabina mare şi cambuză, aş fi putut să pătrund în cabina sa şi să reaşez toate lucrurile în poziţia în care erau înainte să le deranjez eu, punând şi cheia la loc.

La cină se servi carne rece de vită, pâine proaspătă, unt, miere, prune uscate, şi cantităţi mari de bere şi de vin. Eu şi Turcul eram în continuă mişcare. La sfârşitul primului fel ne-am apucat să readucem farfuriile grele din aur la bucătărie. În coridor i-am dat Turcului şi grămada mea.

— Ce faci? mă întreba alarmat.

Uşa de la cabina mare se deschidea şi se închidea din pricina mişcărilor corabiei. Am ridicat un deget la buze şi am deschis uşa de la cabina domnului Harriot. Turcul rămăsese cu ochii mari şi gura căscată.

— Eşti nebun, scoţianule! Şuiera el printre dinţi. Eşti aşa de nerăbdător să atârni în ştreang?

Am clătinat din cap şi am închis uşa rapid după mine. M-am dus la cufăr şi l-am tras în afară. La început era prea întuneric ca să văd fiecare detaliu, dar lumina de la cabina mare intra pe sub uşă, şi încet – ah, mult prea încet! – ochii mi se obişnuiră cu întunericul.

Am tras afară cufărul din cedru, am aranjat înapoi cărţile aşa cum le găsisem, am răsucit cheia în încuietoare, am sărit la biroul de scris, am pus cheia înapoi în sertar, am alergat spre uşa cabinei şi pe urmă m-am oprit, îngrozit. Se auzeau voci de partea cealaltă a uşii, a lui Marmaduke printre ele. I-am auzit cuvintele:

— Veniţi şi-o să vedeţi cu ochii voştri!

Şi pe urmă mânerul uşii începu să se răsucească.

Capitolul 14

Eram îngrozit de moarte. Dar ce puteam să fac? M-am făcut mic în spatele cufărului, ajutându-mă de dimensiunile sale ca să mă protejez să nu fiu văzut de ceilalţi. Am numărat patru perechi de picioare, una aparţinându-i sălbaticului, Manteo.

— Hai repede, StClair! Vocea era joasă şi grăbită. Îi aparţinea lui Kendall, tânărul matematician. Riscam îngrozitor venind aici!

— Tu eşti cel care a cerut să vadă dovada!

Acesta era Marmaduke StClair, dar nu era Marmaduke nepăsătorul pe care-l cunoşteam din cabina gentilomilor, plin de glume şi de zeflemea. Acesta era un alt Marmaduke, un bărbat căruia i se sesiza fermitatea în voce.

— Terminaţi cu ciorovăiala, şi nu vă mai prostiţi!

Nu eram sigur cui aparţinea această voce. Era aspră şi distorsionată de încordare. Se putea să fie a lui Rowse, parlamentarul.

— Arată-ne harta şi relicva! ceru tot acesta.

Spre groaza mea, cineva se aplecă şi trase în afară cufărul de cedru. M-am strâns lângă peretele cabinei. Cufărul fu dus în mijlocul încăperii. Nu trebuia decât să-şi plece capetele ca să mă vadă. Însă cineva scoase cheia din sertar, şi pe urmă am auzit zgomotul specific când deschiseseră compartimentul de la fundul dublu. Se lăsă o linişte atât de îndelungată, încât m-am gândit că fusesem zărit mai mult ca sigur. Însă apoi se auzi un foşnet de hârtii şi nişte sunete care mi-au adeverit că harta era întinsă pe masa domnului Harriot.

— Asta-i linia? întreba Rowse.

— Da, şaptezeci şi şapte grade vest, răspunse Kendall.

— *Longitudinem Dei,* zise StClair.

— Într-adevăr, longitudinea lui Dumnezeu. Tonul lui Rowse era nerăbdător, iar în voce i se citea spaima. Dar la treizeci de kilometri pe uscat, şi să ajungi dracu’ ştie unde,

după cum arată.

— Richard nu-i prost. Şi îl are pe Lane. Va reuşi! După vocea lui StClair, spaima era într-adevăr contagioasă.

— Şi relicva?

Era Kendall, a cărui voce era încordată. Teamă, de bună seamă, dar mai era ceva în vocea lui – lăcomie.

Se auziră paşi către patul lui Marmaduke. Nu puteam înţelege ce se întâmpla. Cu toată groaza mea, nu am rezistat şi mi-am scos capul afară. Spre marea mea mirare, Marmaduke făcea să alunece în spate un panou din plafonul cuşetei sale. Pe urmă ridică de acolo ceva cu mare grijă. Orice ar fi fost, era plat, învelit în pânză neagră, şi în mod evident greu. M-am ascuns din nou sub pat când se întoarseră, aşa că nu am putut să văd despre ce era vorba. Se auzi zgomotul făcut la desfacerea învelitorii de pânză. Pe urmă se auzi un suspin adânc, şi cineva – cred că era Kendall – rugându-se încet în latină.

— Asta este? întreba Rowse, cu vocea aspră.

— Asta este, continuă StClair. Şi a fost sărutată de regină.

Se lăsă din nou o tăcere adâncă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnilor, trebuie să reuşim!

— Da, Kendall, zise Rowse. Dar totul se termină aici dacă Harriot intră acum pe uşă!

— Atunci, pentru Dumnezeu, hai să ieşim de aici mai repede! Vocea lui Kendall era încordată la maximum.

Se auzi sunetul panoului care alunecă la loc, pe urma lucrurile au fost puse la loc în cufăr, sertarul secret a fost închis, iar Manteo se lăsă în genunchi şi împinse cufărul înapoi sub pat. Acesta se lovi de mine. Împinse mai tare, pe urmă se aplecă sub pat şi se uita direct în ochii mei. Nu arătă nicio surpriza, iar expresia nu i se schimbă deloc. În acea clipă cred că aş fi fugit de pe corabie şi aş fi sărit direct în ocean, mai degrabă decât să am soarta pe care mi-ar fi hărăzit-o Grenville şi diavolul. Dar sălbaticul se ridică apoi în picioare, fără o vorbă, şi toţi bărbaţii ieşiră, lăsându-mă tremurând în întuneric şi abţinându-mă cu

greu să nu plâng.

Partea a doua

CRUCEA BIZANTINĂ

Capitolul 15

Zola sări în picioare şi ieşi din sufragerie. I-am auzit paşii mergând încoace şi încolo pe coridor, foarte agitaţi. Striga:

— Da! Da! Asta era!

— O conspiraţie? am strigat către ea.

— Într-adevăr, Harry! Oameni care încercau să oprească o expediţie al cărei scop se presupunea că era secret.

Reveni în cameră, cu capul plecat şi cu degetele împreunate.

Am clătinat din cap, surprins.

— Trebuie sa aibă o legătură cu această longitudine. Ce e aşa de special referitor la şaptezeci şi şapte de grade vest? Longitudinea lui Dumnezeu? am întrebat eu.

— Îmi sună cunoscut.

Îşi puse palmele pe creştetul capului, închise ochii şi se concentră, schimonosindu-şi faţa.

— Totuşi, cum de au descoperit longitudinea? Nu aveau niciun ceas la bord.

— Ştiu. Ceasurile Harrison au apărut abia în anii 1730. Bănuiesc că au trebuit să se bazeze pe eclipsele care aveau loc la momente prezise dinainte. Faci rost de ora locală a eclipsei, o compari cu ora la care aceasta are loc la Londra, şi aşa obţii un element care să marcheze timpul. Dar mai mult ca sigur că asta a fost o chestie care a durat mai multă vreme.

— Şi oamenii ăştia ce aveau de gând să facă? Şi ce Dumnezeu era ascuns după panou?

Un ceas cu pendul care se afla pe hol sună de ora trei. Brusc, am simţit că nu-mi mai pot ţine deloc ochii deschişi.

— Zola, îmi poţi spune unde se află camera de oaspeţi? am întrebat-o eu.

— Sigur că da, am uitat complet! Ai fost urmărit de nişte asasini, interogat pentru crimă şi bătut pe deasupra. E absolut normal să vrei şi să dormi puţin.

Am urmat-o pe nişte trepte de lemn. Am intrat într-un

hol mic, pe care se vedeau trei uşi, iar ea o deschise pe una dintre ele. Acolo se afla un dormitor de mansardă curat, pentru o singură persoană. Înăuntru stăruia un miros vag de amestec de plante uscate decorative.

— E bine?

— *Foarte* bine!

O spusesem, şi chiar aşa şi gândisem, şi aş fi spus-o chiar şi dacă patul ar fi fost doar o grămada de paie infestate de purici.

Pe rafturile din cămăruţă stăteau aşezate una lângă alta păpuşi adunate din cincizeci de ţări: eschimoşi cu nişte lănci micuţe, fete amerindiene ţinând cuţite de vânătoare, scoţieni cu kilturi, bărbaţi greci cu fuste scurte, pentru care ar fi fost arestaţi în Leicester Square, băieţi indieni cu turbane, şi toţi se uitau la mine în tăcere. Simţindu-mă puţin cam ruşinat, mi-am scos hainele şi m-am băgat sub aşternuturi. Am descoperit că stăteam pe o saltea din păr de cal, aproape imposibil de obţinut în epoca tractoarelor, dar de neconcurat în ce privea confortul. Dureri de cap, vânătăi, criminali, mite uriaşe, aristocraţi insuportabili, adolescente ahtiate după bărbaţi, călătorii elisabetane, toate s-au amestecat într-o pastişă întunecată, pe măsură ce alunecam în uitare.

M-am trezit brusc. Păpuşile înviaseră, şi se mişcau prin casă. Eram treaz, oare? Simţeam o prezenţă. Sigur mi se părea! Nu credeam în telepatie. Păpuşile mă studiau: cincizeci de perechi de ochi mă priveau stârnitor din întuneric. Se auzi un sunet, la limita audibilului. L-am plasat în dormitorul Zolei. Poate că se dăduse jos din pat să se ducă la baie. Pe urmă se auzi un geamăt, sau mai degrabă un scâncet, atât de înfundat, încât nu eram sigur că auzisem cu adevărat ceva. Am rămas liniştit pe spate, ca un cadavru, cu urechile ciulite, şi inima bătându-mi să-mi spargă pieptul.

Zbang! apoi se auzi un ţipat atât de puternic, încât începură să mă doară urechile. Am sărit din pat şi m-am îndreptat spre uşă. Aceasta se deschise exact când am

ajuns la ea şi se izbi direct în nasul meu. Am simţit sângele cald cum îmi curgea din nas, şi o durere intensă. Se vedea o formă întunecată. M-am gândit că s-ar putea să fie Zola, numai că începu să mă lovească, pentru că am simţit un pumn care mă izbi în umăr. Am dat şi eu cu piciorul prin întuneric la nivelul stomacului, am atins ceva moale, pe urmă mi-am rănit degetele de la picioare. Se auzi un „Au!” şi am tras încă o dată, acum cu partea laterală a piciorului. Mă întrebam dacă Zola era moartă.

Pe urmă individul începu să lovească orbeşte cu pumnul în întuneric. Loviturile erau ineficiente, şi m-am izbit în el, folosindu-mi greutatea de optzeci şi opt de kilograme ca un berbec pentru demolare. El căzu pe spate prin uşă, şi am auzit două zgomote distincte de lovituri, mai întâi când atinse tocul uşii cu ceafa, pe urmă când se lovise de pardoseala de pe hol. M-am prăbuşit peste el. Mă înşfăcă de păr, iar eu i-am băgat degetele mari în ochi şi am apăsat. Îşi scutură capul violent dintr-o parte în alta, intrând în panică, dar eu am continuat să-i găsesc globii oculari. Pe urmă îşi schimbă tactica şi mă împunse cu degetul în ochi în mod repetat. Trebuia să-i dau drumul, şi m-am rostogolit pe o parte, iar acum atacatorul meu stătea pe mine, lovindu-mă cu pumnii, şi înfigându-şi degetele în gâtul meu. Am încercat să-l trag de mâini, dar greutatea lui mă apăsa pe gât, şi nu puteam să respir, începusem să mă panichez. Îi căutam ochii, dar am început să vad stele verzi; simţeam în continuare cum îşi vâra unghiile în gâtul meu, în mărul lui Adam.

Apoi se auzi un zgomot metalic, şi individul schelălăi ca un câine lovit. Îmi dădu drumul şi se clatină pe picioare. Se auzi o încăierare scurtă, pe urmă un alt zgomot metalic, apoi cum cineva se prăbuşea zgomotos pe scări, paşi de-a lungul coridorului de jos, şi uşa de la intrare se trânti cu un zgomot care zgudui întregul apartament.

Se aprinseră luminile, şi am văzut-o pe Zola cum stătea în picioare triumfătoare şi furioasă, roşie la faţă şi respirând zgomotos, toată plină de luni şi de ursuleţi. Ţinea o tigaie cu amândouă mâinile. Era de un galben

strălucitor, din fontă, şi avea aspectul unui obiect cu care puteai zdrobi cu uşurinţa ţeasta cuiva.

— Cu asta l-am rupt în două! spuse ea.

Zola era la duş, iar fuioare de abur se strecurau pe sub uşa de la baie. Zumzetul slab al traficului din Londra pătrundea prin geamurile duble. Îmi era greaţă şi mi-am aplecat capul în chiuveta de la bucătărie, nefiind sigur dacă voi vomita sau nu. Senzaţia îmi trecuse, dar am răsucit un robinet şi mi-am băgat capul sub jetul de apă rece. Mi-am tamponat uşor capul cu un prosop – să-l frec era prea dureros. Am turnat nişte apă într-un ceainic şi am privit flăcările albastre, intense, de sub el. Nu am avut curaj să mă uit în oglindă să văd cum arăt. Încă nu. Începeam să devin conştient de durere. Venea de peste tot, de la cap, gât, stomac, nas. În special de la nas. Măcar se oprise din sângerat.

Duşul se opri şi într-o clipă apăru şi Zola, cu un prosop galben în jurul trupului şi cu unul roz înfăşurat în jurul capului. Avea o vânătaie pe frunte. Pentru prima dată mi-am dat seama că nu eram îmbrăcat decât în nişte boxeri.

— Hai să chemăm poliţia, am sugerat eu.

Apa din ceainic ajunsese la punctul de fierbere, iar eu m-am uitat primprejur după cafea instant şi ceşti. Încă aveam stomacul contractat.

— Exista ceva în manuscrisul acela, Harry! spuse Zola, iar vocea ei avea o notă de mânie.

— Vrei să auzi vestea cea bună, sau vestea cea rea mai întâi? am întrebat-o eu.

Ea gesticulă nervoasă cu mâna.

— Nu au găsit manuscrisul, i-am spus. L-am adus eu din dormitorul meu. Se află aici, pe masa din bucătărie, am spus, bătându-l cu palma.

— Şi vestea proasta?

— Mi-au luat laptopul. Aveam în el jurnalul lui Ogilvie, într-un fişier.

— Dar nici ei nu înţeleg mai mult decât noi din ce este în jurnal, spuse ea.

— Greşit, Zola. Ei sigur ştiu ce să caute!

— Atunci, hai să-i întrecem!

Îşi freca părul cu prosopul, evitând cu grijă zona cu vânătaia de pe frunte, iar vocea îi venea de undeva de sub prosopul roz.

— Vorbeşti serios? Încă mai vrei să continui cu asta? am întrebat-o eu.

Zola se opri, se uită la mine pe sub prosop şi îmi aruncă o privire nedumerită.

— Nu mi-a trecut prin minte nimic altceva! Puse un uscător de păr în priză şi începu să facă nişte mişcări misterioase cu un ondulator în formă de cleşte. Putem să rezolvăm acest lucru, Harry? Dacă mi-aş lua concediu vreo două săptămâni…

— Hai s-o facem, am spus eu pe un ton neutru. Dumnezeu ştie în ce ne băgăm, dar am o obligaţie faţă de o clientă, chiar dacă este o adolescentă ahtiată după bărbaţi. Ei bine, dacă suntem într-o întrecere, atunci înseamnă că avem o competiţie.

— Ceea ce înseamnă că s-ar putea să vină înapoi. Erau doi. Unul aştepta jos.

— Data viitoare s-ar putea să vină şi cu pistoale, am sugerat eu. Am avut de-a face cu pistoalele, şi mi-a fost de-ajuns. Am fost în Irlanda de Nord, în Kosovo şi în Golf înainte să plec din armată, optând pentru o viaţă liniştită. Ceva în genul învăţătorului Dinwoodie, presupun.

— Încă mai crezi aiureala aceea? Că Tebbit a fost omorât ca să se ajungă la jurnal?

— Recunoaşte, Zola! am avut din nou dreptate! am spus şi am simţit cum încep să tremur din tot corpul.

Ea închise uscătorul de păr, se aşează la masa din bucătărie, îşi turnă nişte lapte, apucă o ceaşcă de cafea cu ambele mâini, ridică prosopul galben în sus vreo doi centimetri şi îmi aruncă o privire aprinsă.

— Eşti un bărbat singur, nu?

— De unde ştii?

— Nimeni nu ar putea trai cu cineva atât de înfumurat!

Luă o gură de cafea şi suspină.

— Nici eu nu văd vreun semn pe aici cum că ar exista un partener în viaţa ta.

— Am fost măritată cu un tip foarte drăguţ. Ne-am cunoscut la Veneţia, acum şapte ani. Suntem divorţaţi.

— Nici nu mă mir! Probabil că şi-a dat seama că e imposibil să trăiască cineva alături de tine.

— Într-un fel. Nu făcea faţă la cerinţele mele sexuale.

Am împroşcat cu cafea când am auzit. Gestul îmi provocă o durere pătrunzătoare în omoplat, iar Zola chicoti, veselă. Pe urmă îi dispăru zâmbetul şi spuse:

— Cu pistoale, ziceai?

— Poate. Motiv pentru care ar trebui să chemăm poliţia.

— Nu, Harry! Nu ar face decât să se ţină şi cu dinţii de jurnal timp de vreo şase luni, iar eu nu vreau să trăiesc ca Salmon Rushdie sau ca vreun informator al Mafiei. Cea mai bună protecţie a noastră este să găsim ceea ce se află în jurnalul lui Ogilvie înaintea ticăloşilor ăstora. Să-i batem cu propriile lor arme. Ce zici?

— Gândeşte-te bine, femeie!

Ea nu spuse nimic.

— Nu ştim cine sunt sau cu ce ne confruntam aici.

Ea tot nu spuse nimic, aruncându-mi doar o privire cuminte, dezarmantă, pe deasupra ceştii cu cafea. „Să le ia naiba pe toate!” m-am gândit eu.

— Hai mai bine s-o ştergem! am spus.

Prin ferestrele duble pătrundea zumzetul înfundat al traficului de dis-de-dimineaţă de pe autostradă. Oglinda îmi arăta un chip mai mult plăcut decât arătos, cu un ochi care, deşi încă interesant ca aspect, era pe cale de însănătoşire. Dormisem numai vreo două ore, dar asta nu conta. Eram încă în viaţă. Am revenit de la toaleta publică.

În aer plutea un miros de şuncă prăjită care venea din bucătărie. Zola se afla la o masă de la fereastră, îmbrăcată într-un pulover negru şi blugi, şi purta cerceii de ţigancă din seara precedentă. Jurnalul se afla în faţa ei, pe masă. Un şofer de camion de la masa de alături tocmai ataca un mic dejun de tip englezesc, iar un cuplu de tineri cu doi

copii cu ochii spălăciţi se aflau de cealaltă parte a culoarului dintre mese. Altfel, restaurantul de pe autostradă era gol.

— Acest lucru nu mi se mai pare la fel de logic în lumina rece a dimineţii. De ce să fim nişte fugari? am întrebat eu.

— Nu suntem. Mergem sub acoperire ca să înfrângem opoziţia.

Afirmaţia Zolei era discutabila, dar era prea devreme pentru aşa ceva. M-am servit cu pâine prăjită.

— Apropo, unde mergem? am întrebat-o din nou.

— La Devon. Am acolo o ascunzătoare, cabana de vacanţă a părinţilor mei. Zola se aplecă spre mine, coborându-şi vocea. Şi ştiu ce aveau de gând să facă Harriot şi ceilalţi!

Capitolul 16

— Ei bine, Harry, asta urmează să-ţi prăjească sinapsele! Mă îndoiesc că ai capacitatea intelectuală pentru aşa ceva!

— Mai bine lasă împuşcăturile astea verbale şi spune ce ai de spus!

Pe urmă m-am gândit că termenul de „împuşcături” nu era chiar cel mai potrivit în situaţia respectivă, dar îmi ieşise deja din gură.

— Întoarce-te la chestia referitoare la ciclul secret al doctorului Dee.

Mă aşteptasem ca Zola să nu aibă o maşină prea comună şi, într-adevăr, ne aflam într-o maşină Reliant Scimitar de treizeci de ani, modelul clasic, cu motor de trei litri, cu un corp uşor, argintiu, din fibră de sticlă, şi un bord care semăna cu cabina unui avion. Se vedeau unele crăpături foarte fine pe capota masivă, dar scaunele acoperite cu piele neagră nu dădeau niciun semn de uzură. Nu că puterea latentă ne-ar fi făcut cine ştie ce serviciu: abia ne târam cu câţiva kilometri pe ora pe Autostrada M25, care era în reparaţii. În aer se simţea vag un miros de parfum şi de piele.

— Aha! am exclamat eu, după ce am dat paginile înapoi. Uite versurile: „Şi anii noştri în ceriu se potrivesc taman”. Şi încă ceva despre „Trei sute de ani nu vor să scoată/ Soarele, într-o ziuă, din astă nouă aranjare”…

— Exact! Primul indiciu! Are o legătură cu calendarele!

— Până acum e clar, am spus.

— Dar nu şi de acum încolo! Iată al doilea indiciu: care este legătura dintre Thomas Harriot şi John Dee?

— Amândoi aparţineau de Şcoala Nopţii.

Ne apropiam de capătul drumului în lucru. Am simţit cum Zola examina drumul din faţă, cântărind viteza şi acceleraţia, căutând goluri în faţa ei, printre maşini.

— Sunt profund impresionată, Harry, spuse ea. Nu mă aşteptam ca proprietarul umil al unui magazinaş să

cunoască lucruri de acest gen!

— Sunt la curent cu faptul că unele dintre minţile cele mai luminate obişnuiau să se întâlnească pe ascuns la Londra, în casa din Durham a lui Walter Raleigh, am spus eu. Oameni ca Francis Drake – exploratorul, Molyneaux – cel care a făcut globul, Christopher Marlowe – scriitorul de teatru, John Dee – astrologul reginei, Thomas Harriot – matematicianul şi încă vreo câţiva. Mai ştiu că mulţi dintre aceşti oameni aveau intrare la regină, cu care se întâlneau în particular. Ştiu că au fost acuzaţi că făceau parte dintr-o şcoală de ateism şi blasfemie, că practicau ritualuri stranii, dar ei nu făceau de fapt decât să discute lucruri de genul adevărurilor din Vechiul Testament, despre teoria lui Copernic, despre noile matematici şi despre navigaţie. Aceştia erau vârâţi până peste cap în ştiinţele moderne, încercând să croiască un viitor pentru explorările globului pământesc şi să transforme Anglia într-o putere mondială. În afară de astea, nu, nu ştiu prea multe despre Şcoala Nopţii.

Drumul începuse să se deschidă. Zola zărise un gol, aşa că mări viteza. Am simţit cum eram împins tare pe spate şi, cu scrâşnete de roţi, acceleră până am ajuns în fruntea şirului de maşini.

— Este un triunghi magic aici, spuse ea. Raleigh, Harriot, John Dee. Acum să-ţi dau indiciul numărul trei: uită-te ce a scris regina Elisabeta pe raportul lui John Dee!

Am citit cu voce tare:

— *„Quod defertur non aufertur.“* Da, bine, îi spune lui Dee că ceea ce este amânat nu este şi abandonat. Numai că a fost tăiat şi înlocuit cu *„Alea iacta est”:* zarul a fost aruncat.

Zola acceleră uşor peste o suta de kilometri la oră.

— Care zaruri, Harry? întrebă ea.

— Ceva ce are legătură cu un ciclu secret şi cu un calendar?

— Bravo, băiete, acum mai vii de-acasă! Hai să-ţi explic despre calendarul secret al lui John Dee. Avem ani bisecţi din cauză că anul nu are exact trei sute şaizeci şi cinci de

zile, da? Cam un sfert de zi rămâne în plus la sfârşitul fiecărui an. Numărăm prea repede.

— Aşa că la fiecare patru ani mai adăugăm o zi pentru a corecta eroarea. Avem un an bisect.

— Această invenţie a pornit de pe la Iulius Cezar. Cu excepţia faptului că eroarea nu este exact un sfert de zi. Socoteala tot nu este precisă, iar anotimpurile încă au o mică eroare faţă de calendar. Nu e mare, cel puţin nu suficient de mare ca s-o remarci pe perioada unei vieţi, dar de-a lungul celor treisprezece secole de când biserica a început să utilizeze acest calendar roman, eroarea a ajuns la aproximativ zece zile. În cele din urmă vom ajunge să-l vedem pe Moş Crăciun cum vine la noi vara.

— Dar calendarul gregorian a rezolvat acest lucru – un calendar pe care încă îl utilizăm. Mi se pare că-mi amintesc că funcţionează prin excluderea unora dintre anii bisecţi.

— Toţi anii divizibili prin o sută sunt excluşi, numai dacă nu sunt divizibili şi prin patru sute. Anul 2000 a fost an bisect, dar 1900 nu a fost. Calendarul gregorian repetă un ciclu de patru sute de ani. Dar au existat probleme legate de acesta, Harry. În primul rând, calendarul era catolic. A fost introdus de papa Grigore al XIII-lea, adică de un beţiv afemeiat pe nume Ugo Compagni. Aşa că statele protestante au avut de ales: fie rămâneau la calendarul lor, care putea doar să se degradeze treptat, an după an, fie strângeau din dinţi şi îl adoptau pe cel catolic, care era superior. Aceste lucruri erau de viaţă şi de moarte la vremea respectivă. Datele calendarului v-au oferit festivalurile religioase, iar ideologiile catolică şi protestantă erau într-un război fără limite sau bariere.

— Ce vrei să spui? Că John Dee a inventat un alt calendar?

Zola încuviinţă din cap. Acul vitezometrului vechiului Smith se oprise acum la aproape o suta optzeci de kilometri la oră. Indicatoare pentru oraşul Southampton treceau rapid pe lângă noi.

— A fost o minunăţie, spuse ea. Pentru început, reuşea

să obţină un scop major pentru calendarul civil, lucru pentru care s-au străduit atât papa Grigore, cât şi Filip al Spaniei. Asta a fost pentru a menţine data de 21 martie ca punct de plecare pentru a calcula Paştele cât mai aproape posibil de echinocţiul de primăvară, echinocţiul fiind momentul în care ziua şi noaptea sunt la fel de lungi.

— Zola, îţi mărturisesc că, deşi am absolvit un liceu teoretic, sunt la curent cu lucrurile astea. Şi ce-i cu asta? Care este semnificaţia?

— Ceea ce vedem este un război neoficial purtat acum patru secole şi care încă fierbe la foc mic. Un război secret. Nici chiar azi nu ştim mai nimic despre el.

— Un război?

— Între Hristos şi Antihrist.

Am privit-o surprins. Nu glumea.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Foarte serios, Harry! A fost o luptă pentru câştigarea sufletului şi a implicat şi calendarul. Calendarul modern, cel gregorian, funcţionează pe un ciclu de patru sute de ani, o secvenţă de nouăzeci şi şapte de ani bisecţi în patru sute de ani. Cifrele astea sunt plictisitoare şi fără niciun sens pentru ţărănimea care se spetea muncind. Dar Dee a realizat un sistem mult mai bun de ani bisecţi, un sistem care aducea insesizabil datele din calendar să fie conforme cu anotimpurile. Opt dintre aceştia se repetau într-un ciclu de treizeci şi trei de ani.

— Treizeci şi trei de ani?

— Viaţa pe pământ a lui Iisus. Hai că ai început să pricepi, Harry! Pentru omul obişnuit al secolului al XVI-lea, un calendar care nu numai că ajusta anotimpurile, dar se baza şi pe viaţa lui Hristos ar fi fost de o inspiraţie divina! I-ar fi cucerit şi mintea, şi sufletul. Ciclul de patru sute de ani al papei Grigore ar fi devenit o nimica toată. Dacă naţiunile protestante ar fi adoptat calendarul lui Dee, ar fi întors cu totul în avantajul lor situaţia faţă de Biserica Catolică.

— Şi totul se face cu anii bisecţi?

— Bravo, încă o dată! Primul ciclu Dee este *Anno Domini*

– adică după Hristos – de la 1 la 33. Anii bisecţi sunt 4, 8, 12, 16, 20, 24, 28, şi 32 d.Hr. Al doilea ciclu îl repetă pe primul, mergând de la anul 34 la 66 d.Hr., şi aşa mai departe.

— Câte patru ani obişnuiţi între anii bisecţi? Ca şi sistemul gregorian?

Zola clătină din cap, îşi apăsă piciorul pe acceleraţie, depăşi un convoi de maşini, şi spuse:

— Nu chiar. Sunt cinci ani obişnuiţi între ultimul an bisect dintr-un ciclu şi primul an bisect din următorul.

— Nu-i prea complicat? Cum sunt stabiliţi aceşti ani bisecţi?

— Nimic mai simplu! Ia de exemplu anul 2004 d.Hr. Împarte-l în 20 şi 04, adună, şi vei obţine 24. Poţi împărţi 24 la patru, ceea ce face ca 2004 să fie un an bisect în sistemul lui Dee. Creierul tău mai funcţionează, Harry, sau ţi-au ars deja toate sinapsele?

— Abia m-am încălzit. Nu poţi merge mai repede de atât?

— Nu când am pasageri care se tem. Şi mai avea o caracteristică de nepreţuit.

— Care?

— Spuneam că acest calendar al lui Dee ar fi mai bun decât cel al papei în privinţa corespondenţei echinocţiului de primăvară cu aceeaşi dată din calendar în fiecare an.

— Parcă au început să se ardă sinapsele alea, am mărturisit eu.

— Ştiu, Harry, nu prea te duce mintea, dar sunt convinsă că îţi vom găsi o întrebuinţare. În calendarul gregorian pot fi câte şapte ani obişnuiţi între anii bisecţi. În timpul acelor ani, echinocţiul de primăvară are o eroare de aproape patruzeci şi una de ore. Este imposibil să te fixezi la aceeaşi dată de la un an la altul. Însă, conform Evangheliilor, Iisus a înviat în prima duminică de după prima noapte cu lună plină care a urmat echinocţiului de primăvară. Rezultatul: din cauza acestei erori, Paştele nu are loc întotdeauna în duminica potrivită conform Bibliei, din punct de vedere astronomic. O treabă destul de

neplăcută, dacă eşti un creştin evlavios.

— Şi cum era calendarul secret al lui Dee? Cel cu Iisus?

— În calendarul lui Dee nu existau mai mult de patru ani obişnuiţi între anii bisecţi, aşa că echinocţiul are o eroare de mai puţin de şase ore pentru fiecare dintre aceşti ani, până când al cincilea an corectează această eroare prin ziua în plus. Niciodată eroarea nu depăşeşte douăzeci şi patru de ore. Acum hai să presupunem că la fiecare treizeci şi trei de ani, la începutul perioadei mari de cinci ani între zilele în plus din anii bisecţi, ar fi posibil ca echinocţiul de primăvară să aibă loc foarte curând după miezul nopţii. În acest caz, ar avea loc un ciclu infinit în cadrul aceleiaşi date calendaristice. Ceea ce înseamnă că Paştele ar fi mult mai aproape de aşteptările biblice. Te-am pierdut deja, nu-i aşa?

Oricât îmi displăcea acest lucru, a trebuit să recunosc că aşa era.

— Creierul meu sfârâie. Cum poţi aranja ca echinocţiul să aibă loc exact după miezul nopţii într-un anumit an? Mai mult ca sigur ca acesta se întâmplă atunci când îi vine timpul!

— Dar de care miezul nopţii vorbim? Miezul nopţii în Honolulu sau miezul nopţii în Greenwich? Pământul fiind rotund, Harry, miezul nopţii este la ore diferite în locuri diferite. Tu ai libertatea de a măsură timpul tău universal de pe un anumit meridian de pe pământ, un prim meridian care defineşte longitudinea de zero grade.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus eu. Trebuie să-ţi fixezi acest prim meridian la şaptezeci şi şapte grade vest!

Zola jongla cu vitezele, depăşind un camion pe partea greşită, trecând pe urmă din nou iute la o sută optzeci de kilometri la ora. Clatină din cap.

— Măsoară longitudinea din Virginia în loc de Greenwich, introdu ciclul secret al lui Dee de ani bisecţi şi ai câştigat jocul!

— Dar imperiul catolic al lui Filip al Spaniei avea monopol asupra longitudinii lui Dumnezeu, am spus eu. Linia trece prin Cuba, Jamaica, Panama, Peru, şi aşa mai

departe.

— Eşti foarte aproape, Harry!

— Aha, stai că înţeleg! Englezii stabilesc o colonie pe meridianul de la şaptezeci şi şapte de grade, operând în secret. Odată stabilită, anunţă lumii întregi calendarul lui Dee. Un calendar care ia în consideraţie viaţa lui Iisus, este mult mai apropiat de timpul real al Paştelui biblic şi corespunde mult mai precis cu anotimpurile. Irezistibil! Influenţa Angliei faţă de alte naţiuni protestante va creşte, iar Antihristul, sub forma papei, rămâne cu un calendar ecleziastic discutabil, de mâna a doua, pe care abia-l introduseseră. Jocul e jucat şi câştigat de protestanţi! Un tip tare, John Dee asta!

— Nu ştii nici jumătate din poveste. Tot el a dezvoltat conceptul de Imperiu Britanic, a fost implicat în navigaţie şi în crearea de hărţi, l-a tradus pe Euclid, a avut cea mai mare bibliotecă din Anglia, a fost deţinătorul manuscrisului *Voynich* – un cifru care nu a putut fi spart până în zilele noastre, a fondat Ordinul Rozacrucienilor ca antidot pentru iezuiţi, a consiliat-o pe regina Elisabeta în probleme de astronomie şi a spionat pentru ea în Europa, utilizând numele de cod 007.

— Zero-zero-şapte? Glumeşti!

— Ba eu glume nu grăiesc, Harry! El a fost originalul James Bond.

— Bine, m-ai convins! Şcoala Nopţii nu avea cum să piardă aşa ceva. Oricum, cum altfel am putea explica harta secretă a lui Harriot? Sau instinctul lui Ogilvie că expediţia avea un scop secret?

Zola examina drumul din faţă, ca un general în timpul manevrelor. Încetini viteza.

— Asta ar explica şi crimele de la bord. Grenville vorbeşte despre spionii lui Mendoza ca fiind peste tot. Mai mult ca sigur că se infiltraseră în expediţie. Încercau s-o distrugă din interior.

Imensul motor de trei litri hârâi, protestând pentru faptul că intrase pe banda pentru viteză redusă.

— Marmaduke StClair, Anthony Rowse, Abraham

Kendall. Trădători şi criminali.

— Sau patrioţi şi luptători pentru libertate. Depinde de care parte a baricadei te afli.

Conducea încruntată pe un drum alunecos, pe care apa se scurgea în şiroaie.

— Însă nu explică disperarea de a obţine acest jurnal. Nu explică uciderea lui Toby Tebbit. Nu explică evenimentele de noaptea trecută. La naiba, toate astea s-au întâmplat cu patru secole în urmă! Clătină din cap, plină de frustrare. Încă nu am ajuns la rădăcini!

Am mai răsfoit paginile jurnalului.

— O! Ia te uită! am exclamat.

— Ce-i? întrebă ea nerăbdătoare.

— Recunosc că te-ai străduit, Zola, i-am spus. Dar aici e vorba de mult mai mult decât de calendare!

— Harry!

— Asta ţi-ar prăji *ţie* creierul, în cazul în care ai avea unul!

— Dacă tot veni vorba de crimă…

— Concentrează-te la drum, fată! Trebuie să mă gândesc la acest lucru.

Capitolul 17

— Dacă mai continuăm să mergem aşa spre sud, în curând o să avem nevoie de o barcă! spuse Zola.

Se strecură cu maşina ei Scimitar, înconjurând o piaţă micuţă, spre o stradă îngustă, care ducea la vale pe o pantă abruptă. Am zărit o clipă marea printre case. În cele din urma am ajuns într-un sătuc şi am luat-o la dreapta pe un drum pietruit, pe marginea căruia se aflau câteva case văruite în alb. Opri în dreptul ultimei case.

— Cheia, zise ea, şi am însoţit-o înapoi pe drum, spre o altă casa.

Se deschise uşa, şi un Cocker Spaniel ieşi şi începu să-mi miroasă picioarele, iar o femeie de vârstă mijlocie, îndesată, spuse:

— Bună, Zola, ce mai faci? Ai venit în weekend?

— Da, doamnă Murgatroyd. Acesta este un coleg de-al meu, Harry Blake.

Doamna Murgatroyd îmi făcu o evaluare rapidă şi-mi aruncă o privire care spunea: „Deci nu sunteţi decât buni prieteni?”

— Aveţi nevoie de ouă sau de lapte?

În casa părinţilor ei, Zola scotoci prin dulapurile din bucătărie, pe urmă se dedică în întregime unei activităţi în dreptul aragazului. Am trântit jurnalul lui Ogilvie pe masa mare, solidă, din bucătărie, şi am aruncat o privire primprejur. Casa era mare, confortabilă şi veche. Dădea înspre o grădină de zarzavat şi o viţă-de-vie chiar dincolo de aceasta – un beneficiu adus de încălzirea globală. O pendulă ticăia silenţios în hol. Era puţin peste ora nouă dimineaţa, şi aveai impresia că era ora patru în zori. Am revenit în bucătărie şi am căutat cu înfrigurare cafeaua instant.

— Deci, spuse ea.

Mâncaserăm un mic dejun alcătuit din ouă, şuncă şi fulgi moi de porumb, şi eram la cea de-a treia ceaşcă de cafea din acea dimineaţă.

— Deci! am răspuns eu. Ogilvie s-a întors în cabina lui Harriot. Voia să găsească ce se afla ascuns după panoul secret al lui Marmaduke.

— Cum?! Băiatul ăsta îşi dorea cumva neapărat să moară?

— Vrei să afli ce a găsit acolo, sau preferi să-ţi finalizezi somnul întrerupt?

— Mai târziu, spuse ea şi căscă. Ne aflăm într-o competiţie, ai uitat?

Capitolul 18

Sunt conştient de faptul că într-o zi aş putea fi spânzurat din pricina curiozităţii mele. Chiar din clipa în care părăseam încăperea domnului Harriot, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, ştiam că, într-o anumită etapă a călătoriei mele, va trebui să descopăr ce anume era obiectul acela secret din spatele panoului. Diavolul îmi şoptea permanent în ureche: „Ce este? Ce este obiectul acela secret? De ce este atât de important?”

Următoarele două zile le-am petrecut în rutina reperărilor direcţiei la ora prânzului şi a măsurărilor înălţimii astrelor, servitul gentilomilor la masă, spălatul lenjeriei şi hainelor acestora şi îngrijitul câtorva găini şi capre pe care le aveam la bord. Aceste lucruri mă ţineau ocupat zi şi noapte şi mă fereau de atenţiile domnului Salter, a cărui antipatie faţă de mine nu se mai exprima acum prin nimic periculos, ci doar prin nişte priviri pătrunzătoare. Mă întrebam dacă puteam să risc la un moment dat un zâmbet insolent sau chiar vreo remarcă, ştiind că nu mai putea să mă atingă prea uşor, dar m-am hotărât să-l las în pace. De ce să deranjez un urs furios? Într-o zi, uşa de la cuşca lui ar fi putut să fie lăsată deschisă.

În fiecare seară, de bună seama, împărţeam cala-dormitor cu Manteo şi cu încă vreo douăzeci de marinari, dar nu eram niciodată singuri. În repetate rânduri am trecut pe lângă el pe coridor sau l-am văzut în cambuză. Odată, aplecându-mă peste parapet, pe punte, am avut senzaţia stăruitoare că eram privit. M-am întors, şi era Manteo, care stătea pe punte cu picioarele încrucişate ca un Buddha indian, uitându-se la mine impasibil. Îmi dădeam seama că o vorba de-a lui ar fi putut să mă ducă la spânzurătoare. Totuşi, pe măsură ce spaima începea să mi se diminueze, hotărârea mea de a pătrunde încă o dată în încăperea gentilomilor devenea tot mai puternică. Dorinţa de a deschide panoul şi de a descoperi obiectul secret care

se afla în spatele acestuia devenise irezistibilă. Curiozitatea mea era ca o boală, sau ca un dar al Diavolului.

Am comis această a doua nelegiuire, din pricina curiozităţii mele, în cea de-a treia zi, după ce aproape că fusesem prins prima oară. Patru marinari de pe barca de serviciu muriseră de ciumă, şi trei înlocuitori de pe *Tigrul* erau trimişi acolo. Tânărul meu prieten Michael din Southwark, Hunger şi un individ pe care nu-l cunoşteam erau pe punctul de a fi transferaţi. În loc să vâslească într-o barcă de transport până acolo, corabia se aşează de-a lungul, fu aruncată o frânghie în barca de serviciu, şi fiecare marinar fu prins cu hamuri. Pe urmă, fiecare trebuia să se arunce de-a lungul frânghiei, parcurgând distanţa agăţaţi cu mâinile de frânghia care-i susţinea. Marea era liniştită, dar frânghia se încorda şi se slăbea, uneori azvârlind omul în aer, alteori plonjându-l în apă, spre desfătarea marinarilor care priveau scena. Muzicanţii interpretau cântece vesele în timpul acestei activităţi. Pe puntea de la pupa, gentilomii priveau şi ei spectacolul – căpitanul, Rowse, Harriot, StClair, Kendall şi alţii. Nici nu se putea un moment mai potrivit.

Am coborât scara: nimeni nu putea să mă spânzure pentru atâta lucru. M-am deplasat de-a lungul coridorului, spre pupa: eram încă în siguranţă. Nu se auzea niciun sunet în afara sutelor de gemete şi hârâituri ale *Tigrului.* Toată lumea era pe punte, privind spectacolul.

Am bătut, am deschis uşa, am închis-o în urma mea. Am împins panoul, care alunecă uşor. Acolo am găsit nişte borcane, dintre care unul avea în interior nişte insecte verzi, uscate – ce ciudat!, altul avea nişte frunze negre, ondulate, iar altele conţineau o pudră alba. Numai că atenţia mea fu atrasă de mătasea neagră care înfăşura un obiect. Greutatea acestuia mă surprinse. Am desfăcut obiectul din straturile de pânză – deja începusem să tremur, iar auzul îmi era încordat, încercând să disting orice sunete umane – şi iată ce am găsit acolo: erau trei plăci din lemn; cea din mijloc avea în jur de treizeci de

centimetri lungime şi peste douăzeci de centimetri lăţime. Celelalte două plăci erau ataşate de prima prin nişte balamale din lemn, aşa încât fie se puteau plia peste placa din mijloc, fie se puteau deschide. Placa din mijloc conţinea, încastrată în lemn, o altă bucată de lemn, un dreptunghi mic, cu noduri. Această piesă centrală din lemn era înconjurată de o margine lată din argint, şi presărate peste argint ca stafidele dintr-o budincă se vedeau diamante, rubine, safire, smaralde şi nişte pietre galbene al căror nume nu-l cunosc.

Placa din stânga, când era deschisă, dezvăluia privitorului o pictură aplicată pe lemn. Imaginea reprezenta o femeie cu ochii foarte mari, cu nasul incredibil de lung şi subţire, gura micuţă, şi bărbia ascuţită. Numai faţa îi era expusă: capul, părul, urechile, gâtul şi corpul îi erau acoperite cu un şal de culoare verde-închis. Odihnindu-se la pieptul ei, şi apăsându-şi obrăjorul de al ei, se vedea un copilaş înfăşurat într-o hăinuţă lungă. Copilaşul avea părul lung şi cârlionţat, şi picioruşe şi mânuţe mititele. Pictura înfăţişa şi nişte halouri în jurul capetelor mamei şi copilului, şi avea pe ea un scris de un tip pe care nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Toate acestea se aflau pe un fond roşu ca sângele. Pe placa din dreapta se afla o pictură destul de familiară: Iisus Hristos pe cruce, pe fondul unui soare negru şi a unui cer înnorat, ca de furtună, cu femei care plângeau la picioarele sale şi bărbaţi care-şi fereau privirile, cu braţele aruncate în sus, ca şi cum s-ar fi protejat să nu fie văzuţi.

Câtă vreme am stat şi am privit acea minunăţie, nu mai ştiu. Mă întrebam de unde venea, cine o făcuse, ce semnifica. Simţeam cumva că modelul, simetria erau făcute în aşa fel încât să atragă atenţia asupra micului dreptunghi din lemn vechi din centrul acelui obiect straniu. Însă sunetul unor râsete şi paşi pe o scară mă readuseră în prezent şi îmi reamintiră de pericolul în care mă băgasem. Am pliat lemnul în grabă, l-am înfăşurat în pânza lui, l-am pus înapoi în ascunzătoarea secreta şi am tras panoul până s-a închis. Am ieşit afară pe uşă, m-am

dus pe coridor, şi pe urmă am urcat scările, ieşind la aer şi la soare, fără să fi fost văzut de cineva, atât cât am putut eu să-mi dau seama.

Capitolul 19

„Să nu adormi, mi-am spus, să nu adormi!”

— Hai să ne folosim puţin mintea! am rostit cu voce tare. Avem un fel de relicvă sau un obiect secret. Cred că asta este ceea ce caută ucigaşii lui Tebbit. Nu aurul, nu diamantele, doar lemnul aflat în centrul acelui obiect. Este descris un triptic acolo.

Zola se întinsese pe o canapea şi îşi pusese sub cap o pernuţă fantezie. Ar fi trebuit să fiu de piatra ca să nu-i remarc silueta, stomacul ei plat sau sânii aceia.

— Ce-i acela un triptic?

— Obiectul pe care-l descrie. Este vorba despre o icoană. O relicvă religioasă.

— Bine, Harry, şi ce-i cu asta? Nu faci decât să-mi oferi nişte cuvinte.

— O icoană purtată într-o expediţie secretă, de către nişte conspiratori secreţi. Trebuie să fi avut un scop religios!

— Te urmăresc, Harry. Vrei să mergem la o plimbare?

— Mai degrabă m-aş duce la culcare.

— Da, dar la plimbare am putea merge împreună!

Am râs amândoi.

— Ce scop religios? am continuat eu. Încearcă să distrugă expediţia, şi dacă avem încredere că povestea ta cu cele şaptezeci şi şapte de grade vest este adevărată, ei încercau să stabilească o colonie protestantă şi un calendar nou. Dar uită-te la dată – 1585! Uită-te ce coincidenţă superbă cu încercarea de a o da jos pe regina Elisabeta în 1586, când se presupunea că acei colonişti ajunseseră deja şi creaseră un loc al lor.

— Te referi la conspiraţia Babington? Cea în urma căreia lui Mary, regina Scoţiei, i-a fost tăiat capul?

— Cred că există o legătură, am spus eu după ce am sorbit din cafeaua aproape rece. A fost o conspiraţie privind cucerirea Angliei de către spanioli, imediat după ce Elisabeta ar fi fost asasinată.

— Continuă, Harry! Spune-mi ce legătură are asta cu relicva secretă!

— Cred că este o bucată de lemn din Crucea lui Hristos.

Zola clipi nervoasă, se ridică în şezut şi mă privi intens. Avea nişte ochi interesanţi: întunecaţi, cu privire inteligentă; ochi care-ţi pătrund până în suflet.

— Ce vrei să spui, Harry?

— Dacă o relicvă de la Hristos ori de la Fecioara Maria era atinsă de un monarh, acest fapt i-ar fi autentificat acelui monarh dreptul divin de a împărăţi.

— Până acum e limpede, spuse Zola, rostindu-şi cuvintele cu grijă. Astea sunt lucruri cunoscute din istorie.

— Bine. Acum, să spunem că acest lemn sfânt a fost sărutat de către Mary, regina Scoţiei, şi transportat la şaptezeci şi şapte de grade vest.

Zola încuviinţă din cap cu o expresie prudentă.

— Acum, să spunem că acea conspiraţie Babington a avut succes, am continuat eu. Să zicem că ar fi fost un conflict între Mary, regina Scoţiei, şi Elisabeta, cu trupe spaniole care au invadat Anglia. Apoi drepturile lui Mary faţă de America de Nord ar fi fost autentificate prin sărutarea Crucii. Ar fi reprezentat un avânt puternic pentru cauza catolicilor. Şi, odată ce Mary ar fi ajuns în siguranţă pe tron, catolicii ar fi avut controlul longitudinii magice atât la nord, cât şi la sud. Calendarul lui Dee nu ar fi putut fi introdus de către protestanţi. Ba chiar ar fi lăsat Romei opţiunea de a introduce calendarul lui Dee şi de a-şi asuma în cele din urmă meritele pentru acest lucru. Jocul ar fi fost jucat şi câştigat de către adevărata religie. Erezia protestanţilor ar fi suferit o lovitură catastrofală şi s-ar fi prăbuşit în cele din urmă.

— Asta-i o teorie interesantă, Harry! E foarte bine adusă din condei, exact ca a mea. Însă eu mai am o teorie. Cred că lovitura aceea la cap te-a afectat într-un fel sau altul. Nu este decât o problemă: pentru ca teoria ta să funcţioneze, ai nevoie de o bucată originală din lemnul Crucii. Acum spune-mi, cum Dumnezeu poţi să obţii aşa ceva?

— Cruciaţii au avut-o, sau cel puţin aşa credeau. O numeau Adevărata Cruce.

— Harry, suntem în secolul XXI. Lucrurile astea sunt doar o legendă.

— Ştiu.

Zola mă privi drept în ochi. Se uită la mine fix pentru o clipă, aplecându-şi capul pe o parte, pe urmă mi se adresă cu răceală.

— Te respect, Harry, chiar te respect! Problema este că tu îţi imaginezi că eşti un fel de creatură superioară care trebuie să convingă nişte idioţi ca mine să gândească la acelaşi nivel cu tine. Nu faci decât să stai acolo, presupunând că voi refuza să iau în serios această idee.

— Ai dreptate, Zola. Presupun că o idee care cere imaginaţie te-ar depăşi total.

— De fapt, teoria ta ar explica multe. De exemplu, ar explica de ce oamenii sunt gata să ucidă ca să pună mâna pe acest obiect. Gândeşte-te la valoarea comercială a unei bucăţi originale de lemn din Cruce. Gândeşte-te cât ar plăti un muzeu pentru aşa ceva! Gândeşte-te la faima de a deţine aşa ceva!

— Bine. Dar pentru a-mi testa teoria, se pare că ar trebui să discutăm cu un expert în relicve religioase.

Zola nici nu clipi.

— Ştiu eu pe cineva, spuse ea.

— Şi dacă este ceva adevărat în povestea mea, atunci trebuie să fie o legătură între Marmaduke StClair şi familia Tebbit, o conexiune care merge înapoi în timp cel puţin până la cruciade. Trebuie să aflăm acum istoria familiei Tebbit!

— De unde să facem rost de aşa ceva?

— De la Debbie, bineînţeles! Adolescenta mea ahtiata după bărbaţi!

Capitolul 20

— Debbie?

— Harry!

Avea vocea ca şi cum tocmai ar fi plâns. Mai părea şi extrem de încântată să aibă veşti de la mine.

— Ştiu că acum nu este un moment potrivit pentru a te suna. De fapt, oricând ar fi, tot un moment nepotrivit pentru telefoane în această perioadă.

— Nu, deloc!

Părea sinceră. M-am întrebat dacă hoinărea prin mausoleul acela enorm de una singură, sau dacă acesta încă mai era plin cu rude îndurerate, sau dacă unchiul Robert se hotărâse să se instaleze acolo confortabil şi să-i preia toate afacerile.

— În legătură cu jurnalul; cred că am găsit ceva.

— Ai găsit ceva?

— Încă nu sunt sigur, dar este ceva care merită investigat. Uite ce e, Debbie, aş avea nevoie de o mână de ajutor.

Puteam să-i simt fizic curiozitatea cum se transmitea de-a lungul firului.

— Bineînţeles! Cu ce-aş putea să te ajut?

Am respirat profund.

— Am nevoie de nişte date din istoria familiei tale.

— Vrei să spui cu ce s-a ocupat bunicul meu, chestii dintr-astea?

— Nu, Debbie, aş vrea să aflu despre familia ta cât de departe merge în vechime. Vreau să spun, chiar de la începuturi.

— Oho! Ne tragem de foarte departe în vechime, Harry, să ştii!

Ezită puţin, pe urmă adoptă brusc un ton distant, ca pentru afaceri, ca şi cum ar fi discutat cu măcelarul.

— Te sun eu…

Se auzi o voce masculină la celălalt capăt al firului.

— Cine e? Blake?

Unchiul Robert. Tonul lui fusese aspru şi până acum, dar de data asta avea o notă şi mai pronunţată de iritare.

— Da, eu sunt, am spus, cu un gol în stomac.

— Am să-ţi repet acest lucru, domnule Blake! Vei înceta orice comunicare cu nepoata mea! Dacă nu, vei avea de-a face cu avocaţii mei. Ai priceput acest lucru?

Zola stătea în capătul holului, cu o ceaşcă de cafea în mână şi cu sprâncenele ridicate. Am indicat rapid cu degetul în direcţia bucătăriei. I-a luat o secundă, dar după aceea se deplasă tiptil şi ajunse imediat. Am auzit un clic uşor când ridică receptorul din bucătărie.

— Domnule Tebbit, sunt un cetăţean liber, într-o ţară liberă, şi am să vorbesc cu oricine voi avea naibii chef!

Aveam o bănuială că Tebbit, ca şi fratele său, nu era obişnuit să fie contrazis. În orice caz, de-abia îşi putea controla mânia din voce.

— Dumneata, domnule, eşti pe cale să faci o învârteală. Singurul dumitale interes pentru nepoata mea este să storci cât mai mulţi bani de la ea. Te mai afli şi în posesia unui jurnal care aparţine familiei noastre. Vreau să mi-l trimiţi prin poştă în termen de douăzeci şi patru de ore. Dacă nu vei face acest lucru, voi recurge la alte acţiuni pentru a-l recupera, şi dumneata vei fi responsabil pentru cheltuielile judiciare. Cu excepţia returnării acestui jurnal, vei înceta să mai ai vreun contact de orice natură cu această familie!

— Vrei să-ţi pun nişte coniac în asta? mă întrebă Zola, arătând spre ceaşca mea de cafea.

Stătea cu picioarele ridicate sus, pe masa din bucătărie, şi se înclina periculos pe spate, balansându-se pe un scaun care se sprijinea numai pe două picioare. De obicei nu mă intimidez uşor, dar confruntarea neaşteptată mă lăsase puţin cam zdruncinat.

— Ai de gând să faci ce ţi-a spus? mă întreba Zola. Vei abandona orice încercare de a o contacta pe Debbie?

— Vorbeşti serios?! am spus. Fleacuri! am exclamat eu mai departe, cu mai multă bravadă decât simţeam efectiv.

Zola se încruntă.

— Ţi-a trecut prin cap că unchiul Robert pare extrem de interesat să pună mâna pe jurnalul lui Ogilvie? mă întrebă ea. Şi că vrea să te oprească să investighezi mai departe?

Am sorbit o gură de cafea.

— Bineînţeles că da. Dar ce ar putea el să facă cu jurnalul? N-ar recunoaşte scrierea prescurtată elisabetană nici dacă i-ar trăsni una în faţă.

— Nu fi prost, Harry! Şi-ar angaja propriul expert. Iar el cunoaşte istoria propriei familii. Dacă este ceva acolo, el şi-ar da seama înaintea ta despre ce este vorba.

— Poate vrea să o deposedeze pe Debbie de ceva ce este al ei de drept, am speculat eu. Apropo, unde-şi ţin părinţii tăi coniacul?

I-am dat telefon lui Janice mai târziu în acea după-amiază şi am rugat-o frumos să aibă singură grijă de anticariat în următoarele două săptămâni.

— Ai un mesaj, spuse ea, cu o notă de neîncredere în voce. A venit prin fax, continuă, pe urmă citi cu voce tare: „Nu mă mai suna acasă când unchiul Robert dă târcoale pe aici. Unde te-aş putea găsi? Debbie”. Cine e Debbie?

— Suntem doar buni amici, i-am explicat.

I-am dat lui Janice numărul Zolei de telefon şi i-am spus să i-l dea lui Debbie în particular data viitoare când avea să sune. Acum tot ce puteam să mai fac era să aştept. Telefonul sună la ora şapte, chiar când mă gândeam că venise vremea să o scot pe Zola din casă şi să luăm cina undeva. I-am lăsat puţin timp şi ei ca să ridice receptorul din bucătărie, înainte să răspund eu la telefon.

— Harry?

— Debbie, bună!

— Mă aflu în birou, spuse ea, vorbind foarte încet. Nu-mi găsesc telefonul mobil. Pariez că unchiul Robert mi l-a luat. Toată ziua a stat pe aici. Mă simt ca prizonierul din Zenda, sau ceva de genul ăsta.

— Nu ar putea să te asculte, Debbie? Mai sunt şi alte telefoane cuplate la acesta?

— Da, în unul dintre dormitoarele de la etaj. Dar unchiul Robert joacă snooker cu unul dintre acoliţii săi.

— Vrei să spui că eşti singură în toată casa?

— Nu, Harry, el este în camera de snooker. E chiar deasupra.

— Nu sună prea sigur, am spus, şi, fără să-mi dau seama, am început şi eu să vorbesc în şoaptă.

— Lasă asta! Uite, hai să-ţi spun! Am găsit toate astea scrise într-o carte din biroul lui tăticu', dar eram la curent deja cu o mare parte dintre chestiile astea. Cred că sunt sute de hârtii, acte de proprietate şi corespondenţă de familie păstrate în arhivele de la Universitatea din Hull, deşi n-am nici cea mai vagă idee cum au ajuns acolo. Eşti gata?

— Începe!

— Bine. Ne tragem din două familii de mari latifundiari, Tebbit din Lincolnshire şi Maxwell din Scoţia. De fapt, ne numim Tebbit-Maxwell, dar am renunţat la al doilea nume prin anii 1920, din cauza unui stră-străbunic care voia să fie membru în parlament din partea Partidului Socialist, sau ceva de genul ăsta. Mai este de asemenea şi o familie cu mai puţine pământuri, Greenacre din Yorkshire.

— Până acum e bine, am spus încurajator.

— Am să-ţi spun întâi despre ramura Maxwell. Nu prea mă consider o Maxwell, poate din cauză că am renunţat la acest nume. Este destul de complicat, şi în cea mai mare parte plictisitor, cu toată lumea care se căsătoreşte în aşa fel încât să păstreze banii în familie. Această ramură aproape s-a stins la începutul secolului trecut, când mai rămăsese doar o fiică, Gwendoline. Avea aproape opt mii o suta de hectare de pământ în East Riding, Lincolnshire, şi Dumphriesshire, cu castelul Caerlaverock aruncat şi el pe-acolo. Însă în cele din urma s-a căsătorit cu cel de-al cincilea duce de Norfolk în 1904, şi aceasta a menţinut ramura activă şi banii au rămas în familie.

— Ai putea să te duci şi mai departe în trecut, Debbie?

Se auzi cum răsfoieşte nişte hârtii.

— Ei bine, cei din ramura Maxwell au avut probleme

cam cu trei sute de ani în urmă, când au susţinut echipa greşită în timpul revoltei iacobiţilor[9]. Cel de-al paisprezecelea Lord Maxwell a evadat din închisoare îmbrăcat ca o femeie, cu haine aduse de soţia sa. Bieţii de ei, au trebuit să stea exilaţi în Italia tot restul vieţii lor, împreună cu micuţul prinţ Charlie. Au trăit într-un oraş mare situat pe un deal, numit Frascati, chiar lângă Roma.

— Viaţa e grea, am încuviinţat eu. Nu vedeam nicio conexiune.

— Totuşi, familia e plină de baroni şi are proprietăţi prin toată Scoţia.

— Ai putea să-i urmăreşti mai departe în timp? Adică înaintea iacobiţilor?

— Sigur. Familia Maxwell ajunge cu strămoşii chiar la Undwin şi fiul său Maccus, în secolul al XI-lea. Maccus s-a transformat în Maccuswell, care a devenit Maxwell al castelului Caerlaverock, şi aşa mai departe.

Tot nu vedeam vreo legătura cu jurnalul lui Ogilvie, sau cel puţin nu una evidentă.

— Bine, Debbie, acum ce-ai putea să-mi spui despre ramura Tebbit a familiei? Eşti sigură că mai poţi vorbi fără probleme?

— Şi ce-ar putea să facă unchiul Robert? spuse ea sfidător, dar continuă să vorbească în şoaptă. Legătura lui Tebbit cu Maxwell a început cam prin 1600, când unul din familia Tebbit s-a căsătorit cu Lady Joyce Maxwell. Să vedem. Da, uite aici! Lucrurile nu mergeau prea bine pentru ei în secolul al XV-lea. A fost un Sir Stephen Tebbit. El şi cu doi fii ai săi s-au alăturat ducelui de Norfolk la Flodden în 1513, şi au fost uciși în bătălie. Cel mai tânăr fiu a devenit moştenitor, dar pe urmă i s-a tăiat capul din cauza implicării sale în revoltele din Lincolnshire. Proprietăţile şi conacele au fost confiscate, dar regina Elisabeta a redat o parte din ele nepotului. Stai puţin! Nu se mai auzi nimic pe fir preţ de câteva clipe, apoi: E în regulă, s-a dus doar până la baie. Da, a mai fost un

[9] Care aparțin iacobitismului, mișcare politică dedicată revenirii regilor din dinastia Stuart pe tronurile Angliei și Scoției (n.tr.).

Stephen Tebbit care a sprijinit aripa greşită în timpul războiului civil din Anglia. Parlamentul lui Cromwell le-a şterpelit proprietăţile.

— S-ar părea că este un obicei de familie, Debbie. Să-i sprijine pe perdanţi.

— Mulţumesc, Harry! Şi atunci cum se face că eu locuiesc în Casa Picardia, iar tu într-o coşmelie din Lincolnshire? Cei din familia Tebbit s-au menţinut pe linia de plutire în următorii o sută de ani prin generozitatea ramurii Greenacre. Pe urmă a avut loc o căsătorie bine pusă la punct, şi averea familiei a crescut din nou, până am ajuns să deţinem peste două mii de hectare în diferite regiuni, vreo douăzeci şi ceva de castele, şi o abaţie. Aş spune că nu e rău pentru nişte perdanţi…

— Nu e rău deloc, Debbie! Dar ai putea să te duci şi mai în trecutul familiei tale?

— Vrei să spui chiar departe de tot? Cum ar fi până la dinozauri? Să vedem.

Se auzi iar fojgăitul unor hârtii. Pe urmă spuse:

— Am găsit. Putem să mergem pe ramura Tebbit până la baronul Philip, fiul lui Carr. I s-a oferit jumătate din Cheshire de către William Cuceritorul. Unul dintre descendenţii lui Philip s-a căsătorit într-o familie franceză, StClair din Picardia, cu numele original de Clari. Aceştia au făcut o avere în urma cruciadelor, şi averea familiei s-a extins după aceea până la Lincolnshire şi York. Aveau şaizeci de conace în total. N-am idee cât ajungea să-i coste încălzirea, dar nu prea cred că le pasa vreun pic.

Cruciadele! *De Clari* Cruciatul, care a devenit *StClair* din Picardia. *Sinclair. Winston Sinclair,* ruda necunoscută care trimisese jurnalul lui Ogilvie la Casa Picardia, casa familiei Tebbit. O piesă de puzzle care intrase în locul potrivit cu o precizie uimitoare.

— Şi cam asta e, vorbi Debbie din nou. Vezi acum ce grămadă de oameni superiori suntem, în comparaţie cu un pierde-vară ca tine! Harry, mai eşti acolo? Te ajută cu ceva toată chestia asta?

Am încropit în grabă o cină de burlac, şi Zola apăru de la etaj într-o splendidă rochie roşie, care aproape că se asorta cu culoarea vinului pe care-l turnam în pahare. Lumina lumânărilor – de la lumânările de rezervă pentru cazurile în care se oprea curentul, nu din acelea romantice pentru cină – se reflecta în cerceii ei, şi în colierul cu imitaţie de diamante. Făcusem sosul *puttanesca* din conservă, dar era surprinzător de gustos, şi abia aşteptam să gust *zabaglione*[10] pe care-l improvizasem dintr-un sherry dulce, şi nu din *marsala al'uovo,* aşa cum se cerea.

Zola gustă vinul şi mă privi curios pe deasupra paharului.

— Cred că Debbie s-a îndrăgostit de tine.

— Aiurea! Nu sunt pentru ea decât un ursuleţ de pluş ceva mai mare. Cred că mă vede ca pe un surogat de unchi. M-am aşezat şi am început să amestec spaghetele. Uite, Zola, ar trebui să mă mut de aici după ce terminăm de mâncat. Aş putea sta la un hotel din sat. Nu putem s-o lăsăm pe doamna Murgatroyd să-ţi distrugă reputaţia.

Ochii i se măriră neîncrezători, pe urmă chicoti.

— Şi în toţi aceşti ani am crezut ca dinozaurii au dispărut în totalitate! Întâmplarea face că sunt un Capricorn, Harry. Sunt impulsivă, iubitoare şi pasionată. Tu ce eşti?

— Sunt Leu, cred.

I se lungi faţa.

— Eşti loial, dar rece şi analitic. Niciun risc pentru virginitatea mea, la naiba!

M-am gândit că în încăpere atmosfera se încinsese destul de tare.

— Conexiunea cu Sinclair, am spus.

— Conexiunea cu Sinclair, repetă Zola gânditoare. Să fie o coincidenţă?

— Niciunul din noi nu crede acest lucru. Acest cruciat, de Clari. Mi-ar face plăcere să aflu ce s-a ales de el.

Zola clătină gânditoare din cap.

---

[10] Desert italian din gălbenuşuri, zahăr, lichior – de obicei vin de Marsala (n.tr.).

— Cunosc eu pe cineva, spuse ea.

Capitolul 21

Acel „cineva” pe care îl cunoştea Zola se dovedi că era proprietarul Muzeului de Antichităţi din Oxford, care mai deţinea şi alte „jucării” de acelaşi tip, inclusiv, după cum citisem, nişte insule din Marea Egee şi din Caraibe. La sugestia mea, am aranjat să ne întâlnim într-un bar, într-unul din multele pe care le cunoşteam în zonă de pe vremea zilelor mele de la Oxford. Acesta se afla chiar la ieşirea din Parks Road, şi era condus de familia Paczynski, un cuplu de polonezi la pensie. Zola intră cu maşina Scimitar în parcare la ora zece fix. El ne aştepta deja.

Barul fusese utilizat cândva pentru o scurtă perioadă în serialul de televiziune *Inspectorul Morse,* şi, ici-colo, răspândite pe pereţii acoperiţi cu panouri întunecate, se aflau fotografii alb-negru ale proprietarilor cu părul încărunţit, în compania actorilor principali din film, care reflectau cu bucurie gloria trăită. Doamna Paczynski arăta cam la fel, cu excepţia faptului că acum avea părul complet alb.

„Cineva”-ul Zolei avea în jur de cincizeci de ani, cu părul rar, în curs de chelire, şi ochelari cu lentile groase. Era îmbrăcat cu o cămaşă galbenă, descheiată la gât, şi o jachetă albastră. Mi s-a părut greu să împac aspectul lui de persoană de care parcă abia se debarasaseră cei de la Oxfam[11], cu faptul că apărea în mod regulat în listele cu oamenii înstăriţi publicate în *Sunday Times.* Chipul său se lumină la vederea Zolei, iar îmbrăţişarea lor fu destul de intimă, şi eu m-am întrebat cât de bine se cunoşteau în realitate.

Ne-am aşezat în jurul unei mese rotunde. Era prea devreme pentru alcool, dar am comandat oricum o bere slab alcoolizată. Prietenul Zolei avea un însoţitor: bărbatul din faţa mea era puţin trecut de treizeci de ani, un jamaican de culoare, cu părul scurt, îngrijit, şi faţa

[11] Grup de organizații nonguvernamentale care lucrează în toata lumea contra sărăciei și nedreptăților (n.tr.).

rotundă, catifelată. Era îmbrăcat cu un costum cenuşiu, şi singurul semn că era ceva ascuns sub exteriorul său conservator era un ac de cravată din argint sub forma unei chitare. Vorbea într-un mod timid, ezitant, care m-a păcălit complet la această primă întâlnire.

Fiecare dintre noi avea în faţă o fotocopie a jurnalului lui Ogilvie, şi toţi ne refeream mereu la acesta în timpul discuţiilor. Am vorbit atât de mult, că aproape mi se uscase gura, şi când am terminat, am golit rapid jumătate din halba pe care o aveam în faţă. Se lăsase o tăcere pătrunsă de gânduri. Erau multe lucruri pe care trebuiau să le digere. Individul Oxfam se întoarse către însoţitorul său.

— Ce crezi, Dalton? îi spuse acestuia, iar din priviri îl întreba dacă nu era cumva vorba de vreo păcăleală.

Jamaicanul îmi aruncă o privire timidă înainte să se adreseze însoţitorului său.

— Sir Joseph, eu cred că, în primul rând, trebuie să fim siguri că acest document este autentic. Gândiţi-vă la jurnalele lui Hitler!

Sir Joseph mă privi impasibil.

— Ce răspuns aveţi la acest lucru?

O cunoştea pe Zola, şi mă verificase şi pe mine: îşi dădea seama că dacă ar fi fost vorba de o păcăleală, noi eram victimele, şi nu autorii.

— Eu sunt convins de autenticitatea lui. Crăpăturile minuscule din jurul cernelii ar fi imposibil de falsificat. La fel şi hârtia. Şi a fost analizat şi de Fred Sweet, care se află la mai puţin de trei kilometri de acest loc.

Zola stătea în stânga mea, cu un Martini roşu în faţă.

— Sunt mai multe nepotriviri cu înregistrarea acceptată a expediţiei Roanoke, spuse ea.

— Ce vrei să spui? întrebă Sir Joseph, ridicând din sprâncene.

— Că niciun falsificator nu ar fi făcut asemenea greşeli, Joe. Sunt prea uşor de verificat. De fapt, istoricii sunt cei care au făcut afirmaţii greşite. Încă un lucru! Expediţia Roanoke a avut loc în 1585, dar Ogilvie şi-a scris relatarea

sub forma unei stenografii care nu a fost publicată până în 1588. E drept, este posibil să-şi fi scris jurnalul la câţiva ani după ce evenimentele au avut loc, dar el dă totuşi impresia de imediat, ceea ce sugerează că de obicei scria la câteva zile după ce se întâmplau evenimentele respective. Încă o dată, un falsificator nu ar fi făcut astfel de greşeli.

— Şi atunci? întreba Sir Joseph.

— Aproape sigur, Ogilvie avea acces la sistemul de scriere stenografică înainte de a fi fost publicat jurnalul. Câteva dintre cele mai luminate minţi din Anglia se aflau pe acea corabie, şi ei probabil ştiau despre acest sistem de la Thomas Bright înainte ca el să-l fi scris. Pe vremea aceea nu existau drepturi de autor.

Sir Joseph încuviinţă din cap şi spuse:

— Şi, aşa cum spuneaţi, avem şi o părere autorizată independentă sub forma celei a domnului Sweet.

— Iar manuscrisul original se află în posesia mea, am spus eu. Se pot face oricând teste judiciare asupra cernelii şi a hârtiei, dacă proprietarul este de acord, desigur.

Sir Joseph păru să se hotărască.

— Foarte bine, atunci. Sunt înclinat să cred că jurnalul este original, şi că autorul lui, acest tânăr din întunecata Scoţie, ne oferă o relatare directă, de primă mână. Se jucă puţin cu paharul cu suc de portocale. Şi sunteţi de părere că interesul puternic de a obţine acest jurnal are vreo legătură cu relicva descrisă în el?

— Nu mai este nimic altceva. Şi „interesul puternic” nu descrie în totalitate starea de fapt.

— Da, asta aşa este. Dalton, care este evaluarea ta asupra obiectului?

Vocea lui Dalton era moale, aproape blândă. Avea un uşor accent jamaican. Existau şi vocalele rotunjite ale accentului standard de Oxbridge[12], dar cred că am sesizat şi o notă uşoară de altceva: poate franceză, sau chiar pariziană?

[12] Termen utilizat pentru a exprima universitățile Oxford și Cambridge în mod colectiv (n.tr.).

— Dacă acest jurnal este original, afirmă acesta, el ne vorbeşte de un obiect despre care îmi este foarte greu să cred că mai exista în realitate. Îşi trecu cravata printre degete, şi pe urmă începu să vorbească rapid, cu o voce joasă, plină de entuziasm. Obiectul pe care-l descrie James Ogilvie se potriveşte perfect cu o relicvă care este pierdută de aproape o mie de ani. Este vorba despre o părticică din crucea pe care a fost răstignit Iisus Hristos. Adevărata Cruce.

Am simţit un fior care mi-a electrizat toată coloana. Am aşteptat cu toţii să continue. Dalton luă o gură din paharul cu coca-cola, îşi drese vocea şi continuă:

— Adevărata Cruce a provocat mai multe morţi şi distrugeri decât orice altă relicvă din istorie. Recuperarea Crucii de la musulmani a fost una dintre primele motivaţii ale celei de a Cincea Cruciade. Dacă există cu adevărat, dacă o bucăţică din crucea originală a lui Hristos ar fi să apară – Dalton se opri să-şi privească însoţitorii –, îmi imaginez că muzeele, bogătaşii sau chiar grupările religioase ar plăti o avere să o aibă în posesia lor.

— O avere? îl întrerupse Zola.

— Ca o cifră orientativa, spuse Sir Joseph, muzeul meu ar plăti zece milioane de dolari.

— E o propunere demnă de luat în seamă, Sir Joseph, dar cât credeţi că ar plăti Muzeul Getty? Sau un predicator american bogat? Sau chiar Vaticanul? Mă gândeam mai degrabă la cincizeci de milioane.

Acesta mă privi dintr-o parte.

— Gândiţi-vă la o bucată originală din Crucea lui Iisus, care să fie în posesia unui evanghelist american de aripa dreaptă, spuse Zola. I-ar conferi o autenticitate copleşitoare! Aceşti indivizi vând religia ca pe săpun, şi cu cât turma lor e mai mare, cu atât încasează mai mulţi bani. Un tip ca ăsta ar pune mâna pe toată piaţa evanghelică din State. De obicei sunt băgaţi mulţi bani în aşa ceva.

— Asta dacă se dovedeşte că este într-adevăr originală, am spus eu. Numai că am înţeles că majoritatea relicvelor sunt falsuri.

Dalton încuviinţă din cap.

— Cât se poate de corect, domnule Blake. În vremurile medievale existau cincisprezece prepuţuri despre care se spunea că îi aparţineau lui Iisus, trei capete ale lui Ioan Botezătorul şi destule oase de la sfinţi şi apostoli cât să umpli o magazie, ca să nu mai pomenesc de flacoanele cu sângele lui Hristos şi aşa mai departe. Un rege european care deţinea o bucată de material ce fusese atinsă de Iisus sau de Fecioara Maria era în posesia a ceva care-i conferea dreptul divin de a conduce. De asemenea, relicvele erau utilizate şi pentru vindecarea bolilor, şi altele asemenea. Au constituit obiectul unui comerţ extraordinar. O mulţime de furturi şi de crime le-au avut ca scop. Aceasta a fost o motivaţie a iconoclaştilor, de altfel.

— A iconoclaştilor?

— Luat literal, cuvântul înseamnă „distrugătorii de icoane”. Este vorba despre oamenii care au luptat împotriva imaginilor religioase. Dar chiar şi ei au făcut o excepţie în privinţa Crucii.

— Dar dacă relicvele sunt aproape în totalitate nişte falsuri, am întrebat eu, ce face ca Adevărata Cruce să fie diferită de celelalte? Bănuiesc că există destul lemn de la presupusele fragmente pentru a face vreo duzina de cruci.

— De fapt, nu e chiar aşa, replică Dalton, zâmbind uşor. Lucrarea finală asupra relicvelor Adevăratei Cruci a fost scrisă de Rohault de Fleury în 1870. El a găsit şi a catalogat toate fragmentele pretinse ale Crucii, şi a făcut suma volumului lor. A ajuns la vreo patru litri, ceea ce înseamnă probabil numai două sau trei kilograme, deoarece lemnul este mai uşor decât apa. Crucea reală ar cântări, să spunem, şaptezeci şi cinci de kilograme.

— Dar încă avem de-a face cu falsuri medievale, cu siguranţă, am spus eu; începusem să sun ca un disc stricat.

— Aproape sigur, în opinia mea. Cu excepţia acestuia. Cred că acest fragment în mod special este autentic.

— Ei, haide! am spus, făcând-o pe Blake scepticul.

— Vorbesc foarte serios, domnule Blake! zise el încet şi

încrezător.

— Dalton, îţi acord toată atenţia mea neştirbită.

— Descoperirea Crucii se întoarce înapoi în timp până în anul 327 după Hristos. După ce împăratul Constantin a garantat că nu vor mai exista persecuţii împotriva creştinilor, patriarhul Ierusalimului – un bărbat care se numea Macarie – a realizat săpături pentru a găsi amplasamentul diverselor locuri sfinte, cum ar fi mormântul lui Hristos sau locul răstignirii Sale.

— Chiar era necesar să facă săpături după numai trei secole?

— Împăratul Adrian acoperise locurile sfinte. Numai că acest lucru a avut de fapt ca scop conservarea lor până când Macarie le-a adus din nou la suprafaţă. Nu uitaţi că amplasamentele precise erau foarte bine cunoscute de localnicii creştini. Poziţia lor era transmisă din generaţie în generaţie. În timpul acestor săpături a fost recuperat şi lemnul Crucii lui Hristos.

— Aceasta este istorie adevărată sau o legendă?

— Este cât se poate de adevărat, Harry! Săpăturile sunt menţionate în diverse inscripţii care datează chiar imediat după acele vremuri. Sfântul Chiril din Ierusalim scrie despre descoperirea lemnului sacru în anul 347 d.Hr., la douăzeci de ani după aceste săpături. O inscripţie datată din 359 d.Hr. menţionează că s-a găsit un fragment din Adevărata Cruce. *Peregrinatio Etheriae* a Silviei, de a cărei autenticitate nu se îndoieşte nimeni, menţionează că lemnul Crucii era venerat în Ierusalim la ceremoniile de Paşte, prin anul 380 d.Hr.

— Ăsta-i un adevărat recital, Dalton! am exclamat, iar în sinea mea mi-am zis: „Tipul ăsta chiar ştie ce vorbeşte!”

— Dar mai este ceva! Tot aceste săpături au descoperit şi presupusul mormânt al lui Iisus. Nivelul de credibilitate în ceea ce priveşte mormântul este similar cu cel referitor la Cruce. Aşa e?

— Aşa e.

— Bine. Acum, dacă vizitaţi Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, veţi vedea cozi imense de oameni la locul

tradiţional al mormântului. Dar acum dovezile devin şi mai serioase. Arheologia non invazivă a lui Biddle de la Oxford confirmă faptul că este vorba despre un mormânt vechi aflat pe locul tradiţional. Vechimea s-ar potrivi cu cea a mormântului lui Hristos. Dalton se lăsă pe spate, rotindu-şi cola în pahar. Documentaţia, istoria şi arheologia spun toate acelaşi lucru. Există toate motivele să credem ca lemnul care a fost găsit la săpături aparţinea Crucii.

— Deci Adevărata Cruce nu face parte din aceeaşi categorie cu cele cincisprezece prepuţuri ale lui Hristos sau cu cele trei capete ale lui Ioan Botezătorul.

— În niciun caz. Există o mare şansă ca această cruce, care a fost recuperată în urma săpăturilor, să fie obiectul original.

— Şi atunci ce s-a întâmplat cu ea?

— Constantin a construit Biserica Sfântului Mormânt deasupra locurilor sfinte, iar Crucea a fost păstrată acolo până în anul 614 d.Hr. Apoi a avut loc un război, şi Crucea a fost capturată şi dusă în Persia. Pe urmă a mai avut loc un război, iar împăratul roman Heraclius a recuperat-o, şi în cele din urmă Crucea a sfârşit prin a rămâne la Ierusalim. Creştinii au şterpelit-o în timpul Primei Cruciade din 1099. Pe urmă Saladin a pus mâna pe ea când a capturat Ierusalimul în 1187. Povestea spune că mergea călare pe străzi, trăgând în urma lui Adevărata Cruce pe care o capturase, legată de coada calului său. Dar aceasta este de-acum o legendă.

— Şi atunci ce s-a întâmplat cu ea?

Dalton făcu o pauză pentru a-şi drege vocea şi sorbi ultima înghiţitură de coca-cola din pahar.

— Din acest punct începe să se piardă firul. Grinda în sine s-a pierdut în timpul celei de-a Cincea Cruciade, dar se presupune că nişte fragmente care s-au desprins au fost colectate şi aduse înapoi în Europa după cruciade. Şi aceste fragmente au dispărut, de asemenea.

— Oricum, erau falsuri, am spus eu. Acul meu era încă destul de ascuţit.

— Cam aşa aş zice şi eu, fu de acord Dalton încuviinţând

din cap. Deja era vremea falsurilor. Dar, aşa cum am mai spus, nu şi relicva lui Ogilvie.

— De ce nu?

— Afacerea cu falsificarea relicvelor avea loc în vest, la Roma, Barcelona sau Veneţia, şi era o îndeletnicire medievală. Descrierea lui Ogilvie se potriveşte perfect cu un fragment al Crucii care data cu nouă sute de ani înaintea cruciadelor. Să revenim la Sfântul Chiril, care a descris recuperarea Crucii în anul 347 d.Hr. Tot el ne-a spus că fragmente din aceasta erau distribuite prin lumea întreagă. Aceste fragmente au dispărut demult, şi nu se mai ştie nimic despre ele. Cu excepţia unuia.

Am mormăit ceva.

— Acesta a fost descris acum câţiva ani într-un pergament ascuns într-o firidă deasupra unei coloane din Sfânta Sofia. Nu cea din Constantinopol, ci una micuţă din Mitra, situată în sudul Greciei, unde se retrăseseră cărturarii din perioada târzie a Bizanţului, în secolul al XV-lea. Pergamentul este un inventar al comorilor păstrate de o bisericuţă din Bizanţ înainte să fie deposedată de către cruciaţi. Include şi o descriere a unui triptic sfânt, care conţine un fragment de lemn din Cruce. Se potriveşte la perfecţie cu descrierea icoanei lui Ogilvie. Mai explică, de asemenea, şi faptul că lemnul a fost adus de la o mănăstire din munţii Atlas.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi într-un loc numit Tixter din munţii Atlas, nu departe de oraşul Constantin din Algeria, s-a descoperit o inscripţie pe care sunt menţionate relicvele locale, dintre care una este un fragment din Adevărată Cruce. Inscripţia este datata din anul 359 d.Hr.

„Puzzle-ul este complet”, m-am gândit eu.

— Deci lemnul din cruce a fost recuperat în jurul anului 327 d.Hr. Este bine-cunoscut că o parte din el a fost ciopârţit şi fragmentele au fost împrăştiate la scurtă vreme după aceea. Ştim că unul dintre fragmente a ajuns la o mănăstire din munţii Atlas şi a fost returnat Constantinopolului, într-un fel sau altul. Din acesta s-a

realizat piesa centrală a unui triptic sfânt, a cărui descriere o avem din perioada târzie a Bizanţului. Descrierea se potriveşte exact cu cea dată de Ogilvie.

— Bingo! exprimă Zola.

— Şi un cruciat în linie genealogică directă cu clienta mea, de Clari, şi-a însuşit acest triptic în cursul prădării unei biserici din Bizanţ, şi de atunci acesta a fost ascuns vreme de secole întregi de diverşi membri ai familiei din Picardia.

— După părerea mea, spuse Dalton, este vorba despre o bucată de lemn din Adevărată Cruce. Singurul fragment de care putem fi siguri.

— Regele tuturor relicvelor, spuse Sir Joseph.

— Datarea cu carbon ar rezolva această chestiune, interveni Zola.

— Mai întâi însă, găsiţi icoana! ceru Dalton.

— Chiar aşa, domnule Blake, spuse Sir Joseph zâmbind subţire. Înainte de orice, aceasta încă este pierdută. Ceea ce mă face să vă propun ceva.

Eram obişnuit să cheltuiesc o mie de lire în căutarea unor hărţi care valorau cinci sute şi nu făcusem niciodată jurăminte de sărăcie. Am încercat să par nonşalant, în vreme ce aşteptam o propunere de la unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia.

— Dacă acesta chiar este un fragment din Adevărata Cruce, spuse el, sau chiar în poziţia de a fi venerat ca atare de o mare parte a populaţiei, atunci posibilităţile comerciale sunt imense. Imaginaţi-vă ce ar putea face cu el un muzeu!

Am remarcat că nu scosese o vorbă despre semnificaţia sa spirituală.

— Aş vrea să vă trimit pe amândoi în căutarea acestei icoane, dacă este posibil. Vă voi oferi sprijin financiar deplin, oricât veţi avea nevoie. Dacă o veţi găsi şi dacă datarea cu carbon-14 demonstrează că icoana este chiar de pe vremea lui Hristos, atunci vom face o evaluare independentă. O voi cumpăra la jumătate din preţul ei, iar banii îi veţi împărţi cum veţi crede de cuviinţă între voi şi

asociaţii voştri.

— Şi dacă datarea va demonstra că este un fals medieval, contrar aşteptărilor noastre?

— Atunci înseamnă că eu am să pierd ceva din banii mei, iar voi o să pierdeţi ceva din timpul vostru, răspunse acesta zâmbind.

— Nici nu încape vorbă! Dacă vom găsi icoana, aceasta va deveni proprietatea clientei mele. În orice caz, Muzeul Getty ar putea fi în situaţia de a oferi mult mai mult decât evaluarea, şi probabil că vor şi face acest lucru, dacă va fi necesar, pentru a achiziţiona tripticul.

— Dar aţi putea găsi un alt susţinător financiar într-un răstimp atât de scurt?

— Sigur că da: clienta mea.

Probabil că minţeam când afirmam aşa ceva. Se putea foarte bine ca propriul capital al lui Debbie să fie blocat luni întregi, în vreme ce avocaţii se chinuiau să descâlcească termenii neclari din contracte, iar unchiul Robert îşi vâra nasul oriunde era posibil.

— Bine, atunci, suspină Sir Joseph, lăsaţi-mă să vă fac o altă propunere! Permiteţi-mi să vă finanţez cercetarea şi, în schimb, oferiţi-mi mie dreptul preferenţial asupra Crucii. Dacă Getty sau Vaticanul vor oferi mai mult, pierderea va fi a mea.

Zola încuviinţă din cap.

— Nu din nou, am spus eu.

— Aş putea să-l trimit pe Dalton în competiţie cu dumneavoastră. Pentru mine nu este deloc limpede dacă adevăratul proprietar al relicvei este clienta dumneavoastră. Ar putea fi o situaţie de genul „cine o găseşte o păstrează”. Ar fi mult mai bine dacă am coopera şi dacă am cădea de acord asupra unei împărţiri anticipate a beneficiilor.

— Aş vrea să discut cu Harry între patru ochi, zise Zola.

Afară, cerul era cenuşiu şi aerul răcoros. Ne-am aşezat pe zidul de la parcare.

— De-a ce naiba te joci, Harry? Uită-te la miză! Trebuie să plecăm imediat după icoană!

— Căutam opinia unui expert asupra tripticului, nu un susţinător financiar. Ne va finanţa Debbie. Nu avem nevoie să se bage tipul ăsta cu forţa peste noi.

— Susţinerea unui muzeu important ar putea fi foarte valoroasă, Harry! Am putea avea nevoie de expertiza acestui Dalton. Nu sunt sigură dacă măcar aş recunoaşte acest triptic sfânt după patru sute de ani.

— Dar putem să avem încredere în acest Dalton? Lucrează pentru Sir Joseph. Dacă vom găsi icoana, s-ar putea ca el să dispară cu ea, lăsându-ne cu buzele umflate.

— Haide, Harry, îl cunosc pe Joe de ani de zile! A sosit vremea să ai şi tu încredere în cineva!

— Dar nu pot să accept absolut nimic fără permisiunea lui Debbie. Ea are toate drepturile, dacă este proprietarul legal.

— Dacă! Aşa că dă-i un telefon!

— Cu unchiul Robert dând târcoale pe acolo? Dacă miroase ceva din toate astea, ne va scoate urgent din ecuaţie! Mai mult, o va scoate şi pe Debbie! Pe urmă am adăugat: Ceea ce poate ar explica de ce este atât de doritor să obţină jurnalul şi să mă ţină la distanţă. Hai să mergem înapoi înăuntru. Şi lasă-mă pe mine să mă târguiesc.

Ajunşi în interiorul barului, i-am spus lui Sir Joseph:

— Propunerea dumneavoastră nu ar fi în interesul clientei mele.

— Dar, din câte am înţeles, clienta dumneavoastră nu poate fi contactată, iar dumneavoastră aveţi nevoie de bani acum. Se poate să mai fie şi alţii pe aceleaşi urme. S-ar părea că situaţia reală ar necesita puţină flexibilitate. În orice caz, dreptul de proprietate asupra icoanei este în aşa fel, încât, sunt sigur de asta, ar putea fi disputat ani întregi, cu cheltuieli foarte mari.

Făcea nişte aluzii destul de evidente.

— Am o obligaţie faţă de un client.

— Pe care nu v-o puteţi îndeplini din cauza lipsei de capital. Clienta dumneavoastră ar fi mulţumită dacă aţi pierde acest obiect în favoarea unei alte părţi?

M-am adresat lui Dalton:

— Dacă acest triptic încă mai există, undeva în Jamaica, unde ai începe să cauţi?

— Cred că avocatul jamaican ar fi un punct bun de plecare.

— Exact! Dar cu Tebbit drept client, nici măcar nu ar intra în vorbă cu tine. Ratezi totul chiar înainte de a începe. Pe urmă m-am întors spre Sir Joseph: Am o contrapropunere.

— Da? întrebă acesta cu prudenţă.

— Caut obiectul în chestiune, păstrând interesele clientei, iar dumneavoastră îmi finanţaţi întreaga operaţiune. În schimbul acestui lucru, îmi voi consilia clienta să vă ofere dreptul preferenţial asupra obiectului, pe baza unei evaluări independente. În acest fel, nu veţi intra în situaţia de a licita împreună cu Muzeul Getty sau altele de acest gen.

— Presupuneţi că clienta dumneavoastră va avea dreptul de proprietate asupra icoanei dacă aceasta se va găsi. Numai că nu este clar dacă va avea într-adevăr acest drept asupra ei. S-ar putea să mai fie şi alţii care s-o revendice, de asemenea s-ar putea să fie complicaţii legate de comorile găsite, care nu au proprietari, drepturile proprietarilor de terenuri, şi Dumnezeu ştie ce altceva.

— Icoana aceasta a aparţinut familiei vreme de o mie de ani.

— Am putea îmbogăţi nişte avocaţi într-o dispută de acest gen. Şi dacă clienta nu va fi de acord să ia în consideraţie sfatul dumneavoastră? Poate chiar nu va fi de acord s-o vândă, presupunând că într-adevăr este a ei.

— Vă veţi asuma riscurile. Va trebui să faceţi asta, altfel voi pune punct întregii investigaţii.

Se lăsă tăcerea, timp în care Sir Joseph îşi calculă şansele. Pe urmă acesta spuse:

— Înţelegerea dumneavoastră ar putea să-mi aducă în final doar nota de plată din Jamaica.

— Sigur că da. Cu toţii ne asumam nişte riscuri aici. Şi mai am o condiţie. Să puneţi douăzeci de mii de lire

sterline în contul clientei mele în avans, pentru a acoperi cheltuielile. Îi voi cere să transfere banii în Jamaica, imediat ce vom fi ajuns acolo.

— Şi eu mai am o condiţie. Dalton vă va însoţi. El îmi va reprezenta interesele. Şi voi supune problema dreptului de proprietate unei evaluări independente imediat ce veţi obţine icoana.

— Şi noi cu ce ne alegem, Harry? întrebă Zola.

— Noi vom negocia separat cu Debbie. Vom fi de acord cu un anumit procent din vânzare, îndată ce Sir Joseph va cumpăra icoana.

— Sunteţi un negociator dur, spuse Sir Joseph.

— Ceea ce ne lipseşte tuturor este timpul. Mai sunt şi alţii pe urmele acestui obiect.

— Atunci cred că suntem o echipă, zise Dalton. Voi încerca să obţin bilete de avion pentru Jamaica.

— Mai bine mă întorc la Lincolnshire acum, am spus eu. Voi avea nevoie de paşaport, periuţă de dinţi, chestii din astea. Dar tu, Zola?

— Am paşaportul în poşetă, şi voi cumpăra pe drum ce voi mai avea nevoie pentru călătorie.

Eu şi Zola am trecut cu maşina prin dreptul barului câteva minute mai târziu, deoarece a trebuit să întoarcem pentru a evita traficul intens. Dalton şi Sir Joseph încă mai erau acolo. Erau prinşi într-o conversaţie intensă cu un al treilea individ.

Capitolul 22

În jurul orei nouă, într-o dimineaţă cenuşie, umedă, Dalton ne aştepta în interiorul Aeroportului Manchester. Costumul conservator de culoare gri şi pantofii negri dispăruseră. În locul lor purta pantaloni trei sferturi, un pulover foarte lung de culoare turcoaz şi sandale.

— Unde-ţi sunt dredurile? L-am întrebat.

— Le ţin într-o cutie, spuse el zâmbind.

Prima surpriză a zilei avu loc în sala de aşteptare pentru plecări internaţionale. Dalton şi Zola dispăruseră în magazinul duty-free, iar eu mă plimbam fără ţintă de-a lungul coridorului principal. Cumva, nu-mi dau seama cum, dintre sutele de oameni care mişunau pe acolo, ochii îmi fură atraşi de o tânără în pulover cafeniu şi colanţi elastici foarte mulaţi, care privea fix pe fereastră la pista udă de la ploaie. Vorbea cu cineva la un telefon mobil. Ţinuta generală şi felul cum îi stătea părul îmi păreau vag familiare, fapt pe care l-am pus la început pe seama unei paranoia în dezvoltare. Dar, pe măsură ce mă apropiam, ea se întoarse spre mine, şi iat-o stând acolo pe însăşi Debbie Tebbit! Îmi făcu semn cu mâna şi îmi zâmbi generos, şi încheie convorbirea până să ajung eu la ea.

— Ce naiba? i-am spus, gândindu-mă că nu aveam deloc nevoie de acest gen de complicaţie.

— Bună, Harry! Ai putea spune şi tu că te bucuri să mă vezi, sau ceva de genul asta!

— Debbie, nu vei veni cu noi! Vreau să te duci acasă. Lasă chestia asta pe seama mea!

— De ce?

— Pentru că mă plăteşti pentru asta. Pentru că sigur ai de rezolvat treburi de familie.

Manifestă aceeaşi bosumflare de mânie adolescentină pe care o mai văzusem în biroul tatălui ei.

— Tata a fost înmormântat ieri, dacă la asta te referi.

— Îmi pare rău. Uite, dacă unchiul tău Robert află despre chestia asta, mă poate băga la închisoare pentru

răpire de minori!

— Harry, spuneai că suntem într-o competiţie pentru această icoană!

— Suntem, Debbie, şi asta cu nişte oameni extrem de răi. Ceea ce reprezintă un alt motiv să stai deoparte.

— Asta-i grozav, Harry! Asta-i o atitudine grozav de părintească! Ar fi trebuit sa fii proprietarul victorian al unei mori, sau ceva de genul ăsta. Îşi strecură mobilul în geantă şi se aşeză, uitându-se la mine cu ochii ei mari, căprui, cu o privire meditativă. Tu crezi că ei l-au ucis pe tatăl meu, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu!

— Mă gândeam eu! Poate reuşesc să mă întâlnesc cu ei. Rostise aceste cuvinte ca pe ceva firesc.

Lucrurile îmi scăpau de sub control: ultima chestie de care aveam nevoie era să am în echipă o adolescentă pusă pe crime. Am încercat să nu-mi exprim îngrijorarea prin voce.

— Nu fi absurdă, Debbie, i-am spus. Te rog, du-te acasă!

Îşi dădu ochii peste cap, dar altfel nu catadicsi să răspundă în niciun fel.

Surpriza numărul doi mă pocni undeva în apropiere de coasta Americii de Nord, dacă era să judec după harta de pe ecranul video care indica poziţia avionului. Apariţia neaşteptată a lui Debbie fusese o complicaţie nedorită, dar surpriza numărul doi era cu adevărat ucigătoare!

După ce am făcut prezentările, Dalton şi Zola se aşezară alături în ceea ce liniile aeriene jamaicane numesc locuri de îndrăgostiţi. Debbie moţăia, întinsă de una singură pe un şir întreg de scaune, iar eu mă îndreptam spre toaleta din partea din spate a avionului. De data asta, femeia ivită pe neaşteptate a fost Cassandra. Călătorea singură şi stătea pe locul de lângă fereastră. Îşi ridică privirile dintr-o revistă în timp ce treceam, îmi aruncă un zâmbet uşor, glacial, şi continuă să citească. Ajuns la toaletă, am încuiat uşa, m-am sprijinit cu capul de ea şi am închis ochii, simţind cum mă părăseau puterile.

Nu aveam cum să ştiu dacă o urmărise pe Debbie, dacă îi ascultase cumva convorbirile telefonice, sau altceva. Mă văzuse oare pe holul principal din sala de aşteptare discutând cu Debbie? Ştia de Zola şi de Dalton? Şi, mai la obiect, era singură? Urma să ne întâlnim cu nişte indivizi periculoşi la Montego Bay? M-am gândit că era puţin probabil: nu ştiusem nici eu până ieri că urma să plecăm în Jamaica. Poate că treaba Cassandrei era să ne urmărească până veneau ajutoarele. În acest caz, trebuia să ne mişcăm cu iuţeală. Imaginaţia mea o luă razna cu tot felul de fantezii despre foşti puşcăriaşi jamaicani înarmaţi care ne aşteptau la aeroport, poate chiar poliţia jamaicană care mă aresta din cauza unei poveşti brodite de unchiul Robert.

Am încercat să par nepăsător când am trecut încă o dată pe lângă ea, dar se dovedi o performanţă ratata: de-abia îşi bătu capul să ridice ochii din revistă. Aparenta ei indiferenţă mă sperie la fel de tare ca şi prezenţa ei. Reîntors la locul meu, am mâzgălit un bileţel: „Nu vă uitaţi în jur. Companie nedorită în spatele avionului. Număr necunoscut. Pretindeţi că nu mă cunoaşteţi. Sugerez s-o ştergem rapid la Montego Bay”. Am mai stat cam o oră, iar apoi m-am îndreptat către toaleta din faţă, lăsând bileţelul să cadă în poalele lui Dalton fără ca măcar să mă uit înspre el. Când am revenit, el şi cu Zola stăteau drepţi, cu simţurile în alertă, şi se uitau înadins pe fereastră, spre întunericul de afară. Debbie era mai greu de abordat, deoarece eram amândoi expuşi din plin privirilor Cassandrei, dar imediat după aceea Dalton se duse spre partea din spate a avionului, şi, când se întoarse, îmi dădu un ghiont cu cotul cât de uşor putu.

La nouă ore după decolare, avionul imens zbura cu smucituri pe deasupra coastei jamaicane, al cărei contur era marcat de nişte lumini răspândite ici şi colo printre norii întunecaţi. Montego Bay se vedea ca un ciorchine mare de luminiţe, cu o pată întunecată, care arăta ca şi cum un rechin uriaş ar fi muşcat o bucata din el.

Erau în jur de şase cozi la ghişeele pentru imigrări. M-am trezit blocat într-un grup de femei de culoare foarte

grase, care discutau zgomotos. La stânga mea, Cassandra stătea la rând după un grup de nuntaşi. Debbie, Dalton şi Zola stăteau separat, dar se aflau la aceeaşi coadă de la dreapta mea. O linie galbenă, groasă, ca o linie de start, separa cozile de ghişeele de imigrare. Un copil obosit peste măsură plângea undeva în spatele meu.

Debbie trecuse deja. Avu intuiţia de a dispărea pe scări în jos spre zona de bagaje, în loc să ne aştepte pe noi. În faţa mea, două dintre femeile acelea grase începuseră să se certe cu funcţionarul de la ghişeu. Eu şi Cassandra ne măsuram din priviri ca o pereche de pistolari, în timp ce rândurile la care stăteam fiecare înaintau cu viteza melcului. Îmi mai trimise la un moment dat un zâmbet îngheţat. Pe urmă doar grupul de nuntaşi o mai despărţea de ieşire. Se auzi cum vocile creşteau în intensitate la ghişeul din faţa mea: era ceva în neregulă cu un document. Coada la care stăteam nu mai înainta, şi Cassandra îmi zâmbi şi mai tare. În cele din urmă însă, cele două femei grase din faţa mea reuşiră deodată să treacă, iar grupul de nuntaşi încă se îngrămădea la coada Cassandrei. Nu era timp pentru a-mi savura satisfacţia. Am fugit rapid pe scări în jos, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Dalton şi Zola îmi luaseră deja bagajul pe un cărucior. Debbie dispăruse.

— Unde naiba…? am întrebat.

Ne-am îndreptat rapid către ieşire. Afară, aerul era ca într-un cuptor. În piaţa micuţă din faţa aeroportului era o îngrămădeală haotică de microbuze şi de taxiuri. Nu prea aveai unde să te ascunzi. Însă pe urmă am văzut-o pe Debbie cum ne făcea semn cu mâna şi ne-am îndreptat spre un taxi care avea portierele deschise. Şoferul, un bărbat de vreo treizeci de ani, ne depuse bagajele unul peste altul în portbagaj, mişcându-se cu încetinitorul. Debbie se aşeză în faţă, în vreme ce Zola se înghesui între mine şi Dalton.

— Ocho Rios, da? spuse Debbie, uitându-se întrebător la mine.

— Ocho Rios, am încuviinţat eu. Ce fată deşteaptă!

Rezervarea noastră era de fapt la Sandals, în Montego Bay.

Şoferul ne spuse că se numea Norman Furtună, şi începu să ne arate şi de ce. Drumul de coastă era îngust, plin de gropi şi străbătut de vite şi capre rătăcite, ceea ce pentru el a fost ca o adevărată provocare. La stânga se vedeau fulgere puternice care luminau norii. Nu erau nişte biete fulgere englezeşti, mă gândeam eu, ci material tropical adevărat! Nu se auzea niciun tunet, dar poate şi din cauza radioului lui Norman Furtună, care cânta o muzică pop antrenantă, cu volumul la maximum. Pe parcursul traseului am văzut la marginea drumului câteva şandramale răzleţe, luminate în interior de la becurile fără lustre, sau de la albastrul intermitent al televizoarelor. În Falmouth, taxiul încetini până ajunse abia să se târască, şi pe urmă îşi croi drum printr-o piaţă arhiplina de tineri, dintre care unii dansau, iar alţii improvizau ritmuri din capace trântite unul de altul. Un tânăr cu dreduri care-i atârnau de sub o şapcă roşu cu galben lovi cu palma în fereastra mea, rânjind fericit şi expunându-şi dinţii îngălbeniţi. Avea ochii măriţi de entuziasm. Norman Furtună ne explică faptul că unii oameni erau mai agitaţi din pricina alegerilor, dar că nici pe departe nu era ca în 1980, când muriseră opt sute de oameni din cauza împuşcăturilor. Am ieşit din oraş şi ne-am îndreptat cu rapiditate spre întunericul din faţă. Cutia de viteze scotea nişte sunete ciudate. M-am uitat afară la palmieri şi la colibele micuţe din lemn şi m-am întrebat ce ne-am fi făcut dacă s-ar fi stricat maşina.

După încă două ore petrecute în acelaşi fel, nervii mei erau din ce în ce mai zdruncinaţi, însă apoi Debbie spuse: „Uitaţi-vă acolo sus!”, arătând la un acoperiş iluminat care se iţea printre nişte copaci. Norman Furtună ne trecu printr-o poartă de securitate, pe urmă pe un drum lung şi şerpuitor care urca dealul, până am ajuns la un hotel întins, înconjurat de garduri înalte, iluminate, ca un lagăr de prizonieri de război. După aerul condiţionat din maşina lui Norman, căldura mă izbi din nou cu putere. Din

pădurea care ne înconjura veneau sunetele pătrunzătoare scoase de insecte.

Mai era doar un apartament pe care-l puteam împărţi între noi. Eram prea extenuaţi ca să mai putem vorbi. Dalton şi Zola luară câte o cameră cu un pat, Debbie o alese pe cea cu patul dublu, matrimonial, iar eu am rămas stând în picioare nesigur în bucătărie. Debbie reapăru după un timp.

— Harry, dar tu nu ai unde să dormi!

— Nu-i nimic, o să stau aici în picioare!

Am găsit nişte pături şi le-am întins pe canapea. M-am dezbrăcat până am rămas în lenjeria de corp şi m-am strecurat sub aşternuturi. Zgomotele produse de insecte sunau ca o sută de palete scârţâitoare de ventilator. În întuneric, un licurici solitar sclipea pe tavan.

Mai era o imagine care nu-mi ieşea din cap în vreme ce transpiram pe canapea şi ascultam zgomotele nopţii: Cassandra la ieşirea de pe aeroport, întrebând despre un grup de patru persoane – au pierdut un portofel, în ce direcţie au plecat? –, găsind numele unui şofer local de taxi care îi dusese cu maşina, dând un telefon; Norman Furtună, căruia îi plăcea să vorbească, şi care vorbea prea mult; broasca de la uşă care era forţată silenţios pe la primele ore ale dimineţii. Acest vis pe jumătate se opri în acel moment, deoarece fusesem în cele din urma copleşit de extenuare. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost licuriciul, strălucitor şi silenţios, îndreptându-se spre mine ca un proiectil minuscul.

Capitolul 23

Cerul începuse să se lumineze când Debbie, îmbrăcată într-un neglijeu alb, diafan, alunecă în bucătărie ca o fantomă.

— Trezeşte-te, Harry!

Se aprinse o lumină, iar ea începu să trântească zgomotos uşile la dulapuri.

— Nu este cafea!

Se mai auziră nişte uşi trântite.

— Nu este nimic!

Alte uşi. Mi-am tras pantalonii pe mine pe sub cearşaf, încercând să-mi reprim jena. Apăru şi Dalton, purtându-şi hainele lui de jamaican şmecher.

— Mai bine am pleca de aici, spuse el. Ar putea să ne găsească prin Norman Furtună.

— Asta-i în mod sigur doar o aiureală, replică Debbie.

— Poate, zise el. Însă chiar vrei să-ţi pui viaţa la bătaie?

— M-am gândit şi eu la asta noaptea trecută înainte de a adormi, am spus eu. Ar putea să-l aştepte să apară la aeroport în dimineaţa asta.

— Sau poate au obţinut chiar noaptea trecută numărul lui de la recepţia din terminal. Poate chiar şi adresa de acasă.

Debbie îşi duse mâinile la cap şi exclamă:

— Sfinte Dumnezeule!

— Îmbracă-te, Debbie, i-am cerut eu. Mergem în oraş. Şi ia-ţi şi portofelul cu tine!

Eu şi Debbie ne-am deplasat iute pe lângă piscină, în afara complexului şi în josul dealului pe care urcaserăm cu maşina în noaptea precedentă. Aerul fusese ca într-un cuptor peste noapte, dar acum, cu soarele tropical care se ridica rapid pe cer, temperatura urcase rapid până la treizeci şi ceva de grade. Chiar şi scurta plimbare de trei kilometri până în Ocho Rios era extenuantă, şi am început să mă simt ameţit. La marginea oraşului, un vas alb de croazieră se înălţa peste clădiri ca un gigant în Lilliput.

Am urmat indicatoarele de-a lungul străzii principale, deja aglomerate şi zgomotoase, am trecut pe lângă pieţele de meşteşugari, oameni care se tocmeau, magazinele cu obiecte turistice inutile. La vreo doi kilometri în faţă, dincolo de culoarul de traversare al turiştilor de pe vasul de croazieră, oraşul trecea printr-o transformare de caracter distinctă: deveni ca un fragment din Africa, zgomotos, aglomerat, exuberant. Am luat-o pe o stradă laterală, am trecut pe lângă un tânăr care dormea pe pavaj, întins pe un pat din carton, şi iată că am ajuns la Sunshine Rentals, chiar acolo unde ne spusese recepţionerul că aveam să-l găsim. Un indian în vârstă, fără dinţi, ne conduse spre o curte interioară, dădu cu piciorul într-o găină care cotcodăcea pe acolo, alungând-o din drumul lui, şi ne arătă cu mâna o Toyota albă, zgâriată şi lovită, acoperita cu frunze de la un arbore de papaya care-şi atârna crengile deasupra ei. Debbie o închirie pentru o săptămână şi plăti în avans în dolari americani. Individul respectiv spuse că lui nu-i crease niciodată probleme, dar să-l sunăm pe domnul Claybone dacă se bloca sau dacă se întâmpla ceva.

Reîntorşi la hotel, Dalton şi Zola ne aşteptau la recepţie, cu bagajele pregătite. Chipul lui Dalton era lipsit de expresie sub poza lui de şmecher; însă Zola era vizibil neliniştită. Am încărcat rapid portbagajul, în vreme ce Debbie achita nota. Pe urmă se aşeză la volan şi ne conduse cu maşina în josul dealului. Un taxi urca din vale. Aproape ne depăşise, când l-am recunoscut pe Norman Furtună la volan. Nu am reuşit să disting chipurile celor din spate.

— Aţi văzut? întrebă Zola.

— Da, am răspuns eu. Crezi că ne-a văzut?

— Nu cred. Dar nu sunt sigură.

Am aşteptat la poarta de securitate în timp ce gardianul discuta cu un prieten. Debbie fredona ceva încetişor şi bătea ritmul nerăbdătoare în volan. Pe urmă bariera se ridică, şi noi am făcut încet curba spre şosea.

— Hai, puştoaico, dă-i drumul şi calc-o! am spus eu, iar

Debbie cântă un vers din ceea ce suna ca un cântec pentru cercetaşele norvegiene.

Debbie conducea rapid, şi Dalton îi dădea indicaţii de pe locul din spate. Ne duse prin Fern Gully, întunecat chiar şi sub soarele jamaican din cauza copacilor cu crengile aplecate. Pe urmă am mers pe un drum drept, dacă nu luăm în consideraţie ocolirea găurilor din asfalt, prin centrul ţării, de la nord la sud. Am trecut pe lângă mine de bauxită, cu solul portocaliu, am condus de-a lungul unor defileuri, printr-o duzină de orăşele, pe lângă o mie de case dărăpănate şi de prăvălii aşezate pe marginea drumului. Căldura de afară era aproape tangibila şi eram recunoscător faptului că aveam aer condiţionat în maşina aceea veche. În vreo două ore ne aflam în Spanish Town, şi apoi mai departe pe o şosea lată care ne duse în capitala Kingston, pe coasta de sud, cu Munţii Albaştri ridicându-se dincolo de ea, şi Marea Caraibilor strălucind în dreapta noastră.

Kingston nu făcea parte din Jamaica turistica. Kingston nu avea plaje scăldate în soare sau palmieri. Nu erau hoteluri de staţiuni, cu vilegiaturişti protejaţi cu grijă de privirile localnicilor de gardurile metalice înalte. Kingston era un port la Caraibe mai mare decât Liverpool şi de două ori mai aglomerat, iar traficul său nu era atât intens, cât în afara legii. Debbie era surprinzător de calmă în mijlocul haosului, şi chiar reuşi să scoată un ţipat plin de încântare când am trecut pe lângă Muzeul Bob Marley. Acesta a fost un reper util, căci am mai trecut de două ori prin dreptul lui în următoarea jumătate de ora. În cele din urmă am văzut ceva ce am recunoscut din *Puncte de reper în Jamaica:* faţada albastru cu alb a Teatrului Ward. Ştiam că biroul avocatului era în apropierea acestuia. Debbie duse maşina pe lângă o latură a clădirii şi parcă acolo. Zola ieşi să-şi dezmorţească picioarele, în vreme ce eu, Debbie şi Dalton ne-am dus în căutarea avocatului. După aerul condiţionat din maşină, căldura de afara era ca o saună.

— Ştii unde te afli? mă întrebă Dalton.

Îşi pusese ochelari de soare, şi se integra perfect în

mediul înconjurător.

— Kingston, Jamaica, am spus eu.

— Eşti la marginea oraşului Jones Town, sublinie el. Cu Trench Town imediat dincolo de el. Şase sute de crime pe an. Este unul dintre cele mai violente locuri din emisfera vestică.

— Mulţumesc, Dalton. Mă simt mult mai bine acum că am aflat acest lucru.

Numele avocatului era scris cu litere albe pe o plăcuţă de lemn:

Chuck Martin
Avocat

Dedesubt se mai afla o plăcuţă pe care scria:

Strălucirea Caraibelor
Servicii Agricole SRL
Birou autorizat

Câteva găuri de cuie sugerau că mai multe companii fuseseră cândva înregistrate. Alături de plăcuţe se vedea un şir îngust de scări, răcoroase după căldura plină de năduşeală a străzii expuse la soare. O verandă scurtă la primul etaj era protejată de exterior printr-un grilaj greu din metal. O uşă era deschisă, şi o femeie solidă se afla în spatele unui birou.

— Mă numesc Debbie Tebbit, spuse Debbie. Aş vrea să vorbesc cu domnul Martin, vă rog.

— Aveţi programare? întreba femeia, uitându-se plină de îndoială pe deasupra ochelarilor.

Deşi avea doar nouăsprezece ani, Debbie putea să-şi ia un aer imperios când i se părea necesar.

— Nu, dar am venit tocmai din Anglia pentru a mă întâlni cu dumnealui.

— O, Doamne! exclamă femeia. Aşteptaţi o clipa, mai spuse ea şi dispăru printr-o uşă din spatele ei.

După o clipă, un bărbat micuţ, subţire, plin de riduri, cu

părul cărunt, apăru la uşă şi ne făcu semn să intram. Biroul său arăta de parcă era desprins din unul dintre romanele lui Dickens, peste tot numai mobilă neagră din secolul al XIX-lea, şi teancuri de hârtii, îngălbenite de vreme. Se uită la noi curios pe deasupra ochelarilor în formă de semilună.

După ce se făcură prezentările, Debbie începu conversaţia.

— I-aţi trimis tatălui meu nişte hârtii de la un fost client de-al dumneavoastră.

— Aşa este, domnişoară Tebbit, confirmă avocatul încuviinţând din cap. Un domn pe nume Winston Sinclair. Ar fi fost bine dacă aţi fi dat telefon înainte de a veni aici.

— Nu era vreme de asta! replică ea, cu nota specifică familiei Tebbit, care îi pătrunsese din nou în voce.

— Tatăl dumneavoastră v-a autorizat să discutaţi această problemă? întreba Martin.

— Tatăl meu a murit săptămâna trecută, spuse Debbie pe un ton sec. Eu am moştenit întreaga lui avere.

— Tatăl dumneavoastră a murit? Îmi pare rău să aflu acest lucru. Avocatul se strădui să-şi arate regretul faţă de moartea unui om pe care nu-l întâlnise niciodată. Dar unde-mi sunt manierele? Doriţi o cafea sau poate nişte coca-cola rece?

— Nu, mulţumesc. V-aş fi recunoscătoare dacă ne-aţi putea spune ceva mai multe despre acest Winston Sinclair. Vedeţi dumneavoastră, noi nici măcar n-am ştiut că această rudă există.

Chuck Martin se lăsă pe spate, luă o cutie de metal dintr-un sertar şi o pipă de pe un raft.

— Adevărul este că nici eu nu am ştiut până acum două săptămâni. Omul era sărman. Nu avea nicio familie despre care să ştim ceva. Trăia singur în West Road, într-un apartament cu o cameră. West Road se află în Trench Road. Nici măcar jamaicanii nu se duc acolo. Proprietăreasa l-a găsit mort în pat, cu o sticlă goală de rom alături. I-a golit camera şi a găsit hârtiile respective într-o cutie pe care era scris numele şi adresa tatălui

dumneavoastră, şi le-a adus direct aici. Asta-i tot ce ar mai fi de spus.

— Trebuie să fi venit de undeva, am intervenit eu.

— Sigur, spuse avocatul zâmbind sumbru. Proprietăreasa spunea că pielea lui nu era la fel de neagră ca a celor din Ghana. Avea ceva sânge de alb din trecutul lui. În mod sigur Winston Sinclair venea de undeva!

Deschise capacul cutiei şi începu să tragă în pipă cu degetul arătător tutunul închis la culoare. Mi se păru că tipul avea un aer sfidător.

— Şi nu există nicio modalitate de a afla de unde a obţinut acele hârtii? întrebă Dalton.

— Neavând nicio dovadă contrarie, aş spune că le-a moştenit la rândul lui, spuse avocatul, în timp ce presa tutunul, împingându-l în pipă. Deci, domnişoară Tebbit, pentru mine este un mister felul în care a obţinut numele şi adresa tatălui dumneavoastră, şi de ce s-a gândit că era înrudit cu familia Tebbit.

— Hârtiile respective erau un jurnal, domnule Martin, am zis eu. Este vorba despre relatarea unei călătorii spre America pe vremea reginei Elisabeta. Autorul a eşuat în Carolina. Cum a ajuns din America, este un mister şi mai mare.

— Ei bine, sigur nu a mers pe jos. Bănuiesc că jurnalul a fost luat de vreo corabie spaniolă de război care trecea pe acolo sau de un vas cu sclavi. Avocatul atinse braţul ochelarilor şi se uită la Debbie ca şi cum ar fi încercat să le regleze focalizarea. De fapt, care este scopul dumneavoastră exact, domnişoară Tebbit?

— Genealogia mea, răspunse ea, şi nu era chiar o minciună. Arborele genealogic al familiei noastre ajunge până acum o mie de ani în ce priveşte ramura europeană. Numai că nu am ştiut nimic despre existenţa unei ramuri americane.

— Aţi bătut ceva drum pentru a face cercetări legate de arborele dumneavoastră genealogic, domnişoară!

Mă întrebam dacă o crezuse. Avocatul căută prin talmeş-balmeşul din sertarul său şi găsi o cutie de chibrituri. Nu

se ştie din ce motiv, aprinse chibritul de dosul biroului sau. Pe urmă începu să pufăie din pipă. Fumul albăstrui se împrăştie în jur în încăperea micuţă, iar el se aplecă pe spate cu un aer de satisfacţie.

— Jamaica era sub controlul spaniolilor în perioada elisabetană, spuse el. Dacă vreţi să urmaţi acest fir, aţi putea încerca la Arhivele noastre Naţionale. Aş spune că e prea puţin probabil. Singurii oameni din Jamaica pe vremea aceea erau spaniolii, sclavii şi indienii Arawak. Numi imaginez că familia dumneavoastră s-ar trage din vreunii dintre aceştia, spuse el, şi pe urmă zâmbi, ca să arate că glumea.

— Unde se află aceste arhive? întreba Debbie.

— În Spanish Town, desigur. Nu are niciun rost să vă duceţi acolo astăzi, vor închide în curând. Dar am senzaţia că ar fi o vânătoare de himere. E posibil să fi bătut tot acest drum pentru nimic, domnişoară Tebbit! Afirmă el şi scutură tutunul ars.

I-am mulţumit şi am coborât pe treptele înguste, ieşind afară în căldura intensă. Vreo şase tineri balansau maşina dintr-o parte în alta, iar Zola, care se afla înăuntru, se ţinea bine de scaunul din faţă. Unul dintre tineri, care purta un maiou galben şi o şapcă de baseball cu cozorocul la spate, o privi pofticios pe Debbie şi spuse:

— Ce-ar fi să te urci tu la bordul marelui bambus, fată albă?

Ea îi aruncă privirea Tebbit. Dalton adoptase un fel de mers ţanţoş specific în Trench Town, probabil. Se apropie de tânăr şi îl privi direct în faţa. Mă gândeam: „Nu avem nevoie de aşa ceva, ar putea să aibă cuţite la ei”. Pe urmă însă, Dalton începu sa vorbească pe un ton moale, împăciuitor, în argoul local:

— Frate, nimeni nu vrea mardeală aici, ce zici?

Efectul fu magic. Tânărul păşi respectuos în spate. Pe urmă ne-am urcat cu toţii în maşină şi am accelerat departe de acest loc, cu Debbie la volan. M-am întors spre Dalton şi i-am aruncat o privire uimită. Acesta zâmbea.

— Vreau să ies de aici, rosti Zola, încordată şi cu buzele

strânse.

Nu eram sigur dacă se referea la maşină, la oraş sau la insulă.

— Se prosteau şi ei, spuse Dalton.

Debbie părea să conducă foarte precis.

— Unde mergem? am întrebat eu.

— În Munţii Albaştri. Am făcut rezervare la un hotel. Se numeşte Cabanele Moonlight, care se află chiar după un loc numit Capătul Lumii.

— De ce acolo?

— Am citit în revista *Hello* că Mick Jagger utilizează acest loc ca ascunzătoare.

— Asta este o recomandare?

— Găseşte Capătul Lumii pe hartă dacă poţi, Harry! Dacă Mick Jagger o poate folosi ca ascunzătoare, atunci putem şi noi. Nu se află nicăieri.

— Deci eşti din Jamaica, Dalton? am întrebat eu.

— De fapt, din Birmingham.

Tranziţia de la oraşul plin de forfotă la un munte izolat era surprinzător de bruscă. De la pieţele aglomerate şi cozile cu oameni din staţiile de autobuz, am trecut deodată pe un drum cu o singură bandă, plin de gropi, care urca abrupt către Munţii Albaştri. În zece minute ajunseserăm în zona Maroon; puteam fi la un milion de kilometri de orice. Descendenţii sclavilor evadaţi se uitau la noi morocănoşi când treceam prin dreptul şandramalelor lor.

Drumul urcă încă şi mai abrupt. La început se vedeau nişte parapete joase, dar chiar şi acestea dispărură în cele din urmă. Debbie ne duse pe nişte curbe periculoase de pe care nu aveai cum să-ţi dai seama dacă venea ceva din sens opus. Ici-colo, drumul era presărat cu bolovani, rezultatul unor ploi puternice şi al alunecărilor de teren. Stăteam alături de ea cu palmele transpirate şi cu maxilarul dureros din cauza încordării, în vreme ce ea mergea cu roţile la câţiva centimetri de prăpăstii de câte trei sute de metri adâncime. Se lăsase o tăcere de moarte în spatele maşinii. În apropierea vârfului, am pătruns într-un nor gros, şi Debbie aprinse farurile de ceaţă. Măcar aşa

nu puteam să văd ce se afla dincolo de marginea drumului. În cele din urmă, apărură din ceţuri, exact ca într-un film cu Dracula, nişte stâlpi înalţi pe care era afişat: Cabanele Moonlight. După cum se părea, era un loc la fel de îndepărtat, şi – speram noi – la fel de sigur ca oricare altul de pe insulă.

— Cum de au putut afla despre Jamaica? am întrebat eu.

Eram împrăştiaţi în jurul unui jacuzzi circular, cu apă caldă, care bolborosea plăcut. Aveam pahare lungi, cu punci de rom roz, aşezate pe o margine. La altitudinea asta, aerul era răcoros. Harta Kingstonului era conturată de un milion de luminiţe pâlpâitoare care se aflau mult dedesubtul nostru, iar marea întunecată a Caraibelor se întindea dincolo de acesta. Luna străpunse un nor, şi la lumina ei am putut să zăresc silueta munţilor din jur, cu nori subţiri lucind blând între ei. Nişte lumini se aprinseră misterios sub apă, părând nenaturale. Un cuplu de americani în vârstă savurau deliciile piscinei la câţiva metri mai încolo.

— Eu nu am fost urmărită, dacă la asta te referi, spuse Debbie, care purta cei mai mici bikini posibili, de culoare albastră. Casa Picardia nu poate fi văzută din stradă, şi nimeni nu ar putea şti cine intră sau iese.

— Nici eu şi cu Harry nu am fost urmăriţi, afirmă Zola. Ne-am luat precauţii.

Am încuviinţat din cap.

— Iar ei nici măcar nu ştiu că eu aş exista, spuse Dalton. Cel puţin, aşa sper!

— Ai spus cuiva că te duci în Jamaica, Debbie?

Ea mă măsură cu o privire tăioasă.

— Bineînţeles că nu! Crezi că-s proastă? replică ea, pe urmă adăugă: Numai unchiului Robert. Am avut un scandal pe cinste din acest motiv! El crede că eşti un şarlatan care încearcă să-mi ia banii într-un fel sau altul.

Deci asta era! Unchiul Robert! Debbie arătă deodată foarte înspăimântă.

— Ce ai putea să ne spui despre unchiul Robert? o

întrebă Zola.

— Ştiu la ce va gândiţi, şi e stupid, spuse Debbie, dând din mână ca şi cum ar fi alungat o muscă. De ce ar fi spus unchiul Robert ceva? Nici măcar n-avea cum să-i cunoască pe aceşti oameni.

— Spune-ne, totuşi, o îndemnă Zola, presând-o. Spune-ne despre unchiul tău! Cum se înţelegea cu tatăl tău, de exemplu?

Debbie se strâmbă. Vocea ei începuse să sune puţin îngrijorată.

— Se certau de fiecare dată când unchiul Robert venea la noi. Nu trebuia să-i aud, dar îi auzeam totuşi, şi ştiu care era motivul certurilor lor.

— Doriţi să vă umplu paharele, oameni buni? întrebă îngrijitorul piscinei, care apăruse din întuneric. Avea în mână ceva ca un fel de năvod cu coada lungă.

Am clătinat din cap, iar individul dispăru în întuneric ca o corabie în noapte.

— Era vorba despre bani, continua Debbie. Unchiul Robert era proprietar de cai. Îi ducea să participe la curse, iar el paria pe ei, şi tot pierdea bani, şi intra mereu în bucluc. Cred că tăticu' l-a eliberat pe cauţiune ani la rând. Cu banii mei, spuse ea, sau cel puţin cu bani care ar fi trebuit să-mi revină mie!

— Asta îl face pe unchiul tău să fie un idiot, şi nimic mai mult, afirmă Zola.

Nu ştiam cum să abordez subiectul următor: problema moştenirii.

— Tu ai moştenit Casa Picardia, bănuiesc? întrebă Dalton, ca din întâmplare.

— Cred că da. Şi ce-i cu asta?

Începusem să mă simt prost.

— Debbie, dacă te-ar călca o maşină, cine ar fi moştenitorul tău? am întrebat-o.

— Asta-i aşa de aiurea!

Am aşteptat. În cele din urma Debbie răspunse:

— Unchiul Robert, bineînţeles! Tăticu' nu mai avea alţi fraţi sau surori, spuse ea, şi pe urmă începu să plângă.

— Suntem cu toţii foarte obosiţi, interveni Dalton, simţim din plin şi diferenţa de fus orar, şi toate celelalte. Eu, unul, sunt de părere să mergem la culcare. Tu ce zici, Debbie?

Debbie încuviinţă din cap înlăcrimată. După ce dispărură, Zola îmi spuse cuprinsă de mânie:

— Ţi-a trecut prin cap că unchiul Robert s-ar putea să fie singura rudă pe care o mai are Debbie? Iar tu sugerezi că el încearcă să pună mâna pe icoană! Poate chiar că vrea ca ea să fie călcată de o maşină!

— Atunci din ce alt motiv ar fi el atât de ostil? Oare eu sunt singura persoana care mai gândeşte pe aici?

— Care gândeşte? Ea nu este decât un copil care abia şi-a pierdut tatăl, iar tu, Harry Blake, eşti idiotul cel mai insensibil pe care l-am întâlnit vreodată!

Capitolul 24

George al Treilea, prin mila Domnului, al Regatului Unit al Marii Britanii şi al Irlandei, Rege şi Stăpân apărător al credinţei. Pentru credincioşii şi mult iubiţii mei Patrick Smith şi William Farrell, esquires[13], aflaţi că am constituit, autorizat şi numit şi că prin cei prezenţi constitui, autorizez şi numesc pe fiecare dintre voi, sau pe amândoi, să administraţi un jurământ al lui Thomas Higgins şi William Middleton, gentilomi, că ei, adevărat şi cu corectitudine, conform cu judecata lor cea mai bună şi întru conştiinţa lor, vor inventaria şi vor estima toate bunurile, fără excepţie, sclavii, drepturile şi creditele lui Edward StClair, care a aparţinut parohiei din Trelawney, proprietar de terenuri, medic de medicină generală şi chirurg, care a decedat…
(semnat) în numele Domniei Sale, William, Duce de Gloucester, căpitan general şi guvernator al insulei noastre, şi locotenent în Iago de la Vega. În această a unsprezecea zi de noiembrie, în anul lui Dumnezeu 1815, şi în al cincizeci şi şaselea an al împărăţiei noastre.
George Clayton, secretar

— Hei! îmi şuieră Debbie emoţionată în ureche. StClair!

Ne aflam în răcoarea aerului condiţionat de la Arhivele Naţionale, aşezaţi la o masă grea, circulară, din lemn de tec. Lângă noi se afla un cărucior umplut cu volume legate, fiecare de aproape opt centimetri grosime şi de cincizeci de centimetri înălţime. Volumul deschis în faţa noastră avea un miros specific, aromat. Hârtia se îngălbenise din pricina vremii, iar cerneala se decolorase; ici-colo cuvintele abia se mai puteau citi.

[13] Titlu acordat celor din mica nobilime din Anglia, cu rang imediat inferior cavalerului (n.tr.).

— S-ar putea să fie doar o coincidenţă, Debbie, am spus, fără însă să fiu convins de asta. Hai să ne uităm la inventar!

Am citit mai departe:

Inventarul şi estimarea cu un total de 13.110 lire, aceasta fiind suma diverşilor sclavi, după cum urmează:
59 de femei sclave numite şi evaluate după cum urmează:
Nancy – 100 lire, Phoebe – 150 lire, Nefertiti – 75 lire, Agnes – 75 lire…
97 de bărbaţi sclavi, numiţi şi evaluaţi după cum urmează:
Tom – 100 lire, Bătrânul Howe – 30 lire, Billy – 100 lire…
Total valoare sclavi – 11.600 lire.

Un taur la 30 lire
12 vaci la 15 lire fiecare = 180 lire
5 vaci la 12 lire fiecare = 60 lire
Cinci viţei şi trei viţici la 5 lire fiecare = 40 lire
Total valoare vite – 250 lire

44 căpăţâni de zahăr, după cum au fost transportate de către William Baker în urma scrisorii de transport din Kingston, ca răspuns la mesajul lui Robert, şi vândute către el după cum apare din socoteala din ianuarie, pentru suma de 2.303 lire, 11 cenţi şi 2 centime.

Mai multe pagini erau dedicate capitolului „toate articolele, fără excepţie”:

O porţie de rom – 20 lire
Instrumente medicale – 30 lire
Un ceas de aur cu lanţ din aur – 10 lire
Toate cărţile, 10 lire fiecare – 160 lire

Compas de navigaţie – 30 lire
Instrument de navigaţie – 2 lire
Două jurnale, 1 liră fiecare – 2 lire
Două mese din mahon – 13 lire şi 4 cenţi
24 scaune, 4 oglinzi, 4 dulapuri de haine, 4 paturi, împreună cu aşternuturile şi cuverturile lor, două portrete, trei Biblii, ustensile şi vase de bucătărie 50 lire.

Şi aşa mai departe. Dintr-un motiv sau altul, mai apăruseră câţiva sclavi în lista cu „toate articolele, fără excepţie”, dar nu ăsta a fost lucrul care mi-a atras atenţia.

— Vezi? mă întrebă Zola.

În ochi îi apăruse o licărire febrilă. Îmi arătă spre un anumit loc din inventar. „Două jurnale.”

— Şi un instrument de navigaţie, Zola. Ce Dumnezeu ar fi putut să facă un proprietar de plantaţie, în plus medic generalist, cu un instrument de navigaţie?

Debbie era în plină fierbere. Nici nu mai putea să-şi ţină vocea în frâu.

— Aceştia sunt strămoşii mei! Suntem pe urmele lor, suntem pe urmele lor! Cât de departe mai putem merge în trecut?

Am dat paginile înapoi.

— Am avea nevoie de mult mai mult decât atât pentru genealogia ta, Debbie. Şi hai să ne concentrăm asupra subiectului care este pe ordinea de zi. Ceea ce am vrea să aflăm acum este despre celălalt jurnal! Cel care ne-ar putea duce la – mi-am coborât vocea – ştii tu ce!

— Eu te-am angajat, îţi aminteşti?

— Nişte oameni foarte răi se află pe urmele noastre, îţi aminteşti? Nu putem să pierdem vremea pe aici mai mult decât este necesar.

— Dar cum ar putea să ne găsească aici?

— Prin avocat.

— Dar cum ar putea să afle despre avocat?

— Prin unchiul Robert.

— Ştii, Harry, te urăsc foarte tare!

— Ştiu.

— Sunt nişte rapoarte ale înregistrărilor de sclavi, spuse Zola, întrerupând liniştea plină de încordare care se lăsase.

— Dar membrii familiei StClair nu erau sclavi, ci proprietari de sclavi, afirmă Debbie.

— Dar aceste rapoarte ne vor arăta cine erau proprietarii, sublinie Zola. Hai s-o întrebăm pe arhivistă!

Arhivista avea vreo treizeci de ani, faţa rotundă, nişte ochelari grei şi un păr negru, lucios, care i se asorta cu pielea.

— Sunteţi împreună cu ceilalţi? întreba ea.

— Ceilalţi? am întrebat eu, şi am simţit brusc o senzaţie de gol în stomac.

— Ceilalţi care au venit ieri aici. Şi ei m-au întrebat acelaşi lucru.

— Este vorba despre un grup academic rival, am spus eu. Da, suntem într-o competiţie. Îmi pare rău că vă facem să depuneţi aceeaşi activitate de două ori.

— Nu-i nicio problemă, zise ea. Ce să vă aduc?

În răstimpul următoarei ore arhivista avu treabă, nu glumă, din cauza noastră. Masa începu să se umple cu declaraţii de înregistrare a sclavilor, înregistrări ale biroului electoral, regulamente de impozitare, liste cu juraţi, registre de naşteri şi mai multe inventare ale plantaţiei. Am sărit peste prânz. Am uitat chiar şi faptul că Dalton era în afara biroului de registratură, stând de pază, uitându-se după Cassandra şi prietenii ei. Am uitat cu toţii cât era ceasul, până când, după-amiaza târziu, arhivista îşi drese vocea, politicoasă.

— Închidem la ora patru şi jumătate, spuse ea.

„La naiba!” La ora patru şi un sfert am făcut cea de-a doua descoperire cruciala. Era pe o înregistrare a unei bucăţi de teren, o hartă care ne indica limitele unei plantaţii. Cerneala aproape dispăruse, şi nu prea înţelegeam mare lucru din ea. Dar un nume ne sărise în ochi printre celelalte.

Harta plantaţiei desenată la o scară de 100 de metri la 2,5 centimetri… Charles Atkinson Esq & Company… Martin Tebbit 506 hectare, nr. 247, St Ann’s, Jamaica.

Era o hartă care indica o proprietate de o formă neregulată, delimitată la sud de un râu, iar la nord de linia de coastă. Erau marcate punctele cardinale. De-abia se mai înţelegea textul de mai jos:

…către care un ordin către mine din partea Onorabilului Charles Thomas Lynch, Kent,
…guvernatorul său adjunct, şi comandantul insulei Jamaica…
…şi înfăţişat către Martin Tebbit senior…
…un munte şi un teren situate în zona de mai sus, şi sub forma şi în modul descrise de către grupul din consiliu, şi…
…la locul respectiv, după cum s-a realizat în 10 aprilie 1674.
Semnat: John Horn

„Tebbit!” Arhivista îşi drese vocea încă o dată. Zola se aplecă înspre mine. Am simţit un miros de parfum.

— Avem nevoie de mai mult timp, îmi spuse ea, într-o şoaptă imperativă.

— Şi ce-aş putea sa fac? Va trebui s-o lăsam pe mâine!

— Harry, şuieră ea, ai uitat de indivizii aceia periculoşi? Sunt cu o zi întreagă înaintea noastră.

Debbie se ridică, împingându-şi scaunul în spate, şi se îndreptă spre arhivistă. Avu loc o discuţie animată cu voce joasă, timp în care ambele mai clătinau şi din cap, pe urmă se îndreptară către o doamnă mai în vârstă, cu părul cărunt. Eu şi Zola le priveam nedumeriţi, în timp ce arhivista părăsi încăperea, iar femeia cu părul cărunt ridică un telefon. Debbie îmi făcu un semn pervers cu ochiul. În cele din urmă mai avu loc o discuţie, iar de data asta încuviinţau din cap, pe urmă Debbie dădu un telefon

şi scrise ceva. Apoi ni se alătură din nou.

— O să mergem să luăm o gustare, apoi ne vom întoarce la ora şase. Vor deschide pentru noi până la miezul nopţii. Cei de la biroul de pază sunt pregătiţi să lucreze suplimentar, iar arhivista va rămâne cu noi pentru a ne supraveghea.

Am căscat gura la ea. Ea îmi aruncă un zâmbet triumfător şi spuse:

— Tocmai am donat 12.000 de dolari americani pentru Departamentul de Restaurare şi Legătorie. Este vorba de banii lui Sir Joseph, bineînţeles! Ce ziceţi de un McDonald’s?

Afară, pe strada liniştită, Dalton stătea în maşină lângă două tunuri care flancau un monument realizat din marmură italiană, cu statuia unui amiral adăpostit în lăcaşul acestuia. Chipul lui Dalton era ud de transpiraţie. Ne-am îndreptat spre centru, am trecut de o catedrală şi de o închisoare cu aspect sinistru, înconjurată de ziduri. Nişte bărbaţi ne făceau semne cu mâna din spatele unui grilaj înalt.

— Sunt în jur de cincisprezece oameni pe moarte acolo, ne oferi Dalton informaţii, iar eu m-am întrebat de unde ştia el acest lucru.

Am găsit un McDonald’s într-un mall aglomerat. Dalton se scuză şi se duse la toaletă. Am făcut şi eu acelaşi lucru. După ce am trecut de colţ, el se afla cam la treizeci de metri în faţa mea, vorbind preocupat la un telefon mobil. Se întoarse şi, în momentul în care mă zări, îşi aruncă telefonul în buzunarul din spate al pantalonilor, zâmbind. Mi se păru ceva ciudat în modul în care reacţionase, dar nu mi-am dat seama ce anume.

După o gustare rapidă, Dalton ne însoţi la Arhivele Naţionale: cum lucram în afara programului oficial al instituţiei, Cassandra şi prietenii ei nu s-ar fi putut aştepta să ne găsească acolo. În acel moment cumpăram timp la două mii de dolari ora. Treptat, pe măsură ce arhivista transporta cu căruciorul volumele imense într-o parte şi în alta, un arbore genealogic al familiei Sinclair începu să se

contureze. Nu exista niciun Ogilvie şi nicio indicaţie despre cum reuşise acesta să ajungă în Jamaica, nimic care să ne ducă la Adevărata Cruce, dacă aceasta existase într-adevăr. Însă parcurgerea registrelor plantaţiei avusese totuşi o temă constantă: două jurnale, transmise din generaţie în generaţie. Winston Sinclair ne oferise unul dintre acestea. Aveam nevoie de cel de-al doilea, aşa cum un om are nevoie de apă în deşert.

— Am citit despre asta, spuse Debbie. Britanicii sunt cei care au introdus sistemul plantaţiilor, şi ei nu au cucerit insula până în 1655. Nu există niciun document mai înainte de această dată.

— Nu este chiar aşa, domnişoară, o contrazise arhivista, care ţinea în braţe cam douăzeci de kilograme de registre. Este adevărat că britanicii au invadat insula în 1655 şi că au distrus Iago de la Vega, pe care acum îl numim Spanish Town. Dar spaniolii au avut timp să plece, luând cu ei şi lucrurile de valoare, probabil şi o mulţime de documente. Au mai rămas în nordul insulei vreme de încă cinci ani, în apropiere de Ocho Rios.

— Vreţi să spuneţi ca…

— S-a întâmplat ca anumite documente să supravieţuiască şi au fost transportate în nordul insulei, şi de acolo în Cuba. Se pare că o mulţime de spanioli s-au gândit că era doar o problemă de timp până când Spania va recuceri Jamaica. Aşa că şi-au îngropat obiectele de valoare şi banii. Se zvoneşte că există tuneluri chiar sub picioarele noastre. Oricum, a fost redactată o listă oficială a ascunzătorilor. În secolul al XIX-lea, unui istoric pe nume Edward Long i s-a spus că lista oficială încă mai există şi că se află undeva în Cuba. Însă nimeni nu ştie unde!

— Dar spaniolii nu s-au mai întors niciodată…

— Ceea ce înseamnă că există comori îngropate în toată Jamaica, spuse arhivista zâmbind.

— Oho! exclamă Debbie.

— Căutaţi cumva vreo comoară îngropată, să înţeleg? întrebă arhivista, încercând să facă întrebarea să sune ca o glumă.

— Bineînţeles că nu, replică Debbie, minţind cu foarte multă convingere.

— Vreţi să spuneţi că nu aveţi niciun document dinainte de cucerirea britanică? întrebă Zola.

— Cam aşa ceva. Numai că până acum v-aţi uitat doar la documentele publice şi la cele ecleziastice. Le-aţi putea încerca însă şi pe cele particulare. Avem scrisori şi relatări redactate în spaniolă, portugheză, olandeză şi chiar şi în latină. S-a întâmplat să avem o grămadă de materiale donate recent din Cuba, din Santiago de Cuba, care se află chiar pe malul celălalt.

Mai aveam o oră până la miezul nopţii. În vreme ce Debbie şi Dalton se întorseseră în timp de-a lungul secolelor, eu şi Zola am mers înainte, pe urma jurnalelor aşa cum erau înmânate acestea de la o generaţie la alta. Aveam gâtul ca iasca din cauza aerului uscat şi a prafului vechi de secole întregi de pe documente. Debbie completa golurile din arborele ei genealogic. Arhivista, cu ochii înceţoşaţi, adusese un cufăr folosit cândva pentru transportarea ceaiului, plin cu documente donate recent de fabrica de rom Elridge.

Familia StClair construise o fabrică de rom pe terenul plantaţiei lor. Winston Sinclair, ultimul din ramura jamaicană a familiei lui Debbie, băuse din plin produsele şi dăduse faliment, murind în sărăcia din Trench Town. Noii proprietari ai fabricii de rom trimiseseră documentele rămase la Arhivele Naţionale. Era ultima şansă de a mai găsi jurnalul, dacă acesta mai exista cumva.

M-am aplecat deasupra cufărului pentru transportarea ceaiului. Nu ştiu exact din ce motiv, dar ochii îmi fură atraşi de un teanc subţire de hârtii împăturite în patru, legate cu o panglică roz. Mi se păru că recunosc scrisul. Am ridicat legătură şi am desfăcut panglica. Mâinile începuseră să-mi tremure. Am răsfoit câteva dintre paginile înnegrite de vreme, cu scrisul decolorat. Am simţit de parcă aş fi fost străbătut de un curent electric. Am spus:

— Bine ai venit, prieten vechi!

Rostisem aceste vorbe foarte încet, dar vocea mea păru să pătrundă în fiecare colţ al clădirii. Ceilalţi înţepeniră cu toţii. Acesta era aur caraibian pur. Aveam în mâini cel de-al doilea jurnal al lui Ogilvie!

Capitolul 25

— N-o să reuşim în veci să copiem asta până la miezul nopţii!

— Am un aparat de fotografiat în maşină, spuse Dalton.

— Fără fotografii, ceru arhivista. Suntem foarte stricţi în această privinţă.

Am răsfoit cu grijă foile fragile.

— Dacă patru dintre noi lucrează la asta, am putea reuşi să terminăm în două sau trei ore, am spus eu.

— Înţelegerea a fost că închidem la miezul nopţii, domnule! Adică în cincizeci de minute.

— Ce păcat! făcu Debbie. Mi-ar fi făcut foarte mare plăcere să mai donez două mii de dolari Departamentului de Restaurări şi Legătorie.

— Dacă puneţi problema aşa, spuse arhivista, voi discuta cu fata de la pază.

— Şi eu la fel, zise Debbie. Cum o cheamă?

— Ruth.

Am împărţit teancul în patru. Eu, Dalton şi Zola am început să copiem cât mai rapid posibil. Debbie reveni după un minut.

— Mama lui Ruth stă cu copilul ei, dar oricum ar fi rămas toată noaptea la ea acasă. Ruth nu are voie să primească un cadou personal, dar tura dublă îi convine de minune. Iar regulamentul nu-mi interzice în niciun fel să fac o donaţie pentru bunică.

În jurul orei două dimineaţa i-am mulţumit arhivistei epuizate de oboseală şi lui Ruth, de la biroul de pază şi am ieşit din clădire pe fondul vuietului unui vânt puternic. Debbie se aşează la volan ca şi mai înainte: după cum se părea, îi făcea plăcere să conducă. Traficul din Kingston la acea oră matinală era lejer, dar haotic, iar Debbie conduse cu iuţeală prin el. Începusem să prind gustul acestui oraş exuberant, şi am utilizat o hartă pentru a ne putea direcţiona de pe Old Hope Road pe Matilda’s Corner, înainte să facem dreapta şi s-o luăm pe drumul care trecea

pe lângă Universitatea Indiilor de Vest. În momentul în care am început urcuşul muntelui prin trecătoare, vântul bătea deja cu putere, iar eu îmi făceam griji deja să nu se rupă copacii, ca să nu mai vorbesc de faptul că puteam să fim zburaţi peste marginea drumului. Pe la trei dimineaţa am ajuns în siguranţă la „ascunzătoarea" noastră. O lumină difuză cădea pe aleea în pantă, mărginită de tufe. Piscina şi jacuzzi erau încă iluminate. Zgomotul produs de insecte dispăruse. În locul acestora se auzea foşnetul puternic al vântului prin copaci.

„Cabana" noastră – de fapt, o vilă în toată puterea cuvântului – se afla printre altele şase răspândite pe o suprafaţă de peste un hectar, care fusese despădurită din pădurea tropicală, cu o trecătoare în spate şi o piscină în faţă. Debbie îşi împrăştie însemnările pe masa mare din sufragerie. Dalton dispăru în bucătărie, iar Zola veni din dormitorul ei, purtând aceleaşi pijamale şi acelaşi capot pe care le purtase şi în apartamentul ei din Greenwich.

Ajunseserăm în acea stare de extenuare în care nu ne mai puteam opri. Beam ceai în vreme ce Debbie, absentă din cauza concentrării, începuse să-şi schiţeze arborele genealogic, scoţând câte un „Vai!" sau câte un „Aha!" care mai întrerupeau liniştea. După o oră în care se dedicase numai acestei activităţi, veni în dreptul uşii şi spuse:

— Veniţi să vedeţi!

Ne-am aplecat cu toţii deasupra micuţului arbore genealogic. James Ogilvie se căsătorise cu Fiona MCkay şi avuseseră trei copii, numai fete. Cea mai mică dintre ele, Agnes Ogilvie, se născuse în 1630, destul de târziu în viaţa lui Ogilvie. Marmaduke StClair se căsătorise în aceeaşi perioadă cu Inez Teriaca, probabil o spanioloaică locală. Copilul lor, Eduardo StClair, se căsătorise cu Agnes Ogilvie. Probabil că familiile lor fuseseră apropiate. În urma acestei căsătorii apăruseră Inez StClair (născuta în 1649) şi Eduardo StClair Jr (născut în 1651). Inez StClair se căsătorise cu Robert Tebbit, iar ramura Tebbit continuase cu James şi Martha Tebbit, sfârşind în cele din urmă în Jamaica. Ramura prin Eduardo StClair Jr

continuase până ajunsese la Winston Sinclair, care decedase recent.

— Foarte bine, Debbie, îi spuse Zola. Deci familiile Ogilvie şi StClair au fost unite prin căsătorie, unul dintre descendenţi s-a căsătorit cu un Tebbit, dând o ramură Tebbit jamaicană, cealaltă ducând direct la Winston Sinclair.

— Un mister s-a elucidat, am spus eu. Familia Tebbit erau rudele cele mai apropiate ale lui Winston.

Dalton se aplecase peste schiţa lui Debbie, de parcă ar fi fost generalul Rommel studiind o hartă.

— Asta dovedeşte că suntem pe drumul cel bun, spuse el. Bine lucrat, puştoaico!

— E uimitor! exclamă Zola. Şi totuşi, cum a fost posibil ca James Ogilvie şi Marmaduke StClair să ajungă în Jamaica?

— Exact! Cum de-au ajuns aici? întrebă Debbie. Şi, oricum. Jamaica nu se afla sub control spaniol la vremea respectivă? Cum de li s-a permis să se stabilească? Cum de spaniolii nu i-au ars pe rug, sau altceva la fel de oribil?

— Poate vom afla aceste lucruri din însemnările lui Ogilvie, am spus eu, arzând de nerăbdare să ajung la ele.

— Poate. Zola părea chiar şi mai nerăbdătoare decât mine.

— Şi James Ogilvie s-a căsătorit cu Fiona, am subliniat eu.

— Iubita lui din copilărie? zâmbi Debbie, încântată de romantismul situaţiei.

— Aşa ar trebui să fie, am spus eu.

Mă întrebam cum se petrecuseră lucrurile, încercând să-l vizualizez târându-şi picioarele înapoi pe drumul lung către Tweedsmuir, ca să revină în cele din urmă cu mireasa lui, aleasă încă din copilărie. Mai degrabă îi scrisese o scrisoare, pe baza căreia Fiona îşi părăsise casa şi familia, pentru a traversa oceanul de una singura.

— Oricum ar fi fost, a fost o călătorie destul de importantă pentru o tânără fată în acele vremuri! am continuat eu.

— Iar Marmaduke s-a căsătorit cu o localnică, spuse Zola. Probabil că familiile erau apropiate, de vreme ce progeniturile lor s-au căsătorit în cele din urmă.

— Mă întreb de ce nu s-au mai întors în Anglia, murmură Debbie.

Am căscat. Simţeam că fiecare muşchi din corpul meu era epuizat de oboseală.

— Eu sunt terminat de oboseală. Mă duc să mă culc cu jurnalul lui Ogilvie.

— Pot să mă alătur şi eu? întrebă Zola, şi am râs cu toţii.

Ajuns în pat, m-am uitat la ceas. Era ora patru şi eram obosit până în măduva oaselor. Am stins lumina, am închis ochii şi am ascultat cum vântul bătea puternic printre copaci şi cum vila scârţâia şi gemea din toate încheieturile. Pe urma am căzut într-un somn profund.

Nu ştiu exact ce anume m-a trezit o oră mai târziu. Stăteam culcat în întuneric, ascultând vântul, care acum se auzea şi mai puternic. M-am ridicat şi m-am dus clătinându-mă până la fereastră. Nu ştiu ce mă aşteptam să văd. O maşină se găsea la intrarea pe alee, cam treizeci de metri spre dreapta. Avea luminile stinse, dar conturul i se zărea în lumina difuză de la piscină. Cineva se aplecase spre geam, vorbind cu şoferul. Pe măsură ce ochii mi se adaptară la întuneric, am putut să disting că în maşină se aflau doua persoane. Pe urmă maşina întorsese şi dispăru în linişte înapoi pe drumul în pantă, profilându-se în timpul acesta pe fondul luminilor din Kingston. Şi revenind dinspre maşină, cu un maldăr de hârtii ţinute strâns la piept, nu era altul decât Dalton.

Capitolul 26

Nu aveţi cum să ştiţi cât de mult mi-am dorit să povestesc aceste lucruri. Sper ca într-o bună zi această poveste să fie citită de cineva din ţara mea. Aventurile pe care le-am avut în America sunt atât de stranii, încât cu greu le-aş putea da crezare eu însumi. Voi începe prin a descrie spaimele care m-au năpădit pe măsură ce ne apropiam de acel continent îndepărtat, şi cum aceste spaime întâi se risipiră, pentru ca în cele din urmă să revină cu o furie de două ori mai mare.

— Ce înseamnă „auto-da-fe”?

— Pentru numele lui Dumnezeu, oare scoţienii ăştia chiar habar nu au de nimic?

— Este denumirea în spaniolă pentru „act de credinţă”, James.

— De ce se teme aşa toată lumea de acesta?

Pânzele scoteau un scârţâit uşor, dar marea era bună, iar eu mă legănam uşor în hamacul meu. Tambuchiul de deasupra era deschis, dar aerul răcoros cu care eram obişnuiţi dispăruse, iar acum o căldură greoaie, lipicioasă se instaura de deasupra peste noi. Coroana Nordului se vedea bine prin dreptunghiul mare al grătarului de deasupra, iar stelele apăreau şi dispăreau prin pătrăţelele acestuia din pricina balansului corabiei. Mă gândeam că puteam să număr vreo cinci sau şase stele în interiorul lui.

— Habar n-are de nimic, se auzi dintr-un colţ al dormitorului. Nimic!

Vocea fu urmată apoi de un acces de tuse convulsivă.

— Nu ai auzit de expediţia Hawkins? mă întrebă Turcul.

— Nu, am răspuns eu în întuneric.

Cineva izbucni în râs. Altcineva exclamă: „Ha!”

— A fost un dezastru, rosti o voce, pe care am recunoscut-o ca fiind a lui Hog. Marinarii englezi au fost capturaţi în Mexic de către spanioli. Marinarii erau luterani. Întâi au fost închişi într-o cocină de porci şi

obligaţi să mănânce hrană pentru porci. De băut, li s-a dat vin oţetit. Pe urmă au fost obligaţi să se îmbrace în pelerine galbene şi să poarte lumânări verzi, astfel au fost duşi într-o piaţă, cu laţuri legate de gât, iar acolo li s-au citit sentinţele în faţa unei mulţimi care-i huiduia. Unii marinari au fost arşi pe rug. Alţii au fost biciuiţi ore în şir, până când li s-a dus carnea de pe spate. Altora li s-au rupt mădularele. Asta este „auto-da-fe”, scoţianule! Este mila creştină a Inchiziţiei, şi la asta trebuie să te aştepţi dacă vei fi vreodată capturat de spanioli.

— În sfârşit poţi să-ţi dai seama şi tu de ce eşti înconjurat numai de scursorile din închisori, scoţianule! îmi spuse Turcul. Este singurul mod prin care Raleigh ar fi putut realiza această călătorie.

— Îţi mulţumesc, Turcule, că m-ai invitat şi pe mine să particip!

Turcul râse încetişor în întuneric. Pe parcursul următoarelor câtorva ore am urmărit Coroana cum dispare din dreptunghiul meu de cer şi cum puternicul Hercule îi ia locul. Erau multe lucruri care mă nedumereau. Mă întrebam despre frumuseţea pe care o vedeam pe bolta înstelată de deasupra şi despre adâncurile de nepătruns ale abisului pe care pluteam. Mă întrebam despre cruzimea pe care oamenii o exercitau unii asupra altora în numele unui Dumnezeu al iubirii. Zăceam în propria sudoare, inhalând duhoarea din jur şi ascultând scârţâitul corabiei, tusea şi sforăitul scursorilor din taverne, care se aflau în jurul meu. Şi mă întrebam, nu pentru prima dată, dacă n-ar fi fost mai bine să-mi fi petrecut zilele în neştiinţă, păscând oile în valea răcoroasă şi liniştită din Tweedsmuir.

Cam în a optsprezecea zi după furtună, vremea devenise incredibil de încinsă. După cum spunea domnul Harriot, ne apropiam acum de teritoriul ostil al spaniolilor. Marinarii de veghe erau mai vigilenţi, iar Sir Richard şi Fernandez petreceau mai multă vreme pe punte, scrutând orizontul gol.

În dimineaţa celei de-a nouăsprezecea zile, de sus se auzi un strigăt emoţionat. Un marinar arăta spre cer. Acolo se vedea o pasăre solitară, mult mai mare decât oricare altă pasăre pe care o mai văzusem eu până atunci. Aceasta se apropie de corabie şi zbură în cercuri leneşe pe deasupra catargelor. Deodată, izbucniră o mulţime de strigăte şi de urale. La scurtă vreme după aceea, muzicanţii sosiră pe punte şi improvizară o melodie pe care mai mulţi dintre marinari începură să danseze, ţopăind grotesc în jurul punţii.

— Vom vedea în curând pământul! spuse domnul Bowler, rânjind fericit.

Pentru o clipă, m-am lăsat pradă păcatului înfumurării şi am spus:

— De bună seamă, exact cum ne aşteptam eu şi domnul Harriot, în urma observării stelelor.

Am simţit cum mi se înroşise faţa din pricina propriei îngâmfări, dar domnul Bowler râse doar şi mă bătu cu palma pe spate.

Imediat mai multe păsări din acelea mari se alăturară primeia dintre ele; pe urmă am văzut cu toţii un trunchi de copac plutind pe valuri, aproape scufundat. Un suflu de entuziasm năpădi corabia: pânzele erau aranjate cu mai mult entuziasm, mai multă energie era depusă la curăţarea punţilor, conversaţiile din bucătărie erau mai înfierbântate. Mi se păru că până şi domnul Salter era pe punctul de a zâmbi. În cea de-a douăzeci şi una zi, o formă lungă, joasă, neregulată se văzu în depărtare: „Pământ la orizont!”

În ziua următoare, Sir Richard ne îndreptă spre nord-vest. Apa de culoarea turcoazelor era spartă de câte un val imens cu creasta albă, şi se vedea o insulă plină de copaci verzi, cu o întindere lungă de plajă. Am aruncat ancora. Eram plin de nerăbdare, dar, spre dezamăgirea mea, domnul Salter îmi dădu instrucţiuni să rămân la bord. În vreme ce marinarilor li se permise să meargă pe ţărm şi să se bucure de senzaţia de pământ sub picioare, mie mi se ceruse să fac un inventar al alimentelor. Am petrecut toată

ziua mâzgălind şi asudând în cala împuţită şi întunecoasă, în vreme ce peste tot în jurul meu se auzeau şobolanii chiţăind şi fugind. Duhoarea era aproape de nesuportat. Brânza râncezise de mult, iar pesmeţii aveau un strat gros de mucegai pe suprafaţa lor. Viermişori albi înotau în butoaiele cu apă, şi jur că erau mai mulţi viermi acolo decât apă. Şobolanii găuriseră sacii şi era clar ca lumina zilei că se îmbuibaseră cu seminţele din interiorul lor şi se înmulţiseră foarte tare. Am numărat butoaiele şi sacii cât de repede am putut, încercând să nu vomit în aerul pestilenţial. În noaptea aceea am dormit pe punte, adulmecând mirosul fumului de la focul de pe plajă şi ascultându-i pe muzicanţi.

În ziua următoare am pornit din nou, îndreptându-ne spre un golf unde Sir Richard se aştepta să găsească celelalte corăbii cu ancora coborâtă, dar nu se vedea nimic. Am aruncat din nou ancora, şi Ralph Lane petrecu o săptămână construind un fort, pentru situaţia în care spaniolii ar fi apărut pe neaşteptate. În toată acea vreme nu am părăsit corabia, având de îndeplinit o sarcină sau alta. Era evident că domnul Salter îmi purta pică, deşi incidentul cu răul de mare avusese loc cu multă vreme în urmă. Am început să mă întreb dacă domnul Bowler nu avea dreptate, că individul nu mă putea suporta din pricina abilitaţii mele de a citi şi de a scrie, atât de puţină câtă era.

La scurtă vreme după ce se construi fortul, marinarii de veghe zăriră un catarg apărând la orizont. Soldaţii se întoarseră la corabie în grabă, am ridicat ancora şi am pornit în urmărire. Se dovedi că era vorba despre *Elizabeth.* Am tras cu tunul şi câte o salvă cu muschetele pentru a sărbători evenimentul.

La scurtă vreme după aceea, se întâmplă să dăm de o alta corabie spaniolă, al cărei căpitan fusese atât de îngrozit de noi, încât echipajul plecă imediat cu bărcile de serviciu. Corabia era plină de pânzeturi, dar avea prea puţine de-ale gurii sau apă potabilă. De acum, cantitatea de provizii devenise înspăimântător de mică. Fără fructe

proaspete şi animale, nu prea mai aveam cum să ajungem la destinaţie. În cele din urmă, în prima zi de iunie, am sosit la o insulă cunoscută de către marinari drept Hispaniola. Se spunea că avea o garnizoană puternică de soldaţi spanioli, şi numai disperarea l-ar fi putut împinge pe Sir Richard să ancoreze în acest loc.

Am aruncat o singură ancoră cam la un kilometru de mal, încordaţi din pricina nerăbdării. Puteam să simţim deja mirosul de pământ. Bărbaţii mai în vârstă mormăiau despre febra care vine pe calea vântului, iar domnul Bowler încercă să mă sperie cu nişte poveşti despre bube, gălbinare şi alte molime aducătoare de moarte care veneau dinspre mal, dar eu eram prea entuziasmat ca să-mi mai pese, şi tot ce-mi asalta nasul era vegetaţia bogată a tropicelor, cu mirosul ei greu. Mulţimi de oameni se adunau la ţărm, iar unii dintre ei ne făceau semne cu mâna. Probabil că eram o imagine înfricoşătoare pentru spanioli, cu cele zece tunuri ale noastre şi două canale de scurgere, şi cu soarele care se reflecta lucios în armurile celor o sută de soldaţi.

Îndată apăru o ambarcaţiune, la care vâsleau zece soldaţi. Pe măsură ce se apropia, am văzut că omul care stătea în picioare la pupa avea pielea închisă la culoare şi aspră, fără îndoială o combinaţie între culoarea lui naturală şi faptul că era ars de soare. Avea o barbă neagră cu fire cărunte şi se ţinea drept, în ciuda legănării bărcii. Atunci a fost prima dată când am văzut un spaniol. Părea tot atât de mândru şi de înfumurat cum îi auzisem pe marinari descriind acest popor.

Fernandez şi Grenville apărură şi ei la bordul corabiei. Avu loc un schimb de cuvinte într-o spaniolă sonoră. Pe urmă, propria noastră barcă de serviciu fu lăsată la apă de la bordul *Tigrului* şi mai mulţi ofiţeri urcară la bord. Spre surprinderea mea, Grenville pocni din degete către mine. Am coborât pe o scară de frânghie şi m-am alăturat gentilomilor din barcă. M-am gândit că sosise vremea să-mi utilizez cunoştinţele pe care le aveam despre animale.

A fost într-adevăr o senzaţie neobişnuită să simt din nou

pământul solid sub picioare. Însă şi mai stranii erau chipurile care ne-au întâmpinat. Mulţi erau negri. Alţii cred că erau chinezi.

— La ce te gândeşti, băiete? mă întrebă Marmaduke, zâmbind, în vreme ce ne deplasam de-a lungul cheiului.

— Domnule, mă gândesc la pământ solid sub picioare, la verze şi la conopide, la pepeni şi la portocale, şi la apă curată şi proaspătă, fără viermi. Mă mai gândesc şi că suntem la cheremul acestor oameni, şi din ce am auzit eu despre spanioli…

— Ne aflăm sub steag de pace, flăcăule, mă întrerupse domnul White.

— Da, spuse Sir Richard. Şi am şi câteva tunuri pentru a întări acest lucru.

Nu m-am gândit nici măcar pentru o clipă că tunurile corabiei ne-ar fi putut salva dacă spaniolii s-ar fi hotărât să ardă pe rug nişte eretici, dar ar fi fost o prostie să spun asta cu voce tare. Am fost escortaţi – cred că acesta este cuvântul – de aproximativ o duzină de soldaţi spanioli înarmaţi până în dinţi. Caprele zburdau liber pe străzile aglomerate. Un preot făcu semnul crucii când am trecut pe lângă el, gest care nu avu darul de a mă face să mă simt prea în largul meu. Mulţi dintre spectatorii care căscau gura erau îmbrăcaţi strident, cu haine de un roşu aprins sau galbene, şi cu batiste colorate înfăşurate în jurul gâtului ori legate în jurul capului. Am fost duşi înspre treptele unei biserici. Acolo se afla o marchiză, iar sub ea stătea un spaniol scund şi bine făcut, care avea un aer de autoritate, şi care ne aştepta, înconjurat de soldaţi şi de civili. Avu loc un schimb de politeţuri, după care urmă o conversaţie lungă în spaniolă, cu Fernandez traducând pentru Sir Richard. Eu nu am avut privilegiul să stau la umbră sub marchiză, aşa că am rămas însetat şi asudând direct sub soarele arzător, jenat de zâmbetele şi chicotitul a două tinere, care păreau fascinate de jacheta şi de pantalonii mei bufanţi.

În cele din urmă, domnul White îmi făcu semn să mă duc în faţă.

— Du-te cu acest băiat, îmi ceru el. Alege doi tauri şi zece dintre cele mai bune vaci pe care le găseşti, şi adu-le pe chei.

M-am dus cu un băiat mai tânăr decât mine pe străzile prăfoase, pe marginea cărora se aflau case din lemn văruite în culori aprinse. Unele erau destul de mari, cu balcoane din care bărbaţii şi femeile se uitau în jos şi strigau cuvinte pe care nu le-am priceput, dar care sunt sigur că nu erau prea măgulitoare. La marginea oraşului se afla un ţarc din lemn, şi în interior se găseau cam o sută de vite albe, de un soi pe care nu-l mai văzusem niciodată. Adevărul este că nu am putut să-mi dau seama care vite erau mai bune şi care erau mai rele, aşa că le-am ales pe cele mai mari, deoarece acestea aveau probabil mai multă carne. Eu şi băiatul ne-am făcut loc cu pumnii printre vite, ferindu-ne din dreptul coarnelor lor ascuţite, până când am reuşit să aleg zece, pe care pe urmă le-am mânat înapoi, de-a lungul străzii care ducea la chei. Sarcina aceasta nu fusese lipsită de dificultate, deoarece vitele erau la fel de proaste ca şi cele din Tweedsmuir, dar mult mai sălbatice. O barcă de serviciu spaniolă ne aştepta, şi am condus vitele pe aceasta, mânându-le pe o punte din scânduri, până au intrat. Ne-am întors la un alt ţarc pentru bivoli. Acest al doilea transport se dovedi o treabă mult mai periculoasă.

A fost o zi lungă şi grea, dar la sfârşit am avut satisfacţia de a duce pe *Tigrul* douăsprezece vite albe, douăzeci de porci, tot atâtea oi, şi cam o sută de găini, împreuna cu hrana lor pe o lună. Am lucrat peste noapte la lumina felinarelor, mânând animalele ca să le organizez, în vreme ce de pe mal se auzea zvon de râsete şi de muzică, iar gentilomii se răsfăţau la mese lungi, aşezate direct pe plajă. Alţi marinari cărau pe corabie apă proaspătă, bere, legume verzi foarte frumoase şi fructe proaspete minunate, riscând să fie pedepsiţi pentru că gustau din produse. Şi eu am căzut în acest păcat, sub forma unui pepene atât de delicios, că sigur nu putea să vină decât direct de la Dumnezeu. Până în zori mi-am îndeplinit

sarcina şi m-am dus sfârşit de oboseală la hamacul meu, însă cu un sentiment de mare satisfacţie.

Am rămas în Hispaniola vreme de trei zile. Mi se păruse dificil să împac poveştile oribile despre „auto-da-fe” pe care mi le spuseseră marinarii cu ospitalitatea pe care o întâlnisem la tot pasul în timpul numeroaselor drumuri la mal. Cele două fete care râseseră de hainele mele erau Isabelle şi Regina de Angulo, fiicele guvernatorului militar al insulei. Nu ştiau engleza deloc, dar în casa mare a guvernatorului, plină cu mobile de valoare şi tablouri pe care nici nu le-aş putea descrie, într-atât de frumoase erau, ele m-au învăţat mai multe jocuri cu nişte cărţi pictate, şi de asemenea un joc ciudat în care o minge era lovită cu un băţ pe deasupra unei plase. Era obositor în plin soare, dar pentru mine acestea au fost nişte vremuri fericite. Trebuie să recunosc că atunci când am părăsit Hispaniola, a fost cu regret în suflet, şi m-am gândit că viaţa petrecută având grijă de oi în Tweedsmuir ar fi fost în cele din urmă foarte limitată.

Pe şapte iunie, *Tigrul* şi *Elizabeth* au întins pânzele, părăsind Hispaniola. Două săptămâni mai târziu am zărit marele continent, şi am navigat cu grijă pe lângă linia de coastă. Amadas şi Barlowe mai fuseseră acolo înaintea noastră şi cunoşteau zona. Era cât se poate de periculos, cu o linie de bancuri de nisip întinse chiar între ocean şi pământ ca o baricadă. Acest lucru era de asemenea Atlanticul, unde furtunile se puteau isca foarte rapid. Fiind aproape de ţărm, Fernandez, secundul, deveni navigatorul corabiei. Scopul sau era să treacă dincolo de fâşiile de nisip şi să ajungă în apele mai calme dintre nisip şi ţărm.

Din nefericire, navigatorul făcu o eroare foarte mare, judecând greşit adâncimea apei. *Tigrul* pătrunse în nisip şi nu se mai putu deplasa. Căpitanul de pe *Elizabeth* şi încă două corăbii se blocară la fel de rapid. Pe urmă se iscă brusc o furtună. Valurile erau uriaşe, iar *Tigrul*, fiind expus în faţa lor, fu izbit fără mila vreme de două ore. Părea ca şi cum corabia cea mare se va rupe în două. Am mulţumit cu toţii lui Dumnezeu când, în momentul fluxului, veni un val

uriaş care o eliberă.

După ce se linişti şi furtuna aceea îngrozitoare, stricăciunile au fost foarte uşor de văzut pentru toată lumea. Vitele mele plonjaseră în apă şi înotaseră spre mal. Însă chila fusese atât de frământată de valuri, încât apa marii inundase cala. Toţi pesmeţii, orezul, porumbul, seminţele pentru plantat, toate erau pierdute. Nemaiavând posibilitatea să cultivam plante şi să ne hrănim, existenţa coloniei de peste o sută de suflete urma să depindă de mila sălbaticilor.

După reparaţii îndelungate, am reuşit să repunem *Tigrul* pe linia de plutire. Deoarece flota noastră fusese restaurată, am pornit din nou cu toate corăbiile şi am navigat vreo zece leghe spre nord, către o spărtură adâncă în Outer Banks. De data asta corăbiile rămaseră la o distanţă sigură pe mare câtă vreme le-am descărcat noi, ducând proviziile cu bărcile de serviciu pe care le-am vâslit mai întâi până la un adăpost în Outer Banks, înainte să acostăm pe insula Roanoke, unde urma să ne construim aşezarea. Această insulă era fertilă, protejată de ochii curioşi ai spaniolilor, de bancurile de nisip şi separată de ţărm printr-o fâşie de apă liniştită, care ne acorda o oarecare protecţie faţă de atacurile sălbaticilor. Ne aflam în văzul satelor lor, care se aflau de partea cealaltă a acelei întinderi de apă.

În acel moment, Ralph Lane deveni guvernatorul noii colonii. El construi o casă în Outer Banks, şi supraveghea transferul continuu de provizii de pe corăbii pe insula Roanoke. Fu construit un fort în partea de nord a insulei, care se întindea pe două leghe lungime şi cam jumătate de leghe lăţime. Nu era mare lucru de capul lui, fiind făcut din nisip şi trunchiuri de copaci. Nu era nici pe departe de genul castelelor pe care le ştiam din Scoţia mea de baştină. Când se termină cu acesta, am început să lucrăm la propriile case. Gentilomii îşi construiră case cu structuri fine, dar marinarii, coloniştii şi soldaţii îşi făcură nişte locuinţe pentru ei înşişi chiar mai primitive decât cele din Tweedsmuir.

Nu vă voi mai descrie ce probleme am mai avut. Gentilomii nu voiau să muncească, fiind ocupaţi cu explorarea, schiţele şi măsurătorile. Ceilalţi colonişti refuzară să lucreze pentru ei. Mulţi dintre soldaţi se comportară ca nişte animale sălbatice. Nu mult după aceea, Ralph Lane introduse nişte reguli severe de disciplină, şi mai mulţi soldaţi fură lăsaţi să putrezească, atârnaţi de câte un copac. În plus faţă de aceste lucruri mai era şi foamea, o rezervă foarte redusă de alimente şi o relaţie cu sălbăticii care, deşi începuse binişor, deveni în scurtă vreme destul de încordată.

În toată această vreme eram foarte atent să descopăr care era adevăratul scop al coloniei. După cum se părea, era evident că avea o legătură cu gentilomii prezenţi acolo. Niciodată nu existaseră nişte bărbaţi mai puţin potriviţi decât aceia pentru activităţile practice ale plantării, săpatului şi construcţiilor. În nopţile senine, domnul Harriot măsura stelele cu alidada lui. Şi în una dintre aceste nopţi, îmi veni o idee. Ne aflam pe plajă, eu cu plăcuţa de ardezie şi cu felinarul, iar domnul Harriot cu alidada şi compasul. Măsura poziţia unei stele care răsărise, Aldebaran, din constelaţia Taurului.

— Domnule, am zis eu, mi-aţi spus că pentru a determina longitudinea aţi avea nevoie de un ceas care să vă dea ora din Anglia, pe care s-o puteţi compara cu ora locală.

— Este adevărat, Ogilvie. Stăpânul meu privea cu ochii mijiţi de-a lungul acului compasului. Şi am mai spus şi că pe omul care va construi un asemenea ceas îl vor aştepta o mare faimă şi avere.

— Dar nu este nevoie să se construiască, am spus eu entuziasmat. Deja există!

Domnul Harriot îşi luă ochii de pe compas. În lumina slabă a felinarului îl puteam vedea cum îmi studia chipul plin de curiozitate.

— Acolo sus, pe cer! am exclamat eu, şi am arătat spre secera subţire a semilunii. Nu vedeţi, domnule? Luna ar putea fi folosită ca un ceas. Mişcarea sa faţă de stele este

la fel ca aceea a acelor de ceasornic din jurul cadranului. Dacă ştiţi că luna va trece pe lângă o stea la miezul nopţii în Anglia, şi dacă o vedem trecând pe lângă stea la ora şase seara aici, atunci dobândim longitudinea de care avem nevoie. Un sfert de zi, sau nouăzeci de grade.

De-abia mă puteam abţine să nu sar în sus de bucurie.

— Linişteşte-te, Ogilvie, mă calmă domnul Harriot râzând. Ce crezi că facem eu şi cu domnul Kendall cu toate aceste măsurători ale înălţimii astrelor? Numai că mă tem că metoda asta nu merge. Nu putem prezice mişcarea lunii faţă de stele cu suficientă precizie, şi nici măcar nu avem hărţi stelare foarte precise.

Am simţit cum mă fac mic din pricina dezamăgirii. Dar înfrângerea nu făcu decât să-mi umple sufletul de hotărâre. „Într-o zi, voi găsi soluţia la această problemă importantă.”

Nu am putut deloc sa aflu care era scopul secret, şi am început să cred că acesta nu va fi îndeplinit până când colonia nu se va stabili definitiv. Am început de asemenea să suspectez şi faptul că scopul conspiratorilor era să distrugă colonia din interior, deoarece fuseseră deja comise mai multe crime, iar spaima care pătrunsese în grupul nostru nu apăruse numai din pricina ostilităţii crescânde a indienilor.

Mica noastră comunitate fu cuprinsă de o mare uşurare, chiar de bucurie în momentul în care criminalul din interior fu prins şi arestat. Dar dintre toate aventurile pe care le-am trăit în America, niciuna nu mă tulbură mai tare şi niciuna nu avu un efect mai mare şi mai de durată asupra mea, decât judecata spiţerului, Abraham Rosen.

Capitolul 27

În aer plutea ameninţarea unor tunete, mai ales cu norii negri îngrămădiţi unul peste celălalt şi, într-adevăr, când am plecat de la casa domnului Barlowe cu un braţ de însemnări făcute de el, furca unui fulger departe pe mare îmi orbi privirile, ajungând într-o singură clipă de la norii înalţi şi până la ocean. Marea era de un verde-închis, şi era agitată, iar valurile cu vârfurile albe izbeau ritmic în bancurile de nisip. Puteam să văd catargele de la *Tigrul* şi de la *Roebuck* legănându-se într-o parte şi în alta.

Rutina mea de dimineaţă, cea de a copia schiţele gentilomilor şi de a transcrie însemnările făcute în grabă de stăpânul Harriot şi de domnul Barlowe, fu întreruptă de sosirea lui Anthony Rowse. Acesta căra sub braţ un fel de carte groasă şi avea faţa mohorâtă.

— Tinere scoţian, lasă astea! Ai o altă însărcinare în dimineaţa asta. Ia cu tine materiale pentru scris şi vino imediat la capelă! Sa aduci destule!

Parlamentarul dispăru brusc, în vreme ce eu am adunat în grabă pergament, toc şi cerneală. O masă lungă, tăiată în mod grosolan, fusese aşezată pe estrada capelei, cu faţa spre congregaţie. Mirosea a lemn proaspăt tăiat. Şirurile din faţă erau ocupate de doisprezece sau mai mulţi gentilomi. În spatele lor, muncitorii, marinarii, neguţătorii şi soldaţii se aşezaseră pe locurile rămase. Nu mai era loc nici măcar să arunci un ac. Aglomeraţia din spatele capelei, unde mai rămăsese loc numai în picioare, făcea ca uşile să se deschidă cu dificultate.

Ralph Lane, guvernatorul coloniei, îşi ocupă locul din centrul mesei. La stânga sa se afla domnul Kendall, iar domnul Rowse stătea la dreapta sa. M-am gândit la Sfânta Treime, cu guvernatorul Lane în locul lui Dumnezeu, dar am alungat în grabă gândul blasfemator. M-am aşezat la marginea mesei lungi, în capătul din stânga al lui Ralph Lane. Însărcinarea despre care vorbise Anthony Rowse era limpede acum. Deoarece deprinsesem măiestria scrierii

rapide şi prescurtate, mi se dădu sarcina de grefier la o judecată. Eram atât mândru, cât şi emoţionat. Cât despre natura şi scopul acelei judecăţi, neştiinţa mea urma curând să fie înlăturată. Mi-am aşezat în faţă provizia suficientă de pergament, tocul şi cerneala. Altfel, masa era goală, cu excepţia cărţii care fusese sub braţul lui Anthony Rowse şi care acum se afla în faţa lui Ralph Lane. Cu un fior de înţelegere am văzut că era vorba despre *Malleus Maleficorum, Ciocanul vrăjitoarelor.*

Mentorul meu, domnul Thomas Harriot, stătea în faţă, între Amadas şi Sir Edward Cole, avocatul. Guvernatorul Lane pocni din degete către un soldat, John Vaughan, din spate. Căpitanul Vaughan dispăru pe uşă, lăsându-ne pe toţi într-o stare de curiozitate şi emoţie.

Într-o clipa se auzi rumoarea unei discuţii şi toţi ochii se întoarseră în direcţia aceea. Abraham Rosen, spiţerul, era adus cu forţa de doi soldaţi, care dădeau din coate şi din umeri ca să-şi facă loc prin mulţime. Mâinile şi picioarele spiţerului erau prinse în lanţuri. Avea o frânghie în jurul gâtului, ţinută de către unul dintre soldaţi, şi era dus ca un câine în lesă. Omul şchiopăta şi era plin de vânătăi, şi părea să fie în suferinţă. Auzisem peste noapte strigate de durere, iar sursa lor mi-era de-acum limpede: soldaţii îşi făcuseră treaba. Era de bună seamă îngrozit şi, în vreme ce era târât spre estradă, arunca priviri sălbatice într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare.

Ralph se uită de-a lungul mesei, pe urmă îşi fixă privirea glacială asupra spiţerului.

— Înţelegi care sunt acuzaţiile care ţi se aduc? întreba el.

— Da, şi sunt nevinovat!

Vocea spiţerului era atât slabă, cât şi înspăimântată, dar purta în ea o notă de siguranţă.

— Citeşte-le cu voce tare, ceru Ralph Lane şi îmi întinse o foaie de hârtie.

Am citit şi cred că vocea îmi tremurase puţin:

— Eşti acuzat, mai întâi, că aparţii Societăţii Vrăjitoarelor. În al doilea rând, ai folosit cunoştinţele tale

secrete de vrăjitorie şi otrăvuri pentru a distruge trupul lui Simon Holby din York. În al treilea rând, l-ai omorât pe John Barnes, tâmplarul, prin mijloace oculte. În al patrulea rând, l-ai otrăvit pe Simon Fludd din Exeter. În al cincilea rând, l-ai otrăvit pe David Falconer. În al şaselea rând, deşi eşti evreu, ai fost trecut la iezuiţi şi ai fost corupt şi obligat de Spania să distrugi această expediţie din interior, şi prin urmare eşti acuzat de trădare.

Se auziră mai multe murmure agitate. Lane mormăi „Linişte!”, pe urmă făcu un semn cu capul spre Sir Edward Cole, un bărbat înalt, îmbrăcat în satin negru, cu dantelă albă la gât. Acesta avea o barbă scurtă, căruntă, părul de pe cap îi era rar şi braţul stâng îi atârna moale. Se ridică în picioare în faţa guvernatorului Lane, dar se aşează astfel încât să se adreseze atât lui Lane, cât şi din spatele lui, uneori chiar mai mult către aceasta.

— Cazul prezentat în faţa acestei Curţi, domnule guvernator, este de o natură monstruoasă. Să ucizi un om este oricum îngrozitor, dar să comiţi un asemenea act prin cunoştinţe secrete şi vrăjitorie înseamnă să faci un pact cu diavolul însuşi întru realizarea unei asemenea fapte şi înseamnă, de fapt, să acţionezi împotriva lui Dumnezeu. Încercarea de a distruge această expediţie, care are aprobarea şi autorizarea Maiestăţii Sale, înseamnă a acţiona în cârdăşie cu inamicii Maiestăţii Sale, adică în folosul lui Filip al Spaniei.

Ajuns în acest punct, Sir Edward îşi fixă privirea asupra lui Lane, a cărui ură faţă de spanioli era bine-cunoscută. Pe urmă, Sir Edward îl arătă cu mâna lui cea bună pe spiţerul care tremura din toate încheieturile.

— Acest nenorocit, continuă el, trebuie să-şi primească pedeapsa cuvenită trădătorilor. Trebuie să fie spânzurat, tăiat laţul câtă vreme mai este încă în viaţă, să i se taie părţile intime şi acestea să fie arse în faţa sa, şi să i se scoată măruntaiele câta vreme încă mai trăieşte. Pe urmă trupul său va fi ars complet pe rug, aşa cum se obişnuieşte cu vrăjitoarele.

Se auzi un zdrăngănit de lanţuri, deoarece braţele şi

picioarele spiţerului începură sa tremure incontrolabil. Însă vocea lui Sir Edward continuă fără milă:

— El este *sine religione, sine sede, sine fide, sine re, et sine spe* – el este fără religie, fără locuinţă, fără încrederea oamenilor în el, fără mijloace şi fără speranţă. A fost abuzat, corupt şi transformat într-un iezuit: totuşi, nu am aflat de vreo trădare care să nu aibă undeva în spate un preot catolic.

Sir Edward se întoarse apoi spre Ralph Lane.

— Aveţi în faţa dumneavoastră *Malleus Maleficorum,* o autoritate de nedisputat asupra Societăţii Vrăjitoarelor. *Malleus, Ciocanul vrăjitoarelor,* este acceptat atât de jurisprudenţa catolicilor, cât şi de cea a protestanţilor, şi de toate marile autorităţi, de scriitorii şi de juraţii din Europa. Este o carte de profundă erudiţie şi de o mare înţelepciune.

— La care autorităţi europene vă referiţi? întreba Rowse.

— Mă refer, de exemplu, la Jean-Bodin, membru al parlamentului francez şi unul dintre cei mai mari filosofi ai zilelor noastre. El a scris aceste lucruri.

Ajuns în acest punct, Sir Edward începu să citească de pe o hârtie, ceea ce mi se păru ciudat. Ori anticipase întrebarea, ori avusese loc o înţelegere între avocat şi unul dintre judecători. El citi cu voce tare:

— „Există o mare conspiraţie şi societate a vrăjitoarelor. Această societate are o avere extrem de mare. Este condusă cu şiretenie, având grupări în fiecare oraş sau cătun. Utilizează spionajul peste tot şi are informatori de toate rangurile, de la oameni de curte bine plasaţi, la lucrători umili ai pământului. Menţine un război neînduplecat şi secret împotriva ordinelor şi religiilor recunoscute şi împotriva guvernului. Niciun act de trădare nu este socotit prea laş sau prea josnic ca să nu fie utilizat. Membrii posedă o cunoaştere străveche şi secretă, care include cunoaşterea otrăvurilor, mânuite încă de pe vremea egiptenilor, şi chiar de mai demult”. Thomas Harriot, continuă acesta, privind pe deasupra hârtiei, vă va

spune că el nu crede în vrăjitoare. Şi totuşi există persoane care îl văd pe Thomas Harriot, cu interesul său în necromanţie şi calitatea sa de membru al Şcolii Nopţii, ca făcând parte din această conspiraţie.

Se auziră nişte exclamaţii în sala de judecată. Domnul Harriot, cu faţa posomorâtă, dădu să se ridice în picioare, dar avocatul îi făcu semn să stea jos.

— Eu nu afirm însă acest lucru, continuă el. Poate că diferenţa dintre noi constă doar în câteva vorbe. Eu cred că vrăjitoarele comunică pe căi supranaturale, şi poate că el nu crede acest lucru. Poate că Thomas ar putea fi convins să accepte existenţa vrăjitoarelor măcar ca o organizaţie seculară şi malefică.

Am simţit că într-un mod priceput pe care nu prea îl înţelegeam, Sir Edwards lansase de fapt o ameninţare. El îi spunea domnului Harriot: „Acceptă vrăjitoarele măcar sub această formă, altfel ai putea fi considerat chiar tu din rândul lor”. Numai că nu aveam vreme să mă gândesc mai mult la aceste lucruri. Sir Edward vorbea din nou, şi trebuia să fac tot ce puteam ca să mă ţin după el, chiar şi cu scrisul meu rapid şi prescurtat.

— Ţineţi minte deci că minţile cele mai luminate ale zilelor noastre, din întreaga Europă, sunt convinse de realitatea Societăţii Vrăjitoarelor. Nu putem să fim atât de proşti încât să ignorăm acest consens stabil de opinie, care a ţinut de-a lungul anilor. *Malleus* însuşi a apărut în 1486 şi a fost tipărit în mod repetat de presa continentală de vârf. Chiar şi pontifii au acceptat existenţa vrăjitoarelor, care sunt active în special în nordul Germaniei.

M-am întrebat de ce menţionase Sir Edward nordul Germaniei, dar curiozitatea mea urma să fie satisfăcută destul de curând. Guvernatorul ridică o mână pentru a opri cuvântarea avocatului.

— Thomas, ai ceva de spus?

Domnul Harriot, care stătea pe rândul din faţă, clatină din cap.

— Foarte puţine. Este adevărat că multe autorităţi s-au contrazis în privinţa existenţei vrăjitoarelor. Nu aş putea

să spun decât că nu găsesc niciun loc pentru acestea în sistemul meu despre lume, şi un număr în creştere de oameni de ştiinţă consideră la fel.

— Oameni de ştiinţă, repetă Sir Edward. Adică oamenii care se ocupă de ocultism, poate? Oameni care cred în existenţa atomilor care sunt nemuritori, indestructibili şi care în combinaţie constituie tot ce există în lume? Caracteristici care, conform oamenilor de credinţă, nu aparţin decât lui Dumnezeu?

Din nou apăruse ameninţarea aceea subtilă, ascunsă şi voalată, pe care nu prea am priceput-o. Dar Guvernatorul interveni şi zise:

— Nu opiniile lui Thomas Harriot sunt judecate aici, Edward.

Avocatul încuviinţă scurt din cap.

— Cer acum permisiunea Curţii să-l chestionez pe doctor.

— Continuă!

Avocatul arătă cu degetul spre spatele încăperii. Avu loc o uşoară agitaţie, pe urmă domnul Oxendale fu împins prin mulţime de către unul dintre marinari. Purta o pălărie strâmtă de catifea care-i acoperea urechile şi o haină lungă, a cărei culoare se asorta cu movul pălăriei. L-am auzit pe Anthony Rowse mormăind către Ralph Lane:

— Ce caută nebunul ăsta îmbrăcat în haine de curte?

Doctorul se aşează pe un scaun poziţionat astfel încât să stea cu faţa atât spre avocat, cât şi către masă. Acesta era emoţionat, şi mie îmi venea greu să-i urmăresc accentul – cred că venea de prin Devon sau Wales –, dar am înscris cuvintele lui cât de corect am putut, pe unele dintre ele mai mult ghicindu-le. Avocatul se aşează în faţa doctorului.

— Cine eşti?

— Sunt Peter Oxendale.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt doctor, după cum bine ştiţi.

— Şi ce calificări ai?

— Aparţin de Breasla Bărbierilor şi Chirurgilor, sau Frăţia Chirurgilor, cum era cunoscută înainte de a ne uni

cu Organizaţia Bărbierilor. Avem privilegiul regal.

— Această calificare este suficientă, domnule Oxendale. Acum descrieţi, dacă vreţi, evenimentele care au dus la moartea lui David Falconer.

— Domnul Falconer a venit la mine după cină joi noaptea, cu cinci zile înainte să ajungem în Puerto Rico. Mi-a spus că avea o stare de agitaţie şi că simţea că se sufocă. Avea pulsul foarte rapid. La început m-am gândit că era victima unei intoxicaţii alimentare.

— Dar ţi-ai schimbat diagnosticul?

— Da, când muşchii feţei sale au început să se contracte. Arăta de parcă ar fi avut un rânjet pe faţa. L-am dus la cuşeta lui, dar corpul a început să i se contorsioneze violent. A mai fost o perioadă de pauză, vreme în care a zăcut extenuat şi speriat, însă pe urma l-au copleşit contracţii de o violenţă crescândă, şi era evident în mare suferinţă. Avea spatele atât de arcuit, că arata ca şi cum urma să se rupă, iar maxilarul îi rămăsese căscat. Pulsul lui ajunsese mai mare decât am constatat eu vreodată la un pacient. În cele din urmă, a murit în timpul unei convulsii, pur şi simplu, presupun, din pricina incapacităţii sale de a respira.

— Ai examinat trupul lui după ce a murit?

— Da, domnule.

— Şi ce ai descoperit?

— Avea extremităţile cenuşii, sângele era gros şi închis la culoare, stomacul avea o iritaţie roşie, şi sângera pe sub piele. Ficatul, măruntaiele şi inima îi miroseau a migdale amare.

— Acestea sunt simptomele cărei otrăvi?

Domnul Oxendale aruncă o privire dintr-o parte către spiţer, pe urmă răspunse:

— Am auzit de un suc din nişte boabe care creează aceste simptome în dozele cele mai mici. Este incolor, şi atât de puternic, încât chiar şi o picătură cât gămălia unui ac este fatală. Uneori, mi s-a spus că moartea intervine în mai puţin de douăzeci de minute.

— Şi cât de mult a durat până a murit domnul Falconer?

— Trei ore. În cea mai mare parte a timpului era conştient şi cu dureri foarte mari, dar incapabil să vorbească din pricina maxilarului blocat.

Sir Edward se dădu mai în spate, ca să arate că terminase. Guvernatorul Ralph Lane îl privi pe domnul Thomas Harriot direct în faţă.

— Doreşti să-l chestionezi pe doctor?

Domnul Harriot clătină doar din cap.

— În acest caz, spuse domnul Edward, voi continua prin a-l chestiona pe prizonier.

Ochii domnului Rosen erau rătăciţi, ca şi cum ar fi suferit de vreun tip de febră. Avea fruntea udă de sudoare. Tonul domnului Edward, cel puţin aşa mi s-a părut mie, era dominator.

— Numele?

— Abraham Rosen.

— Atunci înseamnă că eşti evreu?

— Da, domnule.

— Şi ce caută un evreu într-o expediţie a reginei?

— Domnule, am fost forţat să intru în serviciu la Frobisher, acum doi ani. Cred că mi-am îndeplinit bine treburile, şi am căpătat experienţă în bolile care-i pot afecta pe marinari la latitudinile tropicelor, ca şi în tratamentul multor răni. Datorită experienţei mele, am fost abordat de către un mesager, şi am fost de acord să lucrez din nou pe mare.

— Şi unde îţi practici meseria?

— Am o farmacie în Londra.

— La nord sau la sud de pod?

— La sud.

— În Southwark? întrebă Sir Edward ridicându-şi vocea ca şi cum ar fi fost surprins, deşi nu am nicio îndoială că ştia deja răspunsul dinainte de a întreba. Trăieşti cu hoţii şi cu prostituatele?

— Meseria mea este necesară şi acolo, ca şi în alte părţi. Iar un evreu nu este întotdeauna bine primit în zonele moderne ale oraşului.

— Ca spiţer, cunoşti ierburile?

— Da. Şi balsamurile, şi pansamentele cu ipsos.

— Practici medicina lui Galens[14] sau aparţii de reformatori?

— Adevărul este că nu ştiu. Nicio iarbă nu a vindecat vreodată sifilisul sau ciuma, şi cred că reformatorilor ar trebui să li se permită să-şi dezvolte propriile metode. Însă iau orice *materia medica* consider că este potrivită pentru boală, fie că e vorba despre ierburile galeniştilor sau de substanţele chimice ale adepţilor lui Paracelsus.

— Atunci înseamnă că te pricepi la ierburi.

— Desigur.

— Pretinzi că ştii mai multe decât domnul Oxendale despre aceste lucruri?

— Adevărul este, răspunse spiţerul, aruncându-i o privire neliniştită lui Ralph Lane, adevărul este că eu cred că domnul Oxendale cunoaşte prea puţine despre aceste lucruri.

Am simţit că i se întinsese o capcană şi am fost surprins să văd că spiţerul nu o băgase de seamă el însuşi. Fără îndoială că avea mintea înceţoşată de spaimă. Adăugă apoi, cu o notă de mândrie:

— Am studiat atât cu Peter Severinus, cât şi cu Thomas Erastus!

— Şi această cunoaştere profundă a ierburilor cuprinde şi otrăvurile? îl întrebă Sir Edward, dând capcana pe faţă.

— Otrăvuri? repetă spiţerul cu voce tremurătoare.

— Otrăvuri.

— Am puţină cunoaştere despre ele.

— Înţeleg. O cunoaştere profundă a ierburilor, dar numai o cunoaştere redusă a otrăvurilor.

Sir Edward făcu un semn din cap către un bărbat plin de riduri îmbrăcat cu o tunică neagră, care stătea în spatele gentilomilor. Bărbatul se grăbi către avocat şi îi înmână o cutie mică şi neagră, pe urmă se retrase către locul său.

— Recunoşti această cutie? întrebă Sir Edward, cu o notă de triumf în voce.

Deşi părea imposibil, faţa individului, deja descompusă

[14] Cunoscut medic din antichitate (n.tr.).

de suferinţă, deveni şi mai chinuită.

— Face parte din stocul meu medical, spuse el.

— Chiar aşa! replică Sir Edward, în bătaie de joc. A fost luată ieri dintre lucrurile tale.

Avocatul puse cutia pe masă în faţa lui Ralph Lane, care deschise capacul şi se uită în interior. Guvernatorul scoase afară un mic flacon din sticlă care conţinea nişte frunze uscate, înnegrite. Am tresărit din pricina şocului de a le recunoaşte, pentru că mai văzusem asemenea frunze şi mai înainte, în ascunzătoarea de deasupra capului din cuşeta lui Marmaduke. Am ştiut imediat că domnul Rosen era nevinovat şi că ucigaşii adevăraţi erau Marmaduke, Rowse şi Kendall, dintre care doi erau judecătorii spiţerului! Şi mai ştiam şi că, pentru a-mi dezvălui cunoştinţele ca să-l pot salva pe domnul Rosen, ar fi trebuit ca eu însumi să fiu dat pe mâna călăului la spânzurătoare. Am privit în jur pe furiş, dar nimeni nu băgase de seamă alarmarea mea bruscă: toţi ochii erau îndreptaţi către flaconul din sticlă. Ce puteam să fac? Dar tonul sever al guvernatorului mă făcu să-mi revin din dilema mea oribilă:

— Ce este acesta? îl întrebă el pe prizonier.

— Acelea sunt frunze de omag, răspunse spiţerul, care părea gata să leşine.

Greutatea lanţurilor din jurul încheieturilor sale părea să-i tragă braţele în afară.

Avocatul anticipase întrebarea lui Ralph Lane.

— Vorbeşte-ne despre omag!

— Este o plantă medicinală.

— Şi dacă ţi s-ar cere să mănânci o frunză?

— Luat în exces este *veneficia.*

— *Veneficia?* Ce înseamnă acest lucru, pe înţelesul tuturor?

— Otravă.

— Vorbeşte mai tare!

— Otravă! repetă prizonierul, clătinând nefericit din cap.

Otravă! Încăperea ar fi putut să fie plină de cadavre. Sir Edward rămase cufundat în tăcere pentru câteva

momente, cu o expresie batjocoritoare pe chip. Cuvântul „otravă” se răspândi prin aer ca o boală molipsitoare.

— Această plantă nu este extrem de otrăvitoare? întrebă el.

— Ba da, dar numai în exces.

— Cât de mult în exces? Dacă ar fi să punem puţin pe limba ta, cât de mult ne-ai lăsa să punem?

Spiţerul era prins în capcană. Şopti stins:

— Ar ucide chiar în cantităţi foarte mici.

— Repetă, vorbeşte mai tare! îi ordonă guvernatorul Lane tăios.

— Într-o doză minimă? întrebă Sir Edward.

— Da.

— Într-adevăr. Şi atunci când spui „în exces”, te referi de fapt la o părticică minimă?

Domnul Rosen încuviinţă nefericit din cap.

— Descrie simptomele otrăvirii cu omag!

— Moartea.

Un hohot de râs întrerupse pentru scurtă vreme încordarea din încăpere, dar se stinse rapid la privirea mustrătoare a guvernatorului Lane.

— Şi, înainte de moarte, nu ai putea spune că persoana simte o amorţeală şi nişte furnicături în gură?

— Da, chiar la câteva minute după ce ia otrava.

— Numai nişte furnicături? Atunci e o moarte uşoară. Sau furnicăturile se răspândesc în tot corpul?

— Mai întâi se răspândesc până la gât, pe urmă în întreg corpul. Victima îşi pierde văzul şi auzul, deşi facultăţile sale mentale rămân intacte.

— Este orb, surd şi paralizat, şi totuşi rămâne conştient de ceea ce i se întâmplă?

Spiţerul încuviinţă din cap neajutorat.

— I se dilată pupilele. În cele din urmă moare din pricina incapacităţii de a mai respira.

— În cele din urmă? Şi cât de mult durează acest lucru?

— De la minute la ore, în funcţie de doză.

Avocatul dădu din cap. Ralph Lane se uita la conţinutul cutiei cu o privire care exprima groaza. Pe urmă lua un alt

flacon. Acesta era plin cu nişte insecte deshidratate, de un verde strălucitor, cu o carapace dură la exterior. Le văzusem şi pe acestea în ascunzătoarea lui Marmaduke. Spiţerul, cu fruntea udă de sudoare, rosti:

— Musca spaniolă.

— Musca spaniolă? O altă otravă? întrebă guvernatorul încruntându-se.

— Da, domnule, dar…

— Şi aceasta?

— Este o plantă din America de Sud. Am dobândit-o în călătoria mea cu căpitanul Frobisher.

— O otravă, fără îndoială? întrebă guvernatorul, cu privirea acuzatoare.

— Da, domnule.

Vocea spiţerului abia se mai putea înţelege de-acum, şi trebuia să fac un efort ca să-l aud.

— Acestea?

— Nişte boabe de fructe.

— Asta pot să văd şi eu.

— Acestea sunt de genul celor despre care credea chirurgul-bărbier că l-au omorât pe Simon Fludd.

Încă un flacon.

— Cred că am mai văzut din astea.

— Da, domnule. Acestea sunt frunze de *belladonna,* sau popular spus, mătrăgună.

Guvernatorul scoase dopul.

— Domnule, îl întrerupse spiţerul rapid, otrava poate pătrunde în corp prin intermediul pielii.

Lane puse rapid dopul la loc şi aruncă flaconul înapoi în cutie.

— Şi care sunt simptomele otrăvirii cu mătrăgună? întreba el, cu vocea mohorâtă.

— Apare dificultate la înghiţire, pielea se înroşeşte, pe urmă se instalează o durere de cap care creşte în intensitate şi duce la halucinaţii. Mai târziu apare paralizia care duce la moarte.

— Şi ochii? interveni avocatul. Ai uitat să menţionezi cea mai reprezentativă caracteristică a morţii pricinuite de

mătrăgună.

Spiţerul îşi acoperi pentru scurtă vreme faţa cu mâinile, ca şi cum acest gest ar fi făcut ca toată această întâmplare nefericită să dispară.

— Pupilele sunt dilatate, atât de tare, încât ochii par negri. Este într-adevăr trăsătura cea mai distinctivă a bolii. În doze mici este utilizată pentru a accentua frumuseţea ochilor femeilor. De aici şi numele, *bella donna*[15].

Sir Edward profită de ocazie pentru a-l ridiculiza.

— Iar tu deţii aceasta asupra ta din pricină că ţi-ai propus să înfrumuseţezi ochii marinarilor? Sau poate pe ai soldaţilor? Sau pe ai femeilor sălbaticilor?

Un hohot de râs străbătu capela aglomerată. Domnul Rosen rămase tăcut, chipul lui exprimând o nefericire totală.

— Şi când tu şi chirurgul-bărbier v-aţi dus la sărmanul domnul Falconer…

— Avea ochii negri din pricina dilatării pupilelor.

— Şi eşti de acord cu diagnosticul domnului Oxendale, că domnul Falconer a fost otrăvit?

— Da, dar nu a fost otrăvit cu o singură substanţă. Părerea mea este că simptomele sunt descrise mai bine de o combinaţie de otrăvuri.

— Chiar aşa? Corectezi opinia unui doctor? S-ar părea că într-adevăr cunoştinţele tale despre otrăvuri sunt mult mai extinse decât ai vrea să credem noi.

Se auzi un murmur de aprobare de la asistenţa din capelă, care se stinse rapid la o privire a guvernatorului. Domnul Thomas Harriot se ridică în picioare.

— Aş vrea să-i pun spiţerului câteva întrebări.

Sir Edward făcu o plecăciune ironică şi se retrase. Domnul Harriot se apropie de masă şi luă flaconul cu insectele verzi uscate.

— Care sunt proprietăţile medicinale ale muştei spaniole? întrebă el, întorcându-se spre spiţer.

— În cantităţi mici, carapacea zdrobită este un afrodiziac.

[15] Doamnă frumoasă (în lb. italiană în original).

Râsete obscene umplură capela. Chiar şi Ralph Lane zâmbi uşor. Sir Edward interveni, cu vocea plină de sarcasm exagerat:

— Şi ce utilitate are un afrodiziac într-o călătorie?

— Niciuna, domnule. Însă mai are şi rolul de a ameliora băşicile de pe piele. Mai mulţi din această capelă pot depune mărturie pentru beneficiile aduse de această carapace.

Din mulţime se auzi un murmur de aprobare.

— Iar mătrăguna? continuă domnul Thomas Harriot.

— Poate fi utilizata în cantităţi foarte mici pentru tratarea răului care apare de la legănarea unei corăbii, şi am folosit-o spre beneficiul mai multor marinari, şi chiar şi al unora dintre gentilomi. Marmaduke StClair poate confirma acest lucru.

— Dar boabele? Chestiile acelea care s-ar putea să-l fi ucis pe David Falconer, singure, sau făcând parte dintr-o combinaţie?

— Eu le-am folosit ca momeală pentru şobolani. Din experienţa mea, am descoperit că sunt extrem de utile. Cred chiar că ar fi foarte indicat să se ia nişte cantităţi mai mari din aceste boabe în expediţiile viitoare.

Se auzi un murmur din partea adunării. Şobolanii erau blestemul existenţei noastre, şi distrugătorii alimentelor noastre. Guvernatorul se aplecă în faţă, cu ochii mijiţi din pricina concentrării. Am simţit cum mă umpleam de admiraţie faţă de stăpânul meu. Cu două minute în urmă, părea sigur că spiţerul era deja condamnat. Dar cu câteva întrebări dibace, întreaga chestiune a vinovăţiei sale suferise o răsturnare de situaţie. Cu siguranţă că acum Curtea nu avea cum să-l mai găsească vinovat.

— Dar planta aceea din America de Sud? continuă domnul Harriot.

Domnul Rosen ezită puţin, pe urmă răspunse:

— Este utilizată de unele triburi din pricina faptului că produce o stare de entuziasm, sau viziuni despre zburat sau plutit. O am pur şi simplu din pricină că doresc să-mi aprofundez cunoştinţele despre ierburi.

Domnul Harriot se uită la Ralph Lane vreme de câteva secunde, fără să rostească un cuvânt, pe urmă se întoarse la locul lui. Sir Edward se ridică în picioare şi se aşeză în faţa domnului Lane. Mânia i se citea în fiecare trăsătură a chipului. Am bănuit că nu era chiar atât de furios, dar se prefăcea că este pentru a-i influenţa pe judecători prin intermediul emoţiilor. Îşi ridicase vocea în această mânie prefăcută:

— Spiţerul se condamnă el însuşi, cu gura lui. Vedeţi cum răstălmăceşte totul? O cutie plină de otrăvuri ucigătoare devine un medicament pentru băşici sau pentru răul de mare, momeală pentru şobolani sau subiect de cercetare. Vedem aici, demonstrată în faţa ochilor noştri, viclenia vrăjitorului. Vedeţi cum îşi ascunde adevăratele intenţii cu vorbe pricepute? Dar chiar priceperea din aceste vorbe este dovada împotriva lui. El se condamnă cu propria gură!

— Nu sunt un vrăjitor! strigă Rosen disperat.

— Dar un vrăjitor nu ar spune oare acelaşi lucru? Putem să ne aşteptăm de la un vrăjitor să rostească adevărul? Sir Edward se apropie până la o jumătate de metru de spiţerul îngrozit. Cum de ai ajuns să trăieşti în Anglia?

— Am fugit de persecuţia din Bremen, răspunse spiţerul cu voce chinuită. Am luat drumul către Anglia după multe aventuri.

Sir Edward încuviinţă din cap. Făcu un pas către masa la care se afla Ralph Lane şi îşi puse mâna pe *Malleus.*

— Această carte, domnule guvernator, a fost scrisă de Kramer şi de Sprenger la îndemnul pontifului papă Inocent al VIII-lea, din pricina răspândirii vrăjitoriei care exista în Germania, în special în Köln, Mainz şi *Bremen.* Se dădu un pas înapoi. Avea o notă de finalitate în voce. Nici nu cred că trebuie să mai spun şi altceva. Otrăvurile ucigătoare care s-au găsit printre *materia medica* ale acestui nenorocit, sosirea lui din cuibul de vrăjitoare care este Bremen, cazuistica sa pusă sub semnul întrebării, care ar face un iezuit să fie mândru, toate aceste lucruri sunt dovezi incontestabile pentru mine. Şi ar trebui să fie

suficiente şi pentru această curte. Faptul că este un criminal este acum dovedit cu siguranţă. Însă încercarea lui de a ne distruge expediţia este cea mai mare crima a sa. Acesta nu este un englez. Este un agent al Spaniei şi trebuie să suporte consecinţele.

Domnul Harriot se ridică în picioare din nou şi se apropie de Ralph Lane. Spiţerul îl urmărea pe stăpânul meu cu ochii plini de speranţă şi de disperare. Domnul Harriot vorbi cu o voce liniştită, aproape blândă, contrastând puternic cu tonurile stridente ale lui Sir Edward.

— Mă surprinde să-l aud pe Sir Edward vorbind despre Heinrich Kramer şi James Sprenger ca şi cum aceştia ar fi pietrele de încercare ale înţelepciunii înseşi. Aceştia erau dominicani! Oare dumnealui s-a convertit la credinţa catolică? În ce priveşte existenţa vrăjitoarelor în Germania, dat fiind că nu există vrăjitoare, acest lucru nu poate reflecta nimic mai mult decât credulitatea şi înclinarea spre a asculta zvonurile printre oamenii din aceste provincii. În ceea ce priveşte otrăvurile, ce aiureli afirmă Sir Edward!

Avocatul îl privi cu ură pe domnul Thomas Harriot, dar mentorul meu spiritual îl ignoră.

— Un spiţer trebuie să poarte cu el din necesitate multe ierburi şi substanţe care sunt otrăvitoare când sunt luate în exces, continuă el. Domnul Rosen a oferit explicaţii corespunzătoare pentru faptul că le avea în posesie. Şi, în orice caz, cine ar putea afirma că numai el singur avea acces la acestea? Niciun martor nu poate afirma că l-a văzut pe domnul Rosen, sau pe oricine altcineva, administrându-le. Acest om este nevinovat! Domnule Lane, eliberaţi-l pe spiţer!

Guvernatorul îşi mângâie absent barba, privindu-i pe rând pe prizonier, pe avocatul, şi pe stăpânul meu.

— Ne vom retrage pentru deliberare, rosti el, şi se ridică în picioare.

Se auzi o hărmălaie de sunete când audienţa se ridică în picioare. Judecătorii ieşiră din încăpere, intrând unul după

altul într-o altă cameră din spatele capelei. M-am întrebat dacă trebuia să-i urmez, dar nimeni nu se uită în direcţia mea, aşa că mi-am adunat însemnările şi am aşteptat. Treptat, zgomotele şi râsetele se răspândiră în sala de judecată. Fiecare părea să vorbească cu toată lumea, ca şi cum ar fi fost zi de târg; toată lumea, cu excepţia domnului Rosen, care stătea cu capul plecat, uitându-se doar uneori în sus, sau dintr-o parte în alta, cu ochii sălbătici, ca un om care-şi pierduse minţile. După aproape o oră, judecătorii intrară din nou, unul în spatele celuilalt. Prizonierul părea gata să leşine.

— Abraham Rosen, rosti guvernatorul cu o voce severa.

Se lăsase o asemenea linişte, că puteai să auzi şi un şoarece în capelă. În emoţia pe care o simţeam, îmi tremura mâna în vreme ce scriam cuvintele pe care le rostea. Zdrăngănitul lanţurilor din jurul spiţerului încetară.

— Dintre toate formele de ucidere, continuă guvernatorul, aceea de otrăvire este cea mai mârşavă. Este insidioasă şi murdară. Utilizează forţe întunecate şi nenaturale. Făptaşul trăieşte în umbră şi se strecoară înapoi după ce-şi îndeplineşte fapta. Te găsim vinovat de crimele de care ai fost acuzat. Dar nu eşti numai un ucigaş, eşti şi un trădător faţă de ţara care te-a adăpostit şi faţă de regina sub a cărei protecţie ai trăit în Anglia.

În acel moment, domnul Rosen strigă cu putere:

— Nu! Eu nu am făcut aşa ceva! Dumnezeu îmi este martor! Sunt nevinovat!

Ştiam acest lucru după conţinutul ascunzătorii lui Marmaduke. Iar nefericirea spiţerului devenise atât de mare, iar protestele sale de nevinovăţie erau atât de sincere, încât mai mult ca sigur că şi Curtea avea să-l creadă.

Ralph Lane aşteptă ca gălăgia din sală şi ţipetele spiţerului să înceteze. Şi, în vreme ce spiţerul suspina, îi pronunţă sentinţa fără cea mai mică umbră de mila în voce:

— Sentinţa corespunzătoare înaltei trădări se va duce astăzi la îndeplinire! Vei fi spânzurat şi lăsat jos câta

vreme vei mai fi în viaţă. Zonele intime îţi vor fi secţionate. Îţi vor fi scoase măruntaiele câta vreme vei mai fi în viaţa, şi în cele din urmă vei fi decapitat. Căpitane Vaughan, ocupă-te rapid de îndeplinirea acestui lucru!

Capitolul 28

— Domnul Chuck Martin? Aici Harry Blake. Am primit mesajul dumneavoastră pe e-mail. A fost un noroc că l-am verificat. Dar cum de aţi ştiut cum să daţi de mine?

Avocatul îmi ignoră întrebarea.

— Mă bucur că aţi sunat, domnule Blake. Mă bucur foarte mult! Puteţi vorbi? mă întrebă apoi, coborându-şi vocea. Adică vă poate auzi cineva?

M-am uitat afară pe balcon. Vântul şi ploaia încetaseră în cursul zilei, iar acum singura dovadă că avuseseră loc erau vaporii care se ridicau din câte o baltă. Dalton îşi luase o pauză de la decodificare şi făcea o baie în piscină. Avea trupul atletic şi stomacul plat al celor care fac exerciţii fizice cel puţin o oră pe zi şi pe care nu puteam decât să-l invidiez. Zola stătea pe o bancă în grădină, la umbra unui papirus, şi avea pe ea un prosop galben, ochelari de soare şi o pălărie de pai cu marginea lată. Scria ceva pe o hârtie. Mai multe foi erau ţinute lângă ea de greutatea unui pahar care conţinea un lichid roz.

— Ce s-a întâmplat?

— Aţi putea să vă despărţiţi de însoţitorii dumneavoastră în seara asta? Să zicem pentru vreo două ore?

— Hm… hm… Ce se întâmplă, domnule Martin?

— Aş vrea să vă întâlniţi cu câteva persoane.

— Nu prea-mi place cum sună asta. Ce se întâmplă?

— Credeţi-mă, domnule Blake, este în interesul dumneavoastră! Uitaţi, lângă Matilda’s Corner se află un ring de dans în aer liber, unde se distrează o mulţime de oameni. Aţi putea să veniţi acolo diseară?

— Poate, am spus eu.

— Locul se pune în mişcare după lăsarea întunericului. Adică într-o oră şi ceva.

— Pe cine reprezentaţi dumneavoastră, domnule Martin?

— O consider pe domnişoara Tebbit drept clienta mea. Numai că ea este aproape un copil, domnule Blake, şi nu

sunt sigur că ar putea să se descurce cu informaţiile pe care doresc să vi le ofer. Este în interesul ei, dar şi în al dumneavoastră să ne întâlnim.

Dalton ieşise din piscină şi se ştergea cu un prosop. Soarele, cu viteza obişnuită în zona tropicală, era deja jos la orizont, dincolo de Kingston, şi era înconjurat de nişte nori în culori excepţionale. Nu-mi plăcea deloc situaţia, dar, pe de altă parte, nu vedeam ce altceva aş fi putut face. Am înşfăcat portofelul şi cheile de la maşină, şi m-am îndreptat către Toyota. Zola se uită la mine surprinsă.

— Mă duc până în oraş, am explicat eu.

— Ce? Şi cum rămâne cu cifrul?

Nu mi-am bătut capul să-i răspund. Am simţit ochii Zolei asupra mea tot drumul până am ajuns la maşină. Toyota se afla la umbra unui arbore de papaya, cu fructele mari, de culoare roz, ameninţând să se zdrobească de ea, însă volanul era încă prea fierbinte pentru a putea fi atins. Am luat-o cu băgare de seamă în josul trecătorii montane, în timp ce soarele pătrundea în mare într-o explozie de nori roşii şi galbeni, rămăşiţele pe cale de dispariţie ale furtunii, în cele din urmă scufundându-se cu totul dincolo de ea.

Mi-am continuat drumul pe Old Hope Road către Matilda’s Corner şi am parcat maşina pe o străduţă laterală. Un ritm profund, înăbuşit, îşi transmitea ecoul printre clădiri. Un grup de adolescenţi voioşi se îndreptau spre sursa acestui zgomot şi i-am urmat şi eu. Era un parc iluminat ca o adevărată expoziţie. M-am aşezat la rând şi am plătit trei mii de dolari jamaicani unui bărbat gras, cu o căciulă enormă împletită, cu dungi roşii, aurii, negre, şi verzi. Fuma dintr-o ţigară voluminoasă, rulată de mână. Apoi m-am trezit sub o arcadă pe care erau scrise cuvintele ASTA ŞI AIA cu litere albastre, pe urmă în interiorul parcului, împreună cu cel puţin o mie de alte persoane, majoritatea mai tineri decât mine şi mai toţi de culoare. Măcar mă evidenţiam în mulţime.

Mi-am croit drum către un stand cu produse preparate la grătar, specifice insulei, şi mi-am umplut o farfurie de

carton cu de toate. Becuri colorate erau atârnate printre copaci, legănându-se în bătaia vântului, iar în aer se simţea miros de marijuana şi de condimente, şi prin difuzoarele imense se auzeau muzica de dans şi vorbăria specifice în Caraibe. Nişte tineri cu chitare ţopăiau pe o scenă puternic luminată. M-am simţit de parcă aveam o sută de ani.

Nu era nici urmă de Chuck Martin. Dar aveam oare vreo şansă să-l găsesc în aglomeraţia asta? Un gând surprinzător îmi trecu prin minte: poate Cassandra şi prietenii ei îi forţaseră mâna avocatului în vreun fel. Dar, în afară de un cuţit în coaste, nu vedeam ce ar fi putut să facă în aglomeraţia asta. Era un loc sigur. Sau poate chiar asta îşi doreau: ca eu să mă simt în siguranţă. Deodată nu m-am mai simţit la fel de confortabil şi am hotărât să mai stau zece minute, apoi să plec. În orice caz, dacă rămâneam mai mult de atât, urma să fiu afectat pentru tot restul vieţii de tulburări auditive. Mi-am terminat mâncarea şi am luat un punci cu rom de pe tejgheaua unui bar: după cum se părea, taxa de intrare includea şi băuturile. Am început să-mi croiesc drum înspre ieşire.

— Vrei să dansezi?

Fata avea în jur de douăzeci de ani; avea pielea întunecată, şi purta o bluză scurtă, galbenă, care îi expunea abdomenul şi cea mai mare parte din sâni, şi o fustă galbenă care îi expunea o mare parte din coapse. „Frumoase picioare”, m-am gândit eu. Avea un zâmbet larg care îi etala dinţii de o albeaţă perfectă. Purta un lanţ de aur şi cercei, şi tenişi albi.

— Nu prea, am spus, destul de tare ca să fiu auzit peste zgomotul muzicii.

— Să ştii că nu muşc, spuse ea zâmbind.

— Iar eu nu dansez.

— Nu trebuie decât să-ţi mişti picioarele!

Mă luă de mână. Era mică şi caldă şi m-am gândit, „Ei, şi ce dacă?” Am pus din mers punciul de rom pe o masă, iar apoi ne-am amestecat cu mulţimea de dansatori înfierbântaţi, înghesuiţi unul lângă altul. Se simţea miros

de rom şi de frigărui, de transpiraţie şi de marijuana, iar aerul nopţii era fierbinte. Dansul ei consta din felul dezinhibat în care îşi ondula şoldurile şi pelvisul. Am încercat să-i imit mişcările, dar nu reuşeam să intru în ritm.

— Ei, nu-i chiar Cool'N'Deadly, spuse ea. Ţi-am spus, trebuie să-ţi mişti picioarele.

— Cum te cheamă?

— Helen. Cred că nu prea-ţi plac petrecerile.

Aha! Acum urma să mă invite undeva într-un loc mai liniştit.

— Ţi-ai dat seama din prima, Helen!

— Am putea merge undeva într-un loc mai liniştit, spuse ea şi zâmbi din nou.

— Uite ce e, mai bine te duci şi cauţi pe cineva mai sociabil, iar eu mă duc acasă şi mă bag în pat.

De data asta râse.

— Nu scapi de mine chiar aşa de uşor! Hai, vino!

Mă apucă de mână din nou, şi ne-am făcut loc prin mulţime. Încă mai dansa în ritmul muzicii, scuturându-şi funduleţul şi mişcând ritmic din umeri. Grupul ajunsese la un fel de paroxism, şi un DJ începu să spună nişte aiureli pe jumătate în engleza, pe jumătate în dialect, acompaniate de un geamăt oribil pe sintetizator.

Ea voia probabil să mă ducă într-un loc liniştit, întunecat. Şmecheria era să văd ce se afla de fapt în spatele acestei acostări fără să merg pe drumul luat de Tebbit. Transpiram. Ori era o fată care voia doar să-mi ia portofelul, ori mă conducea la altcineva. Sau poate că nu era decât o fată prietenoasă, şi pământul era plat în cele din urmă. Mă conduse pe lângă standurile cu mâncare şi baruri, până am ajuns la marginea parcului. Aici era mai întuneric. Se vedea un gard mare şi ieşirea, dincolo de care era strada cu o îngrămădeală de maşini, iar dincolo de acestea se afla un zid din ciment şi un şir de clădiri murdare cu un singur etaj, cu obloane la ferestre. Am început să mă alarmez. Ea îmi simţi ezitarea şi îşi puse mâna într-a mea.

— Nu te teme, vino cu mine!

Acum nu mai zâmbea deloc.

— Cu ce te ocupi, Helen?

— Nu cu ceea ce crezi dumneata, domnule.

Am intrat pe stradă şi ea mă duse pe partea cealaltă, după ce cântări din ochi aglomeraţia, şi ne-am strecurat prin traficul intens, pe urmă am mers de-a lungul străzii, încă ţinându-ne de mână. Nu discutam deloc; jocul clasic de-a acostarea dispăruse demult. La vreo cincizeci de metri mai încolo, se uită în spatele nostru şi mă duse după colţ. Aici strada era îngustă şi întunecată.

Un om ieşi din umbră. Helen, dacă acesta era într-adevăr numele ei, avea să încerce să mă ţină de braţ când bărbatul avea să mă atace, pentru a mă opri din fugă. Planul meu, dacă era ceva de capul lui, era să-i trag un pumn în nas fetei pe neaşteptate, şi pe urmă să fug. Eram la un pas de a face astfel, când l-am recunoscut pe Chuck Martin. Nu era singur: era însoţit de doi bărbaţi trecuţi bine de treizeci de ani. Cel mai scund din ei avea tenul închis la culoare, mediteraneean, şi obrajii ciupiţi de vărsat. Celălalt era înalt, adus de spate, cu un aer uşor stingher, şi purta ochelari. Nu mi-l puteam imagina ca pe-o ameninţare fizică.

— Eu o să vă las, domnilor, spuse Martin.

— Îmi pare bine de cunoştinţa, Harry, rosti fata, pe urmă se urcă într-un Jeep mare cu tracţiune 4x4. Avocatul se urcă pe scaunul de alături, şi ea făcu din mână în timp ce plecau cu maşina.

Individul cel înalt scoase un portofel şi îmi arătă o fotografie ştampilată de-a lui, alături de care scria ceva ce n-am putut înţelege.

— Inspector Wotherspoon, Marea Britanie, Brigada Specială. Iar acesta este inspectorul Menem de la Poliţia Naţională Turcă.

„Brigada Specială? Poliţia turcă?”

— Îmi pare rău de chestia asta clandestină, domnule Blake, continuă Wotherspoon. Trebuia să fim siguri că nu eraţi urmărit. O acostare obişnuită la o petrecere

dansantă, urmată de o plimbare către un loc liniştit a fost tot ce am găsit mai bun într-un timp atât de scurt.

— Asta-i bizar.

În circumstanţele actuale, părea un comentariu destul de stângaci.

— V-am urmărit evoluţia cu mare interes, domnule Blake.

— Vreţi să spuneţi că am fost pus sub supraveghere?

Wotherspoon îmi ignoră întrebarea.

— Am venit aici să vă cerem ajutorul, spuse el.

— Cât timp m-aţi supravegheat, oameni buni?

— E o poveste lungă.

— Are legătură cu Dalton, nu-i aşa?

Avu loc un schimb rapid de priviri.

— Cum de-aţi ghicit? întrebă Menem.

Nu i-am răspuns.

— Nu am putea găsi pe undeva un loc cu aer condiţionat? am întrebat eu.

— Deci acum îşi spune Dalton, zise Wotherspoon, fără să se adreseze cuiva în mod special.

— Bineînţeles. Aşa îl cheamă.

— Şi care este mai exact relaţia dumneavoastră cu acest aşa-zis Dalton? întrebă Menem.

— Dacă tot am fost supravegheat, atunci desigur ştiţi deja!

Menem aşteptă până când un bărbat însoţit de o femeie în fustă mini trecură de grupul nostru. Bărbatul numără un teanc gros de dolari jamaicani.

— Am aprecia dacă aţi răspunde pur şi simplu la întrebare.

— Iar eu aş aprecia dacă mi-aţi spune despre ce este vorba.

— Chiar pretindeţi că nu ştiţi nimic? întrebă Menem pe un ton care devenise în mod evident ostil.

— La revedere! am spus, şi chiar m-am răsucit să plec, dar Wotherspoon mă prinse de braţ.

— Cred că toţi ne-am încălzit cam tare aici, zise acesta, abordând un ton împăciuitor. Hai să găsim o cafenea cu

aer condiţionat şi să o luăm de la început!

A trebuit să parcurgem pe jos o bucată destul de bună de drum până ne-am îndepărtat de zgomotul de petrecere. Am sfârşit prin a ajunge la un local acoperit cu piscină, care avea numai câteva mese ocupate. Un grup de tineri zgomotoşi erau adunaţi în jurul unei console cu jocuri dintr-un colţ. Deasupra barului, un televizor difuza un film cu arte marţiale. Ne-am aşezat pe nişte taburete, şi eu am comandat un milkshake; poliţiştii optară pentru cafele.

— Unde intră în schemă poliţia turcă? am întrebat eu, luând iniţiativa.

— Poziţia în care ne aflăm cere ca noi să punem întrebările, iar dumneavoastră să răspundeţi, spuse Menem.

— Nu, am replicat eu, încercând să-mi controlez nervii, poziţia în care ne aflăm este că eu sunt un cetăţean liber, într-o ţară liberă, iar voi puteţi să vă duceţi naibii!

Wotherspoon sorbi din cafea, apoi se strâmbă.

— Aveţi dreptate, domnule Blake. Numai că am făcut un drum lung, suntem afectaţi şi de fusul orar, şi am aprecia foarte mult dacă ne-aţi răspunde la câteva întrebări. Dumneavoastră nici nu aveţi idee cât de presantă este această problemă!

M-am întrebat dacă aceasta nu era cumva rutina cu poliţistul bun, poliţistul rău, pe care o văzusem în filmele de la televizor şi despre care considerasem mereu că era o creaţie a scriitorilor de ficţiune.

— Cum de aţi ajuns să vă asociaţi cu aceşti oameni? mă întrebă Menem.

Încă mai eram furios pe faptul că amânau să-mi răspundă la întrebări, însă le-am spus:

— Am fost împuternicit de către o familie veche din Lincolnshire să investighez un manuscris. Acesta conţine în el lucruri care necesită o cunoaştere specializată. Zola este istoric maritim, iar Dalton este expert în relicve religioase. Ce am aflat până acum ne-a condus până în acest loc.

— Pretindeţi că nu aveţi nicio conexiune anterioară cu

acest Dalton? întrebă Menem cu o voce care exprima autoritatea specifică meseriei lui şi care mă scotea pur şi simplu din sărite. Poate era vina mea: am acea înclinaţie spre anarhie care ar face să fiu un dezastru în orice organizaţie care necesită lucru în echipă. Aşa cum zicea şi vechiul meu sergent din armată.

— Absolut niciuna. „Brigada specială. Poliţia Naţională Turcă.” Am dat voce unui gând care se strecurase în subconştientul meu de zile întregi: Oameni buni, vă gândiţi cumva la terorism?

— E interesant că întrebaţi aşa ceva, spuse Wotherspoon.

Am aşteptat un răspuns, însă el mă întrebă:

— Căutaţi ceva anume?

Menem îi aruncă o privire, de parcă ar fi zis prea multe.

— De unde ştiţi asta? am întrebat.

— Am ghicit, răspunse Wotherspoon, amestecând în cafea.

Nu se aştepta să-l cred, şi nici nu-i păsa.

— Situaţia ţarii mele, rosti Menem, este că acum se află la răscruce între Orient şi Occident, între Europa şi Asia. În vest, vecinii şi duşmanii noştri dintotdeauna sunt grecii. La est sunt Armenia şi Iranul, ţări care susţin că Turcia este responsabilă de genocidurile din trecut. Din nefericire, istoria noastră este scăldată în sânge.

— Mulţumesc, dar în meseria mea adun ceva date istorice din mers. Putem trece direct la subiect?

Poliţistul îşi puse trei linguriţe de zahăr în cafea.

— După cum spuneam, există anumite lucruri pe care nu vi le putem explica.

— Aţi venit cu avionul în Jamaica numai ca să-mi spuneţi acest lucru?

— Am vrea să ştim ce anume căutaţi, rosti Menem, şi ce progrese aţi făcut până acum, dumneavoastră şi ceilalţi.

— De ce v-aş spune?

Încă nu mă simţeam confortabil, şi eram alarmat în urma dezvăluirii faptului că fusesem supravegheat.

— Domnule Blake, spuse Menem suspinând, eu aparţin

de o unitate specială din Poliţia Naţională Turcă. Poziţia geografică şi istoria despre care am pomenit fac ca ţara noastră să fie un fel de teren de întâlnire pentru tot felul de extremişti. Avem de-a face cu separatiştii kurzi care lansează bombe în bazarul Misir, fundamentaliştii musulmani care încearcă să pătrundă bazele aeriene americane, militanţii greci care…

— Şi ce au de-a face cu mine toate aceste lucruri?

— De o bucată de vreme suntem implicaţi în investigarea unui grup de persoane. Afirmaţia că aceste persoane sunt periculoase spune prea puţin când mă refer la ei.

Am simţit cum mă furnică pielea de pe cap.

— Şi ei, şi dumneavoastră, continuă Menem, sunteţi în căutarea aceluiaşi lucru, iar pentru ei este extrem de important să-l găsească înaintea dumneavoastră.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Numai că ştiam perfect despre ce vorbea. Tremuram uşor, dar se poate să fi fost din cauza aerului condiţionat.

— Aceasta este o insulă mică, dar plină de violenţă. Moartea a trei turişti ar fi privită ca un alt incident nefericit într-o ţară care a experimentat opt sute de crime numai anul trecut.

Acest lucru îmi trecuse şi mie prin minte imediat după ce am păşit pe pământul jamaican. Ba nu, îmi trecuse prin minte chiar într-un bar din Oxford, imediat ce mi-am dat seama că trebuia să vin aici.

— Spuneaţi numai de trei turişti, am zis eu.

— Da, Zola, Debbie, şi dumneavoastră. Nu şi Dalton.

— Nu şi Dalton? am întrebat, reflectând la acest lucru.

— Nu şi Dalton, repetă Menem, clătinând din cap.

Mi-am sorbit ultimele înghiţituri din milkshake, şi am băgat de seamă că mâna îmi tremura uşor. Ochii inspectorului Menem erau ca nişte bile dure din sticlă.

— Dacă avem noroc, am spus eu, am putea avea nişte răspunsuri într-o zi sau două.

Wotherspoon clătină din cap, satisfăcut.

— Nu cerem, domnule Blake, decât să ne informaţi

despre progresele pe care le faceţi. Orice descoperiţi trebuie să-mi raportaţi prin intermediul biroului domnului Martin. Nu prin consulat, din care informaţiile se scurg ca printr-o sită.

— Şi care-i treaba cu Dalton?

Poliţiştii se priviră unul pe altul. Menem clătină scurt din cap, şi Wotherspoon spuse:

— Prietenul dumneavoastră Dalton este plătit.

— Ce înseamnă asta mai clar? Este un asasin plătit, sau ce?

— Mult mai mult decât un asasin, spuse Wotherspoon. Are cel puţin şase nume, şi tot atâtea paşapoarte. O să-l găsiţi în Irak, Iran, Palestina, Turcia, oriunde este nevoie de un cuţit pe o alee întunecată sau de o atrocitate într-o piaţă publică. Este genul care locuieşte într-o criptă şi iese când se face întuneric.

Menem scoase un plic micuţ, maroniu, dintr-un buzunar de la spate. Extrase din el o fotografie alb-negru. Dalton mă privea fix din această fotografie. După cum părea, era o stradă din Londra, iar fotograful stătea într-o maşină de pe partea cealaltă a străzii. Pe fotografie se afla o ştampilă oficială şi un număr, iar dedesubt era scris numele Leroy Abo.

— Acesta este individul pe care-l cunoaşteţi ca Dalton?

— Da. Se numeşte Leroy Abo? am întrebat eu, începând să simt cum mi se face greaţă.

— Printre multe alte nume, răspunse Menem. Iar acestea sunt câteva dintre operele sale.

Îmi înmână câteva articole tăiate din ziar, ambele în engleză. O imagine reprezenta un autobuz distrus, iar oameni şi resturi erau împrăştiate pe o stradă aglomerată, cu ambulanţe. Piaţa distrusă, maşinile şi oamenii plasau scena undeva prin Mediterana sau prin Orientul Apropiat.

— A evadat din închisoarea din Izmir acum trei ani. În prezent are conexiuni cu extremiştii din nordul ţării mele. Noi credem că, indiferent ce anume căutaţi, este într-un anume fel simbolic pentru aceşti oameni. Credem că a fost însărcinat să obţină acel lucru. Şi mai credem şi că

obţinerea acestui lucru va declanşa un incident terorist de anvergură.

Am simţit cum mă albesc la faţă.

— Nu se poate să fie aşa! am exclamat. Lucrează pentru Sir Joseph însuşi, directorul Muzeului de Antichităţi din Oxford!

— Nu este adevărat, spuse Wotherspoon. Puteţi verifica şi singur. Uitaţi-vă pe lista cu personalul muzeului care este afişată pe internet!

— A, da, Sir Joseph, făcu Menem, reuşind să afişeze o jumătate de zâmbet. Virtuosul, impecabilul, înstăritul Sir Joseph! Acum chiar pătrundem pe un teritoriu de unde îmi este imposibil să divulg anumite lucruri. Făcu o pauză de câteva secunde pentru a permite imaginaţiei mele să o ia razna, pe urmă mă întrebă: Aţi observat ceva ciudat în comportamentul lui Dalton?

M-am gândit la acest lucru. Mici detalii începură să-mi apară în memorie.

— Da. Da, am observat. Telefoane, cu receptorul lăsat jos momentul în care intram în cameră, absenţe inexplicabile… M-am răsucit către Wotherspoon. L-au omorât pe Tebbit şi au făcut să pară că era o spargere, nu-i aşa?

Inspectorul îmi întoarse o privire inexpresiva.

— Şi, deşi ştiţi acest lucru, sunteţi totuşi foarte încântaţi de faptul că mă puteţi utiliza ca momeală.

— Nu vă simţiţi prea ofensat din acest motiv, domnule Blake!

— Şi mai este ceva, am spus eu, cu gâtul uscat. Zola jură că l-a văzut pe Dalton vorbind cu un individ într-o cafenea. Nu era o conversaţie obişnuită, ci ceva cu un scop precis.

Zâmbetul dispăru. Poliţiştii schimbară nişte priviri între ei.

— Atunci înseamnă că nu lucrează singur.

— Poate ar fi mai bine dacă eu, Zola şi Debbie am şterge putina.

— Nu voi ascunde faptul că situaţia este extrem de periculoasă pentru dumneavoastră, spuse Wotherspoon. Aş

ezita să plasez în poziţia dumneavoastră până şi un agent de teren dintre ei mei. Însă vă cer să nu plecaţi. Este posibil să fie în joc foarte multe vieţi omeneşti.

— Voi, oameni buni, m-aţi folosit ca momeală încă de la moartea lui Tebbit, nu-i aşa? am repetat eu.

Wotherspoon continua să amestece nu se ştie ce în ceaşca de cafea.

— Ce-ar trebui să fac în privinţa lui Dalton? am întrebat, fiindu-mi foarte greu să-l asociez pe tânărul vesel, timid pe care-l ştiam, cu creatura fanatică pe care o descriau ei.

— Nu-i spuneţi nimic despre această întâlnire! Nu-i daţi niciun semn că ştiţi cine este cu adevărat. Şi, mai presus de orice, nu-l lăsaţi să pună mâna pe ceea ce veţi descoperi.

— Nu sunt sigur cum aş putea preveni acest lucru, am spus eu, clătinând zăpăcit din cap.

— Dar în momentul în care îl va avea în mână, spuse Menem, dumneavoastră, Zola şi Debbie nu îi veţi mai fi de niciun folos. Veţi deveni o sursă de risc. Vă va zdrobi ca pe nişte insecte.

— Ce aţi vrea să fac eu?

— Anunţaţi-ne în momentul în care sunteţi pe punctul de a obţine acest lucru, ceru Wotherspoon. Vom încerca să vă aranjăm protecţia.

M am ridicat de la masă. Picioarele îmi erau puţin nesigure.

— Apropo, unde staţi? mă întrebă pe un ton indiferent.

— Avem o ascunzătoare.

— Nu e suficient. Trebuie să ştim exact unde se află aceasta.

— E o vilă în Red Hills. Speram ca această minciună să fie destul de convingătoare. Se află la vreo sută de metri după staţia Shell, pe dreapta. N-aveţi cum să n-o vedeţi, este o clădire mare, albă, cu balcoane. M-am gândit că e o casă sigură.

— Probabil că ar fi fost dacă nu aţi fi avut vipera asta în mijlocul vostru.

Ieşit în stradă, am făcut semn unui taxi din care

răzbătea un ritm sonor de reggae, care concura cu basul puternic şi ritmul de la Matilda's.

— Imediat ce vom şti care este natura descoperirii dumneavoastră, rosti Menem, vom înţelege mai bine de ce teroriştii kurzi sunt atât de nerăbdători să obţină acest obiect.

Stăteau pe strada aglomerată în vreme ce eu negociam cu rastamanul[16] în vârstă preţul unei curse până la Red Hills. Wotherspoon îmi făcu din mână în timp ce treceam cu maşina prin dreptul lor. După vreo două sute de metri m-am uitat în urmă, dar dispăruseră, pierduţi în mulţime.

Când am ajuns la Constant Spring, l-am întors pe şofer din drum pe direcţia din care veniserăm, şi pe urmă de-a lungul Beverley Hills. Am mers încetişor cu maşina pe nişte străzi liniştite, pe marginea cărora se aflau case de milioane de dolari, protejate de garduri înalte şi de câini ucigaşi. După câteva ture, m-am convins în sfârşit că nu ne urmărea nimeni, aşa că ne-am întors prin oraş la Matilda's Corner şi am oprit taxiul la distanţă de câteva străzi de Toyota. Vântul începuse să bată din nou tare, iar petrecerea era în toi.

— A, vă duceţi la disco? întrebă rastamanul.

— Da, omule, păstrează restul, i-am spus.

— Fii binecuvântat, zise el şi plecă, cu moştenirea lui Bob Marley transmiţându-şi ecoul peste clădiri.

Am ajuns la vilă în jumătate de oră. În bucătăria cea mare, Zola trebăluia de zor cu un ananas şi nişte peşti, înarmată cu un cuţit ascuţit, iar Debbie făcea pe ajutorul de bucătar. Dalton, îmbrăcat în stilul său jamaican şmecheresc, era cufundat în manuscrisul lui Ogilvie. Mă salută cu o mişcare prietenească din mână şi un zâmbet timid, pe care îmi era imposibil să le asociez cu trupurile zdrobite împrăştiate pe străzile din bazarul Misir.

[16] Fan al muzicii lui Bob Marley (n.tr.).

Capitolul 29

Ceasul meu arăta ora nouă: dormisem cam trei ore. Sunetul melodios al unei voci din Indiile de Vest ajunse sus pe scări, răzbătând peste gemetele vântului care sufla cu putere printre copaci. Se simţea miros de prăjeală. M-am îmbrăcat cu un pulover şi cu pantaloni scurţi şi am coborât călcând apăsat pe treptele late din lemn, până am ajuns în bucătărie. Debbie şi Dalton se aflau la masa cea mare, bând cafea. Dalton îmi făcu semn din mână, iar Debbie îmi dărui un zâmbet dulce, inocent. După cum se părea, vila deţinea şi o menajeră tânără de culoare.

— Bună ziua, domnule, numele meu este Pearl. Sunteţi gata pentru micul dejun?

— Încearcă ceva tradiţional, îmi sugeră Dalton.

Ochii lui Pearl se luminară.

— Puteţi mânca budincă de banane cu mălai, peşte sărat cu *ackee*[17], *bammy*[18], omletă cu brânză…

— Mulţumesc, Pearl, dar mi-ajunge puţină pâine prăjită.

— Nu am pâine prăjită, spuse ea bosumflându-se. Vă pot face nişte banane prăjite.

— Bine.

— Bun! exclamă Pearl şi zâmbi, şi într-o clipă am auzit zdrăngănitul unei tigăi pe aragazul din bucătărie.

Debbie era îmbrăcată cu un pulover negru şi nişte pantaloni largi. Îşi turnă lapte condensat în cafea.

— Am reuşit să termin, spuse ea. Arborele genealogic, ramura jamaicană. Îmi întinse mai multe pagini format A4. Tăticu’ nu mi-a spus niciodată nimic despre ei. Cred că îi era ruşine cu ei. Au existat nişte legături între proprietarii plantaţiilor şi sclavii lor.

— Nu ştia nimic despre rudele voastre din Jamaica, am afirmat eu, convins de acest lucru.

---

[17] Mâncare tradițională jamaicană din cod sărat și fructe de ackee, *Blighia sapida* (n.tr.).

[18] Pâiniță specific jamaicană din făină de manioc și lapte de cocos (n.tr.).

Am luat listele lui Debbie, dar nu am apucat să mă uit peste ele, că Zola intră în încăpere cu un mers săltat. Şi ea agita în mână nişte foi de hârtie.

— Uită-te la astea, Harry, sunt în cifru!

M-am uitat la foile Zolei şi l-am recunoscut imediat: cifrul Babington.

— Este scrisul lui Ogilvie, am spus eu. Îl recunosc.

Ochii lui Debbie erau plini de idei romantice legate de comori îngropate.

— Despre asta este vorba, nu-i aşa? întrebă ea. Harry, trebuie să decodifici asta imediat!

— Mâncaţi cât sunt calde! îmi ordonă Pearl. Se îndreptă apoi pe trepte în sus, probabil ca să facă paturile.

— Nu sunt un spărgător de coduri, Debbie. Banana din gura mea avea gust ca şi cum ar fi fost prăjită în *Scotch Bonnets*[19]. Cineva îmi spusese că acesta este cel mai iute ardei din lume, şi eram gata să fiu de aceeaşi părere. Era ceva care mă deranja la zâmbetul constant al lui Dalton.

— Dar este un cod elisabetan, nu-i aşa? se interesă acesta, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Cred că este cifrul Babington, spuse Zola.

„La naiba, Zola! Nu-i spune lui Dalton!”

— Dar tu trebuie să fi ştiut acest lucru, Harry! Ochii Zolei deveniră brusc circumspecţi. Voiai să-l decodifici de unul singur, nu-i aşa? Poate chiar voiai sa găseşti Adevărata Cruce de unul singur!

Dalton avea în continuare privirea aceea fixa, deconcertantă. Am început să mă întreb dacă nu cumva mă suspecta că-i văzusem partenerii de taifas la ora aceea matinală.

— Ce te prosteşti? am întrebat-o, încercând să vorbesc pe un ton cât mai lejer. Da, chiar arată ca cifrul Babington. Strict vorbind, este un nomenclator, un amestec de simboluri şi de cuvinte de substituţie. Ar trebui să-l putem descărca de pe internet, am spus, încercând în continuare să împrăştii suspiciunea care acum atârna greu în aer. Ce-ar fi să începi sa cauţi? Să vezi dacă nu găseşti un internet-

[19] Varietate de ardei iute specifică Insulelor Caraibe (n.tr.).

café în oraş, sau chiar în hotel. Cât timp ai să cauţi asta, eu o să completez ce mai pot din jurnalul lui Ogilvie.

— Eu şi Zola o să ne ocupam de asta, spuse Dalton.

Nu-mi plăcea ideea ca Zola să fie lăsată singură în compania lui Dalton.

— De fapt, vin şi eu, am spus.

— De ce? întrebă Zola, cu vocea îngreunată de neîncredere.

— Ca să mă asigur că voi doi n-o să fugiţi cu comoara îngropată, am răspuns eu.

Nu mai avea niciun rost să mai încerc să-mi fac spusele să sune ca o glumă. Aerul era supraîncărcat de tensiune.

Zola îşi turnă o ceaşcă de cafea. Rosti cu vocea îngheţată:

— Sigur ţi-ai dat seama că era cifrul Babington, Harry. Te-ai prefăcut că nu ştii. Trebuie să fie un motiv. Poate are legătură cu faptul că vrei să iei icoana de treizeci de milioane de dolari numai pentru tine!

Nu puteam să explic nimic, cu Dalton de faţă.

— Motivul este că am dormit numai trei ore, am spus eu. Dacă tu interpretezi şi cauţi sensuri ascunse în fiecare stupiditate pe care o spun sau o fac…

Debbie îşi analiza cu entuziasm arborele genealogic.

— Ştiaţi că al doilea nume al meu este Inez, ca la Inez Teriaca? întrebă ea.

Încercă să se îndrepte de spate ca o spanioloaică mândra, apoi mai adăugă puţin lapte condensat în cafea.

— Se vede că Harry este îngrijorat, spuse Dalton. Trebuie să fie o conexiune internet pe undeva pe aici. Haideţi să-l rugăm pe administrator să ne lase să-l accesăm de aici.

M-am uitat afară la copacii care se îndoiau şi la ploaia care urma să vină. Vântul făcea vălurele în piscină.

— Vremea nu este de jacuzzi, am spus eu. Mă duc sus să văd ce mai are să-mi spună tânărul James Ogilvie.

După procesul nefericitului domn Rosen, am sperat cu toţii că otrăvirile misterioase vor înceta. Spiţerul îşi

înşelase călăul în modul cel mai spectaculos. La pronunţarea verdictului, îşi trăsese laţul pe care-l avea la gât din mâinile soldatului, făcuse un salt până la masă, înşfăcase borcanul cu petale negre şi le răsturnase în palme, frecându-le şi întinzându-şi praful negru peste faţă şi piept. Nimeni nu îndrăznise să se apropie de el în vreme ce-şi ţinea mâinile în sus, cu privirea sălbatică, şi rămăseserăm cu toţii fascinaţi, întrebându-ne ce urma să se întâmple mai departe. În câteva clipe începuse să respire cu dificultate, spatele i se arcuise şi căzuse la pământ, spărgându-şi capul, chinuit de o convulsie foarte puternică. Faţa i se învineţise şi i se contorsionase, iar mădularele i se întinseseră, ca şi cum i-ar fi fost trase din exterior. În două minute respiraţia i se oprise, deşi ochii încă i se holbau oribil, şi avea spasme, iar între spatele lui şi podea era atâta spaţiu, încât un câine ar fi putut trece liniştit pe sub el. În cele din urmă se auzise un zgomot îngrozitor ca şi cum s-ar fi înecat, iar trupul îi căzuse grămadă la pământ, fără viaţă.

Odată cu moartea îngrozitoare a domnului Rosen, am simţit o mare eliberare. Conştiinţa mea fu eliberată de responsabilitatea salvării unui om nevinovat cu preţul propriei mele vieţi. Şi totuşi, dacă aş fi vorbit mai devreme, înainte de a se fi pronunţat verdictul… Este suficient să spun că de-a lungul anilor am avut nenumărate coşmaruri şi de nenumărate ori m-am trezit în puterea nopţii, văzând ochii rătăciţi ai domnului Rosen privindu-mă fix, rugători şi acuzatori.

Şi totuşi, la o săptămână după aceea, avu loc o altă crimă. Un tânăr care era de serviciu ca santinela fu împuşcat pe întuneric. Nu se găsi pistolul cu care se trăsese, sau degetul care apăsase pe trăgaci. Şi la câteva zile după aceea, otrăvirile reîncepură.

Suspiciunile căzură atunci asupra lui Joachim Ganz, omul specialist în minereuri din Praga, care era evreu, şi nu creştin, şi care, la fel ca şi domnul Rosen, era tratat mereu cu neîncredere. Domnul Kendall le făcu tuturor cunoscut că atunci când intrase în încăperea domnului

Ganz, evreul ascunsese în grabă un borcan cu frunze verzi. Eu, unul, am fost convins că acest lucru era o minciuna, dar printre colonişti apărură curând tot felul de zvonuri: domnul Ganz fusese văzut intrând în coliba unui om care murise ulterior. Acum ştiam că acele omoruri erau opera unuia sau a mai multora dintre cei trei gentilomi: Marmaduke StClair, Anthony Rowse şi Abraham Kendall. Şi mai ştiam că, dacă făceam cunoscute cele văzute de mine, ar fi însemnat să mă spânzur cu propria mână. Jocul practicat de ei nu era jocul meu, iar rezultatul acestuia nu era treaba mea. Aşa mi-am spus, cel puţin, în încercarea de a-mi minimaliza propria vinovăţie.

Dar agonia conştiinţei mele mi-a depăşit în cele din urmă până şi simţul de autoconservare. Într-o dimineaţa umedă l-am abordat pe domnul Harriot în coliba sa şi i-am spus că eu credeam cu putere în nevinovăţia lui Joachim Ganz, temându-mă că stăpânul meu mă va chestiona despre ideile care stăteau la baza acelei convingeri. N-aş putea spune ce ştia sau ce suspecta domnul Harriot, dar îi sunt recunoscător pe veci pentru discreţia sa. Ascultă liniştit pur şi simplu, pe urmă îmi spuse că nu i se va face niciun rău lui Joachim. Domnul Ganz le arătase englezilor cum să extragă cuprul, care era extrem de necesar în producerea bronzului pentru tunuri, ceea ce dădea corăbiilor lor un avantaj faţă de armele de fier ale spaniolilor. Domnul Ganz era un bun prieten al Angliei. Domnul Ganz, aşa îmi spuse domnul Thomas Harriot, făcuse o grămada de bani pentru persoane din Consiliul de Coroană, şi chiar şi din această colonie. Şi aşa s-a şi dovedit. Zvonurile împotriva evreului se stinseră în cele din urmă.

În această vreme, activitatea coloniei continua. Domnul Harriot descrise aceasta în jurnalul său, pe care l-am văzut, şi nu mai am decât prea puţine de adăugat. Am băgat de seamă că omisese orice menţiune despre tentativele de a distruge colonia din interior. Bănuiesc că nu dorea ca oamenii să investigheze prea mult care era scopul expediţiei noastre. Speraserăm cu toţii ca Joachim

Ganz să descopere pietre preţioase sau aur. Descoperise un minereu de cupru, prea sărac pentru a putea fi exploatat; altceva nu mai descoperi în afară de pietriş. Iar Ralph Lane, care avea planuri grandioase pentru construirea unei fortăreţe grozave, înconjurate de bastioane şi apărători din piatră, trebui să se mulţumească cu un simplu fort, care nu era mai mare decât un banc de nisip şi nici nu era mai adânc decât o tranşee.

La sfârşitul lunii august, Sir Richard Grenville porni să navigheze spre Anglia, promiţându-ne că va reveni de Paşte cu provizii şi lăsându-ne pe noi în urmă, cam o sută de persoane. O stare de depresie se lăsă peste mica noastră colonie în vreme ce *Tigrul* şi *Elizabeth* dispărură la orizont, lăsându-ne singuri pe continent.

În perioada următoarelor câtorva luni, Ralph Lane şi Thomas Harriot realizară mai multe expediţii în interiorul continentului. Am avut mereu în minte misterioasa *longitudinem dei,* scopul secret, *alea iacta est* a reginei Angliei. I-am însoţit eu însumi pe domnul Harriot şi pe domnul White în una dintre aceste expediţii. Am trecut cu o barcă cu vâsle pe valurile mari ale Atlanticului înainte să ne îndreptăm spre Chesapeake Bay. Am descoperit că pământul era fertil aici, iar sălbaticii erau prietenoşi. Şi, deşi era iarnă, climatul era blând, iar noi puteam chiar să dormim afară, pe pământ. Am rămas acolo mai mult de o lună, dar când, în cele din urmă, ne-am întors în primăvară, am găsit colonia într-o stare foarte proastă. Crimele continuaseră. Avuseseră loc multe violenţe. Sălbaticii deveniseră ostili şi se săturaseră de solicitările noastre permanente pentru mâncare. Dacă intenţia conspiratorilor era sa aţâţe nemulţumirea şi să distrugă expediţia, aceştia se bucurau de un succes deplin.

Cam prin vară ni se terminară rezervele de alimente. Chiar şi câinii Mastiff ai lui Ralph Lane urmaseră calea oalei de gătit. Iar acum sălbaticii considerau că şansa era de partea lor şi ne ameninţau cu exterminarea. Guvernatorul Lane conduse o expediţie împotriva lor. A fost o treabă urâtă şi sângeroasă, la sfârşitul căreia ne

aduse capul şefului indienilor, Wingina. Însă cred că acest lucru ne-a mai dat un răgaz de la atacurile lor din ce în ce mai îndrăzneţe. Şi înainte să ia sfârşit încă o săptămână, căpitanul Stafford ne aduse veşti minunate: din Outer Banks zărise o flotă englezească uriaşă. Sir Francis Drake venise să ne salveze cu douăzeci şi trei de corăbii: coloniştii urmau să plece acasă. Pentru ei însemna salvarea, dar pentru mine avea să se dovedească un dezastru.

Nici nu ancorase bine Sir Francis Drake, că începu o furtună. Valurile de după Outer Banks începură să crească înfricoşător de mari. Mai multe bărci de serviciu fură lăsate la apă din corăbiile flotei. Noi am început să adunăm desenele domnului White, cuferele cu minereuri şi plante pe care le colecţionaserăm, la fel ca şi obiectele personale şi cuferele gentilomilor, şi să le ducem spre mal. Iar apoi, în mod trist, lipsa de disciplină începu să se arate: coloniştii, printre care şi mulţi dintre soldaţi, fuseseră foarte puţin controlaţi în aceste ultime luni, guvernatorul Lane păstrând disciplina doar cu câte o spânzurare din când în când. Pe urma însă, când furtuna începuse să lovească cu putere, fură copleşiţi de spaimă, temându-se că Drake îşi va ridica ancora şi va dispărea la orizont, lăsându-i să moară de foame, la dispoziţia sălbaticilor care acum aveau motive întemeiate să-i urască. Chiar şi oamenii lui Drake erau atât de înspăimântaţi de furtună, că ameninţaseră că-i vor lăsa pe colonişti acolo.

Guvernatorul Lane fu primul care urcă la bordul bărcii de serviciu, urmat de ceilalţi gentilomi. Cuferele şi bagajele lor rămăseseră pe mal, lăsate în grija marinarilor. Împachetasem cu înfrigurare bagaje în cuferele lui Harriot, Rowse, White şi alţii, lăsând la urmă propriul meu jurnal secret. Dar acum, în vreme ce catargele flotei se balansau periculos în furtuna din ce în ce mai puternică, am ieşit din coliba domnului White şi am fugit prin ploaia stăruitoare spre micul meu adăpost. Nu aveam vreme de colecţia de pietricele şi de scoici ciudate; am dat deoparte salteaua mea din paie şi am luat jurnalul, punându-l la

piept, ca să-l protejez de ploaie. Pe urmă am fugit afară.

— Ogilvie! Vino aici! îmi strigă Marmaduke, făcându-mi semne iuţi cu mişcări largi ale mâinii.

Am fugit la el şi l-am urmat în interiorul colibei.

— Pentru Dumnezeu, ajută-mă cu astea! Şi repede!

Încerca să înghesuie o cantitate uriaşă de lucruri personale în cufărul său. Până şi un copil ar fi văzut că era imposibil să închidă capacul.

— Domnule, i-am spus, n-o să meargă!

— La naiba cu impertinenţa ta, Ogilvie! Aşază-te pe capacul ăsta blestemat!

Însă nimic din ce făceam nu-l determina să se închidă. Deoarece timpul trecea, în cele din urmă înjură, deschise capacul şi începu să umble printre haine, alegând ce să lase deoparte. Din nefericire, părea să vrea să le ia pe toate cu el. Devenisem deja înnebunit de spaimă. I-am strigat încă o dată:

— Domnule, trebuie să plecam!

— Atunci ajută-mă să târăsc blestemăţia asta!

Am început să târâm cufărul pe podea. De-abia se clintea, atât era de greu. Am forţat uşa colibei, ţintuită de vânt. Când m-am uitat afară, am văzut spre groaza mea că ultima barca de serviciu era împinsă de pe mal. Marinarii se băteau între ei care să urce la bord. Deja valurile aveau crestele albe de la spumă, iar eu începusem să pierd din ochi flota lui Sir Francis Drake din pricina ploii.

Când văzu acest lucru, Marmaduke strigă disperat. Lăsă cufărul, mă împinse cu bruscheţe şi o luă la fugă spre barcă. L-am urmat, fugind în spatele lui, cu sângele zvâcnindu-mi în urechi şi cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Numai că era prea târziu. Când am ajuns la mal, barca de serviciu era deja la o distanţă de vreo sută de metri depărtare. Era zbuciumată de valuri şi ameninţa să se răstoarne sub greutatea oamenilor de la bord. Un singur om rămăsese, strigând şi făcând semne din mâini, cu valurile ajungându-i uneori până la gât. Numai că marinarii nu-l băgau în seamă: erau suficient de preocupaţi cum să se menţină la suprafaţă. În cele din urmă se opri

din făcut semne cu mâna şi se uita cu deznădejde cum se îndepărtau şansele lui de salvare. Într-un târziu se întoarse cu faţa spre noi, făcându-şi drum cu greutate înspre mal. Nu era altul decât Simon Salter.

Pe măsură ce se îndepărta şi ultima barcă de salvare, l-am recunoscut pe unul dintre marinari: era Turcul. Şi el mă zări, şi lăsă o vâslă ca să-mi facă deznădăjduit din mână. După ce trecură de bancurile de nisip, am văzut cum cuferele au fost pur şi simplu aruncate în mare. Toate specimenele şi seminţele colectate cu multă trudă în tot anul care trecuse, jurnalele, hărţile şi picturile, toate fuseseră azvârlite peste bord.

Se întâmpla ceva la Outer Banks, dar la început nu mi-am dat seama ce era. Pe urmă însă, într-un moment de acalmie în vijelia aceea, am văzut o privelişte îngrozitoare. Sclavii, femei şi bărbaţi negri erau aruncaţi peste bordul uneia dintre corăbii. Pe punte aveau loc nişte încăierări violente. Dintr-un ciorchine de bărci cu vâsle, ameninţate să fie zdrobite de corabie, o mulţime de marinari urcau pe plasele de pe o latură a corabiei. Se părea că vasul era golit de sclavi pentru a le face loc marinarilor. Am văzut că mulţi dintre sclavi nu ştiau să înoate. Aceştia formau o îngrămădeală densă, neagră, forfotind, care se îneca în valuri. Câteva sute reuşiră să ajungă la mal, strânşi unii în alţii pe bancurile înguste de nisip.

— Cum pot nişte creştini să facă aşa ceva? am strigat înspre Marmaduke.

— Nu fi prost, Ogilvie! Nu sunt decât nişte sclavi!

— Dar nu au nimic de mâncare, sau arme! Sălbăticii îi vor tăia în bucăţi!

Ştiam bine ce se povestea. Femeile erau cele mai rele, îi jupuiau pe prizonieri câtă vreme aceştia erau încă vii, folosind cochilii ascuţite, sau le împrăştiau măruntaiele pe pământ, ca să le mănânce câinii.

— Ar fi mai bine să-ţi faci griji pentru propria soartă! Acest lucru nu ar fi trebuit să ni se întâmple nouă, nişte oameni civilizaţi.

Salter îşi făcuse drum cu greu până la mal, iar apa i se

scurgea din pantalonii bufanţi şi din cămaşa ruptă. Veni alături de noi, şi am privit cu toţii în tăcere cum catargele de la flota măreaţă a lui Drake se clătinau periculos, acoperite de ploaie şi de furtună, pentru ca apoi, unul câte unul, să dispară în cele din urmă din faţa ochilor noştri.

Ne-am uitat unul la altul, lipsiţi de cuvinte şi înspăimântaţi. Eram trei oameni albi – singurii oameni albi de pe acel pământ – abandonaţi fără resurse pe un continent plin cu sălbatici.

Capitolul 30

La început am crezut că era vorba de un zgomot din vis. Era un câine mare, pufos, care zgâria cu laba în uşa de la bucătărie. Pe urmă cineva mă scutură să mă trezesc. Zola, cu gura la câţiva centimetri de urechea mea, îmi şoptea agitată:

— Harry! Cineva încearcă să pătrundă aici!

M-am dat jos din pat şi într-o secundă mi-am tras pantalonii pe mine. Clipe preţioase treceau în timp ce-mi căutam cămaşa pe întuneric, dar apoi am găsit-o şi am tras-o peste cap. Am urmat-o desculţ pe Zola către uşa dormitorului şi am ascultat. La început nu am auzit decât vântul prin copaci, însă pe urmă se auzi din nou zgrepţănatul acela liniştit, sistematic, ca un câine care încerca să între în casă.

Dalton se apropia tiptil de-a lungul coridorului de la etaj.

— Am trezit-o pe Debbie, spuse el.

— Ai sunat la hotel? L-am întrebat.

— Telefonul este chiar lângă uşă. Iar telefoanele mobile nu funcţionează aici.

M-am întrebat rapid în sinea mea de unde ştia Dalton acest lucru. Pe urmă m-am gândit că poate dacă ne-am duce la fereastră şi am ţipa, am reuşi să-i speriem. Apăru şi Debbie, îmbrăcată complet şi tremurând, în ciuda nopţii caniculare.

— Ce-ar fi să aprindem luminile? Sugeră ea în şoaptă. Ca să-i speriem.

Am fugit rapid la fereastra dormitorului meu. La intrare se vedea un Jeep mare cu tracţiune integrală, sclipind în lumina difuză de la piscină şi de la hotel. După cum se părea, maşina era goală. Distanţa de la pervazul ferestrei şi până la veranda de dedesubt era de numai trei metri. M-am întors brusc şi aproape că m-am ciocnit de Debbie.

— Cred că au intrat, zise ea, cu vocea deformată de spaimă.

Am luat-o de mână şi am dus-o rapid spre fereastră. Se

uita în jos, ezitând, iar eu i-am spus:

— Hai, că te ţin eu.

Apoi încălecă pervazul, eu am susţinut-o de încheieturi, iar ea sări. Urmă Zola. M-am răsucit spre Dalton, dar el mă împinse spre fereastră, şi în cele din urmă am sărit şi eu, aterizând pe verandă cu o bufnitură neîndemânatică.

Se zări o scânteie galbenă prin întuneric, luminând tufele şi copacii, pe urmă zgomotul făcut de un pistol. La început nici nu mi-am dat seama că am fost împuşcat. Eram conştient doar de o presiune bruscă în braţul stâng, care mă făcuse să mă trântesc cu faţa la pământ. M-am ridicat şi am riscat o privire în spate, ferindu-mă în timp ce fugeam. La fereastră se vedeau două chipuri.

Debbie şi Zola erau în faţă, fugind în zigzag pe alee. Pe urmă am zărit o pată alarmantă, închisă la culoare, pe mâneca de la cămaşă. O amorţeală dureroasă începu să mi se împrăştie prin braţ. Am deschis portiera de la Jeep. Mă gândisem să împing maşina în jos pe panta abruptă, dar nesăbuiţii lăsaseră cheia în contact. Debbie şi Zola dispăruseră undeva printre copacii din stânga. Habar n-aveam unde era Dalton. Am pornit motorul şi am băgat în viteză, apăsând cu putere pe pedală cu piciorul gol. Timp de câteva secunde de panică am condus prin întuneric, în timp ce mă chinuiam să aprind farurile din faţă. Eram perfect conştient de prăpăstiile ucigaşe de la marginea drumului, însă în cele din urmă se aprinse un tunel de lumină în faţa mea, şi am condus maşina în jos cât de repede am putut.

Un minut mai târziu, lucrul de care mi-era teamă apăru pe munte în spatele meu: faruri. Probabil că luaseră cheile de la Toyota. Am accelerat şi mai tare, dar curbele periculoase erau înspăimântătoare de-a dreptul. Când şi când, după câte un colţ, fasciculele farurilor luminau vârfurile copacilor, dar de cele mai multe ori pătrundeau într-un întuneric total.

Aveam la dispoziţie cam zece minute. Am început să mă simt uşor ameţit, iar sângele, prelingându-mi-se de-a lungul braţului, făcea ca volanul să-mi alunece în palme.

Toyota era mai sprintenă decât jeepul, şi m-am gândit că într-un interval de aproximativ cinci minute aveau să mă ajungă.

Durerea izbucni apoi din interiorul braţului spre exterior. Am început să ameţesc mai tare, şi eram conştient că trebuia să opresc hemoragia, dar cum puteam să fac asta conducând jeepul cu viteza în josul celui mai periculos drum din Caraibe? Am ajuns la o curbă bruscă, la un unghi de aproape 180 de grade. Am încetinit la aproape douăzeci şi patru de kilometri pe oră, îngrozit. Jeepul s-a înclinat înspre exterior. Pe drum era mult grohotiş cu bolovani, o mică alunecare de teren de la ploaia recentă. Am cotit ca să-l evit, ceea ce m-a adus chiar pe margine, dar roata din stânga faţă lovi un bolovan chiar în momentul în care cea din dreapta intră într-o groapă. Mă gândeam că era imposibil să mi se întâmple mie aşa ceva, şi totuşi mi-am dat seama că roata din dreapta se dusese dincolo de margine. Jeepul începuse să se încline încet, ca şi cum aş fi fost într-un avion care-şi schimba direcţia. Dedesubt se vedea doar întuneric. M-am gândit că eram pe punctul de a muri. Am sărit la portiera din dreapta, care acum era deasupra mea. Jeepul încă mai era în contact cu drumul, dar trepida şi se răsucea în vreme ce se răsturna. Se lovi de ceva, şi motorul se blocă. Se auzi un zgomot metalic ca un scrâşnet în timp ce jeepul începu să se deplaseze dincolo de margine. La început, mişcarea era lentă. Am sărit din nou spre portiera din dreapta, şi de data asta am reuşit să ies, dar jeepul dispăru de sub tălpile mele, şi l-am urmat şi eu în întuneric, lipsit de greutate în căderea libera, cu stomacul plutindu-mi în interior, cu braţele şi picioarele legănându-mi-se, îndreptându-mă spre mormântul neştiut care mă aştepta dedesubt.

O pasăre, un lucru minunat, plutind în aerul de munte. Şi încă una, apoi încă una. Brusc am devenit conştient că zburau în cerc deasupra mea. M-am panicat, dar nu m-am putut mişca. Unul dintre vulturi aterizâ. Stătea cam la vreo douăzeci de metri distanţă. L-au urmat şi alţii, scuturând

zgomotos din aripi.

Am reuşit să mişc un deget. Era destul pentru moment. Mâncarea era încă vie. Ceva se afla foarte aproape de mine, în spatele meu. M-am forţat să mişc un braţ, dar mai mult n-am putut. Nu mai aveam niciun pic de energie. Numai că vulturii păstrau acum distanţa. Am auzit o voce de bărbat. Era jamaican, şi spunea ceva de genul „Doamne Dumnezeule!” Printre ochii foarte tumefiaţi am reuşit să văd trăsăturile unui chip negru care se uita speriat la mine. Pe urmă am simţit nişte braţe la subsuori şi am fost adus în poziţia şezând. Apoi bărbatul încercă să mă ridice, şi pentru prima dată am văzut terenul din jurul meu. Căzusem cam cincisprezece metri, numai că fusese mai mult o rostogolire abruptă până la o bucată plată de teren. Jeepul însă se rostogolise dincolo de această margine plată, şi dispăruse pe partea cealaltă. Am zărit cu coada ochiului nişte banani şi tufe de cafea. Pe urmă bărbatul mă duse, clătinându-se sub greutatea mea, către o baracă cu un acoperiş metalic oxidat şi cu verandă. O femeie măruntă, cu părul cărunt, ieşi din baracă, grăbindu-se înspre noi, dar apoi n-am mai văzut decât teren acoperit din belşug cu vegetaţie. Pe urmă am fost aşezat într-un camion micuţ, plin cu ceea ce păreau a fi frunze. Femeia mă ţinea drept, în timp ce bărbatul intra în viteză. Am traversat un râu nu prea adânc, pe urmă am urcat, pe o pantă bolovănoasă, apoi am reintrat pe drum. Am leşinat mai mult sau mai puţin, apoi mi-am revenit, iar am leşinat, şi iar mi-am revenit.

La început am văzut doar coama de un verde strălucitor a dealului, întreruptă din când în când de umbre negre, însă în cele din urma am început să văd prăvăliile de la marginea drumului şi chiar şi un grup de magazine cu nume ca Tek it Eazy, Katie Rouge Kitchins sau Yaso Jerk Center. Apărură apoi nişte şandramale din lemn vopsite mai strident: o măcelărie, un supermagazin, un oficiu poştal cu însemnări despre „exploratorii melodioşi” şi pericolele diabetului. M-am întrebat care era oare speranţa mea de viaţă. Apoi, deodată, am ajuns în oraş, am

cotit la stânga, am trecut de o staţie aglomerată de autobuz şi am ajuns la Biserica St Thomas d'Aquinas, am trecut apoi pe lângă un şir lung de dughene, iar camionul a făcut curba la dreapta înspre nişte clădiri joase, văruite cu roz, cu o pancartă pe care scria: SPITALUL UNIVERSITĂŢII INDIILOR DE VEST.

Un chip înceţoşat, negru la culoare, mă examină de aproape.

— Numele?

— Thomas d'Aquinas.

— Eu zic să nu te pui cu mine, şi să-mi spui cum te cheamă!

Pe măsură ce încercam să mă concentrez, am văzut că mă aflam într-o cameră încăpătoare, cu vreo douăsprezece sau mai multe persoane care se foiau pe acolo. Unele erau îmbrăcate în halate albe, altele stăteau întinse pe paturile mobile. Cineva avea o cămaşă pătată cu sânge, ruptă în faţă: era un tânăr, cu ochii rostogolindu-i-se în cap, care gemea tare. O mulţime de oameni mişunau în jurul lui; era conectat la o multitudine de tuburi şi fire din plastic.

— Trebuie să-mi spui cum te cheamă, spuse ea, încercând să vorbească mai clar în engleza.

— Harrius Blakeus.

— De unde eşti, domnule Blakeus?

— Sunt în vacanţă, şi stau la Terranova. Am câştigat premiul întâi, un weekend cu Miss Jamaica.

— Hai, poartă-te cuviincios! Ce ţi s-a întâmplat?

— Eram în excursie în Munţii Albaştri, urcam pe munte.

— De unul singur?

— Nu, cu Miss Jamaica. Am fost răpit.

Asistenta îmi bagă un termometru în gură.

— Ce-ar fi dacă Dumnezeu s-ar purta cu noi aşa cum ne purtăm noi unii cu alţii? Ce prostie, ce prostie, să urci singur pe-acolo! Ai noroc că eşti încă în viaţă, domnule Blakeus!

Se apropie un medic; cel puţin aşa m-am gândit eu, că era medic, luându-mă după halatul alb, stetoscopul de la gât şi aerul de autoritate. Avea în jur de cincizeci de ani,

faţa neagră, plină de riduri, şi părul alb. Lăsă deoparte stetoscopul şi îmi luă pulsul.

— Aţi pierdut cam un litru şi jumătate de sânge. Noroc că nu e decât o rană superficială. Aveţi o grămadă de contuzii în jurul gleznelor, dar nu aveţi nicio fractură. Trebuie să vă odihniţi vreo două sau trei zile, şi pe urmă o să puteţi dansa rock.

Îmi simţeam aşternutul umed sub mine; fruntea îmi era plină de transpiraţie, şi totuşi tremuram.

— Şi aveţi şi puţina febră, mai spuse doctorul.

— Unde mă aflu?

— La Spitalul de Urgenţe din Kingston. Avem mai multă experienţă cu rănile cauzate de gloanţe decât Universitatea Indiilor de Vest.

Băiatul cu rana de la piept începu să strige ceva într-un dialect jamaican încâlcit. Medicul se evaporă din faţa privirilor mele, iar eu am adormit din nou.

Doi bărbaţi, îmbrăcaţi ca asistenţii de pe ambulanţă, pluteau şi ei. Tavanul era tot numai pete de igrasie, cu becuri mari, şi se învârtea ca bolta cerească noaptea.

— Poate fi mişcat?

— Da, dar ţineţi-l bine!

Vocea mea bubui în toată camera aceea încăpătoare şi de-a lungul coridoarelor de spital:

— Nu sunt asistenţi de ambulanţa! Vor să mă răpească! Vor să mă ducă undeva unde o să mă omoare!

Cred că am reuşit doar să-mi mişc buzele. Asistenta se aplecă deasupra mea, în vreme ce am fost mutat uşurel pe un pat mobil.

— Ce ai spus, domnule Blakeus?

— O să mă omoare, am reuşit eu să şoptesc. Ştiu unde se găseşte Crucea lui Iisus.

— Asta este foarte bine. Acum stai liniştit.

— Nu-i lăsa să mă ia de aici, i-am spus, înşfăcând-o de mânecă.

Asistenta îmi îndepărtă braţul şi mă bătu liniştitor peste el. Îi spuse ceva încet doctorului. El se uită în direcţia mea.

Într-o clipă se apropie cu o seringă lungă de vreo doi metri.

— Aceasta vă va mai linişti puţin, zise el.

Am încercat să scot perfuzia de la încheietură, să mă dau jos de pe targă, şi să fug de-a lungul coridorului ca să mă salvez. Aproape că am reuşit să ating perfuzia, dar asistenta avea o forţă mai ceva ca o gorilă.

— Ai pierdut o grămadă de sânge, domnule Blakeus. Şi prea mult soare nu e bun pentru europeni.

Se auziră nişte strigăte de pe coridor: un alt tânăr, gemând şi ţinându-se de cap, înconjurat de prieteni. Mi se păru că am văzut o bucată de creier.

— Locul ăsta nu e potrivit pentru oamenii albi, domnule Blakeus, spuse asistenta cu blândeţe. O să mergi la o clinică privată foarte frumoasă.

— Îmi place aici, am reuşit să şoptesc.

— Avem nevoie de spaţiu aici.

Pe urmă tavanul începu să alunece, iar tânărul cu rana de la piept, acoperită acum cu un bandaj masiv, se plângea cu voce tare în legătură cu cămaşa lui sfâşiată, iar patul mobil scârţâia de-a lungul coridorului, şi chipuri curioase se uitau la mine de peste tot, iar eu tremuram de frig şi pluteam, uşor ca un balon umplut cu heliu; pe urmă am simţit soarele fierbinte pe faţă, şi am fost dus cu patul mobil pe un teren accidentat, până am ajuns într-o navă spaţială, şi am zburat sus, deasupra Munţilor Albaştri, iar Jamaica se micşora până ajunse un punct verde în Marea Caraibelor, şi am simţit un miros de parfum de la Miss Jamaica, numai că Miss Jamaica era un *yardie*[20] din Trenchtown, şi arăta ca unul dintre ucigaşii din pădure.

O încăpere liniştită. Aşternuturi uşoare; aer cald, uscat. O briză adia printr-o fereastră deschisă, cu obloane. Se auzeau nişte pocnete ritmice curioase de afară, ca şi cum cineva ar fi jucat tenis. Un milion de insecte bâzâind şi zumzăind. Una dintre ele, o libelulă iridescentă, zbura

[20] Termen din argou care indică reprezentantul unei bande din Trenchtown, cartier din vestul Kingstonului, Jamaica (n.tr.).

nesigură la fereastră, căutând ceva de mâncare. Apoi o zbughi afară. Râsete de femeie şi o voce de bărbat. Camera luminoasă, aerisită, plăcut mobilată cu scaune de nuiele. Am adormit din nou.

Era întuneric când m-am trezit următoarea dată. Se auzea un zgomot blând de afară, pe care l-am recunoscut ca fiind valuri. Am încercat să mă mişc, dar braţele mele cântăreau o tonă fiecare. Voiam să spun tonă metrică, sau mă refeream la unităţile de măsură imperiale britanice? Curând va trebui să mă uşurez. Am închis ochii şi am mai dormit o lună.

În cea de-a doua zi eram destul de bine ca să mă ridic în capul oaselor şi să încep să mă gândesc la evadare. Ceea ce era un gând foarte optimist, având în vedere că trebuiseră să mă susţină până la toaletă şi înapoi în ziua precedentă. Adică cei doi asistenţi de la ambulanţă. Care aveau revolvere la cureaua de la pantalonii scurţi.

Capitolul 31

Aveam capul greu ca o ghiulea de tun. Cineva îmi înlocuise sângele cu mercur, iar în artere îmi pompase plumb. Cred că-mi luase cam jumătate de minut să dau cearşaful la o parte şi să-mi dau picioarele jos la marginea patului. Capul începu să mi se rotească în momentul în care m-am ridicat în şezut. Nişte degete umflate îmi ieşeau de sub un bandaj gros înfăşurat în jurul braţului.

Am mai stat puţin ca să-mi treacă ameţeala, apoi m-am ridicat în picioare. Am avut o senzaţie de mare realizare după ce m-am împleticit până la fereastra deschisă, şi m-am sprijinit de pervaz. De afară venea un miros de cafea, amestecat cu cel de pământ tropical umed.

O cărare şerpuia până la un golfuleţ înconjurat de stânci, liniştit, cu apa de culoarea turcoazelor. Era şi un debarcader micuţ, iar la distanţă de vreo sută de metri de mal se aflau o barcă cu vâsle şi un iaht puternic, gemând de antene. Puteam să-i desluşesc numele: *New Millenium.* Dincolo de debarcader, valurile cu creste albe ale Caraibelor se întindeau până unde vedeai cu ochii.

Jos, în dreapta mea, se afla o piscină albastră, sub formă de rinichi. Un bărbat stătea cu faţa în jos, întins pe o saltea pneumatică. Avea spatele lat, păros, lucind de transpiraţie. Braţele îi atârnau în apă, şi stătea complet nemişcat. Putea fi chiar mort.

La marginea piscinei se găsea o masă albă, cu o umbrelă de vară roz, care avea un imprimeu ce făcea reclamă la Martini. O femeie goală, după toate aparenţele, stătea la masă, bând cu paiul un suc de culoare portocalie. Avea sânii foarte bronzaţi, cu sfârcurile de un roz-închis. Se uită în sus, zâmbi şi-mi făcu din mână.

— Micul dejun? mă întrebă ea.

Pe urmă făcu semn din cap către cineva care era în afara razei mele vizuale, sub copertina roşie de sub fereastra mea.

Într-o clipă se auzi pe trepte scârţâit de pantofi. Un

individ complet chel, cu o cămaşă descheiată la gât – unul dintre asistenţii de pe ambulanţă – mă apuca de braţul cel sănătos şi mă conduse jos pe treptele din lemn. Avea în continuare revolverul negru la curea. Arăta ca un Kojak tânăr. Toate ferestrele şi uşile din casă erau deschise, şi o briză caldă, blândă, adia prin încăperi. În clipa în care am fost plasat în dreptul mesei, bărbatul din piscină ieşise din apă şi se ştergea cu un prosop, iar sânii Cassandrei erau acoperiţi cu un sutien roşu cu bentiţe.

— Ar trebui să mănânci ceva, spuse bărbatul cu o voce profundă.

Avea faţa ridată şi vorbea engleza cu un accent pronunţat.

Kojak dispăru prin uşile de sticlă în interiorul umbros al vilei.

— Cafea? întrebă Cassandra, turnându-mi o ceaşcă.

A trebuit să mă folosesc de ambele mâini ca să ridic ceaşca. Am băut cu poftă lichidul cafeniu şi dulce. Bărbatul luă un pachet de Marlboro de pe masă şi mă întrebă din priviri dacă nu vreau o ţigară. Am clătinat din cap. El şi femeia îşi aprinseră ţigările. Kojak se întoarse cu un mic dejun englezesc, totul fiind bine prăjit. Se înclină spre mine, servind platourile. Mă aflam la o jumătate de metru de revolverul băgat în pantalonii lui scurţi, dar acest fapt nu părea să-l îngrijoreze; aveam probleme să-mi ridic şi propria furculiţă. Mă priviră în tăcere cât timp am mâncat. Chiar m-am simţit mai bine după masă. Kojak luă farfuriile şi ceştile, şi dispăru înapoi în vilă. Era o casă mare, albă, ca o cutie, parcă ar fi fost făcută din piese Lego, plină de verande şi de înfloriturі de turtă dulce.

— Şi acum? am întrebat eu, lăsându-mă pe speteaza scaunului.

Bărbatul se lăsă şi el pe spate în scaun, suflă fumul în afară şi mă privi gânditor.

— Numele meu este Apostolis Hondros. Sunt preot al Bisericii Greco-Ortodoxe. Îţi spun aceste lucruri pentru că, dacă supravieţuieşti acestei întâlniri, mă vei identifica oricum de pe vreo fotografie a Interpolului. Dacă nu, ei

bine… în ambele situaţii, nu e nicio pierdere dacă-ţi ofer aceste informaţii. După cum vezi, eu sunt deschis faţă de dumneata. Am nevoie de ajutorul dumitale, domnule Blake!

— Şi presupun că ai şi mijloacele de a mă convinge să ţi-l dau.

— Corect. Am intenţia să găsesc acea icoană, domnule Blake.

— S-ar putea nici să nu existe.

— Noi suntem convinşi că există.

— Dar ceilalţi, ce s-a întâmplat cu ei?

— Colegii dumitale? Debbie şi Zola sunt amândouă aici, se odihnesc.

Am simţit o tresărire în stomac.

— Dalton este unul dintre oamenii voştri, nu? Leroy Abo, am spus eu.

— Văd că am reuşit să te păcălim în totalitate, îmi rânji grecul. De fapt, era membru în MI6 britanic. Se foloseau de dumneata ca să ajungă la noi.

— Şi unde e acum?

— E mort, spuse bărbatul, fluturându-şi ţigara prin aer ca şi cum ar fi fost vorba de ceva obişnuit. Aşa cum vor fi şi doamnele în curând.

— O, Dumnezeule! am oftat şi mi-am lăsat capul pe masă.

Cassandra mă ridică de păr.

— La fel şi dumneata, adăugă ea cu ton de conversaţie, uitându-se la mine prin fumul de la ţigară. Ochii îi sclipeau de sadism pur. Dacă mi-ai fi dat jurnalul atunci, în Lincolnshire!

— Dacă ne ajuţi, spuse Hondros, s-ar putea să-ţi reconsiderăm viitorul.

Am împins cu un efort mâna femeii deoparte. M-am lăsat pe spate în scaunul de gradină şi i-am privit. Ochii lor exprimau tot atâta milă cât cei ai unor vulturi. Chiar şi să vorbesc era un efort prea mare.

— Din momentul în care vă veţi pune mâinile lacome pe relicvă, eu, Debbie şi Zola vom fi terminaţi.

— S-ar putea, încuviinţă grecul din cap. Însă mărinimia mea este singura dumitale speranţă. Ce altceva ai mai avea?

Am făcut semn cu capul spre crucea grea din argint de pe pieptul lui păros, ţinută la gât de un lanţ gros.

— Asta-i o cruce sau o svastică? am întrebat.

— Eşti rău, domnule Blake, spuse Hondros zâmbind. Speri să mă provoci.

— N-aş avea nicio şansă, cu cineva atât de mulţumit de sine cum eşti dumneata. Aş fi doar curios să aflu ce fel de nebunie te împinge să faci aceste lucruri. Cred că am dreptul la aşa ceva.

— Nebunie? întrebă Hondros, adoptând o expresie nedumerită. Este ascultarea faţă de Dumnezeu un act de nebunie? Sau poate dumneata nici nu crezi în Dumnezeu! Poate crezi că lumea a început să existe de la sine.

— Astea-s nişte veşti proaste, am oftat eu. Eşti un fanatic religios.

— Unii dintre noi preferă să-şi petreacă puţinul răgaz de timp de pe acest pământ făcând planuri pentru eternitate.

Am privit către debarcader şi iaht.

— Poate că eşti doar în trecere, am spus, dar cu siguranţă îţi place să ai o cameră de aşteptare foarte confortabilă.

Hondros îmi aruncă sfidător un zâmbet strâmb. Îşi stinse chiştocul de la ţigară într-o scrumieră mică din marmură şi îşi luă alta din pachetul din faţa lui.

— Îţi place să călătoreşti, nu-i aşa?

— Asta mi-e meseria. Caut hărţi antice pe străzi dosnice din lumea întreagă.

— Cunoşti Veneţia?

— Nu foarte bine.

— Piaţa San Marco?

— Mda.

Aprinse o brichetă verde micuţă, ţinu flacăra în dreptul ţigării şi pufăi din ea. Fumul cenuşiu se ridică în spirale, iar el inhală cu satisfacţie.

— Cunoşti Catedrala San Marco?

— Vag, am spus eu, amintindu-mi ceva.

— Şi cei patru cai auriţi de la hipodrom, care umplu de graţie faţada acestei clădiri?

— Îmi amintesc de ei. Şi ce-i cu asta?

Mai pufăi o dată. Am băgat de seamă pentru prima oară că avea degetele maronii de la nicotină.

— Aceea este artă, în stilul bizantin. O adevărată frumuseţe! Mergi la Veneţia, la Roma sau la Barcelona, domnule Blake! Uită-te cu atenţie la statuile minunate care decorează aceste oraşe! Uită-te la tablourile sfinţilor, la capetele în formă de ou şi la chipurile lor chinuite, un stil la care pictorii bizantini au aderat vreme de o mie de ani! O, da, stilul bizantin, pentru că toate aceste lucruri au fost furate din acea mare civilizaţie în 1204.

— 1204?

— Da, de către romani, în cea de a Patra Cruciadă. În drumul lor să se lupte cu musulmanii de pe Pământul Sfânt, ei au prădat Constantinopolul, centrul civilizaţiei bizantine. Bizantinii erau şi ei creştini, numai că erau vinovaţi de o crimă de neiertat. Tăcu preţ de câteva clipe.

— Şi care era această crimă? I-am făcut eu plăcerea şi l-am întrebat.

— Crima lor, domnule Blake, a fost ca erau un popor civilizat, o flacără strălucitoare într-o lume plină de sălbăticie. Ei iubeau arta şi literatura, şi lucrurile care exprimau frumosul. Erau foarte curaţi. Şi după ce romanii şi-au umplut corăbiile cu aur, argint şi materiale scumpe din Constantinopol, şi după ce au topit statuile sale de bronz pentru a face tunuri, şi după ce au furat Coroana de Spini, au dat foc acelui oraş minunat, care a ars în totalitate.

Am avut impresia că aceste vorbe alese fuseseră repetate de mai multe ori. Îmi căută privirile să vadă ce impresie îmi făcuse.

— Asta s-a întâmplat acum opt sute de ani, am spus, pentru numele lui Dumnezeu!

Ridică din umeri.

— Mergi printre coloanele în ruină ale mănăstirii

Constantin Lips, prietene, iar fantomele călugărilor uciși vor păși alături de tine! Le vei simți prezența vie. Vei ști că acele evenimente istorice s-au întâmplat abia ieri! În orice caz, profanarea continuă și în ziua de azi.

— Sunt prea obosit pentru așa ceva.

— Povestea continuă, domnule Blake, pentru că după cruciați au venit turcii, care au intrat în acest oraș pe 29 mai 1453, și l-au ocupat până în ziua de azi. Mergi în Constantinopolul modern, și ce vei găsi? Moschee construite pe ruinele bisericilor. Biserica Sfinților Apostoli, cea mai renumită biserică din Constantinopol după Hagia Sophia, a fost prădată de romani, și apoi, după ocupația turcească, a fost nimicită de către dervișii lui Mehmet al II-lea. A fost nimicită vreme de paisprezece ore, domnule Blake. Un loc sfânt, făcut bucăți vreme de paisprezece ore cu bare de fier. Du-te acum pe locul acelei biserici, și vei găsi o moschee, construită pe pământul sacru al Sfinților Apostoli. Mănăstirea Iisus Hristos Pantocrator, care a fost prădată de venețieni, este de asemenea o moschee acum, iar sicriul imperial din interior este utilizat pentru spălarea picioarelor de către turcii care intră. Lista profanărilor este nesfârșită, iar guvernul grec nu face nimic.

— Dumneata chiar exiști cu adevărat?

— Am reușit să opresc săvârșirea celei mai mari nedreptăți dintre toate. Mă refer la pretenția frauduloasă a Vaticanului de a fi descendenți direcți ai Sfântului Petru. Îți cunoști istoria religioasă, domnule Blake?

— Nu-mi spune! Acum urmează niște aiureli denaturate.

— Probabil nu știi, continuă Hondros, că așa-zisa succesiune apostolică a Vaticanului din Iisus Hristos nu se bazează pe nimic altceva decât pe tortură și pe crimă. Eliminarea prin violență a adevăraților patriarhi romano-ortodocși – celți, saxoni și romanii occidentali – a fost un proces care a început în secolul al VII-lea, și care a continuat încă de atunci. Acest lucru s-a întâmplat în Spania, Portugalia, Italia, Germania și Anglia, dar și în Țara Galilor. Numai în Răsărit, în Grecia, adevărata succesiune a lui Hristos a supraviețuit. Papalitatea de

astăzi este Antihristul, impus prin crimă. Astea nu sunt aiureli denaturate, Blake, ci fapte istorice! Cassandra, mai pune-i oaspetelui nostru nişte cafea!

Cassandra îl ascultă, iar eu am sorbit din lichidul cafeniu, călduţ.

— Şi cui îi pasă? am spus eu. Toate astea aparţin trecutului.

— Un cartograf anticar fără să aibă niciun simţ al istoriei? Cât de tipic occidental! Dar trebuie să-i acordam credit Antihristului. Acesta acţionează în mod constant. Franco-romanii şi-au urmat politica timp de secole, până în ziua de astăzi. În 1929, când Italia a preluat Insulele Dodecaneze de la turci, i-a înlocuit pe patriarhii ortodocşi cu cei de la Vatican, forţându-i pe credincioşi fie să accepte clericul hirotonisit de aceşti impostori, fie să se descurce fără împărtăşanie.

— În regula, Hondros, m-ai convins. Ţi-ai stabilit definitiv statutul de nebun. Şi atunci care este rolul acestei icoane?

Ochii grecului străluceau. Stinse chiştocul de la ţigară şi se aplecă în faţă.

— Cunoşti povestea Adevăratei Cruci. Ştii că a fost găsită de împăratul Constantin, furată de perşi, oferită înapoi trei sute de ani mai târziu, furată din nou de către mahomedani, apoi de către romani, şi în cele din urmă a ajuns pe această insulă după optsprezece secole de călătorii. Dar dumneata vei obţine această cruce pentru noi – sau cel puţin acea părticică despre care ştim că a supravieţuit. Ori asta, ori toţi trei veţi muri.

— Şi dacă o vom găsi pentru dumneata?

— Va fi returnată imediat la Constantinopol. Anumite evenimente vor avea loc după aceea.

Îmi luă o secundă, însă imediat după aceea o presimţire oribilă începu să-şi facă loc. Hondros rânji. Cassandra îşi aprinse a doua ţigară, cu mişcări încordate, agitate ale mâinilor.

— Dacă tot sunt mort oricum, am zis eu, ce-ar fi să-mi spui totuşi?

— Eşti mort? Se lăsă pe spate şi mă privi în ochi gânditor. Da, poate că ar trebui să nu-ţi insult inteligenţa prin menţinerea unor speranţe false. Însă mă vei ajuta să găsesc icoana pentru a-ţi prelungi viaţa, sperând că „se va ivi ceva”. Aşa este?

— Bineînţeles.

— Foarte bine. Returnarea Adevăratei Cruci este un simbol. În trei zile, o tânără curajoasa va conduce un camion plin cu explozibil în Moscheea Albastră din Istanbul. Suleymanya, probabil cea mai frumoasă moschee din oraş, va suferi aceeaşi soartă. Un feribot care va traversa Bosforul către Uskadur, plin cu turişti care vor veni să admire satele de pescari şi vechea fortăreaţă Rumeli Hisari, va exploda în acelaşi timp, şi se va scufunda. Iar o urmă lăsată cu grijă de noi pe parcursul mai multor luni va duce înapoi la Opus Dei.

— La ce?

— Ignoranţa dumitale continuă să mă surprindă, domnule Blake. Opus Dei este o ramură a Bisericii Catolice, faimoasă pentru bogăţiile strigătoare la cer şi pentru suspiciunea îndelungată în decursul timpului privind adevăratele lor motive. Deseori au fost suspectaţi de legături cu fasciştii. O minciună, desigur, şi ei neagă acest lucru, dar cu ce ajută un protest privind inocenţa în faţa dorinţei de a crede ce e mai rău? Gândeşte-te la ultragiile din lumea musulmană. Câteva zile mai târziu, un avion mic de provenienţă bosniacă va decola de pe o pistă din Bosnia. Va fi încărcat cu explozibil. Va traversa Marea Egee, va zbura sub radar până în ultima clipă, când se va prăbuşi peste Catedrala Sfântului Petru. Alte biserici din Veneţia, Barcelona şi Roma vor fi distruse. Un act de răzbunare, va ţipa presa, musulmanii răzbunându-se pe catolici. Ura care a fiert la foc mic vreme de o mie de ani până acum, va erupe în sfârşit. În climatul actual, în care o simplă scânteie va fi suficientă în aceasta zonă, cine ştie unde se va ajunge? Dar noi, cei de credinţă ortodoxă, îi vom vedea pe vechii noştri inamici făcându-se bucăţi unii pe alţii. Ne vom delecta urmărindu-i pe CNN, în vreme ce

ne vom bea cafeaua în barurile şi cafenelele din Atena până la Olympia. Aveţi o vorbă, voi englezii, domnule Blake: răzbunarea e dulce. Chiar va fi dulce. Iar Adevărata Cruce, încredinţată de Dumnezeu în mâinile noastre, va simboliza dreptatea cauzei noastre.

— Ca un fel de sigiliu divin de aprobare.

— Dacă vrei, îmi spuse privindu-mă cu răceală.

— Foarte bine, Hondros, un spectacol de prima mână. Pentru o clipă aproape că te-am crezut. M-am întors spre Cassandra, care mă privea cu o încruntare nedumerită. De fapt, vrea Crucea pentru valoarea ei în bani. Pe urmă o va vinde pentru o avere Muzeului Getty sau Vaticanului. Dar până îţi vei da seama de asta, el îţi va zbura creierii.

Hondros zâmbi şi clatină din cap. Îşi aprinse încă un Marlboro.

— Ce efort demn de milă!

Iar Cassandra îşi dădu capul pe spate şi râse.

Partea a treia

SEMNUL STELEI

Capitolul 32

— Trebuie să le văd pe fete! Dovedeşte-mi că sunt în viaţă!

Hondros strigă ceva în greacă. M-am uitat spre interiorul întunecos al vilei. După câteva momente apăru Debbie, cu un individ scund, îndesat, în spatele ei, care ţinea un revolver în mână. Era palidă şi avea pe braţ o vânătaie gălbuie de mărimea unui pumn. Puloverul ei alb era pătat cu verde, ca şi cum ar fi alunecat pe iarba udă, dar era băgat cu grijă în pantaloni. Faţa i se lumină de bucurie când mă văzu.

— Harry!

Individul cu pistolul o ţinu de braţ ca s-o împiedice să fugă înainte.

— Satisfăcut?

— Dar Zola? am întrebat-o pe Debbie.

— E bine. Stăm amândouă în aceeaşi cameră. Ce-o să ne facă, Harry?

Hondros făcu un gest de îndepărtare, iar omul cu pistolul o trase înapoi.

— Harry! mai strigă ea, însă apoi dispăru, ascunsă privirilor de-a lungul vreunui coridor întunecat.

— Să nu crezi că nu am şi eu mila, spuse Hondros, nearătând însă niciun semn că ar avea.

Deschise un dosar în faţa lui şi scoase câteva foi de hârtie. M-am uitat la ele folosind mâna cea bună: erau fotocopii după cel de-al doilea jurnal al lui Ogilvie.

— Fotocopii, zise el. Fără îndoială că am fi putut să le descifrăm la momentul potrivit, dar timpul e scurt, iar dumneata ai făcut o treabă atât de bună până acum! Ocupă-te de asta! Spune-ne ce are de zis despre icoană. Ai la dispoziţie până la, să zicem… – trase încheietura Cassandrei înspre el şi se uită la ceasul ei – … ora nouă mâine-dimineaţă, pentru a ne împărtăşi secretul.

— Nu fi absurd! Ar putea să-mi ia săptămâni întregi să sparg cifrul, şi nici măcar nu sunt expert la asta.

— Ora nouă. Dacă nu ne spui până atunci unde o să găsim icoana, o vom împuşca pe Debbie. Pe urmă vei mai avea încă trei ore răgaz până o vom împuşca pe Zola, şi încă trei până vom decide că nu ţi-ai făcut treaba ca lumea.

— Doar nu vrei să…

— Şi dacă rosteşti o singură vorba ca să te plângi de acest lucru, îţi voi scurta timpul destinat ţie cu o oră.

— Lasă-mă să stau cu Zola şi cu Debbie. Trei capete sunt mai bune decât unul. Deja au fost extrem de importante în această acţiune, Debbie cu informaţiile despre familia ei, iar Zola ca istoric maritim.

— S-ar putea să ai dreptate în ceea ce spui, domnule Blake. Nu văd niciun dezavantaj în propunerea dumitale.

— De asemenea, nu vom putea să lucrăm cu gorilele dumitale suflându-ne în ceafă.

— De ce te porţi cu mânuşi de catifea, Tolis? întrebă Cassandra. Convinge-l cu un ciocan izbit peste braţul rănit. Mai vrei cafea, Harry?

— Nu, mulţumesc. Ţi-am spus până acum că-ţi miroase gura?

— Hai să ne purtam civilizat, spuse Hondros. Nu sunt un prost, Blake. Eu înţeleg că durerea întunecă mintea, că acolo unde este vorba despre o problemă intelectuală, este nevoie şi de un mediu propice gândirii. Veţi avea la dispoziţie tot parterul vilei şi terenul din jurul ei, până la garduri. Dacă veţi atinge gardurile sau porţile, veţi fi împuşcaţi. Dacă vă veţi băga chiar şi un deget de la picior în mare, veţi fi împuşcaţi. Dacă veţi paşi pe debarcader, veţi fi împuşcaţi. Dacă vă veţi aventura la etaj neînsoţiţi, veţi fi împuşcaţi. Pare rezonabil?

— Extrem de generos. Îţi mulţumesc! Şi dacă te conducem la icoană?

— Voi fi foarte binedispus în ce vă priveşte.

— Vei zâmbi când vei apăsa pe trăgaci?

— Îţi pierzi vremea, domnule Blake. Îţi sugerez să te apuci de treabă.

Strigă ceva spre interiorul casei. Avu loc o discuţie lungă în limba greacă. Am presupus că personajele din

interior tocmai erau puse la curent. Am reuşit să mă ridic în picioare şi să mă îndrept clătinându-mă spre casă. În interior se afla o sufragerie mare, răcoritã cu aer condiţionat din pricina căldurii înăbuşitoare de afară. Debbie veni în fugă şi aproape că mă răsturnă la pământ cu o îmbrăţişare care îmi trimise dureri fulgerătoare în braţul rănit. Şi Zola, îmbrăcată într-o rochie uşoară de vară, mă strânse uşor în braţe.

— Ce s-a întâmplat, Harry? Eşti rănit grav?

— Am fost împuşcat în antebraţ. Am pierdut o grămadă de sânge, în principal, şi mi-am stricat cămaşa. Sceleraţii ăştia m-au răpit de la spital. Vouă ce vi s-a întâmplat?

— Am fugit printre copaci, dar acolo ne aşteptau patru dintre ei.

— Şi Dalton?

— Habar n-am. Ei spun că e mort. S-au auzit mai multe împuşcături.

Chipul lui Debbie exprima o mare încordare.

— Ne-au spus ce vor de la noi, Harry, spuse ea. Şi ce se va întâmpla cu noi dacă nu le dăm icoana.

— Mai bine am termina cu chestia asta, am zis eu.

În clipa aceea, tot ce-aş fi vrut să fac era să mă târăsc înapoi în pat.

Se auzi zgomotul apei împroşcate din direcţia piscinei. Cassandra şi Hondros se aruncaseră în apă. Hondros înota ca o navă cu roţi de zbaturi, iar Cassandra plutea cu faţa în jos. Debarcaderul din lemn se afla la capătul potecii descendente care trecea pe lângă piscină, iar barca cu motor se afla la capătul debarcaderului. Revolverul Cassandrei se afla încă pe masa de lângă piscină. Părea atât de uşor!

— Mai bine o lăsăm balta! O fi vreo gorilă la una dintre ferestrele de sus.

M-am dus spre masa de lângă piscină, Debbie punându-şi braţul într-al meu, şi sprijinindu-mă. Zola luă foile de hârtie şi se încruntă când văzu multitudinea de simboluri. Mă aflam la distanţă de-un braţ de pistol.

— Ai greşit, Harry, sunt *două* gorile, spuse Debbie.

— Cum am putea spera să descifrăm asta? Se întrebă Zola.

Cei doi făceau destul zgomot în piscină ca să nu mă audă, însă am vorbit totuşi încet.

— Suspiciunile tale au fost corecte, Zola, cred că este vorba de cifrul Babington.

— Ce anume? întrebă Debbie, cu ochii plini de o încredere nejustificată în Unchiul Harry.

— Vine de pe vremea conspiraţiei nereuşite împotriva reginei Elisabeta. Îţi aminteşti istoria, Debbie? Mary, regina scoţienilor, era băgată până peste cap în povestea asta. Catolicii englezi considerau că Mary era adevărata regină a Angliei, şi aveau dreptate.

— Cum aşa?

— Elisabeta era fiica lui Anne Boleyn, dar catolicii englezi nu recunoşteau căsnicia lui Henric al VIII-lea cu ea, din cauză că nu recunoscuseră anularea căsătoriei sale cu Catherine de Aragon, pentru că papa nu-şi dăduse consimţământul. Acest lucru a făcut ca Elisabeta să fie nelegitimă, şi, prin urmare, nu avea dreptul la tron. E destul de logic.

— Nu prea îmi pasă de chestii dintr-astea, Harry. Tot ce vreau este să rămân în viaţă.

— Chestii dintr-astea ar putea fi vitale pentru supravieţuirea noastră. Conspiraţia a fost condusă de un tânăr pe nume Babington. Conspiratorii erau toţi gentilomi catolici naivi, tineri, încântători, şi toţi au murit în condiţii oribile după ce conspiraţia a eşuat.

— Exact ca Marmaduke StClair, îmi spuse Zola.

— Cine este acest Marmaduke? întrebă Debbie.

— Lasă, nu avem vreme de asta acum. Conspiratorii intenţionau să o lichideze pe regina Elisabeta, să stârnească o răscoală şi s-o instaleze pe Mary pe tronul Angliei. Babington avea nevoie de acordul lui Mary, şi astfel au făcut schimb de scrisori secrete între ei. Scrisorile au fost codificate, Debbie, pentru cazul în care temnicerul ei le-ar fi descoperit. Toate astea s-au întâmplat în 1586.

— Expediţia Roanoke a fost în 1585.

— Ai început să pricepi, Debbie. Babington i-a adunat pe toţi conspiratorii săi în martie 1586, dar mai mult ca sigur că se gândise la asta cu multă vreme înainte. Marmaduke şi alţii s-au dus înainte, ca să spunem aşa, în expediţia Roanoke, astfel că, atunci când Elisabeta ar fi fost asasinată, ei ar fi anunţat că relicva lui Mary fusese îngropată la şaptezeci şi şapte de grade. Toată lumea catolică ar fi putut pe urmă sa revendice America de Nord şi de Sud, şi noul calendar. Ar fi fost o înfrângere morală pentru protestanţii de pe continent.

— Şi codul, cel pe care îl folosise Babington…

— …i-ar fi fost cunoscut lui Marmaduke. De acolo l-a preluat şi Ogilvie mai mult ca sigur.

I-am făcut semn lui Hondros cu mâna şi am strigat:

— Trebuie să dau un telefon!

În câteva minute eram pregătiţi. Cassandra, cu corpul lucios de la apă, stătea în picioare în dreptul lui Debbie, şi îndreptase un pistol către ceafa ei. Eu aveam un telefon fără fir pe masă, iar Hondros fuma din nou. Zola stătea lângă mine, uitându-se la Cassandra de la acelaşi nivel şi exprimând ură pură. Speram să nu facă nimic necugetat.

Mai întâi am obţinut legătura cu centrala. Era ora trei după-amiaza la Oxford, dar ştiam că Fred avea un program lejer, şi acesta ajunse la telefon în câteva minute.

— Fred? Aici Harry. Te sun din Jamaica. Aş vrea să te întreb iarăşi ceva.

— Jamaica? Ce nelegiuire te-a făcut să ajungi tocmai în Jamaica, Harry?

— Ai avut dreptate în legătură cu Thomas Bright, Fred. Iar jurnalul m-a dus la un al doilea jurnal, scris tot de Ogilvie, dar cu un cifru diferit. Bănuiesc că e vorba de Babington.

— Babington? În Jamaica? Ce naiba… Care-i povestea din spatele acestui lucru?

Cassandra armă revolverul. Acesta scoase un zgomot puternic. Debbie începu să tremure.

— Lasă că-ţi spun când mă întorc acasă. Între timp,

Fred, trebuie să ştiu care este cifrul alfabetului, sau dacă este vorba chiar de Babington.

— Spune-mi câteva dintre simboluri!

— Sunt nişte cifre ca 2, 3, 4, 7, 8, şi aşa mai departe, semnul infinitului, semnul grec pentru majuscula literei delta, semnul evreiesc Nabla şi multe simboluri care nu par să aparţină niciunui alfabet, de exemplu un dublu S ca simbolul de la *Waffen-SS*[21].

— Cu siguranţă este vorba despre Babington.

— Fred, am nevoie de o favoare! Ai putea să scanezi cifrul Babington şi să mi-l trimiţi pe adresa mea de e-mail din Lincolnshire? Am să-l iau de acolo. Am nevoie urgentă de el!

— Nu ştiu ce să spun… zise Fred tachinându-mă. Sună ca o favoare în valoare de vreo două halbe.

— Am să-ţi aduc când mă întorc o navetă de Red Stripe[22].

— De acord. Ar trebui să ajungă la tine în mai puţin de o oră.

— Mulţumesc, Fred!

Cu opt persoane în el, dormitorul de sus era supraaglomerat. Eu stăteam la un birou dintr-un colţ care avea calculator şi imprimantă. Am făcut legătura cu propriul meu calculator şi am descărcat un fişier GIF. Cifrul era aşa cum mi-l aminteam: o simplă substituire de literă în cea mai mare parte, cu nişte simboluri care înlocuiau câteva cuvinte obişnuite. Câteva pagini de text încriptat ar fi putut probabil să fie descifrate într-o oră, poate chiar mai puţin, dacă erai expert. Am scos mai multe copii la imprimantă. Hondros luă una dintre ele. Ţigara îi arsese până la degete, şi o lăsă să cadă pe pardoseala din lemn, stingând-o cu piciorul.

— Ei bine, doamnelor şi domnilor, acum că avem cifrul, s-ar părea că nu mai avem nevoie de voi!

— Îmi place bucata care urmează, spuse Cassandra.

---

[21] Una din cele două unități germane SS; în limba germană înseamnă „SS înarmat” (n.tr.).

[22] Bere jamaicană slabă (n.tr.).

Am simţit cum îngheţ de spaimă. Chipul lui Debbie se făcuse alb ca varul, iar Zola îşi ţinea buzele strânse şi era încordată ca o pisică. Mă întrebam serios dacă nu avea de gând să sară la Cassandra. Numai că mai erau încă trei bărbaţi în dormitor, toţi înarmaţi şi toţi la distanţă.

— Însă numai pentru situaţia în care ar apărea o complicaţie… tradu şi textul rămas, spuse Hondros.

— Am să mă ocup de asta, am replicat.

Acest lucru urma să ne mai ofere ceva timp. În afară de asta, nu mai ştiam ce avea să mai fie. Gândul că urma să mor în câteva ore era prea greu de acceptat. M-am dus din nou la parter, la masa de lângă piscină, susţinut de Debbie. Unul dintre tineri azvârli o agendă şi un creion în faţa mea, şi pe urmă se îndepărtă ţanţoş. Debbie şi Zola se aşezaseră lângă mine, câte una într-o parte şi în cealaltă. În sufragerie, Cassandra şi Hondros se apucaseră de descifrat mesajul. Cassandra citea cu voce tare un simbol, iar Hondros îl căuta până îl găsea în cifrul Babington. Înaintau chinuitor de încet.

— Trebuie să facem *ceva*, rosti Debbie în şoaptă.

M-am uitat împrejur. Indivizii înarmaţi erau răspândiţi strategic pe proprietate: unul stătea la debarcader, lângă barcă, cu ţigara în gură, privindu-ne impasibil prin ochelarii de soare; unul se sprijinea de o balustradă de la etaj, privind spre mare; iar al treilea era întins pe un şezlong într-un balcon de la etaj, cu un ziar pe cap pentru a se proteja de soarele necruţător. Sorbea dintr-o băutura şi rânjea înspre noi.

— Hai să-i întrecem pe idioţii ăştia cu traducerea, am spus eu.

Capitolul 33

Fiind abandonaţi în Lumea Nouă de către Sir Francis Drake, ne-am găsit în situaţia de a fi într-un pericol îngrozitor. Eram trei, eu, Marmaduke StClair şi Simon Salter. Nici nu dispăruseră bine în furtună flamurile de la *St George,* că i-am grăbit pe toţi să părăsim insula imediat, înainte ca sălbaticii să-şi dea seama de tot ceea ce se petrecea. Altfel am fi fost capturaţi în câteva ore. După masacrul din săptămâna precedentă, şi fără teama de răzbunare a coloniştilor plecaţi, nici nu îndrăzneam să mă gândesc la soarta pe care ne-ar fi hărăzit-o. Trebuie să recunosc că toţi eram îngroziţi până la a ne panica.

Marmaduke insistă să ne întoarcem la cufărul lui pentru ceea ce el numea „relicva" sa. Eu şi Simon am alergat şi noi cât de repede am putut de la o colibă la alta, adunând orice resturi de mâncare am putut găsi. În partea de vest a insulei, după raidul nostru sângeros din săptămâna precedentă, satul lui Wingina era pustiu. Din nefericire, ne aflam în plină vedere a zonei centrale a satului lui Wingina, la vreo leghe distanţă peste apă. În loc să vâslim în afara insulei, deoarece am fi fost cu siguranţă văzuţi şi urmăriţi, fiecare am tras câte o canoe înapoi de-a lungul insulei. Canoele de vânătoare erau prea grele şi prea mari pentru asta, şi fiecare dintre noi a transportat câte o barcă mică scobită din câte un trunchi, care avea câte o singură vâslă. Spaima nemăsurată ne-a înzecit puterile. Ne-am rugat ca veştile despre debarcare să nu fi ajuns încă la indieni, şi că ei nu înţelegeau ce voiam noi să facem. În groaza agonizantă de a nu fi descoperiţi, am tras canoele cam un kilometru şi jumătate, până la Shallowbag Bay, în partea de apus a insulei, şi le-am umplut în grabă cu proviziile pe care le găsiserăm. Câţiva dintre sclavii negri reuşiseră în mod miraculos să ajungă pe insulă la vreo sută de metri mai spre nord. Cum, nu am nici cea mai mică idee. În vreme ce ne apropiam de ţărmul dinspre vest, văzură şi ei ce voiam să facem şi fugiră înspre noi, în mare viteză. Mai

mulţi dintre ei se aruncară în apă în spatele nostru, iar unul, un înotător puternic, reuşi să ajungă la canoea lui Marmaduke şi să i-o ia. Era un bărbat tânăr, cam de vârsta mea. L-am urât pe Marmaduke când acesta îşi ridică vâsla grea din lemn şi o trânti cu forţă în ţeasta sclavului, despicând-o, deşi, în acelaşi timp, nu ştiu ce altceva ar fi putut să facă. L-am lăsat pe tânăr plutind în apă cu faţa în jos, cu sângele ţâşnindu-i din cap, şi apoi am vâslit din toate puterile.

Am vâslit mai multe leghe în josul insulei Roanoke, Outer Banks protejându-ne de valurile mari ale Atlanticului. În toată această vreme am trăit cu groază ca drumul să nu ne fie tăiat indienii cu canoe, care puteau veni din sudul insulei. Însă am atins apele periculos de mici din Port Ferdinando, pe unde am traversat Outer Banks către ocean, aceasta fiind zona cea mai îndepărtată de indienii ostili. Bărcile ni se umpluseră cu apă aproape imediat. Mi-am folosit jacheta mai întâi ca să strâng apa, pe urmă pe post de burete, ca s-o absorb. Nu mai dura mult şi am fi fost răsturnaţi, iar atunci am fi fost siliţi să ne întoarcem spre Outer Banks, menţinându-ne cât de aproape de ţărm ne-ar fi permis curajul, şi cu pericolul constant de a ne răsturna în valurile furtunoase. Însă noi nu aveam în minte decât ideea de a ne îndepărta de locul acela blestemat şi de locuitorii săi ucigaşi, şi am vâslit ca şi cum am fi fost urmăriţi de toţi diavolii din iad.

După o oră, ne-am apropiat de insula Hatorask. Deodată, am fost întâmpinaţi de o salvă de săgeţi dinspre copaci şi am fost forţaţi să dăm înapoi înspre valurile periculoase. Şi apoi se întâmplă lucrul de care ne temeam. În vreme ce treceam pe lângă insulă, apărură vreo douăsprezece canoe, ameninţând să ne taie calea de scăpare înspre sud. Să ne întoarcem ar fi fost fatal, deoarece am fi fost cu siguranţă prinşi între două grupuri de sălbatici. Dacă ne îndreptam înspre mare, ar fi însemnat să ne înecăm, deoarece valurile imense ne-ar fi acoperit. Am continuat să vâslim cu furie, în vreme ce indienii încercau să ne ajungă. Distanţa dintre noi se micşoră rapid. Scoteau nişte strigate

ciudate, foarte ascuţite.

Am reuşit să-i depăşim, cu Marmaduke şi Simon în frunte, în vreme ce eu mă târam la vreo douăzeci de metri în urma lor. Nu îndrăzneam să mă întorc, nici chiar pentru o clipă, dar îi auzeam cum împroşcau apa şi cum strigau în spatele meu. Am vâslit din toate puterile, dar însoţitorii mei se îndepărtau uşor-uşor de mine, şi îi auzeam pe sălbatici cum câştigau teren. Erau cam la cincizeci de metri în urma mea. Aproape că plângeam în hohote din pricina efortului, dar nu era nicio diferenţă, încet, mă ajungeau din urma.

Atunci Simon Salter făcu un lucru extraordinar. Se uită în spate, îmi urlă nişte încurajări, şi pe urmă, văzând că nu mai puteam mai mult de atât, îşi întoarse canoea cu totul şi se deplasă înspre sălbatici. Chipul îi era schimonosit de furie şi de groază. În vreme ce treceam pe lângă el, am strigat „Domnule, nu!”, dar mă întrerupse, urlând la mine:

— Pleacă de aici, scoţianule!

Strigatele se dublară. Marmaduke aruncă o privire înapoi, pe urmă continuă să vâslească de parcă era posedat de un demon. Am îndrăznit să arunc şi eu o privire, şi l-am văzut pe Simon înconjurat de sălbăticii care ţipau în canoele lor, cu vâslele ridicându-se şi căzând ca nişte măciuci, şi chiar şi a lui izbindu-se tare de ceafa cuiva, însă apoi m-am întors, concentrându-mă să mă îndepărtez mai repede, şi nu am mai văzut nimic.

La vreun kilometru şi jumătate mai departe spre sud, eu şi Marmaduke am riscat din nou să ne uitam în spate. Nu mai era niciun semn de urmărire. Linia de coastă ne era de-acum nefamiliară. Eram extrem de obosiţi, şi în acelaşi timp prea îngroziţi ca să ne oprim. După încă o oră de vâslit am oprit şi ne-am întins pe un banc de nisip din Banks, fără să ne mai pese de ploaie sau de frig, fiind prea extenuaţi şi prea înspăimântaţi că sălbaticii, după ce avuseseră de-a face cu domnul Salter, ar fi putut să-şi îndrepte atenţia înspre noi. Genunchii îmi erau numai carne vie şi sângerau de la îngenuncheatul în canoe, dar eram viu, şi asta era tot ce conta de fapt.

Am tras canoele de partea cealaltă de Banks, în apele calme dintre Banks şi pământul propriu-zis, şi am continuat să vâslim către sud. Aici pământul era mlăştinos, şi nu am văzut niciun semn că ar fi fost locuit. Setea şi foamea începuseră să ne chinuiască, dar ne era încă prea frică de indieni ca să ne hotărâm să acostăm. În cele din urmă, cu vântul înmuindu-se, dar ploaia încă turnând cu găleata, şi cu apropierea iminentă a întunericului, am traversat către unul dintre puţinele golfuleţe adăpostite pe care le-am zărit. Aproape că nu mai simţeam nimic din pricina oboselii, totuşi am dormit puţin. O vreme am plâns.

În dimineaţa următoare, am descoperit că în canoe se adunaseră cam doi centimetri şi ceva de apă de ploaie. Am fost însă şi îngroziţi când am descoperit în nisip urme de paşi de-ale sălbaticilor. Am băut apa cu poftă şi pe urmă am riscat o excursie scurtă pe teren. Am descoperit în curând un lac mic cu apă proaspătă şi am băut din nou. Lacul era plin de peşte, dar nu am prins nimic. Apoi am găsit lemn plutitor, pe care l-am folosit ca să ne facem nişte suporturi pentru şezut să le punem în canoe, ca să nu ne mai chinuim genunchii. Am mai luat cu noi nişte bucăţi plate de lemn plutitor, pentru a le folosi drept căuş ca să scoatem apa din canoe, şi în cele din urmă ne-am continuat drumul către sud, păcălindu-ne burţile înfometate cu câteva bucăţi de pâine îmbibată cu apă de mare, pe care Simon le aruncase în canoea mea la Roanoke. Pe la sfârşitul zilei, furtuna trecuse deja, mâncarea ni se terminase, iar nouă ne era sete din nou şi ne era foarte frig. Sarea de mare care ni se uscase pe piele forma cruste albe în jurul ochilor, urechilor şi mâinilor, făcând vâslitul destul de dificil. Am dormit din nou pe Banks, tremurând de frig. Numai că teama de a nu fi urmăriţi aproape că ne părăsise.

Ne-am trezit a doua zi dimineaţă. Atât relicva, cât şi jurnalul meu se aflau încă la noi, fiecare dormind cu comoara sa la piept. Ne-am aventurat încă o dată pe uscat, am găsit un alt lac cu apă dulce, şi de data asta am reuşit cu puţină ingeniozitate să prindem nişte peşti şi am făcut

şi un mic baraj din pietre. Am mâncat peştii cruzi, cu tot cu cap, coadă şi oase. Aveau un gust excelent.

Nu am să mai detaliez povestea călătoriei noastre cu canoele spre sud. A durat patruzeci de zile, pe care le-am numărat prin însemnarea lor pe un răboj, pe marginea de la canoe, cu cuţitul meu de jugănit. Am avut vreme să meditez la felul în care domnul Salter, pe care-l crezusem un individ crud şi ignorant, care nu avea niciun strop de iubire pentru mine sau pentru ceilalţi, îşi sacrificase totuşi viaţa pentru mine. Aceasta este o chestiune la care am meditat în repetate rânduri de-a lungul anilor încă de pe-atunci, dar la întrebările pe care mi le-am pus nu am reuşit să găsesc nişte răspunsuri satisfăcătoare. Aş putea doar să spun că, dacă există undeva un rai, eu, unul, sunt convins că domnul Salter se află acolo. Într-adevăr, populaţiile din rai şi din iad conţin cu siguranţă multe surprize.

Pe măsură ce ne îndreptam către sud, vremea deveni mai caldă, şi marea, mai calmă. Pielea noastră se jupui, pe urmă deveni de un cafeniu-închis, de la căldura şi strălucirea soarelui. Am făcut progrese mari pe marea blândă, şi am băgat de seamă că puteam să supravieţuim din raiduri pe terenurile de coastă. Din când în când vedeam sălbatici. Când se întâmpla acest lucru, ne grăbeam înapoi la canoele noastre şi vâsleam rapid pentru a ne îndepărta. Trăiam mereu cu mintea trează şi cu privirile atente.

În cea de a patruzeci şi una zi am fost capturaţi de către spanioli. Am fost trezit de o gheată care mă izbea cu putere în coaste. Eram înconjuraţi de vreo şase soldaţi. Am zărit o barcă lângă noi şi o corabie mare – cred că era un galion – cam la un kilometru depărtare de ţărm. Un ofiţer începu să mă interogheze aspru în spaniolă, din care nu înţelegeam nici măcar un cuvânt, fapt care-l făcea să mă pălmuiască după fiecare întrebare. M-am gândit că era mai înţelept să-mi ţin cuţitul de jugănit la locul lui.

Atunci Marmaduke mă surprinse, adresându-i-se ofiţerului într-o spaniolă fluentă. Îl trăsese pe ofiţer deoparte şi îi vorbise încetişor vreme de vreo zece minute

sau mai mult. Îngâmfarea ofiţerului făcu loc unei mari uimiri. Se duse la relicvă, o luă de la unul dintre soldaţi şi desfăcu cu grijă învelitoarea din mătase, asigurându-se că nimeni nu putea vedea ce se afla în interiorul acesteia. Când se apropie de mine din nou, atitudinea lui era cu totul diferită. Am fost duşi pe barca de serviciu şi transportaţi prin valurile care se rostogoleau adânc, până la corabie. Marmaduke îşi ţinea relicva în poală, iar eu îmi ţineam jurnalul ascuns la piept. La vremea respectivă nu ştiam cât anume din acesta supravieţuise udării cu apă în ultimele şase săptămâni.

Puntea corabiei era plină de soldaţi, cam la fel cum fusese şi pe *Tigrul.* Am fost duşi printr-un tambuchi într-o cabină micuţă, în faţa căpitanului. Din nou, Marmaduke vorbi în spaniolă cu o mare fluenţă şi, din nou, atitudinea ostilă iniţială a spaniolului se transformă întâi în surpriză, şi pe urmă în respect.

În seara aceea, am cinat cu căpitanul şi cu ofiţerii lui. La masă a fost foarte mult vin, şi voie bună, şi conversaţie jovială, în mare parte centrată pe Marmaduke. În ce mă privea, neînţelegând niciun cuvânt, bucuria constase în cămaşa de mătase şi pantalonii care mi s-au oferit, în scaunul cu pernă moale dedesubt, în carnea de porc şi orezul fiert, în tacâmurile şi pocalele de argint, în bere, pe care am băut-o într-un exces glorios, şi în faptul că eram servit, şi că nu eram eu cel care servea.

Şi în noaptea aceea, întins pe un pat confortabil, simţind din nou legănarea ritmică a corabiei, ascultându-i sutele de scârţâituri şi de gemete, Marmaduke, îmbătat de vin şi de entuziasm, vorbi mai mult decât trebuia. Îmi mărturisi că expediţia Roanoke avusese un scop secret, lucru pe care îl cunoşteam demult. Numai că acum acel scop îmi era dezvăluit şi mie. Prin stabilirea unei colonii protestante în Lumea Nouă, la exact şaptezeci şi şapte de grade longitudine vestică, regina Elisabeta ar fi putut să anunţe un nou calendar, realizat de astronomul ei John Dee, al cărui prim meridian trecea prin colonie. Acest calendar nou era mult superior celui gregorian, care fusese introdus

prin Roma. Ar fi avut un ciclu de treizeci şi trei de ani, cât fusese viaţa lui Iisus, astfel încât un om ar fi ştiut că s-a născut, să zicem, în anul al patrulea al Domnului nostru. Paştele, cea mai sacră dintre zile, ar fi venit mult mai apropiat de porunca biblică şi s-ar fi potrivit cu mare precizie la trecerea anotimpurilor. Prestigiul reginei Elisabeta ar fi crescut printre vecinii ei protestanţi şi, pe măsură ce avantajele noului calendar ar fi devenit evidente, acesta ar fi fost adoptat de tot mai multe popoare, spre umilinţa papei şi jena Spaniei, care ar fi rămas cu un calendar mult inferior.

Prin urmare, colonia trebuia să fie urmată de un eşec. Marmaduke, Rowse şi Kendall erau spionii din centrul ei, cărora li se atribuise această sarcină. Kendall fusese otrăvitorul, iar Rowse trăsese gloanţele care îi omorâse pe soldaţi. Marmaduke adusese cu el Adevărata Cruce, care aparţinuse familiei sale încă de la cruciade. Prin urmare, fusese un complot catolic în cadrul celui protestant, însă fusese chiar mai mult de atât. O relicvă de la Hristos, sărutată de un monarh, confirma dreptul divin de a conduce al acelui monarh. Aşadar, relicva fusese sărutată. Numai că nu fusese sărutată de regina Elisabeta, ci de regina Mary a Scoţiei. Îngropată la şaptezeci şi şapte de grade vest, i-ar fi conferit acesteia dreptul divin de a conduce Lumea Nouă înainte de a o alunga pe Elisabeta.

Eram la curent cu toţii de faptul că Marmaduke era catolic. Dar să aflu că făcea parte dintr-un complot cu scopul de a o alunga pe regina Elisabeta şi de a o aduce pe tron pe verişoara acesteia, Mary, îmi tăiase răsuflarea. Mă miram că-mi spusese aceste lucruri, chiar şi în starea lui de beţie. Numai că motivul deveni limpede în curând. Pentru a-mi salva viaţa, trebuia să mă introducă drept asistentul lui în această întreprindere. Altfel, ca protestant, nu puteam să mă aştept la nimic altceva decât la „auto-da-fe”. Siguranţa mea viitoare se bază pe acceptarea mea de a face acest lucru, şi trebuia să cunosc detalii despre complot dacă aş fi fost întrebat despre el, după cum am şi fost, mai târziu, de către nişte călugări dominicani.

— Corabia se îndreaptă către Jamaica, îmi zise Marmaduke. Acolo vom sta până când regina protestantă va fi alungată de pe tron, şi adevărata credinţă va fi redata Angliei. Spaniolii nu cunosc toată povestea, adaugă el. Le-am spus doar că noi distrugeam expediţia protestantă din interior. Mendoza, cel care a pus la cale această conspiraţie, îmi cunoaşte povestea, şi va confirma rolul meu aici printr-o scrisoare din Spania.

— Iar Adevărata Cruce? Ce se va întâmpla cu ea? am întrebat eu.

— Li s-a spus că obiectul pe care-l port cu mine este o moştenire de familie. Ei nu sunt la curent cu faptul că face parte din Adevărata Cruce. E mai bine ca nici să nu afle vreodată. Va rămâne cu mine pe insulă.

Şi astfel, răbdătorule cititor, acest bătrân ajunse la capătul testamentului său. După cum ştie toată lumea, conspiraţia împotriva reginei Elisabeta a fost sortită eşecului. Regina Scoţiei a fost executată. Torturile lui Walsingham au extras numele conspiratorilor. Numele lui Marmaduke nu a fost niciodată menţionat în public, dar aceasta s-ar putea să fi fost o viclenie pentru a-l atrage înapoi în Anglia. Nu a putut niciodată să mai părăsească insula Jamaica.

La momentul potrivit, după multe aventuri, am navigat către Spania. Am călătorit cu căruţa pe uscat prin Franţa până la Calais, şi am trecut marea până la Dover într-o barcă de pescuit. Deoarece aveam deja ceva bani la vremea aceea, am cumpărat un cal şi m-am întors în satul meu natal Tweedsmuir. Valea în care crescusem şi care îmi umpluse lumea copilăriei mi se păruse atunci mică şi insignifiantă. Se întâmplaseră multe pe acele meleaguri. Mama murise din pricina unei febre, şi mă bucur să spun că nenorocitul de tată vitreg murise din pricina băuturii. Dragul meu frate Angus era de-acum un fermier prosper, căsătorit cu Jean, fiica mezină a fierarului. Am descoperit că eram unchi deja. Învăţătorul Dinwoodie, care avea de-acuma părul albit de tot, m-a primit ca pe un fiu pierdut de

multa vreme, şi el şi eu am petrecut mai multe seri povestindu-ne pe rând aventurile.

Fiona crescuse şi se transformase într-o tânără frumoasă şi încă nu se căsătorise. Am întrebat-o dacă nu voia să devină soţia mea şi să vină cu mine în Jamaica, unde, i-am explicat, şi eu eram în curs de a deveni un fermier prosper, pe pământul fertil abandonat de spanioli. Spre marea mea bucurie, a fost de acord, şi am făcut împreună îndelungata călătorie înapoi prin Franţa, pe urmă prin Spania, şi am traversat apoi marele Ocean Atlantic. De-a lungul vieţilor noastre am traversat acest ocean în repetate rânduri către Scoţia, dar numai pentru câte o perioadă scurtă. Adevăratele noastre rădăcini sunt acum în Jamaica. Şi aici vom rămâne, cu cei trei copii ai noştri, până când vom muri.

Custodia Adevăratei Cruci mi-a fost încredinţată de către Marmaduke StClair înainte de a muri, ca s-o păstrez pentru familia sa. Şi aici, la urmă, ca sa înţeleagă numai cei din familia lui Marmaduke, este locul unde se află ascunsă.

Capitolul 34

Eu, James Ogilvie, fiul lui William Ogilvie, pastor şi fermier în Tweedsmuir, las acest document ca testamentul meu final.

Ţinând seama de instrucţiunile prietenului meu Marmaduke StClair, înscriu aici locul în care se află Adevărata Cruce a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Aceasta va servi ca aducere aminte pentru copiii săi, şi copiii lor, care vor fi instruiţi în înţelesurile a ceea ce urmează, şi care vor putea să treacă mai departe înţelesurile acestea ascunse către generaţiile viitoare ale familiei lor. Şi pentru a fi siguri că această Cruce va rămâne în mâinile familiei StClair, şi ale nimănui altcuiva, voi scrie numai aceste lucruri:

VECHILUL
STEAUA ROŢILOR TIMPULUI
POLIGONUL

Fie ca Domnul să vă ţină în pace. Acestea sunt ultimele mele cuvinte.

James Ogilvie

— A, mulţumesc lui Dumnezeu, rosti Zola cu uşurare.

Debbie, încă palidă, arăta nedumerită.

— Asta ne mai acordă ceva timp, Debbie! I-am explicat eu. Vor trebui să ne ţină în viaţă până când vom rezolva enigma lui Ogilvie.

— Dar poţi s-o rezolvi? Ce înseamnă, de fapt?

M-am uitat la indiciile lui Ogilvie. *„Poligonul.”* Un tânăr pasionat de geometrie. *„Stelele.”* Fusese instruit în arta navigaţiei celeste de către unul dintre cei mai buni oameni ai epocii respective. Dar *„Roţile timpului? Vechilul?”* Am clătinat din cap.

— Habar n-am! am spus. Însă în niciun caz sceleraţii ăştia nu vor putea descifra singuri aceste cuvinte! Avem

categoric ocazia de a mai negocia un răgaz de timp.

— Mă îndoiesc, Harry! mă contrazise Zola. Imediat ce le vom spune ce înseamnă, vor scăpa de noi. Îmi pare rău, Debbie!

— Trebuie să recunosc, ne vor elimina cu siguranţă. Însă nu vor face asta până ce nu vor avea icoana în siguranţă în mâinile lor. Şi între acel moment şi clipa prezentă, noi trebuie să găsim o cale de scăpare.

— Şi să ajungem la icoană înaintea lor! spuse Debbie.

Am privit-o cu mirare: practic fără nicio şansă de supravieţuire, ea era încă hotărâtă să pună mâna pe moştenirea ei de familie.

— Haide, Harry! Vieţile noastre depind de asta.

Zola îşi trecea degetele peste manuscrisul lui Ogilvie, cu privirea intensă.

Am clătinat din nou din cap. Debbie mă mai uimi încă o dată, spunându-mi:

— Ce-ar fi ca tu să lucrezi la descifrarea codului, Harry, în vreme ce eu şi Zola o să ne gândim la o cale de a pleca de aici?

— Ai văzut inelul cu chei de pe masa din dormitor? întrebă Zola. Era scris pe ele ceva legat de *Royal Yacht Club.*

— Fii realistă, Zola! O să fii împuşcată dacă te vei duce sus. O gorilă stă la debarcader, două ne supraveghează de sus şi mai este una în afara razei noastre vizuale. Probabil e pe undeva, prin spate. Ca să nu mai pomenesc de Cassandra şi de Hondros.

— Ai o idee mai bună?

— De-abia pot să mă deplasez, nu mai vorbesc de fugit. Nu aş avea cum să scap de aici. O să le ofer decodificarea cu condiţia ca voi două să puteţi pleca.

— Fii serios, Harry! Imediat ce recunoşti că poţi decodifica mesajul, te vor supune la tortură ca să scoată tot de la tine. Şi dacă nu pe tine, atunci ne vor tortura pe noi. Şi în cele din urma ne vor omorî oricum pe toţi trei.

Zola avea dreptate. Nici nu voiam să mă gândesc ce i-ar fi putut face lui Debbie.

— Nu vreau să mor, şopti Debbie, cu teamă în ochii ei întunecaţi.

Hondros se apropia de noi. Avea chipul posomorât.

— Vechilul? Steaua roţilor timpului? Poligonul? Ce înseamnă toate astea, Blake? Vocea îi tremura.

Am ridicat din umeri. Gestul acesta simplu îl scoase din sărite. Îşi puse degetele pe masă peste mesajul lui Ogilvie, iar ochii îi ieşeau din orbite de enervare.

— Şi eu voi fi oprit în acest punct? La şaptesprezece secole după ce hoţii au furat-o de la noi? Din cauza pasiunii pentru enigme a unui fiu de pastor? Găseşte sensul, Blake, şi fă asta rapid! Îţi las timp până la miezul nopţii!

— Dar e absurd…

— Şi atunci îmi voi scoate mănuşile de catifea, şi vom începe cu prietena ta Debbie, iar tu vei auzi ţipetele ei în vreme ce vei lucra la această problemă, iar noi vom continua să o torturăm până când va muri, sau până când ne vei oferi tu soluţia. Ai înţeles?

M-am uitat la el mohorât şi am clătinat din cap. Înţelesesem.

Capitolul 35

„Vechilul; steaua roţilor timpului; poligonul.”

La început, când mă plimbam prin casa Lego, simţeam cum privirile mă urmăreau cu suspiciune din toate direcţiile. Însă până acum am făcut acest lucru atât de des, cu capul plecat, adâncit în gânduri, încât indivizii înarmaţi deveniseră indiferenţi. Mă întrebam dacă aveam cum să exploatez acest lucru în vreun fel, dar nu prea vedeam cum. De-abia mă mişcam, iar acest circuit al casei mă extenuă în curând. Erau patru indivizi de pază, unul care stătea la debarcader, unul la poarta din spate, iar doi care păreau să circule după bunul lor plac, dispărând uneori în interiorul casei, alteori sprijinindu-se de balustrada unuia dintre balcoanele de la etaj sau tolănindu-se pe scaunele de lângă piscină. Niciodată nu le lipseau revolverele acelea negre, oribile. Nu vedeam nicio scăpare.

În jurul vilei se aflau cam patru mii de metri pătraţi de teren, înconjuraţi de un gard înalt de aproximativ trei metri. Pe o latură a casei se aflau două maşini, din care una era Toyota pe care o închiriaserăm noi, rănită în bătălii, iar cealaltă, un Jeep Chrysler negru: după cum se părea, nu fusese o problemă pentru ei să-l înlocuiască pe cel pe care-l trimisesem rostogolindu-se în prăpastie de pe Munţii Albaştri. Se vedea o singura alee care ducea la o poartă greoaie din fier forjat de pe coama unui deal, şi care continua încă vreo câteva sute de metri dincolo de vârful acestuia. Pe la începutul după-amiezii văzusem un vas alb de croazieră departe pe mare, îndreptându-se, fără îndoială, spre Santa Lucia, Grenada sau alte destinaţii dincolo de aceasta. Jamaica fiind deja bifată pe lista pentru dimineaţa respectivă. Sub nicio formă nu aveam cum să fiu în afara razei vizuale a unuia sau a mai multor gardieni.

M-am întors în sufragerie şi m-am lăsat cu zgomot pe o canapea, lăsând briza răcoroasă a aerului condiţionat să cadă deasupra mea. Cassandra, cu ochelari fumurii şi bikini roşu, citea o carte pe marginea piscinei. Din când în

când punea cartea jos şi îşi întindea o loţiune bronzantă pe braţe şi pe picioare. Hondros îşi petrecu jumătate din vreme vorbind la telefonul mobil: după cum se părea, lăsaseră sarcina descifrării pe seama noastră. Zola şi Debbie nu se vedeau nicăieri, dar casa era mare.

Era ceva într-un sertăraş al minţii mele, care încerca să iasă la iveală. Era ceva despre Ogilvie, despre stele şi despre calendare. M-am ridicat în picioare, am închis ochii şi am făcut un efort intens de gândire. Aveam nevoie de asta ca punct de plecare pentru viitoarele negocieri. Cine avea nevoie de un vechil în secolul al XVII-lea, în Jamaica? Debbie veni lângă mine.

— Ai o băutură rece în bucătărie, Harry, spuse ea, pe un ton cât mai normal posibil.

Am înţeles mesajul. Zola era aşezată pe suprafaţa de lucru din bucătărie, bătând cu călcâiele în uşa unui dulap. Nu era nimeni pe acolo, însă ea mi se adresă totuşi în şoaptă:

— Afară se află o cutie de siguranţe. Cred că e nevoie de o cheie ca să o deschidem, dar ne-am putea descurca şi cu o pilă de unghii. Dacă am putea să scoatem siguranţele din casă după lăsarea întunericului…

— Nu ne-ar fi de folos, am spus eu. Trebuie să plecăm fie cu maşina, fie cu barca, şi pentru asta avem nevoie de chei. Acestea se află sus, la etaj, pe masa din dormitor, unde este şi telefonul lui Debbie. Îţi imaginezi că am putea fugi sus să luăm cheile, pe urmă să coborâm în fugă la parter, să ieşim afară, să ne chinuim să deschidem cu cheia poarta de la intrare, să pornim maşina şi să ieşim cu ea afară cu toţi aceşti ucigaşi înarmaţi care ar fugi pe aici să ne caute? Oricum, întotdeauna se află cel puţin unul dintre ei la etaj.

— Ai o idee mai bună? mă întrebă Zola cu răceală.

— Da. Voi sparge codul lui Ogilvie şi îl voi folosi ca bază de negociere.

— Am mai discutat asta, Harry. O să te tortureze ca să-l afle, sau o să pună pistolul la tâmpla mea sau a lui Debbie.

— Este ora patru şi zece. O să mă împuşte la miezul

nopţii dacă nu reuşim să spargem codul, îmi reaminti Debbie. Încerca să vorbească pe un ton obişnuit, dar i se simţea disperarea din voce. Cum o să te descurci cu asta, Harry?

— Da, Harry, cum o să te descurci cu asta? întreba Hondros, care stătea în uşa deschisă, cu un telefon mobil într-o mână şi cu inevitabilul pistol în cealaltă. Abdomenul său păros atârna deasupra elasticului de la şortul roşu de înot.

Voiam să spun ceva sfidător, să-i arunc o insultă. În schimb, i-am spus:

— Am nişte idei în stare embrionară. Informaţiile oferite de Ogilvie sunt destul de reduse.

— Desigur. Au avut scopul de a fi impenetrabile pentru oricine ar fi fost în afara micului cerc al familiei. Privi în jos la revolverul său şi îi roti cilindrul dintr-o mişcare. Împărtăşeşte-ne acele idei în stare embrionară, Blake!

— Pe când se afla în Jamaica, am spus eu, pe vremea lui Ogilvie, pentru ce era nevoie de un vechil? Jamaica de pe vremea lui Ogilvie era doar o zonă comercială. Corăbiile în trecere opreau să ia mâncare şi apă. Aceste lucruri trebuiau înregistrate, şi aici intervine rolul unui vechil. La vremea la care Ogilvie a ajuns în Jamaica, spaniolii abandonaseră Noua Sevilie la nord şi îşi mutaseră capitala administrativă în Spanish Town. Utilizau portul de la Port Royal. Indiferent unde este îngropată icoana, trebuie să fie undeva în zona respectivă, pe coasta de sud. Până aici am ajuns deocamdată.

Hondros încuviinţă gânditor din cap.

— Foarte bine, Blake! spuse el, pe urmă îşi îndreptă pistolul spre capul lui Debbie, ţinându-l la distanţă de un braţ şi privind cu ochii micşoraţi de-a lungul ţevii acestuia.

Totul rămăsese într-o încremenire copleşitoare. Hondros avea expresia unui judecător care îşi trimitea victimele la spânzurătoare.

— Numai că lucrul pe care mi-l doresc eu este Adevărata Cruce, nu nişte idei în stare embrionară. Ţi-au mai rămas şapte ore şi cincizeci de minute până când trebuie să-mi

spui unde este, rosti el, şi ieşi din bucătărie păşind pe podea cu picioarele goale, la fel de silenţios precum intrase, lăsând în urma sa o dâră de apă.

Zola o îmbrăţişă pe Debbie. Debbie nu scotea niciun sunet, dar îi tremurau umerii.

— Să ştii că a crezut aiureala aceea, Harry! spuse Zola, bătând-o pe Debbie pe spate ca şi cum ar fi fost un copilaş.

— Nu este vorba de Port Royal? întrebă Debbie cu vocea înăbuşită, deoarece îşi ascunsese faţa la pieptul Zolei, iar cu braţele o ţinea pe aceasta pe după gât.

— Nici gând, am spus eu. Proprietăţile familiei StClair se aflau în St Ann's, pe coasta de nord a insulei. Îţi aminteşti ce a spus Ogilvie? Că luase pământul pe care-l abandonaseră spaniolii.

— Şi cea mai timpurie plantaţie de pe insulă a fost Sevilla la Nueva, pe coasta de nord, spuse Zola, continuând s-o bată pe Debbie pe spate. O abandonaseră deja pe vremea expediţiei Roanoke.

Debbie se desprinse din îmbrăţişarea Zolei.

— În nordul insulei?

— Chiar la vest de Ocho Rios, am spus eu, încuviinţând din cap. Iar o plantaţie avea nevoie de un vechil. Punctul de plecare pentru cercetări nu este sudul insulei, Debbie, ci partea de nord. Eşti şi tu de acord cu asta, Zola?

— Exact la acelaşi lucru mă gândeam şi eu. Sevilla la Nueva, nu Port Royal.

Debbie îşi şterse cu puloverul lacrimile din ochi.

— Şi ai de gând să le dai sceleraţilor ăstora o pistă falsă?

— O să ne batem joc de ei în totalitate. Noi o să ne îndreptăm spre nord, în vreme ce ei vor căuta în sud.

— Asta înseamnă că vom scăpa? Ai un plan, Harry?

— Asta-i treaba voastră. Nu mi-a plăcut deloc să spun asta şi nu mi-a făcut plăcere nici să văd cum le dispare speranţa din priviri. Steaua roţilor timpului, am continuat eu, fără să mă adresez cuiva anume.

— Oare are vreo legătură cu Zilele Goale? se întrebă Zola. *Nemontemi?*

— Nu e domeniul meu, am spus eu, dar nu cred că o stea

ar avea legătură cu asta. Părerea mea este mai degrabă că se referă la roata cea mare, la ciclul de cincizeci şi doi de ani.

— Vreţi să încetaţi să vorbiţi păsăreşte? Ce sunt aceste roţi ale timpului? întrebă Debbie.

— Civilizaţiile maya şi aztecă erau obsedate de calendare şi de trecerea timpului, am spus eu. Acest lucru le-a dominat vieţile timp de secole întregi…

— Şi ce dacă? mă întrerupse Debbie nerăbdătoare. Îmi pare rău, dar mă gândesc numai la tortura care va începe la miezul nopţii şi la felul în care-mi vor zbura creierii, iar voi ce faceţi? Nu faceţi decât să vorbiţi despre azteci şi despre roţile timpului. Până şi eu ştiu că aztecii erau în Mexic, nu în Jamaica. Şi ei nu aveau roţi.

— Da, dar băştinaşii Arawak trebuie să fi fost prin America centrală, spuse Zola.

— Zola nu are dreptate întru totul, Debbie. Jamaicanii băştinaşi erau Taino, nu Arawak, dar nu asta are importanţă. Oricine or fi fost cei care s-au suit în canoe şi au vâslit până în Jamaica, şi-au adus şi cultura cu ei, o cultură care era obsedată de măsurarea timpului. Ogilvie nu ar fi rezistat tentaţiei să le utilizeze calendarele în mesajele sale codificate. Toată expediţia respectivă fusese în legătură cu calendarele.

Zola trebuia să aibă însă ultimul cuvânt.

— Nu mai despica firul în patru, Harry! Familia Taino îi includea şi pe azteci. Numai că este o problemă legată de lucrul la care ne gândim amândoi – spaniolii îi utilizaseră la munci până au murit cu toţii pe vremea când a sosit Ogilvie.

— Nu se poate să nu mai fi rămas vreo câţiva, am replicat eu.

Şi eu voiam să am ultimul cuvânt.

— Nu vreţi să încetaţi să vă mai ciorovăiţi? Cu ce ne poate ajuta acest lucru? întrebă Debbie, iar disperarea din vocea ei era şi mai profundă.

— Acest lucru ţi-ar putea salva viaţa, Debbie, am zis eu. Aztecii au folosit două sisteme de calendare. Primul era un

ciclu de trei sute şaizeci şi cinci de zile, împărţit în optsprezece luni de câte douăzeci de zile fiecare, cu câte cinci zile rămase pe dinafară. Acestea erau Zilele Goale, sau *Nemontemi.* În timpul acestor cinci zile, nu se aprindea focul, nu se făcea mâncare, şi lumea se abţinea de la sex. Numai că au mai avut şi un al doilea calendar, unul sacru, de două sute şaizeci de zile, cu treisprezece luni, fiecare cu câte douăzeci de zile. Astfel, după trei sute şaizeci şi cinci de zile, ajungi din nou la începutul primului calendar, şi după două sute şaizeci de zile, ajungi încă o dată la începutul celui de-al doilea. Şi după cincizeci şi doi de ani, ajungi din nou la începutul celor două calendare la un loc. Două roţi imense cu timpul marcat pe ele. În acest timp, încercam să-mi ilustrez spusele rotindu-mi braţele ca roţile unui mecanism, dar fără prea mare succes. Dar fii atentă! Din cauză că trei sute şaizeci şi cinci de zile nu este exact lungimea unui an – rămân cam opt ore pe dinafară – s-a constatat că la sfârşitul unui ciclu de cincizeci şi doi de ani, cele două calendare pierdeau douăsprezece zile din anotimpuri.

— Bine, Harry, şi ce-i cu asta? Cum o să mă menţină în viaţă această informaţie?

— Pentru că, pentru a reuşi să menţină calendarul exact la sfârşitul celor cincizeci şi doi de ani, ei se opreau din numărătoare pe o perioadă de douăsprezece zile, timp în care aveau loc o mare ceremonie, o lungă procesiune până la Dealul Stelei şi sacrificarea unui prizonier la miezul nopţii. Acesta era întins, i se scotea inima şi i se aprindea o flacără în locul acesteia. Şi iată că în acest punct se adună toate, Debbie. Ritualul avea loc atunci când o stea sacră atingea punctul cel mai de sus la miezul nopţii. Aceasta este soluţia la cea de-a doua enigmă a lui Ogilvie. El se referă la steaua sacră, la steaua roţilor timpului.

— Cunoscută şi drept Steaua Creării Focului, interveni Zola. Bănuiesc că asta se găseşte pe piatra calendarului aztec descrisă de Humboldt în 1810.

— Nu, aceea dă lumii epocile de-a lungul timpului. Mai degrabă este în cartea lui de Landa din 1566.

— Credeam că asta s-a pierdut, Harry!

— Da, s-a pierdut, vreme de trei sute de ani, dar pe urmă a fost redescoperită în Madrid. Cred că ştiai acest lucru.

— Terminaţi! Strigă Debbie, cu pumnii încleştaţi. Aici e vorba de viaţă şi de moarte. Despre ce stea e vorba?

— Despre Aldebaran. Ochiul Taurului. O stea roşie, strălucitoare, din constelaţia Taurus.

Zola făcu câţiva paşi înainte şi înapoi. Pe urmă îşi umflă obrajii şi spuse:

— S-ar putea să fi dat de ceva. Trebuie să găsim ceva care are legătură cu un vechil de pe o veche plantaţie spaniolă şi să tragem linia până la punctul unde răsare Aldebaran.

Braţul meu rănit începuse să-mi pulseze.

— În zona celui mai apropiat poligon, orice o fi fost acela. Şi acolo, la poligonul acela, sau poate îngropat sub el, se găseşte icoana. M-am întors spre Debbie. Cred că i-am dat de capăt!

— A, asta-i minunat, e chiar grozav! Exclama Debbie. Bine, iar acum, dacă două creiere geniale ca ale voastre au reuşit să rezolve acest lucru, ar trebui să fie chiar uşor să găsim o cale de a pleca de aici!

Capitolul 36

Am mai dat câteva ture vilei, cu capul plecat, ca şi cum aş fi fost adâncit în gânduri, în vreme ce mă uitam din când în când prin jurul meu, ca din întâmplare. Soarele era un oval mare şi roz, care ajunsese să atingă orizontul, coborând într-o explozie de roşu aprins şi galben, cu tuşe închise la culoare. Îmi venea greu să cred că acesta putea să fie ultimul apus pe care aveam să-l mai văd.

Schema era clară: un individ la debarcader, un individ la poarta din spate – Kojak, din câte am văzut – şi încă doi la etaj. Toţi erau bărbaţi tineri, cu aspect de greci, toţi cu instrucţiuni să ne lase în pace. Niciun centimetru din gardul împrejmuitor nu se afla în afara razei lor vizuale. Şi totuşi trebuiau să mănânce şi ei, trebuiau să se uşureze şi trebuiau să bea apă: pe căldura asta, trebuiau chiar să bea o grămadă de apă.

Nu după mult timp, soarele începu să dispară, şi insectele de pe dealurile din jur începură să imite sunetul unor ventilatoare scârţâitoare. După ce se întunecă, Cassandra şi Hondros apărură îmbrăcaţi elegant, pregătiţi pentru o seară în oraş. Cassandra avea o rochie lungă, strâmtă, de culoare roz, o poşetă în mai multe culori, şi purta o grămadă de bijuterii din aur. Hondros era îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă de mătase neagră, în jurul gâtului purta lanţul acela cu crucea ca o svastică, iar părul rar îi era pieptănat lins pe spate. Hondros mă ignoră, dar Cassandra îmi aruncă o privire aprinsă dintr-o parte. Se urcară în Chryslerul 4x4, şi se opriră la poartă. Kojak o deschise, iar eu am privit luminile roşii cum dispărură în sus pe deal. Începuseră să iasă câteva stele, şi m-am gândit că mai erau cinci ore până la miezul nopţii.

Se auzi un zgomot slab dintr-un corp auxiliar, şi tot terenul, piscina, jacuzzi, gardul şi vila fură deodată inundate de lumină, ca parcarea de la un mall. Încă nu vedeam o cale de scăpare, şi mersul pe jos mă extenua. În momentul următor, se aprinse lumina de la bucătărie, şi

am văzut-o pe Debbie ocupată cu ceva la chiuvetă. După un timp, un miros de mâncare gătită începu să se simtă afară. Apăru Zola, care mă întrebă:

— Harry, nu vrei să mănânci ceva?

Nu voiam, dar am simţit ceva în vocea ei. M-am dus în direcţia ei pe lângă casă, înspre uşile din sticlă.

— Dar voi? întrebă ea scurt, uitându-se înspre Kojak.

Individul îşi scoase pistolul de la brâul blugilor şi ne făcu semn mie şi Zolei spre casă cu o mişcare a braţului. Strigă ceva către colegii lui de pe balcon.

La o masă lungă de bucătărie, fuseseră aşezate tacâmuri pentru şapte persoane, probabil noi trei şi cele patru gorile gardieni. Fuseseră aprinse lumânări, ceea ce mie mi s-a părut cam exagerat în ce privea ospitalitatea faţă de nişte persoane care urmau în curând să ne trimită nişte gloanţe în corp. Cei doi indivizi coborâseră de la etaj; tipul de pe debarcader nu apăruse încă.

În bucătărie era extrem de cald, încât transpirai instantaneu. Debbie curăţa cartofi în chiuveta plină cu apă din bucătărie. Zola puse o tigaie grea pe un aragaz electric. Se uită la mine peste umăr şi spuse:

— Exact ca în apartamentul meu din Greenwich, Harry!

Într-o secundă am făcut conexiunea dintre comentariul ei şi tigaia grea.

— Tu şi cu Debbie pregătiţi ceva special, am spus eu.

Inima începuse să-mi bată de să-mi spargă pieptul.

— Într-o clipă! zise Zola.

„Ceva special.”

— Cred că suntem pe cale să rezolvăm problema, se adresă Debbie tânărului care stătea în spatele ei.

— Mda, făcu el, fără a arăta vreun semn de interes.

Stătea chiar în spatele ei, plimbându-şi ochii de sus până jos pe trupul ei.

Asta era problema. Niciunul nu se afla aproape de noi, şi fiecare avea câte un pistol în mână. Nu vedeam deloc cum aveau să rezolve fetele această situaţie.

— Da, spuse Zola încuviinţând din cap. Cred că am reuşit să găsim o soluţie. Harry, nu vrei să tai nişte pâine?

Trebuie să facem *Melba toast*[23].

Un recipient cu pâine se afla pe un corp din bucătărie, şi m-am dus în direcţia respectivă, exagerându-mi starea de epuizare. Kojak se dădu înapoi; mă urmărea cu mare atenţie. M-am uitat în jurul meu după un cuţit pentru pâine şi am găsit unul în sertar.

— Eşti sigur că te descurci, Harry? mă întrebă Zola, şi în sfârşit am început să văd ce voia să spună.

— Cu siguranţă, am spus.

Antrenamentele din armată începeau să aibă o utilitate.

— Sunt prea multe chestii aici, spuse Debbie.

Tapeta fileul de peşte cu pesmet, şi bucăţile terminate le îngrămădea pe un platou. Zola se duse la ea şi luă platoul, ducându-l la aragaz, atingându-se în mers de una dintre gorile.

Şi în cele din urmă am văzut întreaga schemă. Zola cu tigaia; eu cu cuţitul de tăiat pâine; Debbie, eram convins, în curs de a cere ajutorul. Chiar aşa, se întoarse imediat înspre individul din spatele ei şi reuşi să-i surâdă mieros.

— Curăţă tu cartofii, spuse ea. Nu vreau să-mi rup unghiile.

Acesta îşi puse pistolul la brâu. Debbie veni înspre mine şi luă două felii de pâine. Privirile ni se întâlniră o fracţiune de secundă. Am tăiat şi mai multă pâine, încheieturile degetelor mi se albiseră de la forţa cu care strângeam cuţitul şi braţul rănit mă durea din cauza încordării. Trebuia să acţionez în următoarele câteva secunde, altfel rămâneam fără pâine de feliat, şi nu mai aveam niciun pretext să ţin cuţitul în mână. Debbie puse pâinea în prăjitorul de pâine, un obiect mare, hidos, de culoare galbenă, care se afla lângă chiuvetă. Individul se afla chiar lângă ea, cu mâinile băgate în apă până la încheieturi.

Deodată, Zola apucă tigaia cu ambele mâini. Debbie apucă prăjitorul de pâine. Zola legănă tigaia în aer, şi

[23] Felii de pâine foarte subțiri și uscate, servite alături de supă sau salată, ori cu brânză topită (n.tr.).

trimise cu ambele mâini o lovitură puternică, uleiul şi fâşiile de peşte împrăştiindu-se peste tot. În acelaşi timp, eu am înfipt cuţitul de pâine în vezica lui Kojak cu toată puterea de care eram în stare, auzind în minte vocea învăţătorului Dinwoodie spunând: „Nu există nicio apărare împotriva unei lovituri de jos în sus, în acest fel”. Toate parcă se petreceau cu încetinitorul.

Debbie aruncă cu putere în chiuvetă prăjitorul de pâine. Se auzi un bâzâit ca de la o albină furioasă; luminile clipiră, şi apoi scăzură în intensitate. Individul de care m-am ocupat eu se ghemui la pământ, cu gura larg deschisă din cauza spaimei şi a durerii bruşte. Tigaia Zolei scoase un zgomot dur la contactul rapid cu faţa individului pe care-l pocni. Individul lui Debbie se arcui pe spate, cu ochii amenințând să-i iasă din orbite şi cu părul lui scurt şi negru zbârlindu-i-se pe cap. Pe urmă luminile se stinseră cu totul, şi atunci am înţeles şi rolul lumânărilor de pe masa din bucătărie.

Debbie sări peste trupul tremurând al individului electrocutat. Eu am început să alerg după ea.

— Nu, nu pe acolo! Prin spate! îmi strigă Zola şi îmi arătă o uşă din spatele meu.

Am luat-o la fugă printr-o cămară întunecoasă, cu rafturile pline de conserve şi de saci. Zola veni şi ea în urma mea, şi pe urmă am ieşit afară, în aerul fierbinte al nopţii, în zgomotul stăruitor al insectelor şi sub cerul plin de stele.

Individul de la debarcader striga ceva. Nu se vedea unde era. Strigă din nou, de data aceasta mai aproape. Debbie apăru între mine şi Zola, gâfâind. Am auzit zdrăngănitul uşor al unor chei în mâna ei şi am sperat că zgomotul acela nu s-a auzit prea tare. Toyota se afla la capătul casei, în raza vizuală a individului de la debarcader. Zola se uită pe după colţ şi ridică o mână să ne avertizeze în semiîntuneric să ne oprim. Am aşteptat plini de groază. De pe uşa din spate venea sunetul gemetelor lui Kojak. Sigur era Kojak, pentru că ceilalţi doi ori erau inconştienţi, ori morţi.

Pe urmă Zola îşi agită mâna frenetic, făcându-ne semn

să mergem înainte. Îndoiţi de spate – nu ştiu din ce motiv – am alergat către maşină. Debbie se aşează la volan, răsuci cheia în contact şi băgă maşina în viteză, în vreme ce eu şi Zola am sărit amândoi înăuntru din mers.

— Unde e blestematul de contact pentru faruri? strigă ea.

— Lasă-le deocamdată stinse! Porţile sunt deschise, i-am răspuns eu, strigând la rândul meu.

În lumina difuză puteam distinge doar stâlpii înalţi de la poartă, iar Debbie direcţionă maşina printre aceştia, cu motorul şi roţile scrâşnind. Drumul era ca o fâşie de praf deschisă la culoare.

— Individul a ieşit! strigă Zola de pe scaunul din spate.

M-am uitat în urmă: nişte fascicule luminoase galbene se vedeau dintr-o parte a vilei albe, dar noi eram deja departe, sus pe deal, cu maşina zdruncinându-se la fiecare câteva secunde din cauza izbiturilor de la gropi. Dincolo de casa din piese Lego se vedea un vas de croazieră departe pe mare, luminat de parcă era Crăciunul. Apoi trecurăm de vârful dealului, drumul se lăţi, iar Debbie găsi contactul pentru faruri, şi conduse în continuare maşina ca un cascador, făcând ocoluri mari ca să evite gropile întunecate. Pe urmă, după câteva sute de metri, drumul începu să treacă printre copaci, şi apăru şi un drum asfaltat, iar Debbie făcu dreapta şi acceleră; Zola izbucni într-un râs dementţial, iar pe mine rana de la glonţ mă durea îngrozitor, dar eu mă gândeam la electrocutare, la înjunghiere şi la lovitura în cap, şi nişte cuvinte dintr-o carte de Jane Austen îmi răsăriră în minte, ceva legat de doamne, care erau delicate ca nişte plante, într-adevăr.

Capitolul 37

— Opreşte aici!

Debbie opri în dreptul unui şir de prăvălii la margine de Orocabessa, iar Zola intră în fugă în Bazarul cu Scule al lui Harvey. Proprietarul se deplasa agale dintr-o parte în cealaltă a dughenei. Zola ieşi câteva minute mai târziu cu trei lanterne, un braţ de hârleţe, un târnăcop şi, lucru straniu, cu un calculator. Drumul nu avea nevoie de prea multe direcţionări, deoarece mergea în cea mai mare parte de-a lungul coastei. O dată am sugerat să întoarcem pentru a evita o peninsulă, însă am sfârşit prin a ne pierde, mergând în urma unui camion fără faruri timp de vreo douăzeci de minute, în timp ce Debbie spumega, iar Zola făcea afirmaţii extrem de sarcastice referitoare la un comerciant de harţi care habar nu avea să se orienteze pe hartă. Însă, în cele din urmă, am ajuns din nou pe drumul de coastă, iar Debbie acceleră până atinse o viteză alarmantă, ocolind gropile cu viraje largi şi claxonând mereu ca să alunge vitele şi caprele rătăcite de pe drum.

— Am nevoie de cineva care să ţină lanterna, spuse Zola.

M-am strecurat pe scaunul din spate şi i-am luminat pagina. Desena nişte sfere mici cu nişte triunghiuri în interiorul lor şi scria o ecuaţie. Am recunoscut sinusuri şi cosinusuri de pe vremea zilelor mele de şcoală.

— Triunghiuri care se înscriu într-o sferă, spuse ea. Sunt esenţiale pentru navigatorii care se bazau pe harta cerească. Recunoşti formula cosinusului, nu-i aşa, Harry? M-am gândit eu că nu. Să sperăm că aceste calcule ale mele sunt mai bune decât felul în care indici tu direcţia…

Desenă o altă sferă cerească şi scrise dedesubt câteva cifre. Din cauza drumului hurducat, arătau de parcă ar fi fost desenate de un om beat.

— Soarele este în constelaţia Taurus la sfârşitul lunii mai, spuse ea, pe urmă începu să butoneze pe calculator. Bun. Asta face ca Aldebaran să fie între cincisprezece şi douăzeci de grade la nord. Să spunem o declinaţie de

optsprezece grade. Presupun că nu ştii latitudinea Jamaicăi.

— Optsprezece grade nord, i-am spus eu. Sunt sigur că ştiai asta, ca mare navigatoare ce eşti.

Urmară mai multe cifre. În cele din urmă spuse:

— Am găsit! La această latitudine, Aldebaran se ridică la aproximativ şaptezeci de grade nord-est. Privi afară la peisajul întunecat de provincie. Unde ne aflăm?

— Ajungem la Ochi, spuse Debbie. Avea vocea încordată. Groapă! exclamă ea. Of, prea târziu!

Se simţi o zdruncinătură.

— Bine, am spus eu. Dacă socotelile Zolei sunt corecte, găsim această plantaţie, căutăm ceva legat de un vechil şi vedem ce se află de-a lungul liniei la şaptezeci de grade azimut. Dacă este un poligon, îţi vom găsi icoana!

În întuneric se vedea doar o singură lumină roşie. Debbie frână şi se aşeză nerăbdătoare cu maşina în spatele unui camion care transporta ciment, cu apa scurgându-se din el.

— Asta-i chiar ca într-o poveste cu piraţi, rosti ea. X marchează locul. Noi chiar suntem în căutarea unei comori îngropate în Jamaica!

— Chiar în această clipă. Dar tot aşa sunt şi adversarii noştri.

— La naiba cu asta! Exclamă ea şi se trase în afară, apăsă acceleraţia, claxonă, făcu semn cu farurile şi trecu la câţiva centimetri de camion.

În mai puţin de o oră, treceam cu viteză prin Ocho Rios, pe lângă Jerk Chicken Center, pe lângă un alt vas de croazieră iluminat, pe lângă staţiuni şi restaurante, şi de-a lungul aceluiaşi drum de coastă pe care trecuserăm cu Norman Furtună cu trei zile în urmă, în direcţia opusă.

— Încă şapte sau opt minute la viteza asta, am spus eu.

Peste încă cinci minute m-am aplecat peste umărul lui Debbie şi i-am spus:

— Încetineşte!

În lumina farurilor se vedea o pancartă, pe care scria: „Nueva Sevilla”. Debbie încetini mult, pe urmă făcu

stânga.

— Stinge farurile, i-am cerut.

Semiluna de pe cer ne oferea destulă lumină cât să putem zări un drum îngust, în pantă uşoară. Acesta şerpuia înspre o clădire albă, lungă şi joasă, luminată difuz de spoturi luminoase.

— Conacul, sugeră Zola. Pe fiecare plantaţie era câte unul.

O cărare o lua la stânga din drumul principal. Debbie rulă câţiva metri de-a lungul acesteia, pe urmă opri. Am rămas cu toţii tăcuţi, privind în jur.

— Nu e nimeni, spuse Zola.

— Nici nu mă aşteptam să fie cineva. Se bazau pe noi pentru a rezolva misterul lui Ogilvie, am rostit eu cu prudenţă.

— Oricum, i-ai îndrumat către Port Royal, nu-i aşa? întrebă Debbie, nervozitatea reflectându-i în voce.

— Şi atunci cum se face că suntem toţi atât de încordaţi? întrebă Zola.

— Debbie, ce-ar fi să te îndepărtezi de acest loc un timp? Eu şi cu Zola am putea să ne întâlnim cu tine undeva pe drumul principal.

— Glumeşti, Harry?

Nişte clădiri joase, în paragină, erau răspândite pe plantaţie pe o suprafaţă de aproape un kilometru. Am ieşit din maşină, închizând portierele încetişor.

„Nu are niciun sens să ne comportăm atât de secretos”, m-am gândit eu. Debbie privea peste parapetul podului. Se auzea apa curgând.

— Ce anume căutăm, Harry?

— Orice are vreo legătură cu un vechil.

— Un vechil? Unde naiba o să găsim un vechil aici?

— Oricum, hai totuşi să ne mişcăm mai repede!

Ne-am despărţit, împrăştiind fasciculele luminoase ale lanternelor pe suprafaţa deschisă, în vreme ce ne îndepărtam unul de altul. Mă apropiam de conac şi începusem să-mi fac griji în legătură cu paznicii, când se auzi un strigăt reţinut din josul dealului:

— Aici! am găsit!

Era Debbie, într-o stare de mare emoţie. Şi chiar acolo era, cu următoarea însemnare:

CASA VECHILULUI

Construită utilizând tehnica spaniolă a ridicării pereţilor. Vechilul era supraveghetorul activităţii. Pe plantaţiile mari, aşa cum era Sevilia, erau de obicei doi supraveghetori; unul supraveghea operaţiunile de pe plantaţie, iar celălalt supraveghea activitatea de la fabrică.

Zola veni în fugă şi strigă: „Da! Da!” Am remarcat că orizontul mării era vizibil din poziţia noastră elevată. Cerul era presărat cu stele, iar Calea Lactee se arcuia deasupra. Era uşor de văzut că Aldebaran, o stea roşie strălucitoare, ar fi putut fi un reper natural pentru Ogilvie.

— Aceea este Steaua Polară? întrebă Debbie, arătând înspre Arcturus.

— Nu. Uite, acolo este Carul Mare şi acelea două sunt stelele care indică direcţia Carului Mic. Uite, aceea este Steaua Polară!

Aceasta se vedea jos pe cer, chiar deasupra mării. Mi-am întins braţul şi am spus:

— Şi aici avem şaptezeci de grade azimut.

Însă Debbie o luă imediat la goană pe iarbă şi sări peste un zid micuţ. Îmi bătea inima să-mi spargă pieptul. Chiar eram în căutarea unei comori îngropate. Părea ca un vis. Mergând în direcţia respectivă, am ajuns înapoi la cărarea pe care Debbie o luase cu maşina. Drumul era tăiat de un pod, şi acolo se afla aceasta:

BISERICA SPANIOLĂ DIN NUEVA SEVILLA
1524–1534

În anul 1524 a început la Nueva Sevilia această construcţie a unei biserici din piatră, din ordinul abatelui spaniol Petru Martirul… Hans Sloane a văzut biserica în 1688 şi a descris-o: „Biserica avea

trei naosuri cu şiruri de coloane şi o poartă foarte frumoasă înspre apus”. Biserica în stilul gotic avea şi trei pilaştri de sprijin. Capela avea formă poligonală. Mai multe fragmente de piatră sculptată, cum ar fi ornamente, ghirlande, heruvimi au fost găsite…

— Asta este, nu-i aşa, Harry? şopti Debbie.

La nici treizeci de metri distanţă se afla un şir de case mici, cu luminile văzându-se printre draperii.

— Un poligon.

— Şi pariez că icoana este îngropata exact în centrul acestuia, şopti Zola.

— Poate că relicva a dispărut demult. Poate au descoperit-o nişte muncitori în timpul unor săpături şi au luat-o cu secole în urmă.

— O, Harry, spuse Debbie, care se afla lângă mine. Nu după toate prin câte am trecut!

Am pătruns tăcuţi printre ruine. Noaptea zgâriată de sunetele scoase de insecte începuse deja. Zola îşi direcţionă fasciculul luminos al lanternei în intrândul unei uşi şi strigă: „Hei!” Erau nişte săpături arheologice. Toate parafernaliile erau acolo: o pânză de cort, pământul terasat, galeţi, mistrii, sfoara care marca nişte dreptunghiuri delimitate clar. Priveam, încurcaţi, cu fasciculele lanternelor căutând prin toate colţurile. Capul începuse să-mi vuiască.

— Ce căutaţi, domnule?

Debbie scoase un ţipăt, iar eu aproape că am sărit în sus. Un băiat de vreo paisprezece ani stătea în spatele nostru, ţinând un recipient cu apă prin care înotau nişte creveţi transparenţi.

— M-ai speriat, spuse Debbie.

„Speriat” era prea puţin spus.

— Arheologii sunt aici de multă vreme? întrebă Zola.

— Bunicul meu ştie despre lucrurile astea. Veniţi pe aici!

L-am urmat pe băiat pe cărare. Pe un câmp se afla o casă izolată, cu verandă şi cu acoperişul din tablă oxidată.

Băiatul deschise uşa şi ne făcu semn sa intrăm.

— Bunicule?

Se auzi un acces de tuse din spatele casei şi apăru un bărbat în vârstă, rezemat într-un baston. Acesta spuse ceva neinteligibil, dar ne făcu semn cu ospitalitate să intrăm. Băiatul pătrunse primul şi dispăru în direcţia mirosului de mâncare gătită din spatele casei.

Sufrageria era mică, şi luminată doar de un singur bec, fără lustră, care atârna de tavanul jos. Un televizor ocupa un colţ al încăperii, şi mai erau acolo câteva cutii cu pernuţe şi un singur fotoliu. Pe un raft se vedeau fotografii de familie şi două lumânări. Pe peretele de deasupra se afla o oglindă. La stânga oglinzii, lipită cu bandă scotch de perete, era imaginea lui Haile Selassie decupată dintr-o revistă, iar la dreapta, atârnată de nişte cuie, se afla Adevărata Cruce. Din bucătărie se auzi o voce ascuţită de femeie:

— Hei, tu, ce te moşmondeşti acolo, ieşi afară din bucătărie! Du-te şi adu nişte apă!

Rama de argint din descrierea medievală dispăruse. Se vedeau nişte găuri acolo unde se aflaseră probabil cândva pietrele preţioase. Oricum, cele trei părţi ale tripticului se aflau încă împreună. Pe cele două părţi laterale, decolorate de vreme, dar încă uşor de recunoscut, se aflau două picturi. În stânga era Fecioara cu Pruncul. Ea avea ochii mari, chipul prelung şi bărbia subţire, ascuţită – trăsături specifice pictorilor bizantini. Placa din dreapta îl înfăţişa pe Hristos pe cruce. Partea centrală era simplă. Adâncită în lemn se afla o altă bucata de lemn, un dreptunghi de aproximativ cincisprezece centimetri pe treizeci. Acesta era vechi, plin de noduri, ca o bucată de lemn plutitor; sau ca o bucată de lemn veche de două mii de ani. În afară de argintul şi de pietrele preţioase care lipseau, tripticul era exact aşa cum îl descrisese Ogilvie.

Bătrânul reacţionă văzând feţele noastre împietrite ca şi cum ar fi fost izbit de ceva.

— Acela nu este din săpături, spuse el pe un ton ultragiat, defensiv. Este în familia noastră de multă vreme!

— Aş vrea să-l cumpăr de la dumneata, spuse Debbie.

— Cât daţi?

— O sută de dolari americani.

— E de pe vremea bunicului meu, spuse el.

„Şi probabil chiar mai de demult”, mi-am spus eu în gând.

— Aş putea să-ţi ofer două sute de dolari americani, dar nu-mi cere mai mult!

— Ţi-l dau pentru trei sute de dolari.

— Ne-am înţeles, atunci, rosti Debbie cu răceală.

Se întoarse cu spatele, răscoli prin pulover şi, când se întoarse din nou, avea un teanc de dolari americani în mână.

Zola şi cu mine am schimbat rapid nişte priviri. Zola avea chipul alb ca hârtia. Mi-am simţit şi eu propria faţă plină de transpiraţie. Deodată bunicul ne arătă un rânjet.

— Niciodată nu mi-a plăcut, spuse el.

Tripticul era atârnat de nişte cuie care ieşeau prin găurile lăsate de pietrele preţioase care-l decoraseră cândva. Bătrânul îşi înclină bastonul, susţinând tripticul de o margine, luă relicva de pe perete şi i-o întinse lui Debbie. Aceasta se plie uşor. Debbie o puse sub braţ şi numără banii bătrânului, punând câte o bancnotă în palma întinsă a acestuia. Parcă durase o sută de ani. Când termină, mi-am dat seama că-mi ţinusem respiraţia. Am inspirat puternic. Bătrânul ne făcu semn cu mâna din uşă.

— Fata asta chiar care ştie să se tocmească! strigă el prin întuneric.

Ogilvie ar fi spus despre acesta că utiliza ironia în stilul socratic.

— Nu pare corect, veni vocea Zolei din întuneric. E ca şi cum l-am fi înşelat pe bătrân.

— Eu sunt Deborah Inez Tebbit, iar acest obiect a aparţinut familiei mele vreme de o mie de ani. Este proprietatea mea. Este al meu!

Am început să transpir. Nu mai rezistam. Nu-mi venea să cred că-l aveam în posesia noastră. Tot ce mai aveam de

făcut era să ajungem la maşină şi s-o ştergem. Ne aflam la câteva secunde de final. Şi fetele gândeau la fel. Mergeam rapid; pe urmă am început să iuţim pasul; şi apoi am luat-o la goană.

Am trecut de biserica spaniolă; dincolo de podul micuţ, cu apa clipocind dedesubt; maşina de-abia se vedea în întuneric, la vreo treizeci de metri. Aproape ajunseserăm. Ne-am stins lanternele. Debbie era în faţa mea, răscolind buzunarele după chei. M-am uitat împrejur, printre copaci. Aveam să terminăm în curând cu toată povestea asta! Debbie încă mai căuta cheile. Am văzut lumina lunii reflectându-se în parbrizul unei maşini situate la o sută de metri distanţă, sau mai mult, sus pe deal. Era aproape ascunsă de nişte ruine. Am avut timp doar să-mi deschid gura înainte să auzim o voce, vorbind o engleza mediteraneeană clară, venind din spatele nostru, dinspre bisericuţa pe lângă care tocmai trecuserăm.

— Vă mulţumesc tuturor foarte mult! Nu l-aş fi găsit niciodată fără voi!

Şi apoi am fost luminaţi de fasciculele de la patru lanterne, venind exact din direcţia celor patru puncte cardinale: nord, sud, est şi vest.

Capitolul 38

— Nu este ca entomologia legală, de exemplu.

Profesorul – cel puţin aşa l-am numit în mintea mea – privea tripticul de pe masa din faţa lui. Examina lemnul cu o lupă imensă şi-i dădea înainte, vorbind despre lemn şi despre ADN. L-am plasat într-o universitate cam de-al treilea rang de prin nordul Angliei, care-şi expunea talentele limitate într-o carieră nulă şi care-şi obţinuse profesoratul, dacă avea unul, prin faptul că era adeptul cheltuirii banilor din fondurile publice.

Se aşteptaseră ca noi să fugim, chiar îşi doreau acest lucru. Ne urmăriseră cu farurile stinse, un convoi de maşini de-a lungul unui drum de coastă, până la plantaţia de la Sevilla la Nueva. Hondros luase icoana din mâinile lui Debbie: de o mie de ani se afla în familia ei, şi ea de-abia dacă o ţinuse trei minute. Maşinile apăruseră din locuri neaşteptate, iar noi fuseserăm îngrămădiţi în câte una dintre ele, fiecare în altă maşină. Convoiul ne dusese prin noaptea întunecată înapoi la Ocho Rios, înapoi pe drumul pustiu de coastă, înapoi la casa Lego. Am stat între doi indivizi pe care nu-i mai văzusem până atunci. Amândoi fumau din greu, dar greaţa pe care o simţeam nu se datora fumului de ţigară. Casa Lego era uşor de zărit, chiar şi pe întuneric; pereţii săi văruiţi cu alb sclipeau uşor în lumina stelelor. Barca mare cu motor se afla încă în golfuleţ, şi am avut încă o dată ideea fantastică de a sări în ea, ca să dispar apoi pe oceanul întins.

Iar acum electricitatea fusese restabilită, iar indivizii care fuseseră electrocutaţi, loviţi şi înjunghiaţi dispăruseră – probabil aruncaţi în mare, şi noi stăteam pe canapeaua din sufragerie, de pe care, fiind joasă, trebuia să facem un efort să ne ridicam; ideea de a face un salt brusc ieşea total din discuţie. Erau nişte oameni noi în încăpere, cred că tot greci sau, cel puţin, de origine mediteraneeană. „Inspectorul Menem” se afla şi el cu noi; avea câte un

pistol în fiecare mână, ceea ce părea cam mult pentru trei captivi neînarmaţi. Iar în colţul opus se afla un tânăr negru cu dreduri, care-şi răsucea o ţigară voluminoasă. Am presupus că era o persoană contactată local, care furnizase şi armele, la fel de uşor de obţinut în Jamaica precum un pachet de ţigări. Cassandra îmi surprinse privirea şi-mi aruncă unul dintre zâmbetele ei glaciale. Hondros şi Profesorul se aflau la o distanţă de vreo trei metri, de partea cealaltă a mesei. Cassandra stătea într-un colţ, iar tânărul jamaican în celălalt, fiecare la aproape cinci metri distanţă de noi. Debbie, aflată la stânga mea, respira profund, agitată peste măsură. Mă simţeam cuprins de o mânie nestăpânită, amestecată cu vinovăţie, din pricina faptului că se găsea în această situaţie. Încerca din greu să se controleze.

Discursul monoton al Profesorului ajunsese la final, exprimându-şi concluzia cu toată siguranţa îngâmfată a unei minţi plină de mediocritate. Hondros îi ceruse confirmarea:

— Este aceasta relicva sfântă?

Profesorul încuviinţă din cap, pe urmă răspunse:

— Bineînţeles, o verificare corectă ar necesita datarea cu carbon-14. Zâmbi triumfător. Însă eu pot respinge cu precizie existenţa oricărui fals, oricât de modern elaborat ar fi acesta.

Aceasta însemna şi sentinţa noastră la moarte.

— Mulţumim, doctore! Hondros închise tripticul, pliindu-i părţile laterale. Cred că poţi pleca acum. Cassandra, vrei să ai grijă de onorariul domnului doctor?

Profesorul îşi înclină uşor capul în direcţia lui.

— Aş dori să fiu departe de această insulă – aruncă o privire scurtă în direcţia noastră – înainte să se întâmple vreo neplăcere.

— Nu te teme, doctore! Vei fi plecat dintre noi cu mult înainte să se întâmple ceva aici, îi spuse grecul, zâmbindu-i mieros.

Cassandra merse încet spre el, traversând încăperea. Profesorul ne mai aruncă o privire, de data aceasta uşor

anxioasă.

— Mi-au văzut faţa, ştiţi?

— Doctore, nu trebuie să-ţi faci absolut nicio grijă în această privinţă, spuse ea şi ridică pistolul.

La început, Profesorul nu înţelese. Când lucrul deveni evident, când degetul Cassandrei se încordă pe trăgaci, acesta scoase un ţipăt ascuţit, plângăcios, şi îşi ridică braţele ca şi cum ar fi putut împiedica glonţul. Se auzi o bubuitură sonoră, şi Profesorul deveni deodată o greutate inertă; căzu grămadă la pământ, cu capul izbindu-i-se de pardoseala de marmură. O pată roşie, pornind din mijlocul pieptului, începu să i se întindă în jos pe cravată şi pe cămaşă.

— Doctorul Kaplan a fost plătit, spuse Cassandra. Rostise calm aceste cuvinte.

Alături de mine, Debbie suspina în tăcere. Sângele roşu făcu o băltoacă mică, şi pe urmă începu să se extindă pe pardoseală.

— Îi făcea mare plăcere să vorbească, spuse Hondros, scărpinându-se în cap.

— Sunteţi absolut inumani! am exclamat eu, ştiind că nu era bine să spun aşa ceva.

Îmi dădeam seama că nu era bine să-i provoc sau să le atrag atenţia asupra mea. Dar nu m-am putut abţine.

Hondros nu-mi dădu nicio atenţie.

— Şi cu aceasta, doamnelor şi domnilor, se pare că am terminat!

Începură să vorbească în greceşte. Cineva făcu o glumă, şi mai multe priviri se îndreptară înspre Debbie. Tânărul negru îşi luă arma şi se uită la noi cu ochii mijiţi. Dacă m-aş fi băgat sub masă, aş fi avut o protecţie de moment. Aş fi putut să-l trag pe Hondros de picioare, să încerc să-i iau pistolul, şi să i-l îndrept spre cap. Cât indivizii înarmaţi s-ar fi gândit la acest lucru, Debbie şi Zola ar fi putut să iasă din încăpere. Mi-am dat seama că era stupid. Ştiam că era o tactică fără nicio speranţă. Dar ce altceva aş fi putut face? M-am gândit şi la varianta de modă veche a rugăminţilor de a-i fi milă de noi, dar am alungat ideea:

tactica asta ar fi avut mai multe şanse cu nişte vulturi.

— Şi acum?

Cuvintele îmi ieşiseră din gură mai mult ca un cârâit.

Hondros se uită la ceasul de la mână.

— Timpul e limitat, pentru noi toţi. Vreau să plec de pe insula asta nenorocită, şi să ajung mâine în siguranţă în Europa. Acum, de cine să scăpăm mai întâi? De tine, Blake? Sau preferi să le vezi plecate întâi pe prietenele tale, ca să-ţi prelungeşti viaţa demnă de milă cu încă vreo câteva secunde?

Nu puteam să mai rostesc niciun cuvânt.

— Răspunde acum! Mă repezi el.

— Probabil că ar fi mai bine dacă eu aş fi ultimul. Le-aş scuti pe fete de mai multă suferinţă.

— Ce nobil din partea ta! Cassandra, ocupă-te întâi de domnul Harry Blake!

Telefonul mobil al lui Debbie începu să sune. Se lăsă o tăcere încremenită. Toată lumea din încăpere se ridică în picioare, cu excepţia lui Debbie, a Zolei şi a mea.

— Aştept un telefon, spuse Debbie.

Felul în care aceasta îşi controlă ţinuta, prezenţa sa de spirit mă uimi.

— Ignoră-l! îi ceru Cassandra, îndreptându-şi pistolul dinspre mine spre Debbie.

Telefonul continuă să sune. Şi brusc am fost perfect conştient de ceea ce urma să se întâmple. Am ştiut asta cu precizie, cu o siguranţă de o limpezime de cristal. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— Trebuie să răspund la telefon, spuse ea. Ei se aşteaptă la acest lucru.

— Cine? întrebă Hondros, plin de suspiciune şi alarmat.

— Brigada Specială, am rostit eu, încercând disperat să am un aer convingător. Se aşteaptă să sunăm cam pe la ora asta.

Trebuia să spun orice, orice prostie pentru a-i ţine cu atenţia concentrată pe telefonul mobil, orice pentru a le distrage atenţia de la uşile de sticlă. Dorinţa de a mă uita la uşi – chiar şi numai o privire – era aproape covârşitoare,

şi trebui să mă forţez să-mi ţin privirile aţintite asupra lui Hondros. Aproape că ţipam în interiorul meu, aşteptând să se întâmple. Cassandra se apropie de Debbie, cu pistolul în mână, aşteptând un cuvânt. Nu numai Cassandra: şapte pistoale erau îndreptate înspre noi, fiecare apăsând pe cocoşul armei sale.

Şi apoi se întâmplă. Uşile din sticlă se făcură ţăndări. În aceeaşi clipă, trei indivizi ţâşniră prin ele, şi încă doi veniră în grabă prin bucătărie şi pe uşile de la dormitoare. Aveau veste antiglonţ până la gât, cagule negre şi nişte carabine urâte, negre. Cassandra deschise gura să ţipe, dar carabinele lătrară, şi corpul ei se prăbuşi fără viaţă la podea. Carabinele continuară să păcăne. Tânărul negru, cu chiştocul căzându-i din gură, îşi golea pistolul în grecii înarmaţi. Degetele Zolei mă strângeau puternic de antebraţ. Doar Hondros fu lăsat în picioare, cu pistolul pe masă, pe suprafaţa căreia se vedeau stropi fini din sângele Cassandrei. Oamenii urlau la el:

— Poliţia înarmată! Nu mişca!

El părea să nu audă nimic. Se uită la Adevărata Cruce şi spuse: *„I ecclisia trefete me to ema ton martyron”.*

— La podea!

Se întoarse spre mine. În ochi i se vedea o anumită expresie, un fel de flacără, dar nu înţelegeam. Spuse: *„Makari o Theos na sou sterisi Galini kai Iremia”.*

— Faţa la pământ! Braţele depărtate de corp!

Şi fără graba, se întinse după pistolul de pe masă. Cinci carabine urlară simultan. Faţa şi pieptul lui Hondros se dezintegrară, şi bucăţi de creier şi de carne, aşchii de os alb se răspândiră pe perete şi peste pictura jamaicană din spatele lui. O vază se sparse fărâme, un tablou căzu de pe perete, ciuruit de gloanţe. Forţa gloanţelor îl împinse pe spate, iar corpul lui sfărâmat atinse podeaua şi alunecă pe ea, lăsând o dâră de un roşu aprins. Îmi pierdusem auzul, şi trecură câteva secunde până mi-am dat seama că Debbie ţipa.

Capitolul 39

Un alt convoi ne transportă prin aceeaşi noapte întunecată. De data asta făcu stânga la Ochi, ducându-ne către interiorul insulei. În lumina farurilor apăreau uneori case şi magazine, protejate în spatele unor garduri din fier forjat. Între ele erau suprafeţe întinse pustii. Habar n-aveam la ce să mă aştept la capătul acestei călătorii. Eram înghesuit între doi poliţişti, care purtau încă vestele antiglonţ, cagulele şi îşi ţineau carabinele între genunchi. Erau efectiv muţi. Şoferul fumă tot drumul ţigară de la ţigară. Am tremurat tot timpul şi mi-am spus că nu era decât o reacţie normală.

Călătoria luă sfârşit în faţa unei clădiri albastre cu alb de dimensiuni modeste. Se auziră portierele trântindu-se de mai multe ori, în timp ce Dalton, Debbie, Zola şi eu am ieşit din maşinile separate în care veniserăm şi ne-am întins picioarele; pe urmă eu mi-am umplut uşurat plămânii cu aerul proaspăt al nopţii. Pe o placă alb cu albastru scria: „Forţele de Poliţie din Bog Walk, Jamaica”. Era ora două dimineaţa, dar în acest loc era agitaţie ca într-o zi de duminică la piaţă. Debbie, cu ochii înlăcrimaţi, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Dalton şi îşi îngropă capul în umărul lui.

— Bine lucrat, Dalton!

— Ne-au spus că ai murit, rosti Zola.

Dalton zâmbi şi o îndepărtă blând pe Debbie.

— Au exagerat puţin, Zola. Dar tu, Harry, deja ţi-ai dat seama de acest lucru, nu-i aşa?

— Am ghicit. Dar cum de ne-ai găsit? l-am întrebat eu. Şi cum ai reuşit să te infiltrezi?

Dalton îşi duse un deget la buze. Ne îndrumă prin parcare spre o latură a clădirii. Oamenii îşi aruncau în maşini vestele antiglonţ şi cagulele, iar carabinele erau încărcate într-un microbuz Ford Tranzit. Se auzeau o mulţime de discuţii animate şi de râsete.

— Aveau nevoie de arme. Nu le puteau importa, aşa că

le-au obţinut la faţa locului. A durat vreo doua zile până am localizat furnizorul, şi din acel moment nu aveam altceva de făcut decât să-l arestăm. Aveau nevoie de cineva care să facă curăţenie în casă după ce plecau, să scape de arme, şi aşa mai departe. Adică Dalton, prietenul furnizorului, care avea nevoie de vreo câteva sute de dolari americani.

— Sună îngrozitor de periculos, am spus cu stângăcie. Ar fi putut să te recunoască!

— Nu mă văzuseră niciodată de aproape.

— Nici eu aproape că nu te-am recunoscut, recunoscu Debbie. Dredurile alea!

— V-am spus, zâmbi Dalton. Le ţin într-o cutie.

Ne-am îndreptat spre verandă; nişte poliţişti transpiraţi roiau în jurul nostru.

— Cum de ne-au găsit la Cabanele Moonlight? am întrebat eu.

— Probabil ca te-au urmărit, Harry. Altfel cum? Dalton îşi coborî vocea. Am pus microfoane la telefonul avocatului şi am aflat de întâlnirea voastră. Fusese păcălit s-o aranjeze. Însă te-am pierdut după raid, adăugă el. Asta a fost îngrijorător. A trebuit să apelăm la GEHQ[24] pentru a te localiza.

— Sunt obosit, Dalton. Nu înţeleg.

— Aveam o echipă care cutreiera peste tot prin insulă, dar era o situaţie destul de disperată. Ezită puţin, şi pe urmă continuă: Bine, Harry, tehnica este de domeniul public, şi bănuiesc că ai să-ţi dai seama oricum mai devreme sau mai târziu. Ei bine, Hondros a utilizat un telefon mobil. Noi îi înregistram convorbirile prin satelit. Londra deţine un soft destul de deştept pentru recunoaşterea amprentei vocale. Au fost necesare doar câteva telefoane ca să-l localizăm. Pe urmă nu a fost decât o operaţiune poliţienească de rutină.

— Şapte morţi este o operaţiune poliţienească de rutină? întrebă Zola.

[24] Cartierul General al Comunicațiilor Guvernamentale din Marea Britanie (n.tr.).

— Aşa se pare. Oamenii care v-au salvat fac parte din Brigada de Combatere a Criminalităţii. Sunt obişnuiţi să aibă de-a face cu bande puternic înarmate. Îşi coborî vocea. Recordul lor privind drepturile omului îl face pe Gengis-Han să arate ca Albă-ca-Zăpada. Dar măcar au ajuns la noi!

— În ultima clipă, spuse Zola. Ce-ai fi făcut dacă nu ajungeau, Dalton?

— Nu exista niciun plan B. Nu făceam decât să mă rog şi eu alături de voi.

— Şi când ai început să ne dai de urmă? am întrebat eu.

— Chiar imediat după Sevilla la Nueva. Hondros şi-a folosit telefonul mobil în maşină pentru a le spune amicilor lui că v-au găsit. Apropo, asta ne-a mai oferit încă un bonus drăguţ. Aveau mai multe echipe aici, cutreierând insula în căutarea voastră. Treizeci de persoane în total, în patru vile de la Negril la San Antonio. Forţele de poliţie din Jamaica îi aduc acum pe toţi.

Debbie încă mai era zdruncinată, dar în vocea ei se putea citi multă hotărâre.

— Poliţia a luat Adevărata Cruce. O numesc probă materială sau ceva de genul ăsta.

— Nu se poate s-o ia! replică Zola. Mai ales după toate prin câte am trecut!

— Din păcate, spuse Dalton încruntându-se, chiar este probă materială!

— Dar ar putea s-o ţină luni de zile!

— Ani, Debbie! Sistemul judiciar se mişcă foarte încet în Jamaica. E posibil chiar să n-o mai vedem. Se gândi câteva clipe, pe urmă spuse: Aş vrea să încerc ceva.

L-am urmat pe Dalton într-o încăpere aglomerată din spate. Acolo erau instalate vreo şase telefoane. Camera era plină cu miros de transpiraţie, de fum de ţigară şi de cafea; telefoanele sunau în permanenţă. Prin uşa deschisă am văzut cum apare o maşină. Se deschise o portieră, şi un poliţist de rang superior, cu privirea înceţoşată, ieşi afară din ea. Mi-am dat seama că era de rang superior după aerul de deferenţă din jurul său şi din felul ţanţoş în care

se mişca. Îşi fixă privirea asupra mea în momentul în care păşi în încăpere. Avea ochii bulbucaţi şi pleoapele grele, şi nu putea să aibă decât un singur nume: domnul Şopârlă. Semăna perfect cu una. Acesta începu o conversaţie pe ton coborât cu sergentul de la poliţia locală. Dalton scoase o agendă mică şi formă un număr. Făcu semn cu degetul către doua telefoane. Debbie ridică receptorul unuia, şi eu cu Zola am ascultat împreuna la celălalt. Se auzi o voce de femeie în vârstă:

— Da.

— Aş vrea să vorbesc cu Sir Joseph, vă rog.

— Îmi pare rău, dar acum doarme.

— Vreţi să-l treziţi, vă rog?

— Poftim?!

— Spuneţi-i că îl caută Dalton.

Se simţi o ezitare prelungă şi o notă de gheaţă în vocea femeii când replică:

— O clipă, vă rog.

Se auzi sunetul unor paşi care veneau şi plecau, apoi Sir Joseph răspunse la telefon:

— Dalton? L-aţi găsit?

— Şi da, şi nu, Sir Joseph. Vă sun de la o secţie de poliţie din Jamaica. Tripticul este reţinut de către poliţia locală ca probă materială. N-o să-l mai vedem ani de zile, asta dacă îl vom mai vedea vreodată!

— Şi prietenii noştri balcanici?

— Sunt băgaţi până în gât în treaba asta. Şapte morţi, şi acum sunt adunaţi oamenii lor de prin toată insula.

— Voi încerca să iau legătura cu ministrul de externe. Unde vă aflaţi mai exact?

— Se numeşte Bog Walk.

— Staţi acolo liniştiţi! Şi fiţi cât mai puţin cooperanţi cu poliţia locală. Nu le spuneţi nimic despre icoană! Dacă nu voi reuşi să iau legătura cu secretarul de externe, mă tem că veţi avea o noapte foarte lungă.

Domnul Şopârla mă privi cu colţul ochiului. Mormăi ceva către sergent, care-şi linse nervos buzele. Sergentul veni înspre noi.

— De ce utilizaţi un telefon oficial, domnule?

Am pus receptorul în furcă şi am ridicat din umeri.

— Vreţi să mă urmaţi, domnule? mă întrebă sergentul.

— Ce faceţi în Jamaica? întrebă poliţistul, renunţând să mai pomenească ceva despre drepturile noastre.

— Am venit cu afaceri.

Camera de interogatoriu nu era mai mare decât o debara, şi cea mai mare parte a spaţiului era ocupată de o măsuţă pătrată şi de patru scaune. Am luat o gură de cafea; era aproape rece, şi fără nicio aromă.

— Şi care este natura acestor afaceri?

— Căutăm ceva în numele unui client.

— Să te ia naiba, domnule Blake! exclamă sergentul nerăbdător. Răspunde ca lumea la întrebări! Ce căutai mai exact?

— Un obiect, o veche moştenire de familie, despre care clientul meu s-a gândit că s-ar putea să se afle în Jamaica.

— Ce fel de moştenire? întrebă sergentul, ridicându-şi vocea. Poate credea că aşa avea să-l impresioneze pe inspector.

— Doar un obiect antic de familie.

Pentru o clipă m-am gândit că individul avea să mă lovească, dar domnul Şopârlă îl întrerupse, aprinzându-şi o ţigară de foi.

— Domnule Blake, iată care este situaţia: am primit un telefon de la Brigada Specială din Anglia prin care eram anunţaţi că toţi eraţi ţinuţi prizonieri de către o bandă înarmată. Ba chiar ne-au spus şi unde, cu precizie. V-am scos de acolo, riscând vieţile oamenilor mei în cursul acestui proces, iar acum am rămas cu şapte cadavre şi nimic altceva. Acum, spune şi dumneata, nu-i aşa că nu te aştepţi să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, cu siguranţă? Nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

— Mă bucur că vezi lucrurile în acest fel. Deja Amnesty International ne suflă în ceafă din cauza unora care consideră că avem o reputaţie proastă în ce priveşte apărarea noastră în cazul unor atacuri armate. Ce să-i

spun comisarului? Că toate astea s-au petrecut din cauza acelei bucăţi de lemn pe care am găsit-o pe masă? Acum trebuie să aflăm cine erau aceşti oameni şi ce voiau, şi care a fost rolul vostru în toată povestea aceasta. Ajută-mă în această privinţă, domnule Blake!

Cererea individului era rezonabilă, iar tonul său era politicos, chiar civilizat. Reuşise să mă sperie de-a binelea.

— Şi nici nu aş vrea să fiţi duşi la East Central Kingston pentru un interogatoriu mai formal. Aş vrea să evit asta dacă s-ar putea. Ar fi mult mai bine dacă am putea clarifica lucrurile aici. Deci, spuse cu un ton de parcă ar fi încheiat o afacere, ce-i cu această bucată de lemn?

Capitolul 40

Înaltul comisar britanic apăru în persoană. Era tânăr, surprinzător de deschis şi venea însoţit de doi indivizi, chiar mai tineri decât el. Sosirea lui fu anunţată de către un poliţist extrem de agitat, care bătu la uşa camerei de interogatoriu şi îşi vârî numai nasul prin deschizătură.

— Bineînţeles că nu am nicio autoritate aici, fu de acord ambasadorul cu domnul Şopârlă. Numai că mă aştept ca dintr-o clipă în alta să sune şeful dumneavoastră.

Ca şi cum atâta ar fi aşteptat, se auzi un alt ciocănit în uşă, şi acelaşi poliţist agitat îl anunţă pe domnul Şopârlă:

— Un telefon pentru dumneavoastră, domnule!

Am ieşit din camera înghesuită de interogatoriu. Nu era nici urmă de Zola sau de Debbie şi am presupus că şi ele erau interogate, dar în alte debarale mici şi înghesuite. Domnul Şopârlă luă receptorul, iar eu am privit cu satisfacţie cum expresia sa oţetită se topi, se decongelă şi se dizolvă, transformându-se într-o consimţire posacă.

— Unde este? se interesă ambasadorul.

— Ce anume? Se prefăcu domnul Şopârlă că nu înţelege.

— Domnul ambasador se referă la bucata aceea de lemn. Ştiţi, cea despre care m-aţi interogat în ultima oră.

Poliţistul avea chipul lipsit de expresie.

— Poate ar trebui să-l sunăm pe şeful dumneavoastră încă o dată, sugeră ambasadorul cu blândeţe în voce. Sunt convins că nu-l va deranja să fie sculat din nou din pat.

— Sergent Mortimer, ocupă-te de asta! Şi aranjează o escortă pentru martorii noştri.

O escortă? Dar unde ne duceam? Nu doream să fiu escortat nicăieri, nu atâta timp cât era Şopârlă la conducere. Voiam să ies afară şi să mă duc undeva departe, foarte departe de acest loc. Un val de anxietate trecu peste mine. L-am pus pe seama oboselii, gândindu-mă că aveam imaginaţia deja supraîncărcată. Ambasadorul ori îmi citi gândurile, ori mi-o luă pur şi simplu înainte.

— Mulţumesc, spuse el, dar îmi voi lua oamenii în

Rollsul meu.

L-am aşteptat pe ambasador lângă Rolls-Royce. Acesta avea culoarea verde-închis, şi un steag mic al Marii Britanii, iar eu simţeam confortul britanic, chiar dacă firma era deţinută de BMW. Într-un minut apăru şi acesta cu tripticul. Era ora trei dimineaţa şi lucrurile începeau să se descâlcească. Inspectorul McIntyre, care condusese raidul, îmi spuse că prinseseră treizeci de indivizi în noaptea aceea. Erau ţinuţi prizonieri la mai mult de o duzină de posturi de poliţie împrăştiate pe întreaga insulă.

Ambasadorul ieşi din clădire cu tinerii săi. Dalton sosi şi el la maşină câteva secunde mai târziu.

— Duceţi-vă înainte, spuse el. Mai am nişte lucruri de clarificat aici.

— De necrezut! exclamă ambasadorul. Îi crescuse barba peste noapte şi avea un aer uşor nedumerit.

Maşina se deplasa într-o linişte monahală şi aluneca pe drumul plin de gropi ca o navă spaţială. Însoţitorii lui se aşezaseră în faţă.

— Ministrul de externe mi-a explicat acum o oră cum stau lucrurile. Cu greu îmi vine să cred! Ce aţi spus forţelor locale de poliţie?

— O poveste despre cum am fost urmăriţi de nişte hoţi în Munţii Albaştri, răspunse Zola.

Fu total incredibilă şi nimeni nu o crezu nicio clipă.

— Nu ne-am putut gândi la altceva la ora două dimineaţa, spuse Debbie.

— Mai ales că înotaserăm în sânge cu o jumătate de oră mai devreme, i-am amintit şi eu.

— Nu contează, mormăi ambasadorul. A mers. Bătu cu palma tripticul care i se odihnea pe genunchi. Acesta ar putea pleca astăzi, ceva mai încolo, prin curierul diplomatic. Unde aţi dori să-l trimită MI6, domnule Blake?

Îmi luă câteva momente până am priceput. Zola îmi surprinse privirea pentru o fracţiune de secundă. Am ezitat.

— Dar bineînţeles, continuă ambasadorul. La ora asta nu

mai gândesc.

Apăsă un buton, şi un ecran din sticlă groasă se ridică rapid între compartimentul şoferului şi cel al pasagerilor.

— Casa Picardia? am întrebat-o pe Debbie.

— Mai bine nu. Din cauza unchiului Robert. Cred că deocamdată o să-l păstrăm cu noi. Ceva din vocea ei îmi spuse că nu avea niciun rost să mai discutam.

Ambasadorul încuviinţă din cap. Debbie luă tripticul de la el şi îl puse pe picioare. Mă privi şi îmi zâmbi. M-am gândit: „După nouă sute de ani!”

— Ce ştiţi despre această operaţiune, domnule ambasador? întrebă Zola.

— Doar ceea ce mi-au spus oamenii dumneavoastră.

— Numai că nu sunt sigură ce înseamnă asta, spuse ea. Nu am putut fi contactaţi în ultimele două zile.

Ambasadorul se uită nesigur înspre Debbie.

— E în ordine, spuse Zola. Debbie are acces la aceleaşi informaţii ca şi noi. Puteţi vorbi deschis.

— Bine, haideţi să vă fac un rezumat al informaţiilor pe care le-am primit. Nu ştiam absolut nimic despre aceasta până acum câteva ore. Mi s-a spus că acum vreo doi ani, poliţia israeliană a interogat un preot aparţinând de Biserica Greco-Ortodoxă din Ierusalim pentru trafic de arme. L-au eliberat din lipsă de dovezi, dar acest incident a fost de ajuns pentru a stârni interesul serviciilor secrete britanice şi americane. S-a dovedit că nu era deloc preot de fapt, ci un funcţionar de la departamentul lor arăbesc. Nu-mi amintesc numele.

— Apostolis Hondros, spuse Zola.

— Da, acesta este, îmi amintesc acum. Acesta este numele pe care l-a adoptat, nu-i aşa? Pentru că de fapt numele lui de botez era Enver Bayal. Era turc la origine, dar s-a convertit la greco-ortodoxism. Povestea este că a încercat să intre în preoţie, dar a fost respins. Conform patriarhului Aristarchus de la patriarhatul grecesc, părerile lui deveneau din ce în ce mai extremiste. Acesta arăta o ură fanatică faţă de Vatican şi s-a opus cu violenţă faţă de înţelegerea din 1993 dintre Biserica Ortodoxă şi

Vatican. S-a opus, de asemenea, şi faţă de ţara sa de baştină din motive politice, peste care am sărit din lipsă de timp. Era ceva legat de susţinerea musulmanilor din Bosnia. Cum vi se pare până acum?

— Foarte bine până aici, domnule ambasador, spuse Zola. Se pare că v-au făcut o informare foarte detaliată.

— Poliţia turcă a făcut legătura dintre el şi mai multe asasinate care i-a avut ca ţintă pe clericii musulmani din Istanbul la sfârşitul anilor 1990, dar nu s-a putut dovedi nimic. A dispărut vreme de câţiva ani, dar la schimbarea de mileniu a înfiinţat un grup care şi-a dat numele de Cercul Bizantin. Acesta avea structura obişnuită a unei celule dificil de penetrat, care a atras amestecul obişnuit de oameni: extremişti religioşi, extremişti naţionalişti, tineri idealişti, oameni de ştiinţă naivi, dezrădăcinaţii, nemulţumiţii şi tulburaţii psihic.

— Toţi sunt tulburaţi psihic, am adăugat eu, dorind să-l fac pe ambasador să vorbească în continuare.

— Este vorba de scopul lor. Ambasadorul clătină din cap. Îmi vine foarte greu să cred aşa ceva.

— La care dintre scopuri vă referiţi?

„Zola, nu-ţi forţa norocul!” m-am gândit eu. Ambasadorul păru nedumerit pe moment.

— Nu au mai mult de unul, nu-i aşa? întrebă el.

— Cât de multe v-au spus despre acesta? întrebă Zola.

— Nu prea multe. Credeţi că aţi putea să-mi spuneţi ceva în plus?

— Îmi pare rău, domnule ambasador. Legea secretelor oficiale…

Îmi trecu prin minte că Zola nu minţise nici măcar o singură dată pe parcursul acestei conversaţii.

Am dormit vreo trei ore – după cum se părea, trei ore deveniseră raţia mea de somn zilele astea – când sosi Dalton, bătând cu zgomot la uşă şi spunându-ne că de-abia ne mai ajungea timpul ca să vedem un răsărit caraibian. Acesta era tot numai roz şi auriu, cu norişori răsfiraţi pe cer, şi l-am privit şi am căscat în vreme ce ne beam

cafeaua şi mâncam brioşe la micul dejun, pe verandă. După cum se părea, ambasadorul primea aceste brioşe cu avionul din Anglia în fiecare dimineaţă.

— Noi am fost momeala, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, Harry, dar nu se obişnuieşte ca MI6 să discute despre operaţiunile sale. De fapt, dacă ambasadorul nu s-ar fi scăpat, nici măcar nu aţi fi ştiut acum...

— Sau poate că eu am fost momeala, iar Zola şi cu Debbie au fost nişte complicaţii neaşteptate. Oricum, guvernul Maiestăţii Sale nu are niciun drept să-şi pună cetăţenii astfel în pericol.

— Regulile se schimbă, Harry, îmi spuse Dalton. Trăim în nişte vremuri periculoase.

— Şi tatăl meu? întreba Debbie. Nu a fost omorât de nişte spărgători, nu-i aşa?

— Îmi pare atât de rău, Debbie, rosti Dalton clătinând din cap, aş vrea să-ţi pot spune! Dar nu am voie să spun nimic. Încă trebuie să mai aibă loc nişte cercetări.

— Lasă regulile măcar de data asta, Dalton, se răsti Zola, cred că din cauza oboselii acumulate. Ar însemna foarte mult pentru ea.

— Dalton vrea să spună că da, i-am zis lui Debbie. Îi pot citi limbajul trupului ca pe-o carte deschisă. Cassandra a fost implicată în asta.

— Aşa crezi, Harry? întrebă Debbie. În acest caz sunt mulţumită. Se uită visătoare înspre mare, iar ochii i se umeziră. Foarte mulţumită, mai adăugă ea.

— Sunt un actor foarte prost, nu-i aşa? întrebă Dalton. Nu contează. Va trebui să semnaţi oricum cu toţii Legea secretelor oficiale.

— Mai ghiceşte câte ceva, Harry, ca să putem înţelege cu toţii limbajul trupului lui Dalton! spuse Zola.

— Nimic mai simplu, am răspuns eu şi i-am aruncat o privire lui Dalton. Eraţi la curent cu faptul că se cocea o operaţiune teroristă de anvergură. Aţi aflat că aceştia căutau manuscrisul lui Ogilvie, dar nu v-aţi dat seama din ce motiv. Poate că ştiaţi că-l uciseseră pe tatăl lui Debbie,

dar aţi avertizat poliţia locală. Aceştia aveau descrierea mea făcută Cassandrei. Aşa că ne-aţi lăsat să plecăm cu manuscrisul, ca să vedeţi unde urma să ducă acesta. E bine până acum?

Dalton îşi întindea unt peste brioşa lui şi se prefăcea că nu aude nimic. Făcea cu cuţitul nişte modele mărunte întortocheate.

— Sună plauzibil, Harry, spuse Zola, cu excepţia unui singur lucru. Cum reuşeşte Sir Joseph să intervină în acţiune? Nu am făcut decât să-i cer părerea asupra aspectului legat de cruciade, şi pe urmă a apărut Dalton, ca prin farmec. Dalton, care s-a întâmplat să ştie totul despre icoane şi simboluri religioase şi care, de asemenea, se potriveşte perfect cu mediul jamaican. Cum putea Joe să fie pregătit cu aşa ceva?

— Nu era pregătit, Zola. Dar eu eram supravegheat de MI6, şi tu la fel. Nu am nicio îndoiala că telefonul tău către Sir Joseph a fost interceptat, şi că Sir Joseph, în interesul naţional, a fost convins să-l recruteze pe Dalton, căruia i se ţinuse fără îndoială un curs pe scurt despre relicve, cruciade, bigotism medieval şi fanatism religios.

Dalton îşi ungea acum brioşa cu gem de portocale.

— Dacă aş merge şi eu pe ghicite aşa cum faci tu, comentă el, aş spune că MI6 poate deja să apeleze la oameni cu expertiză în aceste domenii. Antagonismele străvechi sunt de actualitate şi în zilele noastre.

— De unde a apărut Cassandra în povestea asta? am întrebat eu.

— Şi ea era la fel de sărită de pe fix ca şi Hondros, bineînţeles, spuse Zola, întinzându-şi unt pe un croasant.

O pasăre colibri matinală se mişca în salturi mici şi rapide în jurul unei plante agăţătoare mexicane de pe perete.

— Sau intrase în afacerea asta pentru bani? Desigur, ar fi greu de spus. Dar hai să nu-l compromitem pe colegul nostru de la MI6 de lângă noi. El este unul dintre cei care ţinteşte sus, plin de zel, pe calea unei promovări rapide.

— Toţi erau mânaţi de convingere, nu de bani, confirmă

Dalton. Nu ar trebui să spun aşa ceva, dar oricum veţi citi aceste lucruri în ziare când ne vom întoarce în Anglia. Cercul Bizantin, după cum se numea, îşi pregătea această operaţiune de cel puţin doi ani, înainte să se fi ştiut ceva despre Adevărata Cruce.

— Şi atunci, am spus eu, când au aflat că existau nişte hârtii care ar fi putut duce la Adevărata Cruce…

— Au aflat de la… spuse Zola, lăsându-şi vorbele în suspensie, şi îşi şterse un strop de gem de pe colţul buzelor.

— Unchiul Robert? completă Debbie propoziţia lăsată în aer.

— Nu. Unchiul tău Robert a fost interogat cât timp tu făceai plajă aici. El a ghicit că jurnalul ar putea conţine nişte informaţii despre icoana de familie pierdută şi avea propriile planuri să o obţină de unul singur.

— S-o fure de la mine!

— Însă nu avea nicio legătură cu Cercul Bizantin. Suspiciunile lui Harry şi ale Zolei nu au fost fondate în această privinţă. Noi credem că Hondros a fost informat de cineva din biroul avocatului jamaican, Chuck Martin. Cineva care era la curent cu istoria familiei tale a aflat despre povestea cu de Clari, şi pe urmă l-a alertat pe Hondros sau pe Cassandra. Cum, habar n-am. Probabil partea implicată dorea să obţină un anumit procentaj din afacere. Poliţia din Jamaica investighează acum.

— Ceva ce nu ştii, i-am spus eu. Longitudinea postului de poliţie Bog Walk este şaptezeci şi şapte grade vest.

— Cum? întrebă Debbie surprinsă. E uimitor!

— Şi Sevilla la Nueva, locul în care au îngropat icoana, este cam la fel.

— Crezi că Ogilvie…? începu Zola.

— Hai mai bine să ne gândim la asta mai târziu, am întrerupt-o eu. Între timp ar trebui să plecăm cât mai repede de pe această insulă. Avem în posesia noastră o icoană care valorează o avere, şi o să se împrăştie tot felul de zvonuri.

— Credeam că n-ai să te mai prinzi niciodată, Harry! Şi

s-ar putea ca în curând să mai fie şi alţi pretendenţi care să facă presiuni asupra comisarului. Însuşi guvernul jamaican s-ar putea să vină cu nişte idei. Doar nu credeaţi că v-am trezit atât de devreme numai pentru răsărit!

— Nu putem s-o pierdem, nu acum! spuse Debbie.

— Cât timp voi dormeaţi, am rezervat pentru noi toţi locuri într-un avion britanic către Londra în această după-amiază, dar nu vom pleca cu acesta. Vom fi, în schimb, pe un iaht închiriat către Cuba, care pleacă la opt în această dimineaţă. Se uită la ceas. Adică, într-o oră şi nouă minute.

— Hai să ne grăbim! spuse Debbie.

Am dat pe gât ultimele resturi de cafea.

— Nu am mai mers cu iahtul niciodată în viaţa mea, am spus eu. O să ne răsturnăm şi o să fim mâncaţi de rechini!

— Nu fi aşa de fraier, Harry! exclamă Zola. Navigarea unui iaht trebuie să fie uşoară, cel puţin aşa cred.

— Mişcaţi-vă mai repede, oameni buni! îi îndemnă Dalton. Împachetaţi-vă bagajele şi lăsaţi cheia!

— Să nu uitaţi Crucea, am spus eu. Nu după toate prin câte am trecut pentru ea!

Capitolul 41

Eram ca în una dintre cărţile poliţiste ale Agathei Christie, în care suspecţii erau adunaţi în camera de zi. Ne înghesuiserăm cu toţii în bucătăria micuţă a Zolei din Greenwich. Sir Joseph era cocoţat pe un taburet înalt, cu un pahar mare cu lapte în faţă; Debbie, îmbrăcată cu o fustă neagră şi cu un pulover, stătea pe una dintre suprafeţele de lucru, chiar lângă chiuvetă. Era îmbujorată de entuziasm. Eu, Dalton şi Zola stăteam pe scaune la masa micuţă, rotundă. Rana de la glonţ se vindecase de bine, de rău, şi purtam o cămaşă cu mânecile scurte pentru a o expune, ca pe o cicatrice rămasă în urma unui duel. Mă făcea să mă simt ca un erou. Într-o găleată cu gheaţă se afla o sticlă de şampanie nedeschisă şi erau pregătite şi nişte pahare.

Adevărata Cruce fusese scoasă pentru o perioadă scurtă de la trezoreria Băncii Angliei, iar eu, Zola şi Dalton luaserăm fiecare câte o aşchie minusculă din ea înainte de a o depozita din nou.

— M-am interesat în privinţa proprietăţii, declară Sir Joseph. Vreţi să vă spun?

Se auzi un cor de încuviinţări.

— Nu e prea simplu. Depinde câtă vreme a fost pierdut tripticul, dacă a fost căutat de generaţii succesive şi cum a fost căutat.

— Cum poţi căuta ceva dacă nu ştii de unde să începi? întrebă Debbie.

— Nu există un răspuns absolut la această întrebare. Depinde de acţiunile pe care le-au întreprins strămoşii dumitale de-a lungul generaţiilor. Dacă, să spunem, vreo două generaţii sau chiar o singură generaţie din strămoşii dumitale au renunţat să-l mai caute, chiar şi pentru o perioadă de zece ani sau cam aşa ceva, se poate pretinde că au renunţat la dreptul de proprietate. În această situaţie, dacă îl găseşte altcineva, acea persoană are dreptul de proprietate asupra lui.

— Povestea cu faptul că aveam Adevărata Cruce ascunsă undeva a circulat în familia mea de la o generaţie la alta. Tripticul a fost întotdeauna considerat ca o parte a moştenirii noastre. De Clari din Picardia l-a ascuns undeva – a fost ascuns, nu pierdut. Cineva ştia unde este. Dovada este că Marmaduke StClair s-a dus cu el în Jamaica. Iar Marmaduke StClair este unul dintre strămoşii mei.

— Bine zis, spuse Sir Joseph. Un alt punct în favoarea dumitale este faptul că instrucţiunile de recuperare a acestuia i-au fost înmânate tatălui dumitale, chiar dacă indirect, de către un descendent direct al lui Marmaduke.

— Aparţine familiei Tebbit, atunci. Este al meu.

— Însă, dacă înmânezi ceva de la o generaţie la alta, nu este suficient să spui: „Îţi las totul moştenire”. Trebuie specificat un anumit articol. Marmaduke nu a făcut altceva decât să îngroape tripticul, şi a lăsat un mesaj codificat pentru a fi găsit de către descendenţii săi. Este destul de evident că generaţiile următoare nu au reuşit să înţeleagă această codificare, şi astfel s-ar putea argumenta faptul că Adevărata Cruce a fost prin urmare pierdută de familia dumitale.

— Dar de unde puteţi şti că s-a pierdut? întrebă Debbie. Poate că a fost doar păstrată şi ascunsă. Şi chiar dacă s-ar fi pierdut, puteţi fi sigur că mai multe generaţii succesive au încercat să descifreze codul. Asta înseamnă că au căutat Crucea, nu-i aşa?

— Da, dar Crucea nu a fost menţionată niciodată în testamentele din familia dumitale. Putem fi siguri de acest lucru. Şi mai sunt pretendenţi rivali.

— Vă referiţi la sărmanul acela din Jamaica?

— Unul dintre ei. De unde a luat el tripticul? A săpat el în pământ şi l-a scos? Chiar a fost în familia lui de mai multe generaţii, caz în care ar putea avea pretenţia la el? Şi dacă a fost îngropat pe pământ jamaican, în special pe o proprietate aparţinând statului, ceea ce plantaţia Sevilla la Nueva este acum, atunci guvernul jamaican ar putea să-l revendice drept comoară găsită, fără proprietar. Legea publică poate fi implicată, de asemenea, iar complicaţiile

ar putea deveni, scuză-mă, de-a dreptul bizantine.

— Dar Debbie a cumpărat tripticul de la el, l-am întrerupt eu.

— Astfel este posibil, admiţând că nu era ea proprietara lui.

— Însă distrugând pretenţia sărmanului din Jamaica, pentru că el l-a vândut.

— S-ar putea argumenta faptul că l-ai înşelat. Faptul că i-ai oferit trei sute de dolari pentru un articol care valora treizeci de milioane.

— A fost oricum cu trei sute de dolari mai mult decât avea dreptul să primească, rosti Debbie cu hotărâre.

— Poate. Însă dacă sărmanul acela a săpat în pământ şi a scos tripticul, acest lucru ar putea întări dreptul guvernului jamaican de a-l revendica. Şi mai este o problemă.

— O altă problemă? întrebă Debbie. Cum ar putea să fie mai multe probleme în afară de aceasta?

— Cine poate spune că de Clari avea drept de proprietate asupra crucii de la bun început? De fapt, a furat-o în timpul cruciadelor. Posesia prin bun furat nu dă dreptul de proprietate. Biserica ar putea argumenta că această cruce îi aparţine ei de fapt, şi că familia Tebbit nu a avut niciodată dreptul la ea.

— Care biserică? întrebă Zola.

— Acum am putea spune că am pătruns pe un teren periculos, replică Sir Joseph încruntându-se. Constantin, sau unul dintre oamenii lui, a descoperit crucea în Ierusalim, în anul 327 d.Hr., şi a dus-o în Bizanţ. Acest lucru pare s-o facă proprietatea Bisericii Greco-Ortodoxe, care ar putea revendica Adevărata Cruce din acest fapt.

— Joe, vrei să spui că, în tot acest timp, Hondros şi Cassandra aveau dreptul la această icoană? întrebă Zola, cu gura căscată de surpriză.

— Nu fac decât să anticipez ceea ce ar putea spune nişte avocaţi bine plătiţi. Pe de altă parte, Biserica Catolică poate revendica această cruce ca succesiune apostolică, iar avocaţii lor bine plătiţi ar spune că acest fapt îi

stabileşte pe clienţii lor drept adevăraţii moştenitori ai Crucii lui Hristos. Nu mi-ar plăcea să fiu în pielea judecătorului care ar trebui să ia o decizie între aceşti doi rivali puternici.

— Eu nu sunt prea sigur că vreuna din biserici ar putea să revendice ceva, am sugerat eu. Să nu uitam că această cruce a fost furată şi ţinută de mahomedani vreme de secole întregi, timp în care bisericile au încetat să o mai caute. Din cele ce spuneaţi dumneavoastră, ele au renunţat aşadar la revendicare.

— Însă Biserica Catolică a încercat să obţină Crucea. Ăsta a fost scopul celei de-a Cincea Cruciade.

— A fost o scuză pentru jaf, nu o încercare sinceră de a o obţine.

— Se poate, spuse Sir Joseph luând o gură de lapte. Cine ar putea şti cu certitudine ce se petrecea în mintea unui papă acum opt sute de ani?

— Şi atunci încotro ne îndreptăm de aici? întreba Zola.

— Înţelegerea noastră rămâne valabilă. Echipa mea legală examinează acum chestiunea dreptului de proprietate. Numai că alţii ar putea să revendice şi ei tripticul, iar această problemă ar putea să se prelungească prin tribunale, cu nişte cheltuieli enorme. Reţineţi de asemenea că, după emanciparea sclavilor, oamenii au trebuit să-şi câştige singuri existenţa. Mulţi s-au îndreptat spre interiorul insulei şi şi-au găsit ceva de lucru pe câte o bucăţică de pământ pe unde au putut şi ei; nici nu se punea problema avocaţilor care să definească graniţele pământului sau care să întocmească acte.

— Înţelegerea era să o conving pe Debbie să vă acorde dumneavoastră dreptul preferenţial asupra Crucii, pe baza unei evaluări independente.

— Corect. Am evaluat-o la douăzeci de milioane de dolari.

— Oamenii mei o evaluează la peste patruzeci de milioane. Nu o pot consilia să accepte mai puţin de atât.

— Debbie, spuse Sir Joseph, făcând cu mâna un semn ca şi cum ar fi alungat ceva, sunt pregătit să-ţi ofer zece

milioane de dolari pentru acest triptic, dacă se dovedeşte că datează de pe vremea lui Hristos. Aceasta înseamnă că renunţi la orice revendicare a dreptului de proprietate în schimbul a zece milioane de dolari. Mă ocup eu de acţiunile judecătoreşti. Dacă se dovedeşte că dumneata eşti proprietara icoanei, vei păstră banii şi îmi vei da icoana. Dacă se dovedeşte că nu dumneata eşti proprietara ei, poţi păstra banii oricum.

— Şi dacă se dovedeşte că este un fals medieval? am întrebat eu.

— Atunci Debbie nu primeşte nimic.

— Harry? mă întrebă Debbie, uitându-se la mine.

— Trebuie să ne sfătuim undeva în linişte, Debbie, am spus eu.

Ne-am aşezat la capetele opuse ale unei canapele imense din sufrageria Zolei. Debbie era extrem de speriată.

— Nu pare să fie corect, zise ea. A făcut parte din familia mea vreme de secole întregi!

— Da, bine, Debbie, dar dacă va trebui să te duci prin tribunale şi se dovedeşte că nu îţi aparţine în mod legal, ai putea pierde două sau trei milioane de lire sterline pe cheltuieli de judecată. Deţii astfel de sume de bani?

— Casa Picardia ar putea valora cam atât. Însă e vorba de toată panarama, şi mai este şi unchiul Robert care şi-ar baga nasul în chestiile astea. Nu merită riscul.

— Şi dacă se dovedeşte că icoana este un fals, oricum nu rămâi cu nimic. Eu cred că ţi s-a oferit o înţelegere rezonabilă. Sfatul meu ar fi să fii de acord şi să vorbeşti cu un avocat să stabilească detaliile precis, însă este decizia ta, nu a mea, nu a unchiului Robert, şi nu a unui avocat.

— Harry, uită-te la mine! Arăt eu a genul de fată care poartă coliere de perle şi pulovere de caşmir? Ca una care să se mărite cu un individ numai pentru că acesta are un nume nobil, dar care să nu aibă creier deloc şi care să fie trecut în coloanele sociale din *Country Life* şi la preţul grânelor? Crezi că eu vreau să-mi petrec restul vieţii pălăvrăgind în cadrul unor adunări de familie? Scutură din

cap cu fermitate. Tăticu' nu mai este şi a sosit clipa să merg mai departe. Vreau să plec din Casa Picardia. Şi vreau să scap şi de icoană.

— Aceasta este o decizie foarte importantă, Debbie. Aparţine familiei tale încă de la cruciade. Este o bucată din Adevărata Cruce.

— Şi ce bine a făcut, nouă sau altcuiva? M-am gândit la acest lucru, Harry. Cel mai bun lucru pe care l-aş putea face pentru cei şase copii ai mei, când îi voi avea, şi pentru toate generaţiile Tebbit care vor veni, este să o pun într-un muzeu, acolo unde îi este locul.

— Blestemul tripticului, am spus eu prosteşte.

— Vinde blestemăţia aceea! Am de gând să vând Casa Picardia şi să hoinăresc prin Londra, Paris şi Monte Carlo, şi am de gând să mă bucur de viaţă. O să am grija şi de sărmanul acela din Jamaica, iar tu vei obţine zece la sută pentru că ai acţionat în numele meu. La fel şi Zola, şi Dalton.

— Dalton este funcţionar public, el nu are voie să ia nimic de la tine.

— Zece milioane de dolari este o sumă mare, zise Debbie, şi trase aer pe nas. Rămân opt după ce tu şi cu Zola vă luaţi partea voastră. Hai să punem mâna pe ei!

— Ăsta-i ultimul tău răspuns?

Ezită puţin, cântări opţiunile, şi nişte riduri mărunte produse de încordare îi cutară buzele ţuguiate. Pe urmă îmi zâmbi şi spuse:

— Ultimul răspuns!

Sir Joseph îşi terminase laptele şi încerca să arate nepăsător.

— Am sfătuit-o pe Debbie să refuze oferta dumneavoastră, am spus eu.

— Dar asta-i o prostie!

— Tripticul este mai mult ca sigur al ei, iar valoarea sa depăşeşte patruzeci de milioane de dolari. Nu aş putea s-o sfătuiesc cu inima liniştită să accepte un sfert din valoarea sa.

— Dar Debbie şi-ar putea permite să plătească taxele

atunci când vor începe acţiunile judecătoreşti? Vor fi nişte onorarii astronomice!

— Vom găsi o firma care să accepte să nu perceapă taxe dacă nu va câştiga procesul. Sunt convins că vor fi mai multe care se vor bate să ne reprezinte. Îmi pare rău, Sir Joseph.

— Aş putea ridica suma la cincisprezece.

— Douăzeci.

— Cincisprezece, şi asta este ultima mea ofertă. Acceptaţi acum, sau toate celelalte oferte vor fi retrase.

— Douăzeci de milioane de dolari şi este al dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că-mi ignoraţi oferta?

— Cam aşa ceva. Doar nu reprezentaţi dumneavoastră singurul muzeu din univers!

Sir Joseph mă privi gânditor. Pentru câteva secunde, zgomotul cel mai puternic care se auzi fu ticăitul ceasului de pe peretele din bucătărie.

— Acesta a fost un exemplu minunat de politică pe marginea prăpastiei, Harry, felicitări, rosti Sir Joseph cu un zâmbet. Sunt de acord cu condiţiile impuse de dumneata. Dacă vreodată vei avea nevoie de o slujbă…

Am dat mâna ca să încheiem afacerea, pe urmă Debbie dădu mâna cu Sir Joseph, şi toată lumea a dat mâna cu toată lumea.

„Douăzeci de milioane de dolari! Cincisprezece milioane de lire sterline, destul ca Debbie să-şi cumpere o herghelie de cai. Scăzând comisionul meu de 1,5 milioane, şi la fel pentru Zola.” Făcusem o treabă bunicică de dimineaţă.

Sir Joseph spunea ceva, iar eu mi-am revenit cu greu dintr-o fantezie stupidă în care era vorba de înotat în piscine şi de maşini Aston Martin.

— Oamenii mei o să se ocupe de întocmirea hârtiilor. Toate acestea sunt valabile cu condiţia ca icoana să aibă datarea corecta. Ceea ce înseamnă o vechime de două mii de ani, şi nu de o mie de ani.

„Datarea corectă.” Datarea cu carbon-14 era cheia. Fiecare dintre noi luase câte o aşchie minusculă din Cruce

şi o trimisese la laboratoare diferite. Pe a mea o trimisesem la unul din East Kilbride. Dalton şi cu Zola nu mi-au spus unde le trimiseseră pe ale lor, iar eu nu i-am întrebat. Trei mostre diferite, trei grupuri independente, iar Adevărata Cruce încă era acolo în cazul unei dispute.

Îmi explicaseră în East Kilbride cum stătea treaba. Totul era foarte tehnic. Carbonul radioactiv, sau carbonul-14, cum mai este numit, s-ar părea că este creat în atmosferă atunci când radiaţiile cosmice lovesc atomii obişnuiţi de carbon din dioxidul de carbon din aer. Aceşti atomi radioactivi se descompun cu un timp de înjumătăţire de 5.500 de ani. Există un echilibru între viteza la care este creat carbonul radioactiv de radiaţiile cosmice şi rata de descompunere spontană. Dioxidul de carbon este ingerat prin frunzele plantelor, şi astfel intră în lanţul trofic. Când plantele mor, sau când mor erbivorele care consumă plantele, sau când mor carnivorele care mănâncă erbivorele, se stopează pătrunderea de carbon-14. Carbonul-14 rămas în oasele animalului sau în lemnul mort al unui copac începe atunci să se descompună, fără vreo altă hrană care să-i refacă rezervele. Dacă se măsoară cantitatea de carbon-14 din rămăşiţe, se obţine vârsta plantei sau a animalului din momentul morţii. Dacă există o cantitate mare de carbon-14 în oase, aceasta înseamnă că moartea a survenit recent, şi detectorul Geiger va scoate nişte semnale zgomotoase; dacă însă este o cantitate mică, atunci înseamnă că moartea a survenit cu multă vreme în urmă, şi detectorul nu va scoate niciun sunet.

Există o complicaţie însă. Întotdeauna există câte una. Uneori mai multe radiaţii cosmice vin din spaţiu, alteori mai puţine. Majoritatea radiaţiilor cosmice vin de la soare, iar soarele, dintr-un anumit motiv, are un ciclu de activitate de doua sute de ani. Acest lucru determină o curbă de variaţie a graficului cu o perioadă de două sute de ani, care, dacă nu o iei în consideraţie, te poate induce în eroare cu un secol sau două. Însă specialiştii iau în consideraţie aceste variaţii; m-au asigurat că pot data o

aşchie de lemn veche de două mii de ani cu o precizie de până la o suta de ani, poate chiar de cincizeci de ani. Unii entuziaşti considerau că s-ar fi putut şi mai bine. Diferenţa dintre un fals medieval şi Adevărata Cruce era de o mie de ani. Specialiştii mi-au spus că aspectul precizat de mine era ca şi cum le-aş fi cerut să lovească un obiect mare de la cincisprezece centimetri distanţă.

I-am zâmbit încordat lui Dalton peste vârful sticlei nedesfăcute de şampanie.

— Ce a însemnat acest lucru pentru tine, cel mai mult? L-am întrebat.

— Să mai prind nişte răufăcători.

Era destul de simplu. Hondros comunicase cu Cercul Bizantin prin intermediul filmelor de pe internet. Fiecare cadru de film putea să aibă un milion de pixeli, şi dacă ştiai algoritmul, puteai să alegi pixelul corect, punând întunecat = 0, luminos = 1, sau altfel, şi astfel puteai să trimiţi un mesaj în codul binar, cu un cifru de nedescifrat, dacă partenerii ştiau la care pixeli să se uite. Era un drum lung, foarte lung de la Babington şi substituirile sale de litere. Însă găsiseră un CD în casa Lego a lui Hondros, NSA[25] îi spărsese codul în vreo două săptămâni şi, din acel punct, filmele lui Hondros deveniseră un fel de peşteră a lui Aladdin. O operaţiune de amploare era în curs de desfăşurare, cu celule teroriste periculoase care erau desfiinţate în Grecia, Turcia şi Italia. Se putea urmări evoluţia acesteia în fiecare seară pe CNN. Vacanţa obişnuită a papei în palatul Castelgandolfo fusese anulată fără nicio explicaţie, şi zvonuri despre eşecul unei conspiraţii de asasinare se răspândiseră „ca o molimă”, aşa cum s-ar fi exprimat Ogilvie. Probabil că acesta era punctul de vârf al carierei tânărului Dalton.

— Dar tu, Zola?

— Să întind mâna şi să ating istoria. Jurnalul lui Ogilvie a readus-o la viaţă. Şi mi-a plăcut tare mult să mă duc cu iahtul în Cuba. O să-mi cumpăr un iaht de vreo cincisprezece metri lungime, cu toate aranjamentele

[25] Agenția de Securitate Națională (n.tr.).

necesare. O să-i spun *Aldebaran.* Adică *Debbie,* pe scurt.

M-am uitat la Debbie, care îşi legăna picioarele şi bătea cu călcâiele în uşa de la dulap.

— Asta şi-ar fi dorit tăticu' de la mine să fac.

Eu o înţelegeam. Poate că respingea Casa Picardia şi icoana de familie, dar ea îşi definea încă viaţa în contextul familiei; ea încă era în continuare Deborah Inez Tebbit. Şi avusese o experienţă pe care avea să şi-o amintească tot restul vieţii ei. M-am uitat la Sir Joseph.

— Mai trebuie să întrebi? spuse el. Să recuperez o părticică din Adevărata Cruce a lui Hristos pentru muzeul meu! Dar dumneata, Harry?

— Dacă această cruce se dovedeşte cea originala? am spus eu, lăsându-mi imaginaţia să zburde. Mai întâi o să scap de ipotecă şi de credite. Pe urmă o să mă dezlănţui. O să cumpăr o casă cu vreo câteva mii de metri pătraţi de gradină şi piscină, cu un Porsche sau un Aston Martin în faţă. Şi imediat ce o să-mi scot astea din minte, o să mă stabilesc şi o să-mi dedic restul vieţii pentru pasiunea mea.

— Pasiunea dumitale?

— Să caut hărţi şi manuscrise antice pe străzile dosnice şi prin bazarele lumii.

— Sună interesant, spuse Zola. S-ar putea să mă alătur şi eu din când în când. Am putea naviga spre Bosfor în *Aldebaran* şi să cutreierăm prin piaţa de cărţi din Istanbul.

Spusese aceste lucruri cu lejeritate şi cu veselie. Dar oare nu se afla acolo încă ceva, mai profund? Hormonii mai vechi erau în plină agitaţie. Ea îmi citi gândurile, zâmbind uşor.

— Numai să nu-mi ceri să mai fac vreodată paella, i-am răspuns eu.

Sir Joseph îmi aruncă o privire nedumerită.

— Toate depind de această datare, nu-i aşa? întrebă Debbie. Toate aceste vise.

Venise în seara precedentă, iar eu şi fetele ne-am răspândit în micuţul apartament în saci de dormit. Sir Joseph sosise chiar când se lumina de ziuă, iar Dalton cu o oră în urmă. Cele trei laboratoare promiseseră toate un

răspuns în dimineaţa aceasta. Acum era dimineaţă şi timpul continua să treacă.

— Doreşte cineva o ceaşcă de ceai? întrebă Zola, dar nimeni nu spuse nimic.

Sună telefonul. Începu cel de-al doilea apel când Zola se sculă de pe scaun şi ridică receptorul. Ne ridicarăm cu toţii în picioare. Sir Joseph răsturnă taburetul. Mi-am dat seama că aveam pumnii strânşi cu putere, însă nu puteam sub nicio formă să mă relaxez. Se auzi o voce înfundată, pe urmă Zola îmi întinse receptorul.

— Sunt cei de la East Kilbride, spuse ea, cu un ton îngrozitor de încordat.

Am luat receptorul de la ea.

— Sunt Harry Blake. Bună dimineaţa, Jim. O să înmânez acest receptor unei terţe persoane. Spune-i ei totul. M-am întors spre Debbie şi i-am zis: E tripticul tău. Răspunde tu!

Debbie ascultă tot ce-i explica persoana la telefon. Vocea înfundată continuă timp de aproximativ un minut.

— Sunteţi absolut sigur…? întrebă Debbie. Mai mult sau mai puţin cincizeci de ani… Vă mulţumesc foarte mult, atunci… La revedere!

Puse receptorul în furcă, închise ochii şi îşi sprijini puţin capul pe peretele pe care era plasat telefonul. Pe urmă se întoarse spre noi şi se uită împrejur, cu ochii mari. Părea surprinsă să ne vadă acolo. Eu simţeam cum urlu pe dinăuntru.

— Ei bine?

Se uită la mine şi-mi zâmbi. Zâmbetul se extinse. Pe urmă îşi duse mâna la gură şi chicoti, iar apoi se sprijini de zid şi râse cu poftă. În cele din urmă râsul i se transformă într-unul isteric, care fu contagios, iar ea alunecă în josul peretelui, şi deşi încercam să ne abţinem, râdeam şi noi de râsul ei necontrolat.

— Pentru Dumnezeu, fată! am reuşit să articulez.

Se opri din râs, mă privi, izbucni încă o dată, îşi dădu capul pe spate şi râse din nou. În cele din urmă îşi recăpăta controlul şi spuse:

— Îi datorezi acest lucru doctorului Dee, Harry,

elisabetanul 007.

— Vrei să spui că…

Îmi trimise un zâmbet cald, fericit, şi spuse:

— Eu, una, aş opta pentru Aston Martin!

Mulţumiri şi note

Faptul că expediţia lui Raleigh spre America de Nord din 1585 ar fi avut un scop secret este o afirmaţie controversată, stârnită iniţial de Simon Cassidy. Calendarul secret al doctorului John Dee constituie miezul acestei afirmaţii, iar eu le sunt îndatorat lui Simon Cassidy şi lui Duncan Steel pentru discuţiile despre aceste aspecte similare. Maşinaţiunile implicate, odată cu uimitoarea semnificaţie a calendarelor de-a lungul istoriei umane, sunt descrise extraordinar de frumos în *Marking Time,* de Duncan Steel (Editura John Wiley and Sons, 2000).

Îi sunt recunoscător Danielei Rohr pentru introducerea în complexităţile juridice care stau la baza pretenţiilor de proprietate asupra tripticului sfânt din acest roman. Mike Bartle mi-a oferit nişte informaţii foarte valoroase despre navigaţia pe vremea reginei Elisabeta şi mi-a împărtăşit din cunoştinţele sale referitoare la mersul cu o canoe pe ocean. Personalul de la Arhivele Naţionale din Spanish Town şi din biblioteca publică din Armagh, Irlanda de Nord mi-a fost de foarte mare ajutor, la fel şi Sue Wales, doamna administrator a bibliotecii Bodleian. Alecia Hyatt de la Tropical Tours din Ocho Rios m-a ajutat în privinţa dialectului jamaican, la fel ca şi Apostolis Christou, cu greaca. Şi îi sunt îndatorat şi lui Jay Tate, care a făcut parte din armata britanică, pentru o descriere a modului în care te simţi atunci când eşti împuşcat în braţ: oricât mi-ar plăcea să realizez eu singur cercetări pentru romanele mele, acesta a fost unul dintre aspectele în care am preferat să mă bazez pe experienţele altora.

THRILLER

TRIPTICUL

Anticarul Harry Blake este angajat de un proprietar bogat să evalueze un document vechi de 400 de ani. La început, acesta pare să fie doar un jurnal codificat în mod ciudat al unui tânăr matelot aflat la bordul celebrei expediții elisabetane a lui Sir Walter Raleigh din 1585. Dar când clientul lui Blake este omorât și viața îi este amenințată, el își dă seama că a deschis o ușă către un mister pentru care merită să ucizi... Căci îngropate în scrierea criptică există mențiuni bizare despre „un scop secret", mărturii înfiorătoare privind crime străvechi și o dezvăluire uluitoare: localizarea unei nepreţuite relicve sfinte, considerate pierdute de mai mult de un mileniu.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-951-0

9 789731 039510

www.rao.ro
www.raobooks.com